



သင်္ချာပညာရှင်

စာရေးဆရာ ဝန်ဘရင်

သင်းအုပ်ကတော်

မှ

စာအုပ်ဆိုင် ဝန်ဆောင်

Edited by Charles Foley

(လောကီကံသိပ္ပံဆိုင်ကတော်)

The Pastor's Wife

Burmese(Shan) Edition

Copyright 2015 Voice Media

info@VM1.global

Web home: www.VM1.global

All rights reserved. No part of the publication may be reproduced, distributed or transmitted in any form or by any means, including photocopying, recording, or other electronic, or mechanical methods, without the prior written permission of the publisher, except in the case of brief quotations embodied in critical reviews and certain other noncommercial uses permitted by copyright law. For permission requests, email the publisher, addressed "Attention: Permission Coordinator," at the address above.

This publication **may not be sold, and is for free distribution** only.

မာတိကာ

အပိုင်း ၁

၁။	ရုရှားတပ်မတော်ကို တွေ့ဆုံခြင်း	၃
၂။	ကြောက်မက်ဘွယ်ရာများ	၂၂
၃။	ရစ်ချတ် ပျောက်ကွယ်သွားခြင်း	၄၀
၄။	ကျွန်မ အဖမ်းခံရခြင်း	၅၄
၅။	ဂျီလားဗား	၇၄
၆။	ကျွန်မ ပြောင်းလဲခြင်း	၈၉
၇။	ကတိပြုချက်များ	၉၈

အပိုင်း (၂)

၈။	တူးမြောင်း	၁၀၅
၉။	ကာစာ	၁၂၅
၁၀။	စခန်း ကေ (၄) ဆောင်းကာလ	၁၃၃
၁၁။	ဒင်းညုမြစ်	၁၄၅
၁၂။	စခန်း အမှတ် - ကေ (၄) နွေရာသီ	၁၅၀
၁၃။	ဗာရာဂန်လွင်ပြင်	၁၅၇
၁၄။	မီးရထား	၁၆၄
၁၅။	တာဂူဆော်	၁၇၀
၁၆။	ဝက်မွေးမြူရေးစခန်း	၁၇၄

အပိုင်း (၃)

၁၇။	တဖန်အိမ်ပြန်ရောက်ခြင်း	၁၈၁
၁၈။	မြေအောက်အသင်းတော်	၁၉၂
၁၉။	ပြန်လည် တိုက်ခိုက်ခြင်း	၂၂၀
၂၀။	အသစ်သော ကြောက်မက်ဘွယ်	၂၄၁
၂၁။	လွတ်မြောက်လာခြင်း	၂၅၉
၂၂။	နိဂုံး	၂၆၉
၂၃။	စာရေးဆရာမကြီး စာအုပ်အကြောင်း	၂၈၃

အပိုင်း (၁)
ရုရှားတပ်မတော်ကို တွေ့ဆုံခြင်း
I MEET THE SOVIET ARMY

၁၉၄၄ခုနှစ်၊ နွေရာသီတွင် ဟစ်တလာ၏ ဂျာမနီနိုင်ငံ ကျဆင်း ပြိုကွဲသွားသောအခါ လူတစ်သန်းခန့်ရှိ ရုရှားတပ်မတော်သည် ရိုးမေးနီးယား နိုင်ငံသို့ ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်လာသည်။ ပထမစစ်ကြောင်း ဘူးချာရတ်မြို့တော် သို့ ချဉ်းကပ်လာချိန်တွင် ဓါတ်ရထား အမှတ် (၇)ပေါ်မှ ကျွန်မတို့ သွားရောက် ဆီးကြိုကြသည်။ သြဂုတ်လ လကုန်ရက်ဖြစ် သောကြောင့် မိုးတိမ်ကင်းမဲ့ပြီး အလွန်ပူပြင်းသည်။ သေနတ်သံများ မကြားရတော့ပါ။ လွင်ပြင်တစ်ဖက်၌ ခေါင်းလောင်းသံများ ကြားနေရပါသည်။

ကျွန်မ၏ အမျိုးသားရစ်ချတ်သည် စစ်ကာလအတွင်းက သင်းအုပ် ဆရာ ဖြစ်သောကြောင့် ရိုးမေးနီးယား ထောင်စခန်းများရှိ ရုရှားလူမျိုးအများ အပြားကိုသိသည်။ ထိုသူတို့သည် ဘဝတစ်လျှောက် ဘုရားတရား ကြည်ညိုကြသော်လည်း နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ကျော် ကာလတိုင်တိုင် ဘုရားမဲ့ဝါဒီ လက်အောက်တွင် နေခဲ့ကြရသည်။ ရစ်ချတ်က 'သူတို့ကိုသွားတွေ့ လိုက်ကြ ရအောင်၊ ရုရှားတွေကို ခရစ်တော်အကြောင်းပြောရတာ မြေကြီးပေါ်မှာ ကောင်းကင်ဘုံ ကျရောက်လာသလိုဘဲ'ဟု ပြောပါသည်။

ကျွန်မတို့သည်ဓါတ်ရထား စီးလာပြီး ဆင်ခြေဖုံးလမ်းဆုံးတစ်ခုတွင် ဆင်းလိုက်ကြပါသည်။ ဒေသခံကွန်မြူနစ်များက အလံနီများ ကိုင်ဆောင်ပြီး ပုန်းအောင်ရာမှ ထွက်လာကြသည်။ ရုရှားတပ်နီကြီးကို လာရောက်ကြိုဆိုကြ သည်။ ဤလူများမှ ကျွန်မတို့ကို သံသယအကြည့်ဖြင့် ကြည့်နေကြသည်။ ဘူချာရတ်မြို့တော်တွင် အကြီးအကျယ်ညွှန်ခံပွဲများ လုပ်ကြလိမ့်မည်။

ရစ်ချတ်သည် အလွန်တည်ငြိမ်သော လူငယ်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ ပခုံးကျယ်ပြီး အရပ်အမောင်းကောင်းသည်။ ယုံကြည်ခြင်း အလွန်ခိုင်မြဲသောကြောင့် ပြတ်သားစွာ လုပ်ဆောင်နိုင်သော သတ္တိရှိသည်။ ကျွန်မသူ့အနားမှာ ရပ်လိုက်သောအခါ အရပ်က တဝက်လောက်ပုံနေသည်။ ကျွန်မက ပြီးချင်စွာဖြင့် စစ်ပြီးဆုံးသွား၍ အားလုံးမိတ်ဆွေများ အဖြစ်ပြန်လည် ဆုံးတွေ့ကြမည်ကို တွေးနေမိသည်။

သစ်ပင်ရိပ်အောက်တွင် ရိုးမေးနီးယားအရာရှိများ စောင့်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ၎င်းတို့သည် ရုရှားစကားပြော ကျင့်နေကြပုံရသည်။ ၎င်းတို့ ထုံးစံအတိုင်း ဧည့်သည် အာဂန္တုများကို အထိမ်းအမှတ် လက်ဆောင် ပေးလေ့ရှိသည်။ ထိုအမှတ်တရမှာ ပေါင်မုန့်တလုံးနှင့် ဆားတစ်ထုပ်ဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့သည် ပြောင်သလင်း လမ်းမကြီးကို ကြည့်ရင်း မည်သည့်အရာ၊ မျှော်မှန်းရမည်ကို မသိတော့ပါ။ ရုရှားများသည် ကျွန်မတို့၏ မဟာမိတ် ဖြစ်နေပါပြီ။ အောင်ပွဲခံသော တပ်မတော်ဖြစ်သော်လည်း မုဒိမ်းကျင့်မှုနှင့် ဓါးပြတိုက်မှုတွင် အလွန်နာမည်ကြီးသည်။ ထိုစဉ် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ လူငယ်တစ်ဦး စက်ဘီး အပြေးအလွှား နင်းလာသည်။

၎င်းက သူတို့လာကြပြီ 'ရုရှားတွေလာကြပြီ' ဟု အော်ဟစ် အသံပေး သည်။ ဒေသခံ ကျွန်မြူနစ်များ စိတ်နိုးနေကြသည်။ ရှေ့ဆုံးမှ အလံနီကြီး များသည် နေပြင်တော်ကြီးတွင် ပူဇော်ခံသားကောင်များပမာတည်း။ မော်တော်ဆိုက်ကယ် သံများ ဆူညံလာသည်။ နောက်ပြီးတင့်ကားများပေါ် လာသည်။ အမြောက်ရှေ့ သံပြားအကာထဲမှ ကြယ်နီတပ်ထားသော သံခမောက်များပေါ်လာသည်။ ကျွန်မြူနစ်ဒေသခံများသည် အသံတုန်တုန် ရီရီဖြင့် နိုင်ငံတော်သီချင်းကို သီဆိုကြသည်။ ကျောက်ခင်းထားသော လမ်းမကြီးသည် ကျူးကျော်သူများ၏ အောက်မှာတုန်လှုပ်နေသည်။ စစ်သည်တောင်တန်း ရှည်ကြီးသည် တဖြည်းဖြည်း ရပ်သွားပါတော့သည်။

ဦးဆောင်သံချပ်ကာ ကားကြီးသည် ကျွန်မအနားတွင် မိုးထားသကဲ့သို့

ခံစားရပြီး၊ သံမဏိခဲရောင်နှင့် ဖုံတထောင်းထောင်း ထနေသည်။ အမြောက်ကြီးကို မိုးပေါ်ထောင်ထားသည်။ ကြိုဆိုမိန့်ခွန်းပြောပြီးသောအခါ အရာရှိတစ်ဦးက အဆင်သင့်ရှိနေသော ပေါင်မုန့်နှင့် ဆားကိုလှမ်းပေး လိုက်သည်။ အရာရှိကြီးက ပေါင်မုန့်မဲ့မဲကြီးကို ကွဲသွားမည့် စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် စိုက်ကြည့်သည်။ နောက်မှ တဖြည်းဖြည်း ရယ်လာသည်။ ထိုအရာရှိ ဘေးမှာရှိသော တပ်ကြပ်ကလေးသည် ကျွန်မကို ကြည့်နေသည်။ ၎င်းက ပြုံးရယ်ပြီး 'ကဲ အချစ်ကလေး၊ မင်းကတော့ ဘာတွေပေးမှာလဲ' ဟု မေးသည်။ ထိုနေရာတွင် အမျိုးသမီးအနည်းငယ်သာ လမ်းပေါ်မှာတွေ့ရသည်။ ကျွန်မက 'ငါမင်းအတွက် သမ္မာကျမ်းစာအုပ်ယူခဲ့တယ်လေ' ဟု ပြောပြောဆိုဆို ကျမ်းစာအုပ်ကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။

'အခုတော့ ပေါင်မုန့်၊ ဆား၊ ကျမ်းစာအုပ်၊ ဒို့ကတော့အရက်တစ်ခွက် ပီသောက်ချင်တယ်' ဆိုပြီး သံခမောက်ကို နောက်လှန်လိုက်သည်။ ဆံပင်ဝါကလေးများ နေပူထဲ ပြန်လွှင့်နေသည်။ 'ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွာ' ဟု ပြောပါသည်။ သံချပ်ကာကား ချိန်းကြိုးကြီးကြောင့် လမ်းပေါ်မှာ အရာထင်သွားသည်။ စက်ထဲမှ မီးခိုးမဲကြီးများ ထွက်လာသည်။ စစ်ကြောင်းကြီး ဆက်လက် ချီတက်သွားပါတော့သည်။ ကျွန်မတို့သည် မီးခိုးများကြောင့် မျက်စေ့ကျိန်းစပ်နေသည်။ ကျွန်မကို အပြန်ခရီးတွင် ဓါတ်ရထားပေါ်က ကြည့်လိုက်သောအခါ ရုရှားစစ်သားများမှ လုယက်နေကြောင်း တွေ့ရသည်။ အရက်စည်ကြီးများ လမ်းဘေးမှာ လိမ့်ထားသည့် ကြက်၊ ဝက်ပေါင်ခြောက်နှင့် ဝက်အူချောင်းများသည် ၎င်းတို့၏ အိတ်ကြီးများထဲသို့ ရောက်ကုန်သည်။

စစ်သားများသည်ဆင်ခြေဖုံး ရပ်ကွက်ဆိုင်များကို လက်ညှိုးထိုးကြသည်။ ဘူချာရတ်မြို့တော်သည် နွမ်းပါးသောမြို့အိုကြီး ဖြစ်သော်လည်း ဘီလူး၊ သရဲ၊ ရုရှားများအတွက်မူ မယုံနိုင်လောက်အောင် ကြွယ်ဝချမ်းသာနေသကဲ့သို့တည်း။ ဓါတ်ရထားပေါ်က အဆင်းတွင် ရစ်ချတ်ကို စစ်သားများက ဖော်ကာအရက်ဘယ်မှာလဲ' ဟု မေးကြသည်။ ကျွန်မတို့ အိမ်ပြန်ပြီး စီမံချက်

အသစ်ဆွဲကြသည်။ ဤဥစ္စာပစ္စည်းများနှင့် အစားထိုးထားသကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။ ဤအရာများအားဖြင့် ပြည့်ဝစုံလင်ခြင်းကြောမည် မဟုတ်။ လူတိုင်းသိသောအရာ တစ်ခုရှိသည်။ နာဇီအန္တရာယ်မူကား မရှိတော့ပါ။ ရုရှားများလည်း တည်ငြိမ် လာပြီး အေးအေးဆေးဆေး သွားလာလှုပ်ရှားကြလိမ့်ဟု လူများက မျှော်လင့် နေကြသည်။ အသစ်သောကြောက်မက်ဘွယ်ရာကြီး စတင်တော့မည်ကို မည်သူကမျှ မရိပ်မိကြ။ ကျွန်မလည်း ထောင်ထဲရောက်ပြီး မိတ်ဆွေများလည်း သင်္ချိုင်းသွားကြရမည်ကို မသိခဲ့ကြပါ။

ကျွန်မတို့ လက်မထပ်မီက ရစ်ချတ်သတ်ပေးခဲ့သော ဆိုစကားကို မယုံမိခဲ့ပါ။ “မင်းနဲ့ ငါနဲ့ပေါင်းရင် ပန်းခင်းတဲ့လမ်းမလျှောက်ရဘူး”။ ဆိုစကားကို မယုံမိခဲ့ပါ။ ထိုအချိန်က ကျွန်မတို့သည် ဘုရားတရားအကြောင်း သိပ်မစဉ်းစားကြပါ။ လူများအကြောင်းကိုလည်း သိပ်အလေးမထားကြပါ။ ကျွန်မတို့ ကလေးမလိုချင်ပါ။ ပျော်ပျော်ပါးပါး နေချင်သည်။ ခရစ်ယာန်ဖြစ်လာ ကြပြီးနောက် ရစ်ချတ်သည်နော်ဝေး၊ ဆွီဒင်၊ အင်္ဂလိပ် သာသနာပြုအဖွဲ့များနှင့် အလုပ်လုပ်သည်။ ရစ်ချတ်သည် သင်းအုပ်ဆရာဖြစ်လာပြီး၊ ကမ္ဘာ့ အသင်းတော်များ ကောင်စီ၌ အလုပ်လုပ်သည်။ ဂိုဏ်းဂဏ အသင်းတော်များ၌ တရားဟောလေ့ရှိရာသာမက အရက်ဆိုင်၊ ပြည့်တန်ဆာ ရပ်ကွက်၊ ထောင်ထဲမှာ အထိ တရားလှည့်လည် ဟောကြားသည်။ ရုရှားများ ဝင်လာသောအချိန်တွင် ကျွန်မသည် သုံးဆယ့် တစ်နှစ်ရှိနေပါပြီ။ ရစ်ချတ်သည် ထင်ပေါ်ကျော်ကြားသော တရားဟော ဆရာကြီးစာရေးဆရာကြီး ဖြစ်နေပါပြီ။ ကျွန်မတို့နှစ်ဦးစလုံး ဂျူးလူမျိုး ခရစ်ယာန်ဖြစ်ကြသောကြောင့် ရိုမေးနီးယား ခေါင်းဆောင် ဖက်ဆစ်မာရှယ်အင်တိုနီစူ၏ လက်အောက်၌ အမျိုးမျိုးဒုက္ခရောက်ခဲ့ရသည်။ အင်တိုနီစူသည် ဟစ်တလာ၏ ရုပ်သေးအစိုးရဖြစ်သည်။ ရစ်ချတ်မှာ သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် အဖမ်းခံခဲ့ရသည်။ ကျွန်မတို့ အပါအဝင် ဂျူးလူမျိုးခုနှစ်ဦးကို မတရားဘာသာရေးဟု စွပ်စွဲဆိုပြီး ခုံရုံးတင်သည်။ ထိုအချိန်တွင် ရိုမေးနီးယား အမျိုးသမီးတစ်ဦးသည် ရဲဌာနသို့လာပြီး ရဲအရာရှိကို ‘မင်းတို့က ငါတို့

ဂျူးမိတ်ဆွေတစ်ဦးသည် ဖမ်းထားပါသလား။ ငါလဲ သူတို့နဲ့ အတူအဖမ်းခံမယ်။ ဒါ ငါ့အတွက် အခွင့်အရေးတစ်ရပ်ပါဘဲ' ဟု လာပြောပါသည်။

ထိုမိတ်ဆွေမျိုး အများအပြား ကျွန်မတို့ဆီကို ဘုရားသခင် စေလွှတ်လိုက်သည်။ ထိုလူများသည် လူပုံသဏ္ဌာန်ဆောင်သော ကောင်းကင် တမန်များ ဖြစ်သည်။ နေ့ညမပြတ် ကျွန်မတို့ကို ကူညီမစသည်။ ဘုရားသခင်မှာ ထိုကဲ့သို့ ထောင်ပေါင်းများစွာသော ကောင်းကင်တမန်များ ရှိသည်။ ကျွန်မတို့ကို အစဉ်စောင့်ရှောက်ကြသည်။ တစ်ဦးသည် အော်သိုဒေါ့ အသင်းတော်မှ ဘုန်းကြီးဖြစ်ပြီး၊ အာဏာရှင် အင်တိုနီစူနှင့် အဆင်ပြေသူ ဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့ကို ခုရုံးတင် စစ်ဆေးသောအခါ ခရစ်တော်၌ ညီအစ်ကို များဟု သူမက ထွက်ဆိုသည်။ နောက်တစ်ဦးသည် ဂျာမန်နှစ်ခြင်းသင်းအုပ် ဆရာဖလက်ဖြစ်သည်။ အခြားလူတွေလည်း ရှိသေးသည်။ ခရစ်တော်အတွက် များစွာ လုပ်ဆောင်ခဲ့ကြသော ပုဂ္ဂိုလ်ဟုထွက်ဆိုကြသည်။ ဤသူများသည် အသက်ကို ပဓာနမထားကြပေ။ တရားသူကြီးကို အရှက်ရအောင်ပြောကြသည်။ ကျွန်မတို့၌ အပြစ်မရှိကြောင်း လူတိုင်း သိကြပြီးဖြစ်၍ “လွှတ်လိုက်ကြ” ဟု ဝိုင်းဝန်းပြောဆိုကြပါသည်။

ရစ်ချတ် ဒုက္ခရောက်တိုင်း ဆုတောင်းခြင်း ခွန်အားကြီးသော လူသုံးဦးက ဆုတောင်းပေးလေ့ရှိသည်။ နှစ်ဦးမှာ သင်းအုပ် ဆရာဆိုလ်ဟိန်းနှင့် ဇနီး၊ နောက်တစ်ဦးမှာ ဆွီဒင်နိုင်ငံမှ သံအမတ်ကြီး ဝန်ရှတာ စွတ်တိုဖြစ်သည်။ သူတို့ကသာ ဆုမတောင်းပေးလျှင် ရစ်ချတ်ခမျာ နာဇီစိုးမိုးချိန်တစ်ခုလုံး ထောင်နန်းစံမည်ဖြစ်သည်။ သံအမတ်ကြီးသည် ပေါက်ရောက်သည်။ မာရယ် အင်တိုနီစူသည် ကြားနေ ဆွီဒင်နိုင်ငံမှ တဆင့်မော်စကိုနဲ့ ဆက်သွယ်လေ့ရှိသည်။ (အင်တိုနီစူနှင့် ဟစ်တလာသည် တနေ့စစ်ရှုံးမှာဘဲ)။ ဂျူးများကို စစ်တပ်က လိုက်ဖက်ချိန်တွင် ရစ်ချတ်လည်း ပါသွားပြီးအလုပ်ကြမ်းနှင့် ထောင်ထဲတွင် နေရသည်။ သို့သော် သံအမတ်ကြီးက ကန့်ကွက်သောကြောင့် ရစ်ချတ် လွတ်လာပြန်သည်။ ဤကဲ့သို့ ကယ်တင်သည့်အကြိမ် မနည်းတော့ပါ။

ဘူချာရတ်မြို့တော်အား ဘုရားကောင်းကြီးပေးပါသည်။ တောနယ်မှာ သတ်ဖြတ်လုယက်မှု ဖြစ်ပွားသည်။ တစ်ရက်တည်းတွင် တောနယ်ပိုင်းမှာကဲ့သို့ ဖြစ်ပွားသည်။ အာဒိမြို့၌ တစ်ရက်တွင် လူ (၁၁၀၀၀)ဦး အသတ်ခံရသည်။ ဘူချာရတ်မှာမူ ကျမ်းစာက ဖော်ပြသည့် ဖြောင့်မတ်သောသူ့ဆယ်ဦး ရှိသောကြောင့် သောဒုံနဲ့ ဂေါမောရကဲ့သို့ အဖျက်အဆီးမခံရ။ ဒါစီမြို့တွင် နော်ဝေးသာသနာပြု ဆရာမကြီး အော်(လ်) ဂါကြောင့် မိန်းကလေးခုနစ်ဦး အသက်ချမ်းသာရကြပြီး ခရစ်ယာန်ဖြစ်လာကြသည်။ ဂျူးများကို ခရီးသွား ခွင့်လည်း မပြုသဖြင့် နောင်တကြိမ် လူသတ်ပွဲမဖြစ် ဤကလေးမများကို ဘူချာရတ်သို့ မည်သို့ခေါ်ဆောင်ရမည်နည်း။

သို့သော် ရဲအဖွဲ့ထဲမှ ခရစ်ယာန် မိတ်ဆွေတစ်ဦးသည် ထိုမိန်းကလေး များကို ဖမ်းပြီး မြို့တော်သို့ပို့လိုက်သည်။ ကျွန်မတို့က မီးရထားဘူတာတွင် သွားကြိုပြီး အိမ်သို့ ခေါ်လာကြသည်။ ထိုနယ်က လူငယ်တစ်ဦးနှင့် သူ့ချစ်သူ ရောက်လာကြသည်။ အိမ်မှာပင်ထားရတော့သည်။ နောက်ပိုင်းတွင် လူငယ် ကလေးမှ များစွာအထောက်အကူပေးသည်။ ကျွန်မအဖမ်းခံရသောအခါ ယင်းတို့မှ သင်းအုပ်ဆရာ ရာထူးကို လက်ခံပြီး ဆက်လက် ဆောင်ရွက်ကြ သည်။ ထိုလျှင်ကြံဆနည်းလမ်းရကြသည် မဟုတ်လား။ ကျွန်မတို့ ဆန္ဒမှာ မိန်းကလေးများ သတ်ဖြတ်ခြင်း မခံရရေး ဖြစ်သည်။ မိမိတို့နှင့် မပတ်သက် ချင်ကြပါ။ ခရစ်ယာန် အစေခံ ဝန်ထမ်း၏ အဓိပ္ပါယ်ကို မသိကြသောကြောင့် မသေမပျောက်သင့်သော လူထောင်ပေါင်းများစွာ သေကြေပျက်စီးကြသည်။ အနယ်နယ် အရပ်ရပ်က ပို့လာသော ဂျူးများကို ကယ်မည့်သူမရှိပါ။ ကျွန်မမိဘ များသည် နယ်စပ်ဇာနည်မြို့တွင် နေသောကြောင့် မသေမပျောက်သင့်သော လူထောင်ပေါင်းများစွာ သေကြေပျက်စီးကြသည်။ အနယ်နယ် အရပ်ရပ်က ပို့လာသော ဂျူးများကို ကယ်မည့်သူမရှိပါ။ ကျွန်မမိဘများသည် နယ်စပ်ဇာနည်မြို့တွင် နေသောကြောင့် သူတို့လည်း နှင်ထုတ်ခြင်း ခံကြရသည်။ နောက်ပြီး ဆောင်းတွင်းကာလဖြစ်သောကြောင့် လူများစွာ နှင်းတောထဲမှာ

သေကြရပြန်သည်။ အချို့အစာငတ်ပြီး သေကြရသည်။ ကျန်လူများကိုလည်း စစ်သားများက သတ်ကြသည်။ ကျွန်မမိဘများ၊ အစ်ကို၊ ညီမသုံးယောက်၊ မိတ်ဆွေများနှင့်ဆွေမျိုးများ ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်။ ယနေ့တိုင် ဤဖြစ်ရပ်သည် ကျွန်မအတွက် အနာကြီးတစ်ခုအဖြစ် ခံစားနေရဆဲ ထိလိုက်တိုင်း သွေးထွက်လာသကဲ့သို့ နာကျင်လှသည်။

ဂျူးလူမျိုးများအကြောင်းပြောလျှင် ရင်နှင့်စရာအများကြီးရှိသည်။ ဂျူးလူမျိုးတိုင်း၏ နှလုံးသားထဲတွင် မမေ့နိုင်သော ဒဏ်ရာ၊ ဒဏ်ချက်များ ဖြစ်သည်။ သူတို့သာ ငိုကြွေးကြသည်မဟုတ်။ နိုင်ငံတကာ လူတွေကလည်း ငိုကြွေးကြသည်။ ထပ်တူထပ်မျှ ဝမ်းနည်းကြေကွဲကြသည်။ နာဇီများအာဏာ ကျဆင်းချိန်တွင် ကျွန်မသား မိဟိုင်းသည် ငါးနှစ်သားအရွယ်ရှိသည်။ သာမန်အချိန်အခါမျိုးထက် ပိုမိုပြုစုယုယရသည်။ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်ခြင်းနှင့် သေခြင်းသည် နေရာအနှံ့အပြားမှ အဆင်သင့်စောင့်ကြိုနေသည်။ ကလေးလည်း အလွတ်မပေး။ ကျွန်မတို့အိမ်သို့ ညှတိုင်းလူများစုလာကြပြီး ဒုက္ခပေါင်းစုကို လာပြောကြသည်။ မိဟိုင်းလည်း နားထောင်သည်။ ဒုက္ခဝေဒနာနှင့် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှုဒဏ်ကို ခံစားပုံရသည်။ ရစ်ချတ်မှ ပုံပြင်ပြောပြသည်။ မိဟိုင်းသည် အမေ့ကိုချစ်သည်။ အဖေ၏ သာသနာ အလုပ်သည် များပြားသော်လည်း နေ့တိုင်းကလေးနှင့် ကစားသည်။ စကားပြောသည်။ တစ်နေ့ရစ်ချတ်က “နှစ်ခြင်းဆရာ ယောဟန်” အကြောင်း ပြောပြသည်။ သူက အင်္ကျီနှစ်ထည်ရှိလျှင်၊ မရှိသောသူကို တစ်ထည်ပေး ရမည်ဟု ပြောပြရာ ကလေးက “အဖေမှာ ဝတ်စုံနှစ်ခုရှိတယ် မဟုတ်လား။ ရစ်ချတ်က “ဟုတ်တယ်လေ”ဟု ပြန်ပြောသည်။ မကြာသေးခင်က ဝယ် ထားသော ဝတ်စုံဖြစ်သည်။ မိဟိုင်းက အင်္ကျီအသစ်ကို မစွတာအိုင်နက်(စ်)ကူး အားပေးလိုက်ရန် ဖခင်ကို ပြောလိုက်သည်။ ရစ်ချတ်က “အေးလေပေး ရတာပေါ့”ဟု ပြန်ဖြေတော့မှ မိဟိုင်းနှစ်ချိုက်စွာ အိပ်ပျော်သွားရှာသည်။ မိဟိုင်းသည် သူ့ကိုသွန်သင်ပါက သေသေချာချာ စဉ်းစားတတ်သည်။

အဖေကိုလည်းခွဲတတ်သည်။ ဖခင်ကလူများအား ပြောဆို ဆက်ဆံပုံကို သေချာစွာကြည့်နေတတ်သည်။ ရစ်ချတ်ကြောင့် လူတစ်ချို့ ခရစ်ယာန် ဖြစ်လာသောအခါ မိဟိုင်းအတွက်လည်း အကျိုးရှိသည်။ ထိုလူသစ်များနှင့် ခင်မင်လာသောကြောင့် ကစားစရာ၊ မုန့်ပဲသရေစာများ ရရှိတတ်သည်။

စစ်ကာလအတွင်းကအခြား အိမ်ခန်းငယ်သို့ ကျွန်မတို့ ပြောင်းရွှေ့ ရသည်။ ထိုရပ်ကွက်ရှိ အိမ်နီးနားချင်းများသည် ဂျူးများကို အလွန်မုန်းကြသည်။ ရိုမေးနီးယား တစ်နိုင်ငံလုံးလိုလို ဂျူးကိုမုန်းကြသည်။ ခရစ်ယာန် ဂိုဏ်းချုပ် များက မြှောက်ပင့်ပေးကြသည်။ ဂျူးကို မမုန်းသူရှားသည်။ ကျွန်မတို့ ရပ်ကွက်တွင် သံမဏိခေါင်းဆောင် ကော်နီလပ်၏ ရပ်ပုံကြီးကို ကပ်ထားသည်။ ဂျူးများကို မုန်တီးသည့် သရုပ်ပြပုံဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့ မှတ်ပုံတင်ကဒ်ပြားတွင် စာလုံးကြီးကြီးဖြင့် ‘ဂျူး’ဆိုသော တံဆိပ် တုံးထုထားသကဲ့သို့ ကျွန်မတို့ နှလုံးသားပေါ်၌လည်း ထုထားခြင်းခံရသည်။ ကျွန်မတို့မပျော်ကြပါ။ သို့သော် ရစ်ချတ်သည် ရန်ငြိမ်ခြင်းတရားသို့ ရပ်ကွက်တိုင်းရပ်ကွက်တိုင်း လိုက်ဟော သည်။ ရစ်ချတ်သည် လူများ၏ နှလုံးသားထဲ၌ ခရစ်တော် အောင်ပွဲခံရမည်ဟု ခံယူထားသည်။ ခရစ်တော်ကို ယုံကြည်ခြင်းအားဖြင့် လောက၏ ကဲ့ရဲ့ပြစ်တင်မှု ကို ခံနိုင်စွမ်းရှိမည်။ ဒုက္ခဆင်းရဲနှိမ်စက်မှုများကို ကျော်လွှားနိုင်စွမ်းရှိရမည်။ ရစ်ချတ်၌ လူတိုင်းအတွက် ခရစ်တော်၏ သတင်းကောင်းရှိသည်။ ဘုရားသခင်၏ တရားစီရင်တော်မူချက်ကိုလည်း ဖော်ပြလေ့ရှိသည်။ လိမ္မာ ပါးနပ်စွာဖြင့် ဟောပြောနိုင်သည့်ပြင် နှလုံးသားဖြင့် ထိုးဖောက်ကြည့်တတ်သည်။

ရစ်ချတ်သည် စည်းစနစ်ရှိသည်။ အိမ်ပိုင်ရှင်များအား ဦးစွာ ဟောပြောပြီးနောက် အိမ်နီးချင်းများထံ သွားရောက် ဟောပြောလေ့ရှိသည်။ လူများ ရယ်မောလာအောင် ပြောတတ်သည်။ တတိယ အထပ်မှာနေသော မစ္စတာ ပါပါလက်(စ်)ကူးက ‘မင်းတို့ ဂျူးတွေဟာ ကောင်းတာတွေဆိုရင် ဘာမှမလုပ်ခဲ့ ပါလား’ဟု ရယ်ရယ်မောမောပြောဆိုသည်။ ရစ်ချတ်က ဧည့်ခန်းမှာရပ်နေပြီး “အဲဒီအပ်ချုပ်စက်ဟာ သိပ်ကောင်းတယ်နော်၊

ဘယ်နိုင်ငံကလဲ၊ ဆင်းဂါးလား၊ အဲဒါ ဂျူးလူမျိုးတွေ တီထွင်ခဲ့တာဘဲ၊ မစ္စတာပါပါလက်(စ်)ကူး”ဟု ပြန်ပြောရင်း “ဂျူးတွေ အသုံးမကျဘူး လို့ထင်ရင် ဒီအပ်ချုပ်စက်ကို ပစ်လိုက်ပါလား”ဟု နောက်လိုက်သည်။ အပေါ်ထပ်တစ်ဘက် ခြမ်းတွင် မစ္စစ်ဂေါ်ဂျစ်ကူးပါသည် ခဏခဏ ‘ဒီဂျူးတွေ’ဟု အော်ပြောလေ့ရှိသည်။ သို့သော်မကြာခင် ရစ်ချတ်နှင့် စကားလက်ဆုံကျလာသည်။ သူမသည် ယောက်ျားမှာ စွန့်ခွာခံရသူဖြစ်ပြီး သားငယ် တစ်ယောက်လည်း လမ်းသူရဲဖြစ်နေရှာသည်။ သူမသည် ကာလသား ရောဂါပိုးကူးစက်မည်ကို ကြောက်နေသည်။ ရစ်ချတ်မှ နှစ်သိမ့်ရင်း ထိုလူငယ်ကို ဆုံးမပေးမည်ဟု ပြောပြသည်။

ရစ်ချတ်က “ဒီလူငယ်ရောဂါရရင်လည်း မပူပါနဲ့၊ ဒီခေတ်မှာ ကုလို့မပျောက်တာမရှိဘူး၊ ဂျူးတွေက ဆေးတီထွင်ပြီးပြီ”ဟု ပြောပြခဲ့သည်။ ရစ်ချတ်သည်လူများ၏ အာဇာတ အစွဲအလန်းများကို ဖြိုခွဲလိုက်သည်။ ထို့နောက် သတင်းကောင်းဟောပြောသည်။ လူအများ ပြောင်းလဲလာကာ ခင်မင်ရင်းနှီးလာကြကြောင်း တွေ့ရသည်။ သံမဏိခေါင်းဆောင် ရုပ်ပြနံရံကပ် ပိုစတာအစား ကျမ်းပိုဒ်များကို စတင်ကပ်လာကြသည်။ ထိုရပ်ကွက် ကလေးတွင် ငြိမ်သက်ခြင်းနှင့် မိတ်ဖွဲ့ခြင်းများ ပေါ်လာသည်။ အပြင်လောကတွင်မူ ငရဲရွာကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။ မိတ်ဆွေသစ် တစ်ဦးသည် မော်တော်ဆိုင်ကယ် ရဲတစ်ဦးဖြစ်ပြီး အရက်သောက်ကာ မိန်းမရိုက်တတ်သည်။ ရစ်ချတ်နှင့်တွေ့မှ ခရစ်တော်ကိုရပြီး နှလုံးသားသစ်ပိုင်ရှင်ဖြစ်လာသည်။ သူသည် မိဟိုင်းကို မော်တော်ဆိုင်ကယ် လိုက်စီးစေသည်။ မော်တော်ဆိုင်ကယ်သည် အလွန်ရှားပါသော ပစ္စည်းဖြစ်သည့်အတွက် မိဟိုင်းအလွန်ပျော်သည်။

လေကြောင်းတိုက်ပွဲစဉ်က ကျွန်မတို့ ထွက်ပြေး၍မရပါ။ ဂျူးများခရီးသွား၍ မရပါ။ ထိုမှမိဟိုင်းကိုခေါ်ပြီး ဖြိုပြင်မိတ်ဆွေများထံ သွားပို့ပေးသည်။ ဂျူးမှန်းမသိရစေရန် မိဟိုင်းအား ရိုးမေးနီးယား နာမည် ပေးထားသည်။ “ဗျန် အပ် လက်” ဟူသော နာမည်သစ်ကိုရသည်။ မိဟိုင်း

အလွန်ပျော်သည်။ မိဟိုင်းသည် ပတ်ဝန်းကျင်၏ ရက်စက်မှု၊ ဒုက္ခဆင်းရဲမှုများကို ကြားသိနေသော်လည်း၊ အိမ်၌သူ၏ မေတ္တာကိုတွေ့ရသည်။ မိတ်ဆွေများ ဝိုင်းရံနေတတ်သည်။ မေတ္တာနို့ရေ ခံစားရသောကြောင့် လာမည့်အသက်တာကို များစွာအထောက်အကူပြုသည်။

အာနုဇာဆိုသူ မိတ်ဆွေတစ်ဦး ကျွန်မတို့ထံအလည်လာပြီး ကော်ဖီသောက်သည်။ သူသည် သေးသွယ်သည်။ လှပ၍ရွှင်မြူးသည်။ နော်ဝင်း မိန်းကလေးဖြစ်သည်။ ရေစီးသကဲ့သို့ စားကြွယ်သည်။ သူမကရိုးမေးနီးယားနဲ့ မော်စကို စာချုပ်အကြောင်း မင်းကြားလား၊ စာချုပ်မှာ ဒို့ပြည်က ဂျုံဆန်တွေ အားလုံးယူတယ်။ နောက်ပြီး ဆီတွေကိုလည်း အားလုံးပေးလိုက်ရတယ်လေ။ မနေ့က တပ်နီရဲဘော် တစ်ဦးနဲ့တွေ့တယ်။ လက်တစ်ဘက်မှာ နှာရံလုံးလုံးပတ်ထားတယ်။ ဒါလမ်းပေါ်မှာရှိတဲ့ လူတွေဆီက ယူလိုက်တယ်လေ။ ဘတ်စကားလက်မှတ် ဖြတ်ယူသလိုပါဘဲ” ဟု ပြောသည်။

အာနုဇာသည် ပြောရင်း ရယ်မောလိုက်သည်။ တိုင်းပြည်အတွက်မူ ရယ်စရာမဟုတ်ပါ။ ရုရှားတပ်မတော်သည် ဒေါ်လာသန်းပေါင်း ထောင်ပေါင်း များစွာသော ပစ္စည်းများကို လုယူကြသည်။ နောက်ပြီး ကရင်မလင်နန်းတော် အမိန့်အရ ကျွန်မတို့ ရေတပ်သင်္ဘောများ၊ ကုန်တင်သင်္ဘောများ၊ ပစ္စည်းများနှင့် ကားများကို ရုရှားသို့ သယ်ဆောင်သွားကြသည်။ ဆိုင်များတွင် ရောင်းကုန်များမရှိသဖြင့် လူများသည်ပစ္စည်းဝယ်ရန် အရှည်ကြီး တန်းစီကြ ရသည်။ အာဏာရှင် စတာလင်နှင့် ဂျာမဏီ ကျဆုံးသောအခါမှ တပ်နီတော်ကြီး ဆုတ်ခွာပေးလိမ့်မည်ဟု ပြောကြသည်။ အားလုံးအဆင်ပြေ သွားမယ်ဟု ထင်ကြသည်။ အာနုဇာက ‘အို စဘီးနားရယ်၊ ကောင်းတာ ကလေးတွေ ပြောကြရအောင်၊ မင်းအမျိုးသမီး ဂေဟာမှာ သွားစကားပြော တယ်ဆို။ ကမ္ဘာကပျောက်ဆုံးနေတဲ့ ရှေ့နေဟာ မင်းပါဘဲလား၊ အလွန် ကောင်းပါတယ်။ မင်းယောက်ျား တရားဟောတာလဲ အင်မတန်ကောင်းတာဘဲ၊ သမိုင်းကြောင်း တွေပါတယ်။ အနုပညာ၊ ဒဿနိက အတွေးအခေါ်တွေပါတယ်။ နှစ်နာရီ

ဟောတာ မကြာလွန်းဘူးလား။ ဒို့နော်ဝေးမှာလေး။ အဲဒီလောက်ကြာကြာ
တရားမနာကြဘူး။ ငါ့အတွက်တော့ ကောင်းပါတယ်။ ဆက်လုပ်ကြတာပေါ့” ဟု
ရှည်လျားစွာ ပြောနေရှာသည်။

အာနုဇာသည် စကားကြွယ်သည်။ ကျွန်မတို့အသင်းတော်က
ထုတ်သော မဂ္ဂဇင်းကိုလာယူပါသည်။ မဂ္ဂဇင်းအမည်မှာ “မိတ်ဆွေ” ဖြစ်ပါ
သည်။ ဖက်ဆစ်ဂျာမန်များက ပိတ်ထားသည်။ ယခု စတင်ပြန်ထုတ် နေပါပြီ။
ဤတိုတောင်းသော အချိန်လေးတွင် ဘာသာရေး၊ လွတ်လပ်ခွင့်ရနေ သကဲ့သို့
ဖြစ်နေပါသည်။ အာဏာရှင် အင်တိုနီစူကို မော်စကိုသို့ ခေါ်သွားကြသည်။
ထိုနောက် သတ်လိုက်ကြသည်။ အော်သို့ဒေါ့ အသင်းတော်ဂိုဏ်ချုပ်များမှ
ဂျူး၊ ပရိုတက်စတင့်ဂိုဏ်းများကို ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်၍ မရတော့ပါ။ နောက်ဆုံးတွင်
ကျွန်မတို့ ဒီမိုကရေစီ အစိုးရကိုရပါပြီ။ ရိုမေးနီးယား အစိုးရက ရုရှား
အကြိုက်လိုက်ပြီး ရာထူးအချို့တွင် ကွန်မြူနစ်များကို ခန့်လိုက်ကြသည်။
စစ်ကြီးကာလအတွင်းက ကျွန်မတို့သည် နာဇီများကြောင့် ပေါ်လာသော
ဒုက္ခသည်များကို ကူညီမစခဲ့သည်။ စစ်ဘေးဒုက္ခသည် စခန်းမှ ဂျူးလူသတ်ပွဲကြီး
ကြောင့် မိဘမဲ့ကလေးများပြား လာကာရိုးမေးနီးယားနိုင်ငံရှိ ပရိုတက်စတင့်နှင့်
ဂိုဏ်းဂဏများမှ ခရစ်ယာန် အားလုံးသည် အာဏာရှင် အင်တိုနီစူကြောင့်
ဒုက္ခရောက်ကုန်ကြသည်။ ကျွန်မတို့ ဟန်ဂေရီ ဂျူးများကို စတင်ကူညီရန်
စည်းရုံးကြသည်။ နောက်ပြီး အဖိနှိပ်ခံ လူနည်းစုဖြစ်သော ဂျစ်စီများကိုလည်း
မစကူညီခဲ့ကြသည်။

ယခုတွင်လူနည်းစုအသစ်ပေါ်လာပြန်ပြီ။ မုဆိုးသည် သားကောင်
ဘဝရောက်ခဲ့ရသည်။ ဂျာမန်စစ်တပ်ကြီး နောက်ညပန်ဆုတ်ခွာသောအခါ၊
အများအပြား ကျန်ခဲ့ကြသည်။ ၎င်းတို့က ရုရှားများကို ခုခံကြသော်လည်း
အများအပြား ကျဆုံးကြရသည်။ ကျွန်မတို့သည် နာဇီဆိုလျှင် အလွန်ရှုံ့ရှာ
ကြသည်။ နာဇီများမှ သန်းပေါင်းများစွာ သတ်ခဲ့ကြသည်။ နိုင်ငံ တစ်ခုလုံးရှိ
လူများကို အကုန်သတ်လိုက်ကြသည်။ မြို့များမှာလည်း ပျက်စီးယိုယွင်း

ခဲ့ရသည်။ ကျွန်မတို့ မိတ်ဆွေများနှင့် ဆွေမျိုးများ မီးလောင်တိုက်သွင်း ခံခဲ့ကြရသည်။ ယခု နာဇီများ စစ်ရှုံးသောကြောင့် မည်သည့်ဒုက္ခမှ မပေးနိုင်တော့ပါ။ ကျန်ရှိနေသော နာဇီစစ်သားများသည် ကျွန်မတို့ကဲ့သို့ပင် စစ်ဒုက္ခသည်များ ဖြစ်နေကြရသည်။ အစာငတ်ကြပြီး ကြောက်ရွံ့ တုန်လှုပ်နေကြသည်။ ကျွန်မတို့သည် မကူညီဘဲမနေနိုင်ပါ။

“လူသတ်သမားတွေကို အရဲစွန့်ပြီး ကူညီကြတာလား” ဟု အမေးခံရတိုင်း ရစ်ချတ်က “အနှိပ်စက်ခံ လူတန်းစားဘက်မှာ ဘုရားသခင်ရှိတယ်” ဟု အဖြေပေးသည်။ ဂျာမန်တိရစ္ဆာန် မာတင်ဘိုးမင်းနှင့် အဖွဲ့ကို လိုက်လံဖမ်းဆီးကြသည်။ ဆိုးသွမ်းလူငယ်တစ်ခု တနင်္ဂနွေနေ့ မွန်းလွဲပိုင်းတွင် အင်္ကျီအညိုနဲ့ ချီတက်ပွဲ လုပ်ခဲ့ကြရာမှ စစ်သားဖြစ်ကုန်ကြသည်။ နာဇီများကို သတ်ဖြတ်တိုက်ရန် လူတိုင်းရဲ့ဝံ့စွာ ထွက်မလာကြပါ။ ဂျာမန်နှင့် ရိုးမေးနီးယားများသည် ဂျူးများကို မုန်းကြသည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဂျူးများကို မစကူညီသောအဖွဲ့ငယ်ကလေးများလည်း ရှိပါသည်။ ဟစ်တလာနှင့် အဖွဲ့ဝင်များ အဘယ်ကြောင့် ဂျူးများကို မုန်းကြသနည်း။ ဂျူးလူမျိုး သူတော်စင်များ ရှိခဲ့သောကြောင့် ဂျူးများသည် ချစ်တိုက်ရန်ပင် ကောင်းသည်။ အချို့ ဂျူးများသည် အကြမ်းဘက်သမားများကို စတင်တော်လှန်ခဲ့ကြသည် မဟုတ်လော။

သမ္မာကျမ်းစာ၌ ဂျူး၏ အဓိပ္ပါယ်အစစ်အမှန်ကို ဖော်ပြထားသည်။ ဟေဗြဲစကားအရ ‘အိုက်ရီ’ ဖြစ်သည်။ ‘အခြားတဘက်မှာ ရပ်နေပါ’ ဟု အဓိပ္ပါယ်ရသည်။ ပထမဦးဆုံးသော ဟေဗြဲလူမျိုးမှာ အာဗြဟံပင် ဖြစ်သည်။ အာဗြဟံသည် အမှန်မှာအခြားတဘက်မှာ ရပ်နေသောသူဖြစ်သည်။ လူသားအားလုံးသည် ဘုရားသခင် ဖန်ဆင်းထားသောအရာများကို ကိုးကွယ်ဦးချနေချိန်တွင် အာဗြဟံသည် အသက်ရှင်တော်မူသော ဘုရားကို ကိုးကွယ်သည်။ အချို့လူများသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကောင်းဘို့ထက် ဒုစရိုက်ကို လုပ်ကြသည်။ ကလဲ့စားချေကြသည်။ သို့သော် အချို့သော လူများကို ဘုရားသခင်သည် အဆိုးက အကောင်းဖြစ်အောင် အစွမ်းသတ္တိကိုပေးသည်။

တစ်ချိန်က ဂျာမန်အရာရှိသုံးဦး ကျွန်မတို့ ခြံဝင်းထဲက တဲအိမ်ငယ်မှာ ခိုအောင်းနေကြသည်။ ကားကိုဒေါင်အဟောင်းအနွမ်း ဖြစ်ပြီး နှင်းခဲတစ်ဝက် ဖုံးလွှမ်းနေသည်။ သူတို့ကို အစာကျွေးရသည်။ ညအခါ အညစ်အကြေးများ လည်း သွန်ပေးရသည်။ ယခင်က ၎င်းတို့၏ ရက်စက် ကြမ်းကြုတ်မှုကို မုန်းသည်။ ကျွန်မတို့ ကိုယ်တိုင် အနှိပ်အစက်ခံခဲ့ရသည်။ ယခုမူ ၎င်းတို့နှင့် စကားပြောရသည်။ လှောင်အိမ်ထဲက တိရစ္ဆာန်များကဲ့သို့ သဘောမထားနိုင်ပါ။ တစ်နေ့တွင် ၎င်းတို့ အကြီးအကဲ၊ ဗိုလ်ကြီးလုပ်သူက အပြစ်ကျမယ်ဆိုတာ မင်းတို့သိတယ်မဟုတ်လား၊ ဘာကြောင့်တို့ကို ဝှက်ထားရတာလဲ၊ နောက်ပြီး မင်းတို့ဟာ ဂျူးလူမျိုးတွေဘဲ၊ အကယ်၍သာ ဒို့ဂျာမန်စစ်တပ် ဘူချာရတ် မြို့တော်ကို ပြန်သိမ်းတဲ့ အချိန်ကျရင်လည်းအခါ မင်းတို့ဟာ တို့ကိုပြုစုသလို ငါတို့မကူနိုင်ဘူးနော်’ဟု ပွင့်လင်းစွာ ပြောပြသည်။

သူသည် ကျွန်မကို နားမလည်နိုင်သော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်နေသည်။ ရှင်းပြမှ ဖြစ်တော့မည်ဟု စိတ်ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သေတ္တာ အစုတ်ပေါ်ထိုင်ပြီး ကျွန်မက ‘ငါဟာ မင်းတို့ရဲ့အိမ်ရှင်ဘဲ၊ ငါ့မိဘများဟာ နာဇီတွေရဲ့အသတ် ခံခဲ့ရတယ်။ ဒါပေမယ့် ငါ့အိမ်မီးအောက်မှာ မင်းတို့ရှိနေတော့ ငါတို့ စောင့်ရှောက် ရမှာဘဲ။ ဧည့်သည်ကို လေးစားရမယ်။ မင်းတို့ဒုက္ခဆင်းရဲ ကြရတယ်။ ကျမ်းစာက “အကြင်သူသည် လူ၏အသွေးကိုသွန်း၏။” ထိုသူ၏ အသွေးကို လူလက်ဖြင့် သွန်းရမည်’လို့ ဖော်ပြထားတယ် မဟုတ်လား။ ငါ မင်းတို့ကို ရဲနှင့်လွတ်အောင်အစွမ်းကုန် ကြိုးစားပေးမယ်။ ဒါပေမယ့် ဘုရားသခင်ရဲ့ အမျက်တော်ထဲကနေတော့ မကာကွယ်နိုင်ဘူး’ဟု ရှင်းပြလိုက်ပါသည်။

‘ဟန်ဘု’ဟု ၎င်းက ပြန်ဖြေရင်း ကျွန်မ ပုခုံးကို ပုတ်သည်။ ကျွန်မ နောက်ဆုတ်လိုက်ပါသည်။ အပြစ်မဲ့သွေးကို သွန်းခဲ့သောလက် ဟုပြောရင်းသူက တောင်းပန်နေပြန်သည်။ ‘ငါဒီလို မဆိုလိုပါဘူးကွာ၊ ဘာကြောင့် ဂျူးမ တစ်ယောက်ဟာ ဂျာမန်စစ်သားတစ်ဦးအတွက် အသက်စွန့်ရတာလဲ၊ ငါ့ဂျူးကို မုန်းတယ်။ ဘုရားကိုလည်း မကြောက်ဘူး’ဟု ကျွန်မက ‘ငါတို့တော့ ဓမ္မ

ဟောင်းကျမ်းထဲက ဘုရားသခင်ရဲ့ စကားသံကို သတိရနေတယ်။ ညွှန်သည် အာဂန္တုများကို မေတ္တာပြပါ။ သင်သည်လည်းတစ်ချိန်က အဲဒုတ္တုပြည်မှာ ညှင်းဆဲခံခဲ့ရသည်။ ‘အနှစ်တစ်ထောင်ဟာ ဘုရားသခင်အတွက် တစ်ရက်ဘဲဖြစ် သည်။ ပညာရှိတွေက ‘အတိတ်က အတွေ့အကြုံတွေကို မမေ့လိုက်ကြပါနဲ့’ လို့ ပြောတယ်။ ကျွန်မတို့ ဩတ္တပ္ပ စိတ်ထဲမှာ အတိတ်က အဖြစ်အပျက်တွေ မှတ်တမ်းရေးထားတယ်။ သူတို့ကိုတော့ မသိဘူး။ သို့သော် တို့ရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက် တွေ ခံယူချက်တွေအပေါ်မှာ လမ်းပြနေတာဘဲ မဟုတ်လား။’

ကျွန်မ ရိုးစင်းစွာ ပြောလိုက်သည်။ “ခရစ်တော်၌ ရှိသော ယုံကြည်ခြင်း အားဖြင့် အဆိုးဆုံးသော ရက်စက်မှုကို ခွင့်လွှတ်နိုင် ခွင့်ရနိုင်တယ်။ ငါ့မှာ ခွင့်လွှတ်ပိုင်ခွင့်မရှိဘူး။ မင်း နောင်တရမယ်ဆိုရင် ခရစ်တော်က မင်းကို အပြစ်လွှတ်မယ်” အပြင်ဘက် နှင်းခဲများပေါ်မှာ ခြေသံတွေ ကြားရသည်။ အပေါက်ကလေးမှ ကျွန်မ ချောင်းကြည့်လိုက်သည်။ တဘက်တိုက်မှ တံခါးစောင့် နားထိုင်းဖြစ်နေသည်။ ဗိုလ်ကြီးသည် ရစ်ချတ် ပေးထားသော စီကရက် တစ်လိပ်ကို မီးညှိလိုက်သည်။ (ရစ်ချတ် ဆေးလိပ်သောက်တာ သိပ်မှန်တာဘဲ) ဗိုလ်ကြီးမှ ဆေးလိပ်ကို ရှူရှိုက်လိုက်ပြီး၊ ဆေးလိပ်တိုကို အခြားတစ်ယောက်ထံ ကမ်းပေးလိုက်သည်။ ၎င်းက ‘ဂါနာဒင်ဖရောင်’ဟု ကျေးဇူးတင်စကားပြောသည်။ ‘ငါမင်းပြောတာတွေကိုတော့ နားမလည် ပါဘူးကွယ်၊ သို့သော်လည်း အဆိုးကို အကောင်းအားဖြင့် နိုင်ခြင်းမရှိရင်တော့ သတ်ဖြတ်မှုဟာ ဘယ်တော့မှ ဆုံးတော့မှာ မဟုတ်ဘူး’ ဟု ဆိုခဲ့သည်။

ကျွန်မပြန်ရန် မတ်တပ်ရပ်လိုက်သောအခါ။ ၎င်းတို့လည်း မတ်တပ်ရပ်ကာ အရှိအသေပေးကြသည်။ ၎င်းတို့၏ အဝတ်ညစ်များကို ဈေးသွားအိပ်ထဲထည့်ပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။ ဤလူများသည် နောက်ဆုံး နယ်စပ်ဖြတ်ပြီး ဂျာမဏီထဲ ဝင်သွားကြသည်။ သို့သော် ထောင်ပေါင်း များစွာတို့သည် သေကြေကုန်ကြသည်။ ၎င်းအထဲတွင် ရုရှားခရစ်ယာန်များ လည်းပါသည်။ ဤခရစ်ယာန်များသည် သူတို့ကို အလင်းတရား မပေးနိုင်ကြပါ။

ထိုအခါတွင် ဂျာမန်စစ်သားတိုင်း စစ်ဝတ်စုံကို စွန့်ပစ်ချင်ကြသည်။ တစ်ချိန်တုန်းက အမြတ်တနိုးဝတ်ဆင်ကြသော တံဆိပ်များ အထိမ်းအမှတ်များကို ယခုလွှတ်ပစ်လိုက်ကြသည်။ ကျွန်မတို့ပေးသော အဝတ်အစားများနှင့် အစားထိုးဝတ်ဆင်ရမည်ကိုတော့ ဝန်လေးကြသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ရစ်ချတ်သည် ရုရှားစစ်သားများကို အိမ်သို့ခေါ်လာသည်။ ၎င်းတို့ကို ခရစ်တော်အကြောင်း ပြောပြသည်။ လူအများသည် ရုရှားစစ်သားများကို တိုင်းပြည်မှာ နှင်းထုတ်ချင်ကြသည်။

အာနုဇာက 'စဘီးနားရေ သတိထားပေါ့ကွယ်၊ မင်းအိမ်မှာ ဒီတပ်နှစ်တပ် ဆုံးကြရင် မင်းဘာလုပ်မလဲ' ဟု သတိပေး စကားပြောရှာသည်။ ထိုကဲ့သို့ မဖြစ်ရန် ကျွန်မတို့ ဂရုစိုက်ကြပါသည်။ ရစ်ချတ်သည် တပ်နီစခန်းများသို့ သွားသည်။ နာရီအပေါစား ရောင်းသော မှောင်ခိုးသမား အသွင်ဆောင်ခြင်းကြောင့် လူများမှ ဝိုင်းလာကြသည်။ မကြာမီ ဈေးနေရင်း သမ္မာကျမ်းစာအကြောင်း ပြောပြသည်။ လူကြီးတစ်ယောက်က "မင်းနာရီ ရောင်းဘို့လာတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူတော်စင်တွေ အကြောင်းပြောဘို့ လာတာတဲ့။ နာရီအကြောင်းကိုဘဲပြော၊ တပ်ခွဲ စုံထောက်တွေလာနေပြီ၊ တပ်နီမှာ စုံထောက် အများကြီးရှိတယ်။ ရဲဘော် တွေကိုစုံစမ်းပြီး အားလုံးကို သတင်းပြန်ပို့တယ်" ဟု ရစ်ချတ်၏ ဒူးပေါ်လက်တင်ပြီး သတိပေးလိုက်သည်။ စစ်သားကလေးများသည် ဘုရားသခင်အကြောင်းကို မသိကြပါ။ ကျမ်းစာအုပ်လည်း မမြင်ဖူးကြပါ။ ဗိမာန်တော်ထဲလည်း မဝင်ဘူးကြပါ။ ထို့ကြောင့် ရစ်ချတ်က 'ရုရှားများထံ ဝေံဂေလိ တရားဟောခြင်းသည်၊ မြေကြီးပေါ် ကောင်းကင်ဘုံ ကျလာသလို' ဟု ပြောခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

အချို့ ဂျာမန်၊ ပြင်သစ်စကားတတ်သော ပညာတတ်များအား ခရစ်ယာန် ယုံကြည်ချက်ကို ပြောပြသည်။ ယုံကြည်ချက်နှင့် အစပြုသည်။ ကွန်မြူနစ်ဝါဒအရ ဤအရာသည် စဉ်းစားစရာမဟုတ်ပါ။ ခရစ်ယာန် ယုံကြည်ချက်တွင် 'ကျွန်ုပ်' မှာ အခြေခံသည်။ ကျွန်ုပ်အတွက် စဉ်းစားရန်

ဖော်ပြသည်။ ‘စစ်တပ်ဆိုတာ အနှေးဆုံး မော်တော်ကား ပြေးနှုန်း အတိုင်းဘဲ၊ ရွေ့လျားလေ့ရှိတယ်။ လူဟာမှန် မမှန်၊ ပြောရဲရမယ်။ ဘုရားကိုတောင် ပြောရဲရမယ်’ လူသည် သမ္မာတရား၌ နိုးထလာသောအခါ အလွန်ကောင်းမွန်ခြင်းကို မြင်တွေ့ရသည်။ ထိုလုပ်ငန်းသည် အသင်းတော်၏ အဓိက လုပ်ငန်းဖြစ်ပြီး ဆင်ဆာဖြတ်တောက်မှုများကို ရှောင်ရှားကာ ဝေစာထောင်ပေါင်းများစွာကို ရုရှားဘာသာဖြင့် ရိုက်နှိပ်ကြသည်။ တပ်နီးများ အစုလိုက်အပြုံလိုက် လှုပ်ရှားကြသည်။ သူတို့ကို ချဉ်းကပ်ရန် မလွယ်ကူပါ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မတို့သည် နည်းသစ်များ ထွင်းရသည်။ စစ်တပ်များသည် ကုန်တင်ရထားများနှင့် ချီတက်လေ့ရှိသည်။ ရထားတစ်စီး ကုန်တင်ပြီး အချိန်ကြာမြင့်မှသာ ထွက်လေ့ရှိသဖြင့် ရသောအချိန်အတွင်းတွင် အမြန်ဝေ ကြသည်။

တပ်နီရဲဘော်များ ကျွန်မတို့အိမ် အခန်းလွတ်တွင် မကြာခဏ လာအိပ်ကြသည်။ တစ်ခါက တပ်နီခြောက်ဦးသည် သေနတ်များနှင့် ရောက်လာကြသည်။ သန်းများစရပြု။ ရဲဘော်များသည် အိမ်တွင် အနေရသည်မှာ ကြာဟန်တူပါသည်။ ဆူညံသော စစ်တပ်တန်းလျားနှင့် တစ်နာရီမျှဝေးကွာ ရသည်ကိုပင် အလွန်ပျော်နေကြပုံရသည်။ သို့သော် သူခိုးအကျင့် မပျောက်ကြပါ။ တောသားရဲဘော်နှစ်ဦးသည် ကျွန်မတံခါးနားလာပြီး ‘ထီးတစ်လက်လောက် မဝယ်ချင်ဘူးလား’ ဟု ဆိုပြီး ခိုးလာသော ထီးသုံးလက်ကို ပြသည်။ ရစ်ချတ်က ‘အား၊ ဒို့တွေက ခရစ်ယာန်ဖြစ်တယ်’ “ဒို့မဝယ်ဘူး။ ဒို့မှာရောင်းဘို့ပဲရှိတယ်” ဟု ဆိုပြီး အခန်းထဲသို့ ဝင်လာစေသည်။ ကျွန်မ သူတို့ကို နို့အနည်းငယ် တိုက်ကျွေးလိုက်သည်။ နောက်ပြီးအသက်နှစ်ဆယ်ခန့်ရှိ အသက်အကြီးဆုံးဟု ထင်ရသော ၎င်းတို့အထဲမှ ဆံပင်ဝါရှင်လူက ကျွန်မကို စိုက်ကြည့်နေပြီး ‘မင်းဘဲမဟုတ်လား၊ ငါ့ကိုကျမ်းစာအုပ်ပေး တာလေ’ ဟုမေးရာ သူ့ကို ကျွန်မ မှတ်မိသွားသည်။

‘မင်းဟာ ဘူချာရတ်မြို့တော်မှာ ပထမဆုံး သံချပ်ကာ တပ်နဲ့ဝင်လာတဲ့ တပ်ကြပ်ကြီး မဟုတ်လား’ ဟု ကျွန်မက မေးလိုက်သည်။ သူ၏သေတ္တာထဲတွင်

ကျမ်းစာကို သိမ်းထားပါသည်။ ဖတ်လည်း ဖတ်ပါသည်။ ရှုပ်ထွေးသော
မေးခွန်းများကို အဖြေရှာနေပါသည်။ အိုင်ဝင်က မိမိ အရှေ့ပိုင်း ဥရောပတိုက်
တခွင်တွင် မည်သို့ တိုက်ခဲ့ရပုံကို ထမင်းစားစဉ် ပြောပြနေသည်။ သူ၏
တပ်ခွဲတွင် ဂျူးတစ်ယောက်ရှိကြောင်းနှင့် ၎င်းတို့ကဲ့သို့ပင် ဘာသာတရား
မရှိဘဲ ကြီးပြင်းလာသူဖြစ်ကြောင်း ပြောပြသည်။ “ကျွန်ုပ်တို့ တပ်ခွဲမှ
အသက်ခပ်ကြီးကြီး လူတစ်ဦးက ထိုဂျူးကို ‘မင်းတို့ ယေရှုကို သတ်ခဲ့ကြတာဘဲ’ ဟု
စွပ်စွဲလိုက်သည်။ ဂျူးကလေးက နားမလည်နိုင်ပါ။” “မိမိအနေဖြင့် စတာလင်ဂရက်
မြို့မှ ဘူချာရတ်မြို့တော်အထိ တိုက်ခိုက်သတ်ဖြတ်လာ သဖြင့် သတ်ခဲ့သည့်သူ
များကို မမှတ်မိပါ” ဟု ဖြေပါသည်။

ခရစ်တော်သည် မည်သူမည်ဝါဖြစ်ကြောင်း သူလုံးဝမသိပါ။
အိုင်ဝင်သည်။ ထိုဂျူးကလေးကို အိမ်သို့ ခေါ်လာပါသည်။ ရစ်ချတ်က အာခံကစပြီး
ဗျာဒိတ်ကျမ်းအထိ အားလုံးပြောပြလိုက်သည်။ ထိုအခါမှသာလျှင် အာဏာရှင်
စတာလင်သည် ဘုရားမဟုတ်ကြောင်း သိလာလေသည်။ သူတို့ မကြာခဏ
အိမ်ကို လာကြပါသည်။ ‘အသစ်စက်စက် လျှင်စစ်မီးဖို တစ်ခုပါ လာသည်။
ကျွန်မ ရစ်ချတ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ ဝယ်ခဲ့သည့်ပစ္စည်း မဟုတ်
ကြောင်း သိရသည်။

အာနုဇာက ‘လှလိုက်တာ’ ဟု ပြောလိုက်သည်။ ‘လီဘာမင် မိသားစု
အတွက် သင့်တော်တယ်’ ဟု မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။ ‘လီဘာမင်တို့ မိသားစု
သည် ဒုက္ခရောက်ပြီး အော်(စ)ပစ်မှ ပြန်လာကြသည်။ ကျွန်မတို့သည် မီးဖိုကို
ပို့ပေးလိုက်သည်။ ခိုးရာပါ ပစ္စည်းတစ်ခုဖြင့် ခရစ်တော်၏ မေတ္တာကို ပြလိုက်ရ
သည်။ ရိုးသားသော နှလုံးသားမှ ထွက်လာသော မေတ္တာသည် အံ့သြဘွယ်ရာ
ဖြစ်ပေါ်စေသည်။ ဘုရားသခင်က စေ့စေ့စပ်စပ်လူကို တရားစီရင်ပါက
ကယ်တင်ခြင်းရရှိရန် မလွယ်ပါ။ ခရစ်တော်၏ အသွေးတော်သည် အပြစ်များကို
ဖုံးလွှမ်းစေနိုင်သည်။ ရစ်ချတ်သည် သူ၏လုပ်ဖော်ဆောင် ဘက်ဖြစ်သူ၊ လူသာရင်
အသင်းတော်မှ သင်းအုပ်ဆရာ မက်နီးဆိုလ်ဟိန်းနှင့် အတူ စစ်သုံးပန်းများကို

ကျွေးမွေးရန် ဆိုင်တစ်ဆိုင်ဖွင့်လှစ် ကြသည်။ ကျွန်မတို့ အိမ်သည် တည်းခိုးခန်းကဲ့သို့ မိတ်ဆွေ၊ ဧည့်သည်များနှင့် ပြည့်နေသည်။ မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်သည် ထောင်သာသနာပြု အမှုတော်မြတ်ကို ဆောင်ရွက်သူ ဖြစ်သည်။ တနင်္ဂနွေနေ့ နေ့လည်စာဆိုလျှင် လူတစ်ဒါဇင်ခန့် အတူ ဝိုင်းစား ကြသည်။

မိန်းကလေးများလည်း ကျွန်မတို့ကို ဝိုင်းကူလုပ်ကြသည်။ ၎င်းတို့က အကျင့်စာရိတ္တနှင့် ပတ်သက်ပြီး မေးခွန်းများ မေးကြသည်။ မေးခွန်းတစ်ခုက ကျွန်မ မည်သို့ဖြေရမှန် မသိပါ။ ထိုပြဿနာမျိုးကို ကျွန်မလည်း ရင်ဆိုင်ခဲ့ရဘူးသည်။ ကျွန်မ (၁၇) နှစ် အရွယ်က ပဲရစ်မြို့မှာ နေခဲ့သည်။ ပထမအကြိမ် မိဘအုပ်ထိန်းမှုမှ လွတ်ခဲ့သည်။ ငယ်ရွယ်စဉ်က ကျွန်မ မြို့ငယ်တစ်မြို့ရှိ အော်သိုဒေါ့ဂျူးအိမ်မှာ နေခဲ့ရသည်။ အလွန်စည်း စနစ်ကြီး မားလှသည်။ 'မလုပ်ရ၊ မကိုက်ရ၊ မသွားရ ဥပဒေများ ဝိုင်းရံထားသည်။ အခုတော့ ကျွန်မတက္ကသိုလ်ရောက်နေပြီမို့ လူငယ်တစ်ဦးနှင့် အပြင် ထွက်ခွင့်ရသည်။ သူက ကျွန်မကို နမ်းသောအခါ ကျွန်မငြင်းဆိုလိုက်သည်။ ကျွန်မ၏ ကြီးပြင်လာခဲ့မှုကို အရိပ်အမြွက်ပြောပြ လိုက်သည်။ လူငယ်က 'မင်းဆရာများကို ယုံရင် အဆရာများဟာ လက်နဲ့ နှုတ်ခမ်းကို ဖန်ဆင်းထားတယ် မဟုတ်သား' 'လက်ကို ကိုက်လို့ရရင် နှုတ်ခမ်းလည်း ထိလို့ရသင့်တယ်၊ ဖက်နင်းလို့မရဘူးလား' ဟု မေးပါသည်။

ဆရာ၊ မိဘမှစပြီး မည်သူမှ ကျွန်မအား ဤမေးခွန်းနှင့် ပတ်သက်၍ သတိမပေးခဲ့ကြပါ။ ကျွန်မထံ၌ အဖြေမရှိပါ။ လူငယ် ကလေးကတော့ ဆွဲဆောင်မှု အလွန်ကောင်းသည်။ ထို့ကြောင့် ပဲရစ်မြို့က ပျော်စရာကောင်းသော ဝန်းကျင်နှင့်ကိုက်ညီအောင် နေလိုက်ပါသည်။ ဘုရားမသိသောအခါ ဆန္ဒအတိုင်းလုပ်ကြသည်။ ဖက်ရင်း နမ်းရှုပ်ခွင့် ရှိသည်။ သူ့မျက်လုံးနှင့် သူ၏လက်များသည် အပြစ်၏ ပွဲစားများဖြစ်သည်။ ကျွန်မမျက်စေ့နှင့် နှလုံးသားသည် သူ၏ လက်ပါးစေ့ဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် ဩတ္တပ္ပစိတ်မှာ အမြဲ အလင်းမကွယ်နိုင်ပါ။ ပြဿနာမှ နှိုးဆွနေသည်။ မိန်းကလေးများသည်

အဘယ်ကြောင့် ဖြူစင်အောင်နေရပါသနည်း။ စာရိတ္တ ထိန်းသိမ်းမှု၏ အဓိက အချက်ပင် မဟုတ်ပါလား။ မထိန်းသိမ်းလျှင် မည်သည့်အကျိုးရှိပါမည်နည်း။

သင်းအုပ်ဆရာကတော်သည် လိင်ကိစ္စများကို ဆွေးနွေးလေ့မရှိပါ။ ယခုကဲ့သို့ စုံစမ်းခြင်းမျိုး မတွေ့ကြုံနိုင်ဟု အများက မျှော်လင့်ထားကြသည်။ သို့သော် သင်းအုပ်ဆရာ၊ ဆရာကတော်များလည်း ပုထုဇဉ် လူသားများပင် မဟုတ်ပါလား။ အတိတ်ကာလတွင် ရစ်ချတ်နှင့်ကျွန်မသည် ဤအရာမျိုး မစဉ်းစားဘဲနေချင်သလို နေခဲ့ကြပြီ။ ကျွန်မတို့သည် ခရစ်ယာန် ဖြစ်လာကြပြီ။ ခရစ်ယာန်များက အမှတ်တမဲ့ သဘောထားသော်လည်း ကျွန်မတို့ စိတ်ထဲမှာတော့ မလုံခြုံပါ။ လူများအတွက် လိင်ကိစ္စသည် အရေးကြီးသည်။ ကျွန်မတို့ အိမ်တော်၌ တင်းမာမှုသည် တစ်ခါတစ်ရံ ကြီးမားခဲ့သည်။ ရစ်ချတ်သည် ကောင်းမွန်၍ ချောမောသည်။ ညဏ်ပညာ ထက်မြက်သည်။ ဤကဲ့သို့ မြှောက်ပင့်ခြင်း ခံရသောအခါ အောက်ခြေလွတ်သွားမည်ကို စိုးရိမ်ရသည်။ မိန်းကလေးများက ရစ်ချတ်ကို ကြိုက်ကြသည်။ တစ်ယောက်နှင့် ပူးတွဲနေလေ့ရှိသည်။ သူမကလည်း သိပ်ချော၊ သိပ်လှပြီးသဘော ကောင်းသော ကြောင့် ရစ်ချတ် ဗျာများနေသည်။ ကျွန်မသည် သူ၏ အနားမှ မခွါဘဲ ဂရုစိုက်နေလေ့ရှိသည်။

ရစ်ချတ်က တခွန်းမှ မပြောပါ။ တစ်နေ့တွင် ရစ်ချတ်သည် ‘နာရီတိုင်း သင့်ကို အလိုရှိတယ်’ ဟူသော ဓမ္မတေးသီချင်းကို စန္ဒာယားနှင့် တီးခတ်ရင်း ငိုကြွေးပါသည်။ ကျွန်မက သူ့ကို ‘မင်းဟာ ယောက်ျားဘဲ မဟုတ်လား၊ ဒါတွေ ပျောက်ကွယ်သွားပါလိမ့်မယ်’ ဟု နှစ်သိမ့်လိုက်သည်။ အမှန်ဘဲ ပျောက်ကွယ်သွားပါသည်။ ရစ်ချတ် ဖမ်းဆီးခံရပြီး ကျွန်မ (၁၄)နှစ် တိုင်တိုင် အထီးကျန်နေရသောအခါ၊ စုံစမ်းခြင်း အမျိုးမျိုးရောက်လာသည်။ တစ်ကိုယ်တည်းဘဝကို ငြီးငွေ့လာဖြင့် စုံစမ်းခြင်းဒဏ် ခံရခက်နေသည်။ စိတ် ထိန်းနေရသည်။ ကျွန်မကိုယ်တိုင် ကြုံတွေ့လာသောအခါမှသာ ရစ်ချတ်ကို ကိုယ်ချင်းစာတတ်လာသည်။

ကြောက်မက်ဘွယ်ရာများ

THE TERROR

ကျွန်မတို့ မိသားစုသည်နေ့ချင်း ညချင်းဆိုသကဲ့သို့ လူဦးရေတိုးလာသည်။ သားတစ်ယောက်ကနေ လေးယောက်ဖြစ်လာသည်။ နောက်ပြီး သမီးသုံးယောက်နှင့် ထောင်ပေါင်းများစွာသော ဂျူးကလေးများ အချစ်စခန်းက ပြန်လာကြသည်။ နွေးထွေးဘို့ စက္ကူပတ်ထားရသည်။ ထို့ကြောင့် ကလေးခြောက်ယောက်ကို ခေါ်ယူလိုက်သည်။ အိမ်တွင် ကလေးရှိခြင်းသည် ပျော်စရာကောင်းသည်။ မိဟိုင်းမှာမူ ပျော်နေသည်။ သူက ‘အမေရေ ကျွန်တော်မှာ ညီငယ်၊ ညီမငယ်တွေ မရတော့ဘူးလို့ အမေပြောတယ်၊ အခု ဘာလို့ရတာလဲ၊ ဒီကလေးတွေ ချစ်စရာကောင်းတယ်၊ ဒါပေမယ့် အလွန် ပိန်လို့နေတာဘဲ။ မျက်ကွင်းတွေလည်း ဟောက်နေတယ်။ သူတို့ ဘာတွေ တွေ့ခဲ့လို့လဲ’ ဟု မေးသည်။ ၎င်းတို့၏ အမျိုးမိတ်ဆွေ အားလုံးအသတ်ခံခဲ့ကြသောကြောင့် ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြလိုက်ပါသည်။

သို့သော် မကြာပါ။ ချိုင့်နေသောပါးကလေးများ ဖောင်းလာကြသည်။ ရယ်မောလာကြသည်။ ကစားလာကြသည်။ ရုရှားစစ်သားများကလည်း ကလေးချစ်ကြသည်။ ရုရှားစစ်သားများခမြာ မိဘရှိကြသော်လည်း မတွေ့ကြသည်မှာ နှစ်ပေါင်းကြာလေပြီ။ ၎င်းတို့က ‘ရော့ သကြားလုံး’ ဆိုပြီး ကျွေးသည်။ ကလေးငယ်များ၏ ခေါင်းကိုလည်း ကိုင်ကြည့်ကြသည်။ ကလေးများလည်း ပြုံးလာကြပြီ သူတို့ကို ကျေးဇူးတင်ကြသည်။ ကလေးများမှ စစ်သားများကို သတင်းကောင်းပြောပြသည်။ လူကြီးအတွက် ဝေဖန်လုပ်ရန် မလွယ်ပါ။ ကလေးများမူကား စိတ်ချရသည်။ စစ်သားများ မပျက်စီးချင်လျှင် ဘုရားရှိမှန်း သိရမည်။ မိဟိုင်းသည် ငါးနှစ်သားကတည်းက သာသနာပြုဆရာ ကလေးဖြစ်နေလေပြီ။

ကျွန်မတို့ အသင်းသားများသည် ညတိုင်းလိုလိုထွက်ပြီး နံရံ

တံခါးဘတ်(စ်)ကားဘေး။ မီးရထားနှင့် ဧည့်သည်ခန်းများတွင် ပိုစတာကပ်ကြသည်။ ပိုစတာတိုင်းတွင် သမ္မာကျမ်းပိုဒ် သို့မဟုတ် သတင်းစကား ဖော်ပြထားသည်။ အချို့မိတ်ဆွေများသည် ရုရှားများထံ၊ ဧဝံဂေလီလုပ်ငန်း လုပ်ခြင်းကြောင့် အဖမ်းခံကြရသည်။ ကျွန်မတို့ကိုမူ မည်သူမျှသစ္စာ မဖောက်ကြပါ။ ကွန်မြူနစ်များမှ ပိုစတာကို ဆွဲချလိုက်၊ ကျွန်မတို့က ပြန်ကပ်လိုက်ဖြင့်၊ အလုပ်ရှုပ်နေပါသည်။ ကျွန်မတို့၏ လုပ်သားတစ်ဦးဖြစ်သူ ဂါဘရာယ်လာသည် လှပသောကြောင့် ရုရှားစစ်သားများထံ ချဉ်းကပ်ရန် မခက်ခဲပါ။ အထက်တန်းလွှာ အရာရှိများကိုပင် သမ္မာကျမ်းစာပေးဝေသည်။ တစ်နေ့တွင် သူမသည် အဖမ်းခံရပြီး ရုရှားများမှ ရိုးမေးနီးယား စစ်တပ်သို့ အပ်လိုက်သည်။ သူမထောင်ထဲတွင် စစ်ဆေးခံရန် စောင့်ဆိုင်းနေစဉ် လူတစ်ဦးသည် သူမအကျဉ်းခန်းကိုရောက်လာကာ ‘ငါမင်းကိုကူညီမယ်’ဟု ပြောသည်။ မကြာမီ လူစိမ်းတစ်ဦးထပ်မံဝင်လာပြီး သူမကို အကျဉ်းခန်းထဲမှ ထွက်ကာဘေးပေါက်မှ လမ်းပေါ်သို့ လွှတ်လှိုက်သည်။ ‘မြန်မြန်သွားတော့’ဟု ပြောလိုက်သည်။ သူမ လွတ်မြောက်လာပြီး ကျေးဇူးတော် ချီးမွမ်းသည်။ လွှတ်ပေးသူမှာ မကြာသေးမီက ပြောင်းလဲသော ရဲချုပ်ဖြစ်သည်။

ကျွန်မတို့သည် အံ့ဩဘွယ်ရာ နိမိတ်လက္ခဏာများစွာကို တွေ့ရသည်။ မစ္စဂေါ်ဂက်(စ်) ကူးဆိုသူ အမျိုးသမီးကြီး ဖျားနာနေသည်။ သို့သော် ဆရာဝန်ဆီ မသွားပါ။ သူမသည် လောကီဆေးပညာကို မယုံသော အဖွဲ့အစည်းထဲမှ ဖြစ်သည်။ ၎င်းတို့မှ ရောဂါကို ဘုရားကကုပေး မည်ဟုဆိုသည်။ ရုရှားများအား သာသနာပြုရာတွင် အလွန်ဆက်ကပ်သော အမျိုးသမီးကြီးဖြစ်သည်။ ကွန်မြူနစ်များက ဖမ်းဆီးပြီး ဗိုလ်ကြီးထံ ခေါ်ဆောင်သွားသည်။ ဗိုလ်ကြီးသည် မျက်နှာနီမြန်းပြီး အလွန်ခက်ထန်သည်။ ဗိုလ်ကြီးက သူမကို အော်ပြောသောအခါ အမျိုးသမီးသည် အကြောက်လွန်ကာ သွေးသွန်လေသည်။ ဗိုလ်ကြီးသည် သွေးများတွေ့သောအခါ အလွန်လန့် သွားသည်။ ချက်ခြင်းပင်၊ အပြင်သို့ ထုတ်လိုက်ကြရန် အမိန့်ပေးသည်။

ထိုအခါ မစ္စဂေါ်ဂက်(စ်)ကူးကို လမ်းပေါ်သို့ ဆွဲတင်လိုက်ကြသည်နှင့် သူမလွတ်မြောက်သွားသည်။ ထိုစဉ်တွင် အာနုဇာက လာပြီး 'ငါလေ ဝီတိုးရီးယား လမ်းမပေါ်မှာ ငါးနာရီ တန်းစီရတယ်။ ငါ့ခြေထောက်တော့ သနားပါတယ်'ဟု ဆိုပြီး ကော်ဖီမုန့် အနည်းငယ်နှင့် ဝက်အူချောင်း အချို့ကို ထုတ်ပြသည်။ ဤပစ္စည်းများသည် တစ်ပတ်လုံးမှ ပထမအကြိမ်ရသော ပစ္စည်းများဖြစ်သည်။

ရုရှားများ လွတ်မြောက်လာသည်မှာ နှစ်ပါတ်လည်လာပြီ။ ဆိုင်များတွင် နှစ်ရက်စာ ပစ္စည်းတွေ့ရသည်။ နောက်ပြီးဆိုင်တွင် မည်သည့် ပစ္စည်းမျှ မရှိတော့ပြန်ပါ။ ဆိုင်ပြုတင်းပေါက်တွင်မူ အသား ငါးရုပ်ပုံများကို သာတွေ့ရသည်။ ဝိုင်ပုလင်းများမှာလည်း အခွံချည်း ကျန်သည်။ ရိုးမေးနီးယား သည် အငတ်ပြဿနာကြုံလေပြီ။ ရုရှားစက်တပ်၏ လုယက်ဖျက်ဆီးမှု အမျိုးမျိုးခံရသည်။ စစ်ဘေး၊ စစ်ဒဏ်ကြောင့်လည်း အိမ်အဆောက်အဦများ ပျက်စီးကြသည်။ မိုးခေါင်၍ ရေရှားလာသည်။ ကောက်ပဲသီးနှံများ မထွက်တော့ သောကြောင့် လူသန်းပေါင်းများစွာ အငတ် ပြဿနာ ရင်ဆိုင်ကြရသည်။ သစ်ရွက်နှင့်၊ သစ်မြစ်များကို ပြုတ် သောက်ကြရသည်။

ကမ္ဘာ့အသင်းတော်များ ကောင်စီက ရိက္ခာ၊ အဝတ်အထည်နှင့် ငွေပို့ပေးသောကြောင့် ကျွန်မတို့သည် ကယ်ဆယ်ရေးလုပ်ငန်းများကို စီစဉ်ဆောင်ရွက်ကြရသည်။ သင်းအုပ်ဆရာ ဆိုလ်ဟိန်းနှင့် ရစ်ချတ်တို့သည် အသင်းတော် ခန်းမတွင် နေ့စဉ်လူ (၂၀၀)ကို ကျွေးမွေးကြသည်။ စီမံခန့်ခွဲရန် မလွယ်ပါ။ ကွန်မြူနစ်အစိုးရသည် နည်းမျိုးစုံဖြင့် ဖျက်သော်လည်း၊ လုပ်အားပေးများသည် ဒုနဲ့ဒေးပင်၊ အငတ်ဘေးဆိုးရွားသော ဒေသမှကလေး များကို ဘူချာရတ်မြို့တော်သို့ ခေါ်ဆောင်လာပြီး၊ ညီအစ်ကိုများ အသင်းတော်၏ အိမ်များတွင် ထားကြသည်။ ကျွန်မတို့က (၆)နှစ် အရွယ် မိန်းကလေးတစ်ဦးကို ခေါ်ထားသည်။ သူမသည် ဝါးခြမ်းပြားကဲ့သို့ ပိန်သည်။ အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုဖြစ်သည်။ ကျွန်မသည် သူမအား ဂျုံမုန့်၊ ဆန်၊

သကြား၊ နို့များ ဖြင့်ဖော်စပ်ကျွေးသည်။ သူမမကြိုက်ပါ။ တောသူမကလေး
ဖြစ်သောကြောင့် တောအစာကိုသာ ကြိုက်သည်။ မာမာလီဂါး ဘိန်းမှုန့်
မျိုးကြိုက်သည်။ သူမက 'မင်းတို့ကို မိုးကျတဲ့အထိဘဲ ချစ်မယ်' ဟု ဆိုသည်။
မိုးကျလာပြီး ကောက်ပဲသီးနှံများ ထွက်လာလျှင် မိဘများထံ ပြန်မည်ဟု
ပြောနေရှာသည်။ ရှုရှားများ ဘူချာရတ်မြို့တော်ကို အုပ်ချုပ်ပြီးသည့်နောက်
ကယ်ဆယ်ရေး လုပ်ငန်းအတွက် ငွေသွားထုတ်ရန် အရေးကြီးပါသည်။
ရစ်ချတ်သည် ဘူချာရတ်ကို ပစ်သွားရန် မရသဖြင့် ကျွန်မက တာဝန်ယူ
လိုက်ရသည်။ ကျွန်မသာသွားရသည်။ အာနုဇာက 'မင်းမသွားရဘူး။ ဒီရုရှား
စစ်သားတွေဟာ မိန်းမငတ်နေကြတယ်။ လမ်းပေါ်လျှောက်သွားရင် တွေ့ရမယ်။
မိန်းကလေးတွေကို လည်ပင်းဖြတ်ထားတယ်။ ဘယ်သူမှ အရေးမယူကြဘူး' ဟု
ပြောပါသည်။

သာမန်အချိန်တွင် ဤခရီးသည် မဝေးပါ။ ယခု တပ်နီကြီးသည်
မီးရထား၊ ကားများကို ချောဆွဲထားကြသည်။ ဘူတာရုံ ကာဂိတ်များတွင်အိုးမဲ့
အိမ်မဲ့ ငတ်ပြတ်နေကြသော သူအုပ်လိုက်ကြီးသည် ယာဉ်များပေါ်သို့ လုတက်
နေကြသည်။ ရှုပ်ရှက်ခတ်နေသည်။ အတော်ကြာမှသာ ကျွန်မတစ်နေရာ
စာရသည်။ ဘူဒါပက်(စ်)မြို့သို့ ရောက်ရန် နေ့ပေါင်းများစွာ သွားရသည်။
မီးရထားပေါ်တွင် ရုရှားစစ်သားများသာရှိပြီး အမျိုးသမီးဆိုလျှင် ကျွန်မ
တစ်ယောက်သာ ပါလာပါသည်။

ကျွန်မရောက်သောအခါ၊ ဂျာမန် စစ်တပ်သည် တစ်အိမ်ဝင်၊
တစ်အိမ်ထွက် အနီးကပ်တိုက်ပွဲ တိုက်နေကြသည်။ အားလုံး ပျက်စီးယိုယွင်း
နေသည်။ ဘတ်(စ်)ကား၊ တက်စီးများမရှိတော့ပါ။ လောင်ကျွမ်းထားသော
အဆောက်အဦးများ ကြားထဲတွင် ကျွန်မလျှောက်သွားရသည်။ တွေ့လိုသော
သူကိုရှာသော်လည်း မတွေ့ပါ။ ဂျာမန်များသည် လူများအား ပြည်နှင့်ဒဏ်
ပေးကြသဖြင့် ပြန်လာလမ်းမရှိကြရှာပါ။ လူတော်တော်များများသည် နောက်ဆုံး
အနီးကပ် တိုက်ပွဲတွင် သေဆုံးကြရသည်။ နောက်ဆုံးတွင် သင်းအုပ်ဆရာ

ရွှန်ဆန်ကို တွေ့ရသည်။ နော်ဝီဂျင် သာသနာအဖွဲ့ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သည်။
နောက်တစ်ဦးသည် သင်းအုပ်ဆရာ၊ အန်းဂါးဖြစ်သည်။ ဟေဗြဲ ခရစ်ယာန်ဖြစ်
သည်။ ဂျူးနှင့်အခြားသူများ စုပေါင်းမိသာဟာယဖွဲ့ထားသော 'လွတ်မြောက်
သော အသင်းတော်က ဆရာဖြစ်သည်။ ၎င်းတို့မှ ကျွန်မကို တွေ့သောအခါ
အံ့သြကြသည်။ ကျွန်မကို ဘုရားသခင်စေလွှတ်သော ကောင်းကင်တမန်ကဲ့သို့
ထင်နေကြသည်။ အငတ်ပြဿနာကြီး ဆိုးရွားချိန်တွင် မည်သည့်အရပ်မှ
ပေါ်ပေါက်လာသနည်းဟု မေးကြပါသည်။ လူများပုန်းအောင်းသည့် နေရာမှ
ထွက်လာ လေလေ၊ စားစရာ ရှားပါးလာလေလေ။ ဘာမှစားစရာ မရှိတော့
သဖြင့် တိုက်ပွဲတွင် သေသွားသည့် မြင်းတစ်ကောင်ကို ဖြတ်စားကြသည်။

ဗိမာန်တော်များသည် မီးလောင်းပျက်စီးကုန်သည်။ ရာပေါင်း
များစွာသော ညီအစ်ကိုများ အိုးမဲ့အိမ်မဲ့ဖြစ်သွားကြသည်။ ကျွန်မ၏
တောင်းဆိုချက်များကို ကြိုဆိုကြသည်။ ဘူဒါပက်မြို့ ကြက်ခြေနီ ကိုယ်စားလှယ်
ပါမောက္ခ လင်လီကို ကျွန်မတွေ့ဆုံသည်။ ကယ်ဆယ်ရေးလုပ်ငန်းများအတွက်
မမောပန်းရှာပါ။ ကျွန်မမပြန်ခင် အတူတကွ အစားအစာ သုံးဆောင်ကြသည်။
ကျွန်မမှ 'သင့်ကြီးစား အားထုတ်မှုကြောင့် ဘုရားသခင် ကောင်းချီးပေးပါစေ'ဟု
ဆိုတောင်းပေးခဲ့သည်။ လင်လီက 'ငါလေကူညီမစခဲ့ဘူးတယ်။ ငါက
ကျေးဇူးတင်စကား ပြောတဲ့အခါ သူက ကျေးဇူးမတင်ပါနဲ့ဗျာ၊ မနေ့ကျွန်ုပ်ကို
လူတွေက ကူညီခဲ့သလို၊ ဒီနေ့ ကျွန်ုပ်က သူများကို ကူညီရတာပေါ့'ဟု
ပြန်ပြောသည်။ "ခရစ်တော်က ငါ့ကို ချီးမြှင့်တာမဟုတ်ဘဲ ငါကရိုးမေးနီးယား
အကြွေးဆပ်တဲ့အတွက် အကျိုးခံစားရတာမဟုတ်လား'ဟု ရှင်းပြနေသည်။
ကျွန်မ ဘူဒါပက်မြို့မှ ဝိယာနာမြို့သို့ သွားခဲ့သည်။ အမှန်မှာ လေးနာရီ
ခရီးဖြစ်သော်လည်း ယခုခြောက်ရက်ကြာသည်။

တစ်နေ့တွင် နံနက်စောစော ရထားတစ်စီးထွက်မည့်အကြောင်း
သိလိုက်သည်။ လူများသည် တံခါးနောက်ကွယ်တွင်၎င်း၊ အမိုးပေါ်တွင်၎င်း
စီးကြသည်။ ရထားပေါ် တက်ရန်မလွယ်ပါ။ ရုတ်တရက် ကျွန်မ နာမည်

ခေါ်သံကြားလိုက်သည်။ ပစ္စည်းတင်ထားသော တွဲပေါ်မှ မိန်းကလေး တစ်ဦးဦး ဖြစ်သည်။ အော်စပစ်မြို့မှ စစ်သုံ့ပန်းများသည် တစ်ချိန်က ဘူချာရတ်တွင် ကျွန်မတို့နှင့် အတူနေခဲ့ဘူးသည်။ ၎င်းတို့က ‘နေရာ မရှိဘူးနော်၊ နေရာ လုပ်ယူကြရအောင်ဟု’ ဆိုပြီး ရယ်မောနေကြသည်။ အင်္ဂါနေ့မှ တနင်္ဂနွေနေ့ တိုင်အောင် ရထားအမှီးပေါ်မှ လိုက်လာကြရသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဗီယင်နာ မြို့တော်သို့ ရောက်ခဲ့ကြသည်။ ထိုမြို့လည်း ပျက်စီးယိုယွင်းပြီး အငတ်ပြဿနာ ကြုံနေကြသည်။ ကျွန်မမိတ်ဆွေ ခရစ်ယာန်ခေါင်းဆောင်များ ရှားသည်။ စွန့်စားခန်းများစွာ လုပ်ကြပြီးမှ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

ရက်သတ္တပတ်များစွာ ကျွန်မအိမ်နှင့် အဆက်အသွယ် ပြတ်ခဲ့သည်။ ရစ်ချတ်ကပြောသည်။ ‘ဒို့မင်းအတွက် အလွန်စိတ်ပူကြတယ်။ ငါမင်းကို အာရုံမှာ မြင်ရောင်နေတယ်။ နေ့တိုင်းလည်းမြင်ရတယ်’ ရစ်ချတ်သည် ကျမ်းစာအုပ် ဖွင့်လိုက်တိုင်း ကျွန်မမျက်နှာကို မြင်ယောင်နေသည်။ သစ်ကိုင်းနှင့် မှန်ချပ်ကို ရိုက်ခတ်သံကြားတိုင်း ရစ်ချတ်လန့်နိုးပြီး ကျွန်မခြေသံဟု ထင်နေသည်။ ရစ်ချတ်က ‘ငါလေ တောင်တွေပေါ်မှာ လျှောက်သွားနေတယ်။ မင်း နာမည်ကို အော်ခေါ်နေမိတယ်။ မင်းဖြေသံကို ကြားနေရတယ်’ဟု ပြောသည်။ ကျွန်မမှ “ရစ်ချတ်ခေါ်သံကိုကြားတယ်။ ပြန်လည်းဖြေတယ်။ အမှိုက်သရိုက်တွေ ပေါ်တဲ့ လမ်းတွေပေါ်မှာ ‘ရစ်ချတ်၊ ရစ်ချတ်’ လို့ ခေါ်နေမိတယ်” ဟု ပြန်ပြောပါသည်။ ကျွန်မတို့ကြားတွင် အလွန်နီးကပ်မှုကို ဖြစ်ပေါ်စေသည်။

ရှုရှားများသည် မော်စကိုမှနေ၍ တိုင်းပြည်ကိုတိုက်ရိုက် အုပ်ချုပ်သည်။ ရိုးမေးနီးယားသည် ဒီမိုကရေစီကို ကျင့်သုံးချင်ကြသည်။ ၎င်းတို့က ‘လူတိုင်းနဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်ချင်တယ်၊ လွတ်လပ်စွာ ဝတ်ပြုကိုးကွယ် ခွင့်ရှိရမယ်’ဟု ကြွေးကြော် ကြသည်။ မှန်ပါသည်။ မိဂွဲရှင်ဘုရင်နှင့် ဝန်းကြီးအဖွဲ့ကိုဖွဲ့လိုက်သည်။ အခြေခံ စည်းမျဉ်းနှင့် အုပ်ချုပ်နေသောဘုရင် အဘယ်ကြောင့် မဖြစ်နိုင် ရမည်နည်း၊ အနောက်တိုင်းနိုင်ငံများ၏ အကြိုက်ကိုသာ လုပ်ချင်ကြသည်။ တမနက်ခင်းတွင် ရှုရှားဝန်ကြီး ဂီရှင်းစကီး နန်းတော်ထဲဝင်လာပြီး အမိန့်ပေးခြင်းဖြင့် ဟန်ဆောင်မှု

များ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ တပ်မတော်နှင့် ရဲတို့၏အာဏာကို ဖယ်ရှားလိုက်သည်။ ရှင်ဘုရင်သည် ယုံကြည်စိတ်ချရသော ကွန်မြူနစ်များကို ဝန်ကြီးခန့်ရသည်။ ရှေးနိုင်ငံတွင် အသင်းတော်သည် နိုင်ငံတော်က ခိုင်းသည့် အတိုင်း လုပ်ကြရသည်။ မကြာမီ ရိုးမေးနီးယားတွင်လည်း ထိုကဲ့သို့ ဖြစ်လာလိမ့်မည်။

တနင်္ဂနွေနေ့ ဝတ်ပြုစည်းဝေးပြင်ဆင်နေချိန်တွင် သင်းအုပ်ဆိုလ်ဟိန်း ဝင်လာသည်။ စိတ်လှုပ်ရှားနေပုံရသည်။ ၎င်းက ‘သတင်းထူးတယ်နော်၊ အစိုးရကတော့ အယူဝါဒအသီးသီး အဖွဲ့တွေကို ညီလာခံလုပ်မလို့။ ယုံကြည်ချက်အမျိုးမျိုး၊ ဘာသာအမျိုးမျိုးတွေက ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့တွေ၊ စေလွှတ်ပေးရမယ်။ ဒီညီလာခံက ပါလီမန် အဆောက်အဦးမှာ ကျင်းပမည်’ ဟု ပြောပါသည်။ မည်သူကြားဘူးသနည်း၊ ၎င်းတို့သည် မည်သည့်အရာကို လုပ်ဆောင်နေကြသနည်း၊ လူတိုင်းထင်ကြေးပေးကြသည်။ တီးတိုး ပြောကြရုံသည်။ အသင်းများကို အစိုးရက ဘာသာရေး လွတ်လပ်ခွင့်ပေး သည်ဟု အများက ယုံကြည်နေကြသည်။

ရစ်ချတ်စဉ်းတွေးတောနေပါသည်။ ရှေးပြည်ကဲ့သို့ ဤတိုင်းပြည်တွင် မဖြစ်နိုင်ပါသလော။ လီနင်သည် နှိပ်စက်ခံရသော အသင်းအဖွဲ့များကို ကာကွယ်ခဲ့သည်။ အာဏာရသောအခါ ဝါဒပြောင်းသွားသည်။ အလုပ်စခန်းများတွင် ထောင်နှင့်သောင်းနှင့် သေကြေပျက်စီးကြရသည်။ အစကမူ အသင်းတော်ကို မျှားခေါ်ခဲ့သည်။ ထိုနောက်မှတိုင်ပင်ကြပြီး ဆရာဆိုလ်ဟိန်းက အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်လုပ်ပြီး “သွားကြမယ် ပြောစရာရှိတာ ပြောရမှာဘဲ” ဟု ဆိုသည်။

ထိုနေ့ နံနက်တွင် ကျွန်မတို့ပါလီမန်သို့ သွားကြသည်။ ပါလီမန်တွင် လူများပြည့်လျှံနေသည်။ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာလည်း ပြည့်နေသည်။ မူဆလင်၊ ဂျူး၊ ပရိုတက်စတင့်နှင့် အော်သိုဒေါ့စသဖြင့် စုံလင်လှသည်။ ဘုန်းတော်ကြီး၊ သင်းအုပ်ဆရာ၊ ရဗ္ဗိဆရာနှင့် ဆရာမများ လေးထောင်ခန့် လာကြသည်။

အလံနီကို နေရာတကာတွင် တွေ့ရသည်။ စတာလင်အား အကျိုးဆောင် ဥက္ကဋ္ဌကြီးနေရာကို ပေးထားသည်။ စင်မြင့်ပေါ်တွင် ကွန်မြူနစ်ခေါင်းဆောင်များ ရှိသည်။ ရိုးသေး၊ ဝန်ကြီးချုပ် ဗီတယူဂရိဇာနှင့် ပြည်ထဲရေး ဝန်ကြီးသီရိဟာရိ ဂေါ်ဂက်စကူးတို့ တက်ရောက်သည်။

အရှေ့ပိုင်း ရှေးရိုးခရစ်ယာန် အသင်းတော်ကဲ့သို့ ပဏာမအနေဖြင့် ဝတ်ပြုကိုးကွယ်ကြသည်။ ကွန်မြူနစ်ခေါင်းဆောင်များ လာကြသည်။ ခရစ်တော်၏ ရုပ်ပုံကို နှိမ်ကြသည်။ ဘုန်းတော်ကြီး လက်ကိုလည်း နှိမ်ကြသည်။ ငှင်းနောက် မိန့်ခွန်းပြောကြသည်။ မော်စကို ကိုယ်စာလှယ် ဂရိုဇာက “ယနေ့ ရိုးမေးနီးယား အစိုးရဟာ ဘာသာရေးတွေကို ကိုယ်စားလှယ် ပရိုဇာက “ယနေ့ ရိုးမေးနီးယား အစိုးရဟာ ဘာသာရေးတွေကို လေးစားတယ်။ ဘာသာတိုင်းကို လေးစားတယ်။ ဘုန်းတော်ကြီးတွေကို ထောက်ပံ့မယ်။ စတိုင်ပင် ထောက်ပံ့တော့တွေလည်း ရှိမယ်”ဟု ပြောရာ အားလုံး လက်ခုပ်တီး ကြသည်။ ဘုန်းတော်ကြီးများနှင့် သင်းအုပ်ဆရာများက ဖြေကြားကြသည်။ ဘာသာရေးကိုင်းရှိုင်းသော အစိုးရကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောကြသည်။ အသင်းတော်အပေါ် စိတ်ချပါရန် ပြောဆိုကြသည်။ ဘုန်းတော်ကြီး တစ်ပါးက သမိုင်းတွင် နိုင်ငံရေး အသင်းအဖွဲ့အားလုံး အသင်းတော်နှင့် လက်တွဲခဲ့သော အထောက်အထားရှိကြောင်း ဖော်ပြသည်။ ယခုတပ်နီ၏ သဘောထားကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ လက်ခံကြောင်း ဖော်ပြသည်။ လူများဝမ်းမြောက်ကြသည်။ ထိုနေရာမှနေ၍ အတိအလင်းပေါ်ထွက်လာသည်။ လူများသည် မိသားစု အတွက်၊ အလုပ်အတွက် လစာရရှိ စိတ်ပူနေရသည်။ ယခုတော့ တိတ်ဆိတ်စွာ မနေဘဲ မုသာဝါဒ လေလှိုင်းသံပေါ်ထွက်လာလေပြီ။ ဤအရာသည် ခရစ်တော်၏ မျက်နှာတော်မှာ တံတွေးထွေးခြင်းဖြစ်သည်။ ရစ်ချတ်သည် စိတ်လှုပ်ရှား နေသည် ကျွန်မက သူခံစားနေကြောင်းသိ၍ ပြောပြလိုက်သည်။ “မင်းခရစ်တော်ရဲ့ မျက်နှာက ဒီရှက်ဖွယ်တွေကို မဆေးကြောချင်ဘူးလား”ဟု မေးလိုက်သည်။ ရစ်ချတ်မည်သို့ ဖြစ်လာမည်ကို ရိပ်မိသည်။ “ငါထပြောရင်

မင်းမုဆိုးမ ဖြစ်သွားနိုင်တယ်”ဟု မှတ်ချက်ချသည်။ ကျွန်မချက်ခြင်း ပြန်ဖြေလိုက်သည်။ သတ္တိရှိ၍ မဟုတ်ပါ။ သူရဲဘောနည်းသော ယောက်ျားမျိုး မလိုချင်ကြောင်း ပြောလိုက်သည်။

ရစ်ချတ်သည်စကားပြောရန် နာမည်ပေးလိုက်သည်။ ကွန်မြူနစ်များမှ သဘောကျသည်။ ကမ္ဘာ့အသင်းတော်များကောင်စီကိုယ်စားလှယ်နှင့် တိုင်းတပါးမှ သာသနာအဖွဲ့အစည်း ကိုယ်စားလှယ်ကို ကြိုဆိုသည်။ ရစ်ချတ်စကားပြောလိုက်သည်နှင့် အားလုံးတိတ်ဆိတ်သွားသည်။ သန့်ရှင်းသောဝိညာဉ်တော်ဆင်းသက်လာသကဲ့သို့ပင် ရစ်ချတ်က ဘုရားသခင်က သားသမီးများစွာကို တွေ့ဆုံလာသောအခါ ကောင်းကင်တမန် များလည်း စုဝေးလာပြီး ဘုရားသခင်၏ ကြီးမြတ်တော်မူခြင်းကို ကြားနာလို ကြသည်။ ထိုအခါအခါတွင် “လောကီတန်ခိုး၊ လောကီအာဏာရှင် များကို မချီးမွမ်းဘဲ ဖန်ဆင်းရှင်ဘုရားသခင်ကားတိုင်ပေါ်မှာ အသေခံသော ကယ်တင်ရှင်ခရစ်တော်ကို ချီးမွမ်းကြစို့ဟု ရစ်ချတ်ပြောလိုက်သည်။ ခန်းမကြီး ထဲတွင် အခြေအနေပြောင်းလဲသွားသည်။ ဤတရားစကားများသည် တစ်နိုင်ငံလုံး ပြန့်နှံ့သွား မည်ဖြစ်၍ ကျွန်မဝမ်းသာပျော်မြူးမိသည်။ ရုတ်တရက် အယူဝါဒဆိုင်ရာ ဝန်ကြီးဘာဒူစီယာက ခုန်ထွက်လာပြီး “ခင်းဗျားစကားပြောဖို့ အခွင့်အရေး ရုပ်သိမ်းလိုက်ပြီ”ဟု အော်ပြောလိုက်ရင်း စင်ပေါ်မှ အမိန့်ပေး လိုက်သည်။ ရစ်ချတ်က လျစ်လျူရှုပြီး ဆက်ဟောနေသည်။ လူထုကြီးက လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးကြသည်။ မိမိပြောချင်သည့်အကြောင်းများကို ရစ်ချတ်က ပြောနေပြီ။ ဘာဒူစီယာက “အသံချဲ့စက်ကို ဖြတ်လိုက်ပါ” ဟု အမိန့်ပေး နေပြန်သည်။ လူထုကြီးကသူ့ကို ထိုင်ခိုင်းလိုက်သည်။

“သင်းအုပ်ဆရာ၊ သင်းအုပ်ဆရာ”ဟု ပရိသတ်ကြီးသည် သံပြိုင် အော်နေကြသည်။ “သင်းအုပ်ဆရာကြီး၊ သင်းအုပ်ဆရာကြီး” ရစ်ချတ်သည် သင်းအုပ်ဆရာကြီးဖြစ်သွားသည်။ လူထုအော်သံ ထပ်မံကြားရသည်။ အသံချဲ့စက် ဖြတ်လိုက်သော်လည်း အော်သံလက်ခုတ်သံများ ဆူညံနေသည့်

ကြားမှ ဆင်းလာသည်။ ကွန်ကရက် စည်းဝေးပွဲကြီး ထိုနေ့အတွက် ပြီးဆုံးသွားသည်။ ဆူညံသံများကြားမှ ကျွန်မတို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ရစ်ချတ်အမေသည် ရေဒီယိုအသံလွှင့်ပြောသော စကားများကို ကြားရသည်။ အသံချဲ့စက်ဖြတ်လိုက်စဉ်က ရစ်ချတ် အမေသည် သူ့သားကို ဘယ်သောအခါမှ တွေ့ရတော့ မည်မဟုတ်ဟုထင်နေမိသည်။ “ငါကတော့ မင်းတို့ နှစ်ယောက် စလုံးကို ဖမ်းကြပြီလို့ ထင်နေတယ်၊ အခု ဘာတွေဖြစ်လဲ” ဟု စိတ်ပူစွာ မေးနေသည်။ ရစ်ခတ်က “အမေ ကျွန်တော့်မှာ တန်ခိုးကြီးတဲ့ ကယ်တင်ရှင် ရှိတယ်၊ ကယ်တင်ရှင်ဟာ ကျွန်တော့်အတွက် အကောင်းဆုံးလုပ်ပေးပါ လိမ့်မယ်” ဟု ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

အာဏာပိုင်များမှ အမိန့်မချသေးပါ။ ကွန်မြူနစ် အဖျက်သမားများက ကျွန်မတို့ အစည်းအဝေးများကို လာဖျတ်ကြသည်။ မကြာသေးခင်က အသင်းတော်၏ ခန်းမကြီးကို ချဲ့ကြသည်။ အပတ်တိုင်း အပတ်တိုင်း ဒေဝဒတ်ဝင်လာပြီး၊ လေချွန်၊ အော်ဟစ်၊ နောက်ယှက်ကြသည်။ ဆိုလ်ဟိန်းက “ဒို့တတွေ ဝမ်းသာရမှာဘဲ၊ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် ခရစ်ယာန် အတုအယောင် တွေ လာမဲ့အစား၊ ဆူဆူပူပူဘဲ ကောင်းပါတယ်” ဟု ပြောနေရှာတယ်။ ကျွန်မတို့ လူစုပြီး လမ်းဆုံလမ်းပွဲများတွင် ဓမ္မသီချင်းဆို ကြသည်။ ရိုးမေးနီးယားတွင် မမြင်ဘူးကြပါ။ အသစ်အဆန်းဖြစ်သည့်အတွက် လူများဝိုင်းအုံလာကြသည်။ နောက်ပြီး ကျွန်မ တရားဟောသည်။ တိုတိုနှင့် ထိထိမိမိ ဟောရသည်။ မာလက်ရှာ စက်ရုံပြင်ပတွင် ကွန်မြူနစ်များကို ရှုတ်ချရန် မွန်းလွဲချိန်၌ စည်းဝေးကြသောအခါ ကျွန်မ ကယ်တင်ခြင်းတရားကို ဟောသည်။ တချို့လူများအတွက်မူကား နောက်ဆုံးနေ့ဖြစ်သည်။ နောက်တစ်နေ့တွင် ရဲများက စက်ရုံ အလုပ်သမားများကို သေနတ်နှင့်ပစ်သဖြင့် တော်တော်များများ ဒဏ်ရာရကြသေးကြသည်။

တစ်ချိန်က ကျွန်မ တက္ကသိုလ် လေ့ကားထစ်ပေါ်မှ တရားဟောရာ လူများ ပြည့်လုံသွားသည်။ ဤမျှများပြားသော ပရိသတ်ရှေ့တွင် တရားမဟော

ဘူးပါ။ လူများအဝေးက ပြေးလာကြသည်။ ဘုရားရက် လမ်းမကြီးတွင် ယာဉ်ကြော ပိတ်ဆို့နေသည်။ သြဘာပေးကြသည်။ ရစ်ချတ်ကို အောင်မြင်မှု အကြောင်းပြောပြနေစဉ်၊ အာနုဇာက ‘အင်နာပေါ်ကာဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးက တက္ကသိုလ်ရှေ့မှာ စကားပြောတယ်လို့ လူတွေပြောနေကြတယ်’ ဟု ဆိုသည်။ ‘သူမ မော်ကိုက ပြန်လာပြီး စတာလင်အတွက် ရိုးမေးနီးယားကို အုပ်ချုပ်ဘို့ ဆိုပါလား၊ မစ္စပေါ်ကာယာ ကွန်မြူနစ် ကျောင်းဆရာမဖြစ်တယ်။ နောက်ရုရှားကို သွားပြီး၊ တပ်နီမှာ အရာရှိ တစ်ဦးဖြစ်လာတယ်။ အသားညှိပြီး ဂျူးလူမျိုး ဖြစ်တယ်ဟု ဆက်ပြောသည်။ ကျွန်မ လူထုရှေ့တွင် တရားဟောစဉ်က လူများမှ အင်နာ ပေါ်ကာဟု ထင်နေကြသည်။ အင်နာသည် သူ့ယောက်ျား မာဆဲ(လ်)အား ကွန်မြူနစ်ဝါဒကို သွေဖီသည်ဟုဆိုပြီး ကိုယ်တိုင် သေနတ်နှင့် ပစ်သတ်ခဲ့သော အမျိုးသမီးကြီးဖြစ်သည်။

ရဲဘော်ပေါ်ကာသည် လူထုရှေ့တွင် အပြစ်များ ဝန်ချတောင်းပန်ပြီး တရားဟောမည့် လူဖြစ်နိုင်ပါမည်လော၊ ကျွန်မတို့အားလုံး ဝိုင်းရယ်ကြသည်။ ၁၉၄၇ ခုနှစ်မှစ၍ ဖမ်းဆီးမှုများ စတင်လာပါသည်။ ကြပ်တည်းစွာ ရွေးကောက်ပွဲလုပ်သည်။ နည်းမျိုးစုံဖြင့် မတရားမှုများကို ဖန်တီးကြပြီး ကွန်မြူနစ် အစိုးရတက်လာသည်။ အတိုက်အခံ ခေါင်းဆောင်များကိုမူ သုတ်သင် လိုက်ကြသည်။ ရဲမင်းကြီး၊ အစိုးရဝန်ထမ်း၊ ကာသိုလိပ် ဘုန်းတော်ကြီး၊ အမှုတော်ဆောင်များ၊ ကာသိုလိပ် သီလရှင်များကို ဖမ်းဆီး၊ သတ်ပစ်လိုက် ကြသည်။ ထိုဖမ်းဆီးသော ညမှာပင် ပုံမှန်ဘာသာရေး အသံလွှင့်ချက်များ ထုတ်လွှင့်နေဆဲဖြစ်သည်။ ထောင်ပေါင်းများစွာသော လူများသည် ထောင်နှင့် အလုပ်ကြမ်းစခန်းထဲ ရောက်သွားကြသည်။ အချို့မှာ တောင်ပေါ်တက်ပြီး တောခိုပုန်းအောင်းကြရသည်။

ရုရှားများ ဝင်လာခါစတွင် ဂျူးများသည် ရိုးမေးနီးယားမှ ထွက်ခွာခွင့်ရသော်လည်း ယခုမရတော့ပါ။ နယ်စပ်ကို ပိတ်ထားသည်။ ထောင်ပေါင်းများစွာသော လူများသည် ပစ္စည်းများကို ချန်ပြီး ထွက်သွား

ကြသည်။ အသက်ကို ဖက်နဲ့ထုပ်ယူသွားကြသည်။ ရုရှားလက်အောက်၌ သုံ့ပန်းမဖြစ်ချင်ကြပါ။ အာနုဇာသည် ဖမ်းရမည့် ဂျူးစာရင်းထဲ ရောက်နေပြီဟု သူ့ကိုသူထင်သည်။ တိုင်းပြည် ပုန်ကန်သူများ စာရင်းတွင်ပါသည်။ နိုင်ငံခြားသားနှင့် ဆက်ဆံလျှင်မသက်သာပါ။ ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်မှ လူများကိုပင်မယှပ်ပါ။ ဝမ်းနည်းစရာကောင်းလှသည်။ ကျွန်မတို့ နှစ်ဦးချစ်ခင်ရင်းနှီးကြသည်။ ‘ဒါဝိဒ်နှင့် ယောနသန်ကဲ့သို့’ဟု အာနုဇာက တင်စားလိုက်သည်။ ‘ငါကတော့ ယောနသန် ပါဘဲ၊ ယောနသန်မှာ မေတ္တာပိုတယ်’ဟု ပြောနေရှာသည်။

ကျွန်မတို့ ဖက်ရမ်းပြီး ငိုကြွေးကြသည်။ အာနုဇာက ‘ငါမင်းတို့ နှစ်ဦးစလုံး လွတ်မြောက်သွားအောင် ကြိုးစားမယ်။ လွတ်လပ်တဲ့နယ်မြေမှာ ပြန်တွေ့ကြတာပေါ့’ဟု ပြောသည်။ ရစ်ချတ်မှာ အိပ်ရာထဲတွင် ဖျားနေသည်။ ရစ်ချတ် အဖမ်းခံရမည်ကို သူမကောင်းစွာသိသည်။ သူမက ငုံ့ပြီးရစ်ချတ်ကို နမ်းလိုက်သည်။ ကတိသစ္စာပြုလိုက်သံကြားသည်။ သူမပြောသည့်အတိုင်း ကြိုးစားသည်။ ကြောက်မက်ဘွယ်ရာ လျှို့ဝှက်ရဲများ အိမ်ထဲဝင်လာပြီး ရှာဖွေ ဖော်ထုတ်၊ ဖမ်းဆီးကြသည်။ ရှင်းလင်းချက်ပေးရန်ဟု ဆိုကာ ခေါ်သွား လေ့ရှိသည်။ ရဲများက ဘာမှမယူနဲ့။ မကြာပါဘူး’ဟု ကောင်းကောင်း ပြောကြ သည်။ နိုင်ငံခြားသတင်း စာဆရာများ မြင်တွေ့စေရန် မော်တော်ကား များတွင် ‘အမဲသား၊ ငါး၊ ပေါင်မုန့်’ဟု လူအများ ထင်စေရန်နှင့် ရိက္ခာဟု အထင်မှား စေသည်။ အမှန်မှာ ကားထဲ၌ အကျဉ်းသားများ သာပါသည်။

မကြာမီ ကျွန်မတို့ သတိပေးခံရသည်။ သာသနာရုံးတွင် ရစ်ချတ် အလုပ် လုပ်နေစဉ်၊ လူများ ဝင်လာပြီး ‘ရဲစုံထောက်ရိုစာနူး’ဟု သူ့ကိုယ်သူ မိတ်ဆက်သည်။ ‘ခင်ဗျားနံမည်ဟာ ဝန်းဘရန်း မဟုတ်လား၊ မင်းကို ငါအမုန်းဆုံးဘဲ’ ဟု ပြောသည်။ ရစ်ချတ်က စိုက်ကြည့်ပြီး ‘ငါတို့ မဆုံဘူး ပါလား။ မင်းဘာပြောနေတာလဲ’ “မင်းမှတ်မိမှာပေါ့၊ လွန်ခဲ့တဲ့ (၁၀)နှစ် လောက်ကလေ၊ ဘက်တီဆိုတဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ မင်းသွားနေတာ မဟုတ်လား၊ ဆံပင်ဝါဝါနဲ့ စကားများများပြောတယ်” “အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ” “မင်းသူ့ကို

ဘာပြုလို့ လက်မထပ်သလဲ” ငါဒါတွေ မစဉ်းစားခဲ့ဘူး ‘မင်းမစဉ်းစားခဲ့ဘူး၊ ငါစဉ်းစားတယ်။ ဝန်းဘရန်း၊ မင်းသူ့ကို လက်ထက်လိုက်ရင် ငါဝမ်းသာရမှာ ဘဲ’ ဆိုပြီး အတည်ပေါက်နှင့်ပြောသည်။

‘စိတ်ထဲမှာတော့၊ တင်းမာမှုမရှုစေချင်ပါဘူး’ ဟု ရဲစုံထောက်က ပြောသည်။ ‘မင်းကို ငါလာသတင်းပေးတာ။ ရဲစုံထောက် ဌာနချုပ်မှာ မင်းအကြောင်း ဖိုင်ကြီးဖွင့်ထားတယ်။ ငါကိုယ်တိုင် တွေ့ခဲ့တယ်။ လူတွေက သတင်းပို့ထားတာ မင်းရုရှားတွေနဲ့ စကားပြောတာကိုး၊ မဟုတ်ဘူးလား’ ဟု ပြောသည်။ ရိုစာနူးက လက်ဆုပ်ထားပြီး “ငါတို့ သဘောတူစာချုပ်ချုပ်လို့ ရတယ်” ဟု ဆိုပြန်သည်။ တံစိုးလက်ဆောင်ပေးရင် ဖိုင်တွဲဖျက်ဆီးလိုက်မယ်။ ကျွန်တော်မှ ဆက်ဆွေးနွေးပြီး ဈေးဆစ်သည်။ ဈေးတည့်၍ ငွေကို ပေးလိုက်သည်။ ရိုးစာနူးက ‘မင်းကို သတင်းပို့တဲ့လူက’ ကျွန်တော်ဘယ်သူ့ကိုမှ အာဇာတ မထားချင်းဘူး’ ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ကျွန်တော် မည်သူ့ကိုမျှ အာဇာတမထားချင်ပါ။ သတင်းပို့သူများကြောင့် လူမည်မျှ သေကြေပျက်စီးကြောင်း မည်သူမျှအတတ်မသိနိုင်ပါ။

ရိုစာနူးက ပခုလုပ်ပြပြီး ‘ခင်ဗျားသဘောပါဘဲ’ ဟု ပြောပြီး ထွက်သွားသည်။ မကြာပါ။ ရစ်ချတ်ကို ခေါ်ယူစစ်ဆေးသည်။ တပ်နီအပေါ် သစ္စာဖောက်မှုကို မပြောကြပါ။ ကျွန်ုပ်တို့ဘက်၌ ပေါက်ရောက်သော မိတ်ဆွေများရှိပါသည်။ သုံးပတ်အကြာတွင် ရစ်ချတ် လွတ်လာသည်။ ဘယ်လောက် ကြာဦးမည် မသိပါ။ ကျွန်ုပ်တို့မိတ်ဆွေနှင့် ကူညီသူများ အဖမ်းခံ နေရပြီ။ ရဲစုံထောက်များ ညှင်းဆဲထားသော လူတစ်ယောက်ကို ကျွန်မ တွေ့ရ သည်။ လျှာမှာ ခရမ်းရောင်ဖြစ်ပြီး ယောင်ကားနေသည်။ သူသည် ခင်မင်ကြင်နာ တတ်ပြီး လူတိုင်းကို ကူညီသည်။ သို့သော် ယခု သူ့မျက်လုံးများတွင် ကြောက်လန့်ပြီး မုန်းစိတ်တွေများနေသည်။

ကွန်မြူနစ်များသည် အသင်းတော်ခေါင်းဆောင်များအား သူ့လူဖြစ်လာ ရန် လာဘ်ပေးလာဘ်ယူ လုပ်သည်။ ခြိမ်းခြောက်သည်။ ၎င်းတို့အလိုမလိုက်နာ

လျှင် သင်္ကာမကင်း ဖြစ်လာသည်။ ငြင်းဆန်သူသည်၊ အမြန်ထောက်ထဲ
ရောက်ကြသည်။ နိုင်ငံရေးအခက်အခဲ တစ်ခုရှိသည်။ လူများချစ်သော
မိရှဲ့ဘုရင်မှာ ၎င်းတို့ကို မလိုက်လျောပါ။ ၁၉၄၇ ဒီဇင်ဘာလတွင် အမေရိကန်နှင့်
အင်္ဂလိပ်တို့သည် ကရင်မလင် နန်းတော်မှ ခန့်ထားသော ရုပ်သေးအစိုးရ
ဂရိုဇာကို လက်ခံလိုက်သောကြောင့် ဘုရင်ကို ဖယ်ရှားသည်။ ဂရိုဇာနှင့်
ဂီအော်ဂူဒတ်တို့မှ နိုင်ငံတော်ကို အုပ်ချုပ်လာကြသည်။ တစ်ဦးက ရှေ့နေ၊
တစ်ဦးက မီးရထားဝန်ထမ်းဖြစ်သည်။ ဘုရင်ကို နန်းချလိုက်ကြသည်။
နန်းတော်ကို စစ်တပ်မှပိုင်ထားသဖြင့် ဘုရင်ကို နန်းချလိုက်သည်။ နန်းတော်ကို
စစ်တပ်ပိုင်ထားသဖြင့် ဘုရင်သည် ဘာမျှမတတ်နိုင်တော့ပါ ထိုနေ့တွင်
'ရိုမေးနီးယားရီးပါးပလစ်' နိုင်ငံပေါ်ထွက်လာသည်။

ကျွန်မ စကားပုံတစ်ခု သတိရမိသည်။ 'အစေခံကျွန်ဘုရင်ဖြစ်လာရင်၊
မြေကြီးတုန်လှုပ်တယ်' ဟူသော စကားပုံဖြစ်သည်။ ကျွန်မ ချောင်းဆိုးလာသည်။
အခြေအနေ ဆိုးရွားလာပြီး အဆုတ်ပြန်ရောင်နာ ဖြစ်လာသည်။ ငတ်ပြတ်မှု
ချို့တည့်မှုနှင့် ဘူဒါပက်ခရီးစဉ်ကြောင့် လူပန်း၊ စိတ်ပန်းဖြစ်သွားသည်။ ဤကဲ့သို့
ရောဂါဝေဒနာခံစားနေစဉ် မမျှော်လင့်ဘဲ ရုရှားအမျိုးသမီး ဆရာဝန်
တစ်ဦးရောက်လာသည်။ သူမမျက်နှာ အလွန်ညှိုးငယ်နေသည်။ မစွပ်စွဲရာ၊
ရာခိုလီးနားကို အနည်းအကျဉ်းမျှသာ သိခဲ့သည်။ ယူကရန်နယ်မှ လာသည်။
ဘုန်းတော်ကြီးများ၊ အသင်းတော်ခေါင်းဆောင်များနှင့် သူမပါအဝင်၊
ဆိုက်ဘေးဘီးရီးယားအလုပ် စခန်းသို့ အပို့ခံခဲ့ကြရသည်။ လူအနည်းငယ်သာ
ပြန်လမ်းရှိသည်။

သူမသည် ကျွန်မရောဂါကို ကုရန်ရောက် လာခြင်းမဟုတ်ပါ။
သတင်းပေးရန် လာခြင်းဖြစ်သည်။ "ငါတို့ တောရှင်းရတယ်။ ယောက်ျားရေး၊
မိန်းမရောလုပ်ရတယ် အခွင့်အရေးတူတူဘဲ။ ငတ်ပြတ်ပြီး သေနိုင်တယ်။
ရေခဲပြီးသေနိုင်တယ်" မစွပ်စွဲရာခိုလီးနားသည် ကျွန်မလက်ကို ကိုင်ပြီး
နှစ်သိမ့်သည်။ လမ်းမှာပင် ဒဏ်ကြောင့်သေကြရသည်။ သူမ အပြစ်မှာ

ခရစ်တော်အတွက် သက်သေခံသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ရေခဲပေါ်တွင် ဘိနပ်မပါဘဲ မတ်တပ်ရပ်ရသည် အလုပ်မပြီးလျှင်လည်း လက်သီးထိုးခံရသည်။ နှင်းခဲထဲတွင် နေရသည်။ ရေခဲတမ်းကိုလည်း မပေးတော့ပါ။ ငိုယိုပြီး အပြင်ဘက် ထွက်သွားသည်။ ဝင်းထရုံ သံဆူးကြိုးအနီးသို့ ရောက်သွားသည်။ သံဆူးကြိုး နားရောက်လျှင် ပစ်သတ်ခံကြရသည်။

အစောင့်တပ်သားက ‘ဟေ့ မင်းအမေဟာ ခရစ်ယာန်လား’ မစ္စရာခို လီးရားက ကြောက်လန့်ပြီး ‘မင်းဘာကြောင့် မေးတာလဲ’ ထိုအချိန်တွင် သူမလည်း မိခင်ကိုသတ်ရနေချိန်ဖြစ်သည်။ အစောင့်တပ်သားက “ငါ မင်းကို ကြည့်နေတာ (၁၀)မိနစ်ရှိသွားပြီ။ ငါမင်းကို သေနတ်နဲ့ ပစ်လိုက်မရပါဘူး ငါ့လက်လှုပ်လို့မရဘူး။ ငါဟာ သန်မာပါတယ်။ တစ်နေ့လုံး လှုပ်ရှားနေတာဘဲ။ မင်းအမေ မင်းကို ဆုတောင်းပေးနေလို့ ဖြစ်လိမ့်မယ်ဟု ပြောသည်။ သူက ကြင်နာသံဖြင့် “ပြန်လာပါ ငါတစ်ဘက်ကို ကြည့်နေမယ်”။ ညနေချိန်တွင် ထိုရဲဘော်ကို ပြန်တွေ့သည်။ ရဲဘော်က ရယ်မောပြီး လက်ထောင်ပြကာ။ ‘ငါလက်လှုပ်လို့ရသွားပြီ’ဟု ပြောသည်။

သူမသည် အလုပ်ကြမ်းစခန်းတွင် (၁၀) နှစ်ကြာခဲ့သည်။ ကျန်လူများ သေကြေသွားကြသည်။ ဘုရားသခင်၏ တန်ခိုးတော် ကြီးမားပုံကို ပြောပြရန် ဘုရားကစေလွှတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူမ ပြန်ခါနီးတွင် တစ်ညတာ ဆက်နေရန် ကျွန်မတောင်းပန်သည်။ ရစ်ချတ်ပြန်လာချိန်ထိ နေစေချင်သည်။ သူမတံခါးဝရောက်နေပါပြီ။ ရစ်ချတ်ပြန်လာချိန်ထိ နေစေချင်သည်။ သူမတံခါးဝရောက်နေပါပြီ။ သူမက ‘ငါ့ယောက်ျားလည်း ဖမ်းဆီးခံရတာဘဲ။ သူထောင်ထဲမှာ (၁၂)နှစ် ရှိနေပြီ။ ငါ့တို့ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ ပြန်မှတွေ့ကြပါ့မလား’ ပြောပြီးထွက်သွားသည်။

ဆယ်နှစ်နှစ်၊ ကျွန်မနားမလည်ဘူး။ ဤအကြောင်းများသည် ကျွန်မတို့ လင်မယားခံကြရသည်။ ဒုက္ခဆင်းရဲခြင်း ရှေ့ပြေးအတိတ် နိမိတ်ဟု နောက်မှ သိရသည်။ အာနုနိသည် ဒဿကမြို့၏ ခရစ်ယာန် အသင်းတော်

အကြီးအကဲ ဖြစ်သည်။ သခင်ဘုရားက အာနိအား တမန်တော်ဖြစ်သည့် ပေါလုကို “ငါ၏နာမကြောင့် အဘယ်မျှလောက်ပင် ဆင်းရဲခံရမည်ကို ငါသည် သူ့အားပြောသမည်” ဟု ပြောခဲ့သည်။ ကျွန်မတို့ ထွက်ပြေးရန် နောက်မကျ သေးပါ။ နေ့စဉ်နဲ့အမျှ ပိုမိုခက်ခဲလာပါသည်။ ထောင်ပေါင်းများစွာသော လူများထွက်သွားကြသည်။ ရစ်ချတ်မသွား ချင်ကြောင်း ကျွန်မသိသည်။ ရစ်ချတ်က ‘ဒို့တတွေ အင်တိုနီဂူး လက်ထက်က နှစ်ပတ်၊ သုံးပတ်အကြာဆုံးဘဲ ထောင်ကျတယ်။ ကွန်မြူနစ် လက်အောက်မှာတော့ နှစ်နဲ့ချီပြီး ကြာနိုင်တာပေါ့။ မင်းကိုလည်း ဖမ်းနိုင်တယ်။ မိဟိုင်းကို ဘယ်သူကြည့်မလဲ၊ ကျန်တဲ့ကလေး တွေလဲ ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား။’

ထူးထူးဆန်းဆန်း အိမ်မလာဖူးသော သင်းအုပ်ဆရာတစ်ဦး အိမ်သို့ ရောက်လာသည်။ ရစ်ချတ်မှ သူ့ကို ပြောင်းလဲစေခဲ့ဘူးသည်။ ထိုဆရာသည် လုံးဝပြောင်းလဲသွားသည်။ ထိုဖြစ်ရပ်ကို သတိရစေသည်။ ထိုဆရာက စကားပြောသည့်အခါ၊ ‘ငါ့အတွက် ရစ်ချတ်ပြောခဲ့တဲ့ စကားတစ်ခွန်မှတ်ထား တယ်။ လွတ်မြောက်အောင် ရုန်းထွက်ပါ။ နောက်လှည့်မကြည့်နဲ့ ကောင်းကင်တမန်က လောတကို ပြောသောစကားအတိုင်း ပြောသည်။’

သူပြန်သွားသောအခါ၊ ရစ်ချတ်က ကျွန်မကို ‘ဒီလူပြောတယ် ဘုရားသခင်တံက သတင်းစကား မဖြစ်နိုင်ဘူးလား၊ သူဘာကြောင့် အခုမှ သက်သက် လာတွေ့တာလဲ’ ဟု ထပ်တလဲလဲ ပြောနေရှာသည်။ အသက်က လွတ်အောင်ရုန်းလော့။ အသက်ရှင်ဘို့ရန် ထွက်ပြေးမှ ဖြစ်တော့မှာလား’ ကျွန်မက ‘ဘယ်အသက်က ထွက်ပြေးမှာလဲ’ ဟု ပြောပြီး အိမ်ခန်းထဲ ဝင်လာပြီး ခရစ်တော်ပြောစကားအား ကျမ်းစာ၌ ရှာကြည့်သည်။ ခရစ်တော်က “မိမိအသက်ကို တွေ့သောသူသည် အသက်ရှုံးလိမ့်မည်။ ငါ့ကြောင့် မိမိအသက်ရှုံးသောသူမူကား၊ အသက်ကို တွေ့လိမ့်မည်” ဟု မိန့်တော်မူခဲ့သည်။ ကျွန်မက ရစ်ချတ်ကို ‘မင်းအခုထွက်ပြေးရင်၊ ဒီကျမ်းချက်ကို ဟောနိုင်ဦးမှာလား’ ဟု မေးသည်။

ကျွန်မတို့ ထွက်ပြေးဖို့အကြောင်း မပြောကြတော့ပါ။ နောက်မကြာမီ ရပ်ချတ်က ‘ဒို့အနောက်ကိုသွားရင် ရိုမေးနီးယားအသင်းတော်အတွက် အဲဒီက နေပိုလုပ်မပေးနိုင်ဘူးလား။ တို့ဒီမှာနေရင် ထောင်ထဲမှာဘဲနေရမယ်။ တို့ဘဝ အတွက် နောက်ဆုံးဖြစ်သွားမယ်။ ညှင်းဆဲခံရမယ်။ အသတ်ခံရမယ်။ မင်းလဲ ထောင်ကျရင် သာသနာလုပ်ငန်းတွေကို လုပ်မဲ့လူမရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဆိုလ်ဟိန်းတို့က နိုင်ငံခြား သားတွေဖြစ်တယ်။ သူတို့ကိုလည်း နေ့စဉ်ပေးတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ မိဟိုင်းက လမ်းပေါ်ရောက်သွားမယ်။ ကွန်မြူနစ်လူငယ်တစ်ဦး ဖြစ်လာရင် အကောင်းဘာဖြစ်လာ”တော့မှာလဲ။ ကျွန်မက ‘တို့ဒီမှာပဲ နေရလိမ့်မယ်’ ဟု ပြောလိုက်သည်။

နောက်ဆုံးသော နိမိတ်လက္ခဏာသည် ဘုရားရတ်မြို့တော်ရှိ အိမ်များ ၌ ကိတ်တဆိတ် ဘုရားရှိခိုးကြခြင်းဖြစ်သည်။ ဗီမာန်တော်ကဲ့သို့ မထင်ပေါ်ပါ။ ထိုအိမ်များမှ လူအမြောက်အများ ပြောင်းလဲလာကြသည်။ ဘုရားသခင်သည် ကျွန်မတို့၏ ဒုက္ခဆင်းရဲခြင်းများကို သတိသဖြင့် ကြိုတင် နှစ်သိမ့်မှုများပေးသည်။ တစ်ညတွင် သူဌေးသူကြွယ်တစ်ဦး၏ အိမ်တွင် ဘုရားရှိခိုးကြသည်။ သူဌေး၌ ဘာမျှမကျန်တော့ပါ။ အိမ်တစ်လုံးသာကျန်သည်။ ဤအိမ်လည်းပါသွားတော့မည်။ အလှည့်ကျ အစောင့်များချထားသည်။ အစောင့်မထားဘဲ ဤသို့ ဆုတောင်း စည်းဝေး လုပ်လျှင် အားလုံး ထောင်ထဲရောက်ကုန်ကြလိမ့်မည်။

ထိုညတွင် လူငါးဆယ်ခန့်ရှိသည်။ သန်းခေါင်အချိန်ခန့်တွင် အမျိုးသမီး တစ်ဦးထပြီး ငိုသည်။ “အခုတော့ မင်းတို့ ထွက်ပြေးကြမှာလား” “မှတ်ထားပါ။ သိုးထိန်းဆိုတာ သိုးတွေကို မပစ်ထားရဘူး၊ နောက်ဆုံးအထိ နေရတယ်။” သူမသည် ရပ်ချတ်၏ပြဿနာကို ဘာမျှမသိပါ။ ကျွန်မတို့မှ သူ့ကို စိုက်ကြည့် နေကြပြီး ဘာမျှထပ်မပြောကြတော့ပါ။

ကျွန်မတို့ အိမ်ပြန်သောအခါ ဇန်နဝါရီ နံနက်၏ နှင်းများကျနေ သည်။ ကျွန်မက ‘တို့သွားလို့ မရတော့ဘူး’ ဟုပြောရာ ရပ်ချတ် ကလည်း သဘောတူသဖြင့် ပရိတ်သတ်အား တို့တတွေ ဒီမှာဘဲ နေတော့မယ်’ ဟု

ပြောလိုက်သည်နှင့် ပျော်သွားကြသည်။ ထိုသတိပေးသော အမျိုးသမီးသည် (၁၄)နှစ် ကြာပြီးနောက် ရစ်ချတ်ထောင်မှ လွတ်လာသောချိန်တွင် သူမလည်း ဘူတာရုံမှ စောင့်ကြိုနေသည်။ သူမက ပန်းစည်းနှင့်ရစ်ချတ်ကို ကြိုဆိုသည်။ ရစ်ချတ်က သူ့ကိုမှတ်မိသည်။ ရစ်ချတ်က 'မင်းအကြံကို လက်ခံလိုက်တာ ဝမ်းမနည်းပါဘူး။ ငါမင်းကို ကျေးဇူးတင်တယ်လို့ ပြောလိုက်သည်။

ရစ်ချတ် ပျောက်ကွယ်သွားခြင်း

RICHARD VANISHES

‘ရစ်ချတ်၊ မင်း ငရဲကို ဘယ်လိုထင်သလဲ’ ဟု ကျွန်မတို့ မိတ်ဆွေများနှင့်အတူ ညနေခင်းဆုံတွေ့ခြင်း မေးကြသည်။ ကွန်မြူနစ်အကြောင်းကိုလည်း ဆက်လက်ပြောဆိုကြသည်။ နိုင်ငံရေးသမား တစ်ဦးကို ကျွန်မတို့ အားလုံး သိကြသည်။ ဖြောင့်မတ် တည်ကြည်သည်။ သို့သော် အဖမ်းခံရသည်။ နောက်ပြီး ရက်သတ္တပတ် အနည်းငယ်ကြသောအခါ အကျဉ်းခန်းထဲမှာ ကြိုးဆွဲချသေသွားသည်။ မည်မျှခံစားနေ၍ ကြိုးဆွဲချရပါသနည်း၊ လူတစ်ဦးက ‘ဒီလူငရဲထဲ ရောက်သွားလို့ပေါ့’ ဟု မှတ်ချက်ချသည်။ ရစ်ချတ်က ‘ငရဲဆိုတာ အမှောင်ထဲမှ တစ်ဦးထဲထိုင်နေပြီး၊ လုပ်ခဲ့သမျှ ဒုစရိုက်တွေကို သတိရနေခြင်းဘဲ’ ဟု ဖြေလိုက်သည်။ ရက်များမကြာမီ ရစ်ချတ်လည်း ထိုငရဲသို့ ရောက်သွားသည်။

၁၉၄၈ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီ (၂၉)ရက် တနင်္ဂနွေနေ့ နံနက်မှာ ရစ်ချတ်တစ်ဦးထဲ ဗိမာန်တော်သို့ သွားသည်။ နောက်မကြာမီ ကျွန်မလိုက်သွားသည်။ သင်းအုပ်ဆရာ ဆိုလ်ဟိန်းကို ရုံးခန်းထဲမှာတွေ့သည်။ စိတ်ချောက်ချားနေပုံ ရသည်။ ဆရာက ‘ရစ်ချတ် ပေါ်မလာဘူး၊ သူ့မှာ လုပ်စရာတွေ အများကြီး ဖြစ်နေလို့ထင်တယ်။ အရေးကြီးတာတွေ ချိန်းချက်ထားတော့၊ ဒီလာရမှာ မေ့နေပြီထင်တယ်’ ဟု ကျွန်မကို ပြောလိုက်ရာ ‘ဒါပေမယ့် ကျွန်မကို ဒီမှာ နာရီဝတ်အတွင်းတွေ့ဘို့ ကတိပေးထားတယ်’ ဟု ပြောပြလိုက်ပါသည်။ ‘အင်း၊ မိတ်ဆွေ တစ်ဦး တွေ့လို့အကူအညီ ပေးနေရပြီထင်တယ်’ ဟု ဆိုလ်ဟိန်းကပြောလိုက်ပြန်တယ်။ ‘သူလာမှာပေါ့’ ဟု ဖြေလိုက်ပါသည်။

သင်းအုပ်ဆရာ ဆိုလ်ဟိန်းက ဝတ်ပြု အစီအစဉ် ယူလိုက်သည်။ ကျွန်မ မိတ်ဆွေများထံ ဖုန်းဆက်ကြည့်သော်လည်း မည်သူ့ထံသို့မျှ သွားပုံမရပါ။

ကျွန်မစိတ်ပူလာသည်။ မွန်းလွဲချိန်တွင် ရစ်ချတ်မှ လက်ထပ်ပေးရမည့် အစီအစဉ်ရှိသေးသည်။ ဆိုလ်ဟိန်းက 'မပူပါနဲ့ကွာ၊ မင်းလဲအကြောင်း အကုန်မသိဘူး။ ဒို့နေရာသီစခန်းတုန်းက မင်းမှတ်မိလား၊ နံနက်စောစော သတင်းစာ သွားဝယ်တယ်လေ။ နောက်ပြီး နေ့လည်မှ ဖုန်းဆက်ပြီး နံနက်စာ ပြန်မစားတော့ဘူးလို့ ပြောတယ်။ ကျွန်မ စဉ်းစားပြီး ပြီးမိသည်။ ရစ်ချတ်သည် ဤကဲ့သို့ လုပ်မည်မဟုတ်၊ တနင်္ဂနွေနေ့က ကျွန်မတို့အိမ်တွင် လူများလာကြပြီး အတူတကွ တပျော်တပါး နေ့လည်စာ စားကြသည်။ အစားအစာသည် ဖြစ်တတက်ဆန်းဖြစ်သော်လည်း စကားပြောကြ၊ သီချင်းဆိုကြနှင့် ရောက်လာ သူများအတွက် တစ်ပတ်စာ အထူးအစီအစဉ် ဖြစ်လေသည်။

ယခု ကျွန်မတို့ တိတ်ဆိတ်စွာ ထိုင်နေကြပြီး ရစ်ချတ်ကို စောင့်နေကြသော်လည်း ရစ်ချတ်ပြန်မလာပါ။ လွန်ခဲ့သော ညကလည်း ဧည့်သည်များ ရောက်လာကြသည်။ ရစ်ချတ်က ပျော်ရွှင်စွာစကားပြောခဲ့သည်။ ရုတ်တရက် ရစ်ချတ်ရပ်လိုက်သည်။ လူတစ်ဦးက 'ရစ်ချတ် ဆရာကြည့်ရတာ ညှိုးငယ်နေသလိုဘဲ'ဟု ပြောလိုက်ရာ ရစ်ချတ်သည် ဒေသနာကျမ်းက ကျမ်းချက် တစ်ချက်နှင့် ထူးဆန်းစွာ 'ရယ်ရသော အကြောင်းသည် မိုက်မဲခြင်းကို ဖြစ်စေတတ်သည်'ဟု မဆီမဆိုင် ပြောလိုက်သည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် မည်သည့်အရာ ခံစားနေရသနည်း။ ယခုတော့ ကျွန်မတို့ နားလည်ကြပြီ။ ရယ်မောနေခြင်းသည် မိုက်မဲခြင်းကို ဖြစ်စေပါသလားမည်သူမှ စကား မပြောကြတော့ပါ။

သင်းအုပ် ဆိုလ်ဟိန်းက မွန်းလွဲချိန်လက်ထပ်ပွဲကို တာဝန်ယူ ဆောင်ရွက်လိုက်ရပါသည်။ ကျွန်မတို့ ဆေးရုံအားလုံးကို ဖုန်းဆက်ပြီး ထိခိုက် ဒဏ်ရာရ ကုသခန်းများကို လိုက်ကြည့်သည်။ အရေးပေါ် ဌာနများ၌ စုံစမ်းသော်လည်း မတွေ့ရပါ။ ကျွန်မ လုပ်ရမည့်အလုပ်ကို သိလိုက်ပြီ။ ပြည်ထဲရေး ဝန်ကြီးဌာနသို့ မေးရတော့မည်၊ အဖမ်းခံနေရပြီလော။ နောက်ပိုင်းတွင် နာရီပေါင်းများစွာ၊ အပတ်ပေါင်းများစွာ၊ နှစ်ပေါင်းများစွာ

ကျွန်မရှာပုံတော် ထွက်နေရသည်။ မည်သည့်နေရာမဆို သွားရောက်ရှာဖွေသည်။ ကျွန်မ သိသော အချက် တစ်ချက်မှာ အရေးကြီးအကျဉ်းသားများကို ပြည်ထဲရေး ဝန်ကြီးဌာန မြေအောက်ခန်းများ၌ ထားတတ်ကြောင်းပင် ဖြစ်သည်။ အမျိုးသမီးများသည် ပျောက်ဆုံးနေသော လင်ယောက်ျားဖြစ်စေ၊ သားဖြစ်စေ၊ ‘ဖခင်စုံစမ်းရာဌာန’မှာ သွားရှာကြသည်။ လေ့ကားထစ်၌ လူများပြည့်ကြပ် နေသည်။ မျှော်လင့်ခြင်း ကင်းမဲ့စွာနှင့် သတင်းစောင့်မျှော်နေကြသည်။ နံရံကြီးတွင် ကပ်ထားသော ကြော်ငြာမှာ “လူတန်းစား တစ်ရပ်ရဲ့ ရန်သူကို ရက်စက်စွာ ချေမှုန်းမည်” ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

အမျိုးသမီးများမှ တစ်လှည့်စီ မေးနေကြသည်။ အရာရှိများက ဟန်ဆောင်ပြီး လက်နှိပ်စက် ရိုက်ထားသော လူစာရင်းများကို ရှာနေကြသည်။ ဖိုင်တွဲများကိုလည်း ဟိုကြည့် ဒီကြည့် လုပ်ပြသည်။ ပျောက်ဆုံးနေသော လူများကို အစအနပင်ရှာ၍ မရနိုင်ပါ။ ကောလဟာလသတင်းတစ်ခုမှာ ‘ရစ်ချတ်ကို မော်စကိုကိုခေါ်သွားပြီး’ ဟူသော သတင်းဖြစ်သည် (အင်တို နစ်ကူနဲ့ အခြားလူတွေကိုလည်း ခေါ်သွားခဲ့ဘူးတယ်)။ ကျွန်မ အသက်တာ ထဲက ရစ်ချတ် ထွက်သွားမည့်အကြောင်း မယုံပါ။ ညနေတိုင်း၊ ညနေတိုင်း ကျွန်မချက်ပြုတ်ပြီးသည်နှင့် ပြုတင်းပေါက်မှ ထိုင်စောင့်သည်။ ယနေ့ ညတော့ပြန်လာမည်။ သူသည်မကောင်းသော အရာကိုမလုပ်ခဲ့ပါ။ သူ ပြန်လွတ်လာမည်။ ကွန်မြူနစ်များသည် ဖက်ဆစ်ဂျာမန်များထက် မရက်စက် ကြပါဟု ဖြေသိမ့်နေရသည်။ တစ်ပတ် နှစ်ပတ်ကြာလျှင် ပြန်လွတ်ကြစမြဲ ဖြစ်သည်။

သူ ပြန်မလာတော့ပါဟူ၍ ပြုတင်းပေါက် မှန်တံခါးတွင် ခေါင်းမိုပြီး ငိုကျွေးလိုက်ပါသည်။ နောက်ကျစွာ အိပ်ရာဝင်သော်လည်း အိပ်မပျော်ပါ။ မိုးလင်းလျှင် သင်းအုပ်ဆရာ ဆိုလ်ဟိန်းနှင့် ကျွန်မဆွီဒင်သံ အမတ်ကြီးထံ သွားကာ အရင်ကကဲ့သို့ အကူအညီတောင်းသည်။ မစ္စတာ ရူတာဝတ်က ချက်ခြင်း နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီး အာနာပေါ်ကာနဲ့ စကားပြောမည်ဟု ကတိပေးသည်။ မစ္စပေါ်ကာမှာ အဖြေရှိပြီးသားပါ။ ‘သင်းအုပ်ဆရာ ဝန်းဘရင်းဟာ

ဒုက္ခသည် စခန်းအတွက် အပ်နှံထားသော ဒေါ်လာအများအပြား နှင့် ဤနိုင်ငံက ထွက်သွားပြီ။ အခု ဒင်းမတ်နိုင်ငံမှာ ရှိလိမ့်မည်။' သံအမတ်ကြီးက နောက်တစ်ဆင့် ဝန်ကြီးချုပ်ထံ ချဉ်းကပ်ပါသည်။ ဝန်ကြီးချုပ် ဂရိဇာကလည်း ထိုနည်းအတိုင်း ပြန်ဖြေသည်။ 'ခင်ဗျားက ဝန်းဘရင်း ကျုပ်တို့ ထောင်ထဲမှာ ရှိနေတယ်လို့ ထင်နေသလား ခင်ဗျားဖော်ထုတ်နိုင်ရင် လွှတ်ပေးမယ်လေ' ဟု ရယ်ကာမောကာ ပြောနေသည်။

ကွန်မြူနစ်များသည် မိမိတို့ တစ်ခုခုလုပ်လျှင် အလွန်ပီရိသည်ဟု မိမိကိုယ်ကို အထင်ကြီးတတ်ကြသည်။ အထူး ရဲစုံထောက်စခန်းသို့ ရောက်သွားသော သူမရှိတော့ပါဟု မှတ်ကြရမည်။ မည်သို့မျှ ရှာဖွေဖော်ထုတ်၍ မရတော့ပါ။ တစ်နည်းသာ ကျန်တော့သည်။ လူအများ အသုံးပြုသောနည်းမှာ တံစိုးလက်ဆောင်နည်းဖြစ်သည်။ ကျွန်မ ကျောင်းနေဖက် မိတ်ဆွေကလာသီး မီးရယ်က "ဝန်ကြီး သီဩဟာရီ ဂေါ်ဂက်စကူးကို သိတယ်မဟုတ်လား" ဟု မေးသည်။ 'အဲဒီလူရဲ့ လူ၊ ဒို့အနားမှာနေတယ်။ ငါကြားတာကတော့ ဒီလူဟာ ထောင်တံခါးဖွင့်နိုင်တယ်တဲ့။ တောင်းတဲ့ငွေပေးရင်ပေါ့ကွယ်။ ငါ သူ့မိန်းမနဲ့ ပြောကြည့်မယ်' ဟု လာပြောသည်။

ဂေါ်ဂက်စကူး၏ဇနီးမှ သဘောတူသည်။ အစစအရာရာ ပီပီရီရီ ရှိစေရမည်ဟု ပြောသည်။ တောင်းဆိုသည့် ငွေကများသည် ကျွန်မသူနှင့် မြို့ပြင် တဲပုတ်တစ်ခုတွင် တွေ့ကြသည်။ အရပ်ပုပြီး ဝတ်စုံအသစ်ကို ဝတ်ဆင် ထားသည်။ ၎င်းက 'ငါဂေါ်ဂက်စကူးလေ၊ ငါ အစီအစဉ်လုပ်ပေးနိုင်တယ်။ ငါ့ညီကို ပြောလိုက်ရင် အားလုံးအပြီးအစီးဘဲ၊ တာဝန်ယူပါတယ်။ ငါပြောရင်ပြီးတယ်လေ' ဟု ပြောပြသည်။ ကျွန်မတို့ သူတောင်းသော ငွေရှာရသည်။ ခက်ခက်ခဲခဲရှာပြီး ပေးလိုက်သော်လည်း အကြောင်းထူးမလာပါ။

ဤအကြိမ်သည် ပထမအကြိမ်မဟုတ် သကဲ့သို့ နောက်ဆုံး အကြိမ်လည်း မဟုတ်ပါ။ လိမ်လည်မှု အမျိုးမျိုးကို ခံကြရသည်။ အရေးယူ၍လည်း မရပါ။ ကျွန်မသည် သူနိုး၊ ရာဇဝတ်ကောင်များစွာကို

တွေ့ဘူးသည်။ သူတို့သည် လူတန်းစားတစ်ရပ်ဖြစ်သည်။ အချို့သည် အရာရှိကြီးများ ဖြစ်နေသည်။ အချို့က ကွန်မြူနစ်ဟုဆိုသော်လည်း နံမည်ခံမျှသာဖြစ်သည်။ ‘ဘာတွေဖြစ်လာမည်ဆိုတာ မည်သူမှ မသိပါ’ဟု ကျွန်မတို့ အိမ်သို့လွှာ လာလည်တတ်သူ ပါတီအကြီးအကဲ တစ်ယောက်မှ ပြောတယ်။ အင်္ဂလိပ်တွေ၊ အမေရိကန်တွေလည်း ပါတာပေါ့’ဟု ဆက်လက် ပြောနေပြန်သည်။

အနာဂတ်တွင် ခြေအနေအရ မိမိကူညီမည်ဟု ပြောပြန်သည်။ ယခု လောလောဆယ် ငွေပေးထားရမည်။ တတ်နိုင်သမျှလုပ်မည်၊ သူ၏အလုပ် မထိခိုက်လျှင် လုံလောက်သည်ဟု ပြောသည်။ အမျိုးသမီး မိတ်ဆွေတစ်ဦးက ကွန်မြူနစ် အရာရှိကြီးတဦးနှင့် သိကျွမ်းသည်။ ထိုအရာရှိသည် သူမ တပည့်ဖြစ်ခဲ့ဘူးသည်။ ၎င်းတို့ တိတ်တဆိတ် တွေ့ကြသည်။ ချစ်သူများ ချိန်းတွေ့ကြသကဲ့သို့ စီစဉ်ကြသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် အကြောင်းထူး မလာပါ။ လပေါင်းများစွာ အချိန်ကုန် လူပန်းခဲ့ရာမှ ညတညတွင် လူစိမ်းတယောက် ကျွန်မအိမ်သို့ ရောက်လာသည်။ မုတ်ဆိတ်ရိတ်မထားပါ။ ဘရန်ဒီအနံ့ တထောင်းထောင်းနှင့်ဖြစ်ပြီး ကျွန်မနှင့်တစ်ဦးချင်း စကားပြောချင်သည်ဟု ဆိုသည်။

၎င်းက ‘ငါ မင်းယောက်ျားနဲ့ တွေ့ခဲ့တယ်’ဟု ပြောလိုက်ရာ၊ ကျွန်မ နှလုံးခုန်သွားသည်။ ‘ငါဟာ ကျဉ်းထောင်ဝါဒါတစ်ယောက်ဘဲ၊ ဘယ်ထောင်လဲ မမေ့နဲ့၊ ငါသူ့ကို အစာပို့ရတယ်။ ရစ်ချတ်က သတင်းသွားပို့ရင် ငါ့မိန်းမက မင်းကို ကောင်းကောင်း ပိုက်ဆံပေးမယ်လို့ ပြောတယ်’ ကျွန်မက “အခြေအနေအရ ပေါ့ ဘယ်လောက်လဲ ငါတို့အများကြီး အလိမ်ခံခဲ့ရပြီးပြီ”ဟု ပြောပြသည်။ ‘ငါ့ အသက်ဖက်နဲ့ ထုပ်ထားရတယ်ဆိုတာ မင်းသိထားပါ’ သူပြောသော ငွေသည်များပြားလှပြီး ဈေးဆစ်၍ မရပါ။

သင်းအုပ်ဆရာ ဆိုလ်ဟိန်းက ကျွန်မကဲ့သို့ သံသယ မကင်းဖြစ် နေသည်။ ဆရာက ဝါဒါကို ပြောသည်။ ‘ခင်ဗျား ဝန်းဘရင်းထံက လက်ရေးနဲ့

စာနည်းနည်းယူခဲ့ပါလား' ဟု အကြံပေးသည်။ ဆရာက ဒုက္ခသည် စခန်းစတိုမှ ချောကလက် တစ်ပိုင်းကို ပေးလိုက်ရင်း။ 'ဒါ ခင်ဗျားဝန်ဘရင်းဆီ ယူသွားပါ။ သူ့လက်မှတ်နဲ့ စာအနည်းငယ် ယူခဲ့ပါ' ဟု မှာလိုက်သည်။ နှစ်ရက်အကြာတွင် ထိုသူပြန်လာပြီး ရွှင်မြူးစွာ ဦးထုပ်ချွတ်ပြလိုက်သည်။ ချောကလက် ပတ်ထားသော စက္ကူကို ပြန်ပေးသည်။ ကျွန်မ စာဖတ်လိုက်သည်။

“အချစ်ဆုံးဇနီး မင်းရဲ့ချစ်ခင်ကြင်နာမှုအတွက် ကျေးဇူးတင်တယ်။ ငါနေကောင်း ပါတယ်၊ ရစ်ချတ်” ဟု ရေးထားသည်။ ရစ်ချတ်လက်ရေးဖြစ်သည်။ ရှင်းလင်း ထင်ရှားသည်။ တည်ကြည်သည်။ သို့သော် ဒုက္ခရောက် နေပုံရသည်။ တည်ငြိမ်သော စာကြောင်း နောက်ကွယ်မှာ မုန်းတိုင်းကို သံသယမရှိ တွေ့မြင်ရသည်။

ထောင်ဝါဒါက 'သူနေကောင်းပါတယ်။ တချို့တော့ မခံနိုင်ကြဘူးပေါ့။ အထီးကျန်ဘဝ ရောက်သွားတယ်။ တစ်ယောက်ထဲ နေရတာ တချို့မကြိုက်ဘူး မဟုတ်လား။ သူ မင်းကိုချစ်ခြင်းမေတ္တာ ပို့သလိုက်ပါတယ်' သတင်းဆက်သွယ် ဆောင်ရွက်ခပေးရန် သဘော တူလိုက်ပါသည်။ ထောင် (၁၂) နှစ် ကျကြောင်း ပြောပြသည်။ 'ကျွန်ုပ် ငွေရဘို့ တစ်ခုထဲ မဟုတ်ပါဘူး' သူသည် မိမိလွတ်လပ်မှု ကို ချစ်ခြင်းနှင့် လဲလှယ်လိုက်သည်။ ငွေမက်သည်။ ငွေရှိလျှင် အရက်ရသည်။ နောက်ပြီး ရစ်ချတ်ကိုလည်း ချစ်သည်။ မကြာခဏ ရစ်ချတ်ကို ပေါင်မုန့်ပို့ ပေးလိုက်သည်။ သူ မကြာခဏလာပြီး ရစ်ချတ်ပါးလိုက်သော စကားများကို လာပြောပြသည်။

ကျွန်မက 'ငါတို့ ပေးလိုက်တဲ့ ပိုက်ဆံနဲ့ဘာလုပ်သလဲ' ဟု မေးလိုက်ရာ ရယ်မောပြီး 'အရက်သောက်ပစ်လိုက်တာပေါ့' ဟု ဖြေသည်။ ဘုရားသခင်သည် သူ့စိတ်နှလုံးကို စတင်တုံ့ထိနေပါပြီ။ အရက်မသောက်ရန် ဆုံးမဘို့ အချိန်မဟုတ်သေးပါ။ ဆိုလ်ဟိန်း၊ ဇနီး စီဂရားနှင့် မိတ်ဆွေများသည် ကျွန်မဒုက္ခရောက်ချိန်မှာ အခြားအရာများကို ဖယ်ရှားပြီး ကျွန်မကို မစကြသည်။ ရစ်ချတ်လွတ်မြောက် စေရန်ကြိုးပမ်းပေးကြပါသည်။ သင်းအုပ် ဆိုလ်ဟိန်းနှင့်

ကျွန်မ ဆွီဒင်သံရုံးမှာ သံအမတ်ကြီးနှင့် ချက်ခြင်းသွားတွေ့သည်။ ရစ်ချတ်ရေး လိုက်သော စက္ကူစုတ်ကို တွေ့လိုက်သည်နှင့် သံအမတ်ကြီးသည် ဝန်ကြီးချုပ်ထံ စာရေးပေးသည်။

‘သင်းအုပ်ဆရာ ဝန်ဘရင်း ရိုးမေးနီးယား ထောင်မှာရှိလျှင် လူကြီးမင်း လွှတ်ပေးမယ်’ဟု ကတိရှိခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ်လက်ထဲမှာ အထောက်အထား ခိုင်ခိုင်လုံလုံ ရှိသည်’ စာရေးလိုက်သည်။ သူဟာသ လုပ်ခဲ့သမျှ အခုသူ့ကို ပြန်ခြိမ်းခြောက်နေသည်။ နိုင်ငံခြားရေး ဝန်ကြီးအင်နာပေါ်ကာသည် သံအမတ်ကြီး မစ္စတာ ဝန်ရှိတာစပတ်ကိုခေါ်ပြီး ကြိမ်းမောင်းလိုက်သည်။ သူမက ဝန်းဘရင် ဒိန်းမတ်ပြည်သို့ ထွက်ပြေးသွားသည်ဟု ပြောလိုက်သည်။ တိုင်းပြည်ငယ်တစ်ခု၏ သံအမတ်သည် ပြည်တွင်းကိစ္စများတွင် ဝင်မရှုပ်ရ ဟူသောမူကိုမသိသလော၊ သူမသည် လူလိမ်မဟုတ်ကြောင်း ပြန်ပြော လိုက်သည်။

သံအမတ်ကြီးကိုလည်း နှစ်သက်လက်ခံဘွယ် မကောင်းသော သူတစ်ဦးဟု စွပ်စွဲလိုက်သည်။ ပြည်တွင်းကိစ္စဝင်ရောက် စွက်ဖက်မှုကြောင့် အထက်လူကြီးများက မေးခွန်းထုတ်ကြသည်။ ရစ်ချတ်သည် ရိုးမေးနီးယား တိုင်းရင်းသား ဖြစ်သည်။ တိုင်းတပါး၏ သာသနာလုပ်ငန်း လုပ်ရပ်သည် မှန်ပါသည်။ သံအမတ်ကြီးအနေဖြင့် အပြစ်မရှိဟု ထင်မြင်ယူဆသော လူတစ်ဦးကို ကူညီခြင်းသာဖြစ်သည်ဟု ပြောလိုက်သည်။ ဝန်ကြီးတစ်ဦး၏ လိမ်လည်ပြောဆိုမှုကို မိမိအနေဖြင့် ကန့်ကွက်ရမည်ဟုဆိုသည်။ သံအမတ်ကြီး သည် ဘုရားတရားကြည်ညိုသောသူ ဖြစ်သည်။ အစိုးရကဏ္ဍကဲ့သို့သော လူမျိုးကို အလိုမရှိကြပါ။ နောက်များမကြာမီ သံအမတ်ကြီးကို စတောင့်ဟုမ်း မြို့တော်သို့ ပြန်ခေါ်ယူပြီး သံတမန် တာဝန်က အနားပေးလိုက်သည်။

နောက်ပိုင်းတွင် ဝန်ကြီးချုပ် ဂရိဇာအား အာဏာမရှိသော အမျိုးသားရေး ညီလာခံဥက္ကဋ္ဌရာထူးကို ပေးလိုက်သည်။ တစ်ချိန်က သူသည် ဟာသစာရေးဆရာ ပတ်စတို ရဲနှင့်တွေ့ဆုံပြီး သူ့ကို လှောင်ပြောင်ခ ဒဏ်ငွေ

ရိုက်ခဲ့သည်။ ဥက္ကဋ္ဌကြီးက ‘ငါ့ကို ရိုသေရမယ်။ ငါဟာ ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်တယ်’ ပတ်တိုရဲက ‘ဒါတွေကို ဟာသ စာပေမရေးရသေးပါဘူး’ ပြောင်လှောင် သရော်မှုကို လူများက နာကြည်းပြီး ကလဲ့စားချေကြသည်။ ဂျူးလူမျိုးနှင့် သက်ဆိုင်သော ပူဆွေးဖွယ်ရာများကို အခြေခံပြီး ဟာသစာပေဖြင့် သရော်မှုများကြောင့် စိတ်ဓာတ်လှုပ်ရှားထကြွစေခဲ့သည်။ ယခုမူ မိမိပြောခဲ့သော ဟာသကြောင့် ထောင်ကျတော့မည်။ ထိုကြောင့် ပတ်တိုရဲခမျာ ခြောက်နှစ် ထောင်ကျသွားသည်။

နောက်ပြီး ဆိုလ်ဟိန်းသည် ရစ်ချတ်နှင့် နှစ်ကိုယ့်တစ်စိတ်အဖြစ် ခံယူသူ ဖြစ်သည်။ ရိုမေးနီးယားကိုလည်း ဒုတိယနိုင်ငံအဖြစ် ခံယူသည်။ သူ့ကို ရိုမေးနီးယားက ထွက်သွားဘို့ အမိန့်ထုတ်ပြန်သည်။ သူသည် စိတ်ရော ကိုယ်ပါ ကျွန်မတို့နှင့်အတူ အလုပ်လုပ်သည်။ သာသနာပြု ဆရာကောင်း တစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ပါ။ ကျွန်မတို့မှာ သစ္စာရှိသော မိတ်ဆွေတွေ ရှိပါသေးသည်။ ကျွန်မတို့နှင့် လာရောက် မိတ်ဆွေခြင်းသည် အမှန်ပြောရလျှင် ဘေးမကင်းပါ။ နိုင်ငံရေး အကျဉ်းသား၏ ဇနီးသည် ရာရှင်ကဒ်ပြားမရပါ။ ဤကဒ်ပြားများသည် အလုပ်သမား လူတန်းစားများ အတွက် သာဖြစ်သည်။ ကျွန်မကဲ့သို့ နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသား ဇနီးသည် အလုပ်လုပ် ခွင့်မရှိပါ။ အဘယ်ကြောင့်နည်း ရာရှင်ကဒ်ပြား မရှိသောကြောင့် ရပ်ကွက်တွင် စာရင်းမဝင်ပါ။

အမှန်မှာ ဤနိုင်ငံ၏ အကြီးဆုံးပုဂ္ဂိုလ်က ထောင်ထဲတွင် ရစ်ချတ်မရှိပါ ဟု ပြောခဲ့သည်။ ဤကိစ္စကို ကျွန်မ အရေးမဆိုပါ။ ကျွန်မမည်သို့ အသက်ရှင် ရမည်နည်း၊ ကျွန်မ သားလေးကိုယ်တိုင် မိမိကိစ္စကို မိမိပင် ဖြေရှင်းရတော့မည်။ အိမ်တွင် မိမိတိုင်တစ်ယောက်သာရှိသည်။ ရစ်ချတ်အဖမ်းမခံရခင်က ရိုမေးနီးယား အရှေ့ပိုင်းတွင် နာဇီတို့ သတ်ဖြတ်မှုကြောင့် မိဘမဲ့ဖြစ်နေသောကလေးများ အိမ်သို့ရောက်လာ ခဲ့ကြသည်။ ယခုမရှိကြတော့ပါ။ ရုရှားများသည် ရိုမေးနီးယား အရှေ့နယ်နှစ်နယ်ကို လူဖြည့်လိုက်သည်။ စစ်သုံ့ပန်းများကို သွားထားသည်။

ဘယ်စာရာဘီးယားနယ်နဲ့ ဘူကိုစီးနားနယ်ဟု ပြောကြသည်။ ဤကလေးများကို ပို့လိုက်ကြသည်မှာ သေချာသည်။ ပါလက်စတိုင်းနိုင်ငံအထိ ပို့ပေးလျှင်ပို၍ ကောင်းလိမ့်မည်။ အစွရေးနိုင်ငံသစ် မကြာမီ ဖွဲ့စည်းတော့မည်။ ကျွန်မတို့သည် စိတ်ပျက်ဝမ်းနည်းစွာဖြင့် ကလေးများကို လက်လွှတ် လိုက်ရသည်။ ဆိုဗီယက် များ၏ လက်အောက်တွင် ပိုမို ဆိုးရွားနိုင်သည်။

ကလေးများကို အခြားစစ်သုံ့ပန်းများနှင့်အတူ၊ တူရကီသဘော 'ဘူ ဘူ(လ်)'ဖြင့် ထည့်ပေးလိုက်သည်။ ရက်သတ္တပတ်များစွာ ကြာညောင်းခဲ့သည်။ ၎င်းတို့ရောက်သွားကြောင်း မကြားရတော့ပါ။ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ရစ်ချတ်ခမျာ စိတ်ဓာတ်ကျနေသည်။ နိုင်ငံတကာ ရှာဖွေရေးအဖွဲ့က ပင်လယ်နယ်မှနေ၍ အရှေ့မြေထဲပင်လယ်အထိ ရှာဖွေကြောင်း သိရသည်။ တဖြည်းဖြည်း မျှော်လင့်ချက် ကုန်ခမ်းလာသည်။ အချို့က ဘူဘူ(လ်)သည် စစ်ကာလက ချထားသော ရေအောက် မိုင်းဗုံးမိပြီး နစ်မြုပ်သွားသည်ဟု ထင်ကြေးပေး နေကြသည်။ ယနေ့တိုင် မည်သို့ဖြစ်သွားမှန်းမည်သူမျှ မသိပါ။ ဘဘော ထွက်သွားသော်လည်း လိုရာဆိပ်ကမ်းသို့ မရောက်ပါ။ လွတ်မြောက်လာသူ လည်း မရှိပါ။

ခံစားချက်ပြင်းထန်လှပါသည်။ ဤကလေးများကို မိမိရင်သွေးပမာ ကျွန်မတို့ ချစ်ကြသည်။ နောက်ဆုံး ကလေးများ သေဆုံးပြီဟု ယုံကြည် လက်ခံလိုက်သောအချိန်တွင် ကျွန်မ မည်သူနှင့်မျှ စကားမပြောတော့ပါ။ နှစ်သိမ့်မှုပေးနိုင်သော သူရှားပါးလှပါသည်။ ကျွန်မ၏ “ခရစ်ယာန် ယုံကြည်ချက်၊ ရှင်ပြန်ထမြောက်မှုနှင့် ထာဝရအသက်”များကို အလေးအနက် ထားပြီး စဉ်းစားသည်။ ကျွန်မ နားလည်သောအချက် တံချက်မှာ ကလေးများ အား သေသောသူများကြားတွင် မရှာဘဲ ရှင်သောသူများကြား၌ ရှာရန်ဖြစ်သည်။ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ကျွန်မ စဉ်းစားသော်လည်း ဤဝေဒနာမှ လွတ်မြောက် တော့မည်မဟုတ်ပါ’ဟု ခံစားနေမိသည်။ သို့သော် ဘုရားရှင်သည် ဆက်လက်အသက်ရှင်ရန် ကျွန်မကို ခွန်အားပေးသည်။ တစ်နေ့ ဘုရားသခင်၏

နှုတ်ကပတ်တော်သည် ကျွန်မ နှလုံးသားထဲ ဝင်လာသည်။ ကျမ်းစာ၌ 'ငါ၏ ငြိမ်သက်ခြင်းကို သင့်အား ငါပေးမည်' ဓမ္မသစ်ကျမ်းမှာ အနံ့အပြားဖော်ပြ ထားသော 'သည်းခံခြင်းတရား'ကို ကျွန်မ ပိုမိုနားလည်လာပါသည်။ ဂရိ စကားအားဖြင့် HYPOMONE ဖြစ်သည်။ အဓိပ္ပါယ်မှာ 'အောက်ထဲမှာ နေကြဦး'ဖြစ်သည်။ ဘုရားသခင်ခံစားစေသော ဝေဒနာကို ရင်ဝယ်ပိုက်ထွေး ခံယူတတ်ရန် ဖြစ်သည်။ ထိုအခါမှသာ သင်များစွာသော အသီးသီးမည်။ ဘုရားသခင်သည် ပေးလည်းပေးသည်။ ယူလည်းပြန်ယူသည်။ နောက်ထပ် ကလေးများစွာအား ကျွန်မကို ထပ်ပေးသည်။ ဤအရာကို သတိရစေရန် သွန်သင်နေသည်။ သနားကြင်နာတတ်သော စိတ်နှလုံးကို မွေးမြူပေးနေသည်။ ကျွန်မ ကောင်းကောင်း နားလည်သွားပြီ။

ကျွန်မ ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေစဉ် မိဟိုင်းမှသာ နှစ်သိမ့်မှုပေးပါသည်။ မိဟိုင်းခမျာ သည်းထန်စွာ ငိုကြွေးခဲ့ရသည်။ ကျွန်မ မိဟိုင်းကို ဖက်ထားလေ့ရှိပြီး ရစ်ချတ် ပြောတတ်သော ပုံကလေးများကို ပြောပြပါသည်။ ပုံပြင် များသည် ဂျူးကျမ်းဂန် 'ဒယ်မတ်' ပညာရှိစကား ပေါင်းချုပ်ထဲက ဖြစ်သည်။ တစ်ခါက ထင်ပေါ်ကျော်ကြားခဲ့သော ရရှိဆရာကြီး တစ်ပါးသည် အိမ်က ခရီးသွားနေခိုက် သူ့သားနှစ်ဦး သေဆုံးသွားသည်။ အလွန်ချောမောပြီး သမ္မာကျမ်းစာကိုလည်း ကျွမ်းကျင်တတ်မြောက်သော သားများဖြစ်သည်။ မိခင်သည် သားများ၏ အလောင်းများကို အိပ်ခန်းထဲတွင် ထားကာ ပိတ်ဖြူဖြင့် ဖုံးအုပ်ထားသည်။ ညနေတွင် ဖခင်ကြီး ပြန်လာသည်။

ဖခင်ကြီးက 'ငါ့သားတွေ ဘယ်မှာလဲ' 'ငါ ကျောင်းအနားမှာ အကြိမ်ကြိမ် ရှာကြည့်တယ်။ သူတို့ကို မတွေ့ပါလား' ဟု မေးမြန်း ပြောဆို နေပါသည်။ မိခင်မှရေခွက်ဖြင့် ရေကိုလှမ်းပေးလိုက်သည်။ ဥပုသ်ထွက်ပြီ ဖြစ်သောကြောင့် ဘုရားသခင်၏ ကျေးဇူးတော် ချီးမွမ်းပြီး သောက်လိုက်ပါသည်။ နောက်ပြီး ထပ်မေးသည် 'ငါ့သားတွေ ဘယ်မှာလဲ' 'သားတွေဟာ ဝေးဝေးမှာ မဟုတ်ပါဘူး' ဟု မိခင်က ပြန်ဖြေလိုက်သည်။ ညစာကိုလည်း ရှေ့မှာ တည်ခင်း

ပေးလိုက်သည်။ ဖခင်သည် ကျေးဇူးတော် ချီးမွမ်းပြီးသော အခါ မိခင်က 'အဖေကြီး ခွင့်ပြုရင်၊ မေးခွန်းတစ်ခု မေးချင်တယ်' ဖခင်က 'မေးပါရပါတယ်' ဟု ပြန်ဖြေသည်။ 'မကြာသေးမီက လူတစ်ဦး ကျွန်မထံမှာ လက်ဝတ် လက်စား တွေလာပြီး အပ်နှံထားတယ်။ အခု လာတောင်းနေပြီ၊ ကျွန်မ ပြန်ပေးလိုက် ရမှာလား' ဟု မေးသည်။

ရွှေဆရာကြီးက 'ဘာလဲ မင်းက သူတပါးပစ္စည်းကို ပြန်ပေးလိုက်ရမှာ ဝန်လေးနေလို့လား' မိခင်က 'မဟုတ်ပါဘူး အစကထဲ အဖေကြီးမသိဘဲနဲ့ ဒီပစ္စည်းတွေကို မသိမ်းထားသင့်ဘူးပေါ့'။ ထို့နောက် မိခင်သည် ဖခင်ကို အခန်းထဲခေါ်သွားပြီး အသေကောင် သားများကို ဖုံးထားသော အဝတ်ဖြူကို ဖယ်ရှားလိုက်သည်။ 'ငါ့သားတွေ၊ ငါ့သားတွေ' ဟု ဆိုပြီးဖခင်ကြီးခမျာ အော်ငို နေပါသည်။ 'ငါ့သားတွေဟာ ငါ့မျက်စေ့ရဲ့ အလင်းတွေဘဲ' မိခင်သည်လည်း ချောင်ထဲသွားပြီး ခြိုးပွဲချင်ကြွေးသည်။ နောက်မှာတော့ မိခင်သည် ဖခင်လက်ကိုဆွဲပြီး၊ 'ငါတို့ကို ပေးအပ်ထားတဲ့အရာတွေကို သိမ်းဆည်း ထားရမယ်လို့ အဖေကြီး သင်ပေးခဲ့ဘူးတယ် မဟုတ်လား၊ ဘုရားသခင်ဟာ ပေးသနားတော်မူတယ်၊ ဘုရားသခင်ဟာ ရုပ်သိမ်းတော်မူ တယ်၊ ဘုရားသခင်ရဲ့ နာမတော် ကြီးမြတ်တော် မူစေသတည်း' ဟု ဆိုသည်။

ဤကဲ့သို့ ဝမ်းနည်းကြေကွဲဘွယ် အမျိုးမျိုးကြားထဲမှ သမိုင်းဖြစ်ရပ် ကြီးတစ်ခုကြောင့် ကျွန်မ အားရဝမ်းမြောက်ခဲ့သည်။ ၁၉၄၈ ခုနှစ်တွင် အစွဲရေးနိုင်ငံသစ်ကို ပြန်လည် ထူထောင်နိုင်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သမ္မာကျမ်းစာ၏ ဗျာဒိတ်တော်အတိုင်း ဂျူးလူမျိုးတို့သည် နိုင်ငံအသီးသီးမှ ပြန်လာကြသည်။ 'ဝေးသော အရပ်ရပ်တို့၌ ကြွေးကြော်၍ ဣသရေလ အမျိုးသားတို့ကို အရပ်ရပ်သို့ ကွဲပြားစေသောသူသည် တဖန်စုသိမ်းပြီးလျှင် သိုးထိန်းသည် မိမိသိုးစုကို စောင့်တတ်သကဲ့သို့ စောင့်တော်မူမည်ဟု ကြားပြောကြလော့' ဟု ဘုရားသခင်သည် ယေရုဗဲမရောဖက်ကို မိန့်တော်မူသည်။ ဂျူးလူမျိုးတို့ ပြန်လာရန် ဘုရားသခင်၏ စီမံချက်ရှိသည်။ ဂျူးတို့၏ ဘိုးဘေးအာဗြဟံထံ

ဂတိတော်ထားရှိခဲ့သည်။ ယခု ဘုရားသခင်၏ အကြံအစည်တော် ရုပ်လုံး ပေါ်လာပြီ မဟုတ်ပါလော။ ပရောဖက် ယေရမိက ဘုရားသခင်သည် သူ၏ လူမျိုးများကို မြေကြီးတဖက်စွန်းမှ စုသိမ်းမည်ဟု ဆိုထားရာ၊ မည်သည့်နိုင်ငံ မည်သည့်တိုက်များမှ ဖြစ်မည်နည်း မသိကြပါ။ လူများသည် အခုမြင်တွေ့ နေသော အရာများကို ကျမ်းစာအရအဓိပ္ပါယ် ဖွင့်ဆိုနေကြပြီ။ ကျမ်းစာ မဖတ်သောလူများပင် သတင်းကြေညာချက် ရှာသကဲ့သို့ ကျမ်းချက်များကို ရှာကြသည်။ ယေဇကျေလ၊ ယေရမိ၊ အာမုတ် အနာဂတ္တိကျမ်းများတွင် ရှာကြ သည်။ အနာဂတ်တွင် မည်သို့ဖြစ်လာမည်ကို တွေးတောမှန်းဆ လာကြသည်။

ရိုးမေးနီးယားနိုင်ငံရှိ ဂျူးများလည်း စတင်လွတ်မြောက်လာခဲ့ပြီ။ နာဇီများမှ ရိုမေးနီးယား ဂျူးသန်ထက်ဝက်ခန့် သတ်ဖြတ်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။ ကျန်သောဂျူးများကို ကွန်မြူနစ်များက နှိပ်စက်ကြညီမည်။ ကနဦးတွင် ကွန်မြူနစ်များသည် ကယ်တင်ရှင်ဟု ငှင်းတို့ကို ဖော်ပြကြသည်။ ရိုမေးနီးယား အရှေ့ပိုင်းတွင် ရုရှားများမှ ဂျူးများကိုဖမ်းပြီး ဆိုဗီယက် သတ္တုတွင်းသို့ ပို့ကြသည်။ ယခု ဆိုဗီယက်များသည် ရိုမေးနီးယားမရွေး ဂျူးမရွေး ဖမ်းဆီးကြလေပြီ။ အိမ်ကိုပင်ပြန်ခွင့် မပေးတော့ဘဲ ကားပေါ်တင်ပြီး ခေါ်သွားကြသည်။ ပြန်လမ်းမရှိသည်ကများ၏ ဘူကိုဝီးနားမြို့က လူငယ်တဦး ကျွန်မကို ပြောပြသည်မှာ ‘ကျွန်တော့်ညီဟာ တွင်းတစ်ခုထဲမှာ လေးလ ပုန်းအောင်းနေခဲ့ရတယ်။ ကျွန်တော်ဆိုရင် အဝတ်တစ်ထည်ကိုယ် တစ်ခုနှင့် ထွက်သွားရတယ်။ ကျွန်တော် ဆိုဗီယက်အရာရှိ တစ်ဦးကို ကျွန်တော်အိမ်နှင့် ပစ္စည်းတွေ၊ ငွေတွေ အားလုံးပေးလိုက်တယ်။ နိုင်ငံကူးလက်မှတ် တစ်စောင် အတွက် ပေးရတယ်။ ရရချင်းထွက်သွားတယ်။ ကွန်မြူနစ် တွေအကြောင်း အများကြီးပေါ့၊ ရတာ အကုန်ယူကြတယ်။ လူတိုင်းကလဲ ပေးကြရတယ်’ ဟူသတည်း။

အခြေအနေအရ အားလုံးရှိသမျှကို ပေးမှထွက်ခွင့်ရသည်။ အစွရေးနိုင်ငံ တည်ထောင်လိုက်သောအခါ၊ အင်နာပေါ်ကာက အစွရေးနိုင်ငံနှင့်

စာချုပ်ချုပ်ဆိုသည်။ ဂျူးများကို ထွက်ခွင့်ပေးလိုက်သည်။ သို့သော်ပိုက်ဆံ အများကြီး ပေးကြရသည်။ ရိုမေးနီးယားနိုင်ငံတွင် နိုင်ငံခြားငွေလိုနေသည်။ ဂျူးများကို ရောင်းစားကြသည်။ တန်ဘိုးမတူပါ။ သိပ္ပံပညာရှင် ဆရာဝန်နှင့် ပါမောက္ခများအတွက် ဈေးကြီးသည်။ ညတိုင်းလိုလို ဗွီဇာရုံး၌ လူများအုံ နေသည်။ လူအို၊ လူပျို၊ ကလေးသူငယ်မှ အစမျိုးစုံပါဝင်သည်။ နို့စို့ကလေးများ ကို စောင်ဖြင့်ထုပ်ထားပြီး လမ်းဘေးတွင် သိပ်ထားကြသည်။

ကောလဟာလ သတင်းတစ်ခုက ‘ဂျူးများတန်းစီလိုက်ကြသည်မှာ ရဲစခန်းမှ ပါလီမန် ရင်ပြင်ထိ ရှည်လျားသည်’ဟု ဆိုသည်။ လူစိမ်း တစ်ယောက်က မည်သည့်အတန်းကြီးနည်းဟု မေးသောအခါ “လိမ္မော်သီး တွေလေ” ဟု ဖြေသည်။ “ဟုတ်ရဲ့လား ဟိုဘက်ဆိုင်က လိမ္မော်သီးမှ ခူးစားချင်တာ”ဟု ပြန်ဖြေသည်။ အစိုးရကမူ ‘အစွရေးစီမံကိန်း’ကို ပုံကြီးမချဲ့ လိုပါ။ ထို့ကြောင့် ရထားများ ဆင်ခြေဖုံးမှ ထွက်သွားကြသည်။ ဘူချာရတ်မြို့တော် ဘူတာရုံမှနေ၍ နယ်ခြားမိရထား လုံးဝမထွက်ပါ။ ညအချိန်မှ ထွက်သည်။ လူတွေ ပြည့်လျှံနေသည်။

‘နောင်နှစ်မှ ယေရုရှလင်မှာ ဆုံတွေ့ကြစို့’ဆိုသော အသံများသည် မြေအောက်စခန်း၊ တရားဇရပ်များတွင် နှစ်ပေါင်းများစွာ ပြောဆိုနေသော အသံဖြစ်သည်။ ယခုမှာမူ မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်တွေ့ရပြီ။ ဝမ်းသာ၍ မဆုံးနိုင်ပါ။ ထွက်မြောက်ရာကျမ်းတွင် အခြားလူများပါရော၍ ဂျူးများနှင့်အတူ အဲဂုတ္တုပြည်က ထွက်လာကြပါသည်။ ယခုလည်း ကျမ်းစာအတိုင်း မှန်နေ သည်။ ကွန်မြူနစ်များသည် ဂျူးယောင်ဆောင်ပြီး ဗီဇာအတုနှင့် ထွက်ပြေးကုန်ကြသည်။ ထွက်ခွာသည့် လူစုများထဲတွင် သူစိမ်းတရံစာများလည်း ရောနှောပါသွားသည်။ ရဲအရာရှိ တစ်ဦးက ကျွန်မကိုပြောသည်။ ‘မင်းငါ့ကို ပိုက်ဆံပေးပါ။ ဂျူးတစ်ဦး အနေနဲ့ ဗီဇာရအောင် လုပ်ပေးမယ်၊ မင်းယောက်ျား ထောင်ထဲကလွတ်အောင် ငါလုပ်နိုင်သည်ဟု ပြောသောကြောင့် မျှောလင့်ချက် တွေ ဝင်လာသည်။ ကျွန်မ မိဟိုင်းကို ပြောပြသည်။

မိဟိုင်းပင် (၁၀)နှစ် ပြည့်လေပြီ။ အရပ်ရှည်ပြီး မေးရိုးကားသည် မျက်လုံးစူးရှသည်။ ကျောင်းတွင် ဝိုင်းအပယ်ခံရသော သားသမီးဟု မိဟိုင်းအမှတ်ပြုကြသည်။ ခက်ခဲသောသင်ခန်းစာပင်ဖြစ်တော့သည်။ မိဟိုင်းသည် ဖခင်ကို ချစ်သောကြောင့် သူ့ဖခင် ထောင်ကျနေရသည်ကို ရှင်းပြရန် ခက်လှသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ မိဟိုင်း၏ ယုံကြည်ခြင်း အခြေအမြစ် အတွက် ကျွန်မစိတ်ပူမိသည်။ သူ့အဖေအကြောင်းပြောပြလျှင် မိဟိုင်း စိတ်တက်ကြွလာသည်။ နောက်တစ်နေ့ မိဟိုင်း လက်မှိုင်ကျနေသည်။ မိဟိုင်းက 'မာမိညက ကျွန်တော် အိပ်မက်တယ်၊ အိမ်နီးနားချင်းတစ်ဦးက ဦးထုပ်ကိုဖြန့်ပြီး ငှက်နှစ်ကောင် ဝင်လာအောင် ခေါ်နေတယ်။ ငှက်တွေက ပျံနေပြီးနောက်တော့ ပြန်သွားကြတယ်' မိဟိုင်းက မိမိတို့ စီမံချက်အောင်မြင်မှာ မဟုတ်ဘူးဟု ပြောနေသည်။ နောက်များ မကြာမီ ကူညီပေးမည့် ရဲအရာရှိ အဖမ်းခံရသည်။ မိဟိုင်းမှာ ရူပါရုံများ ရှိနေသည်။ နေ့စဉ်နဲ့အမျှ လူများ ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်။ တစ်ချိန်က နာမည်ကြီးများ ထောင်ထဲက လွတ်လာကြသည်။ လူနာတင်ကားဖြင့် ပြန်လာကြသည်။ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက် တွေအပြည့် ဤလူများကို သိသွားသောအခါ ထိုလူများ ပြန်အဖမ်းခံရသည်။ ကျွန်မ ရစ်ချတ်ကို မြင်ယောင်မိသည်။ ရိုက်နှက်ခြင်းခံနေရသလော၊ ရစ်ချတ် စိတ်လျော့ပြီး ဖေါက်ကောင်လုပ်လျှင် ကျန်သော မိတ်ဆွေများ သက်သာမည် မဟုတ်ပါ။ ရစ်ချတ်က ဤကိစ္စမျိုးတွင် အသေခံမည်ဟု ပြောဘူးသည်။ သို့သော် လူဆိုသည်မှာ မည်မျှခံနိုင်ရည်ရှိမည်နည်း၊ ပေတရပ်လျှင် ခရစ်တော်ကို မငြင်းယှဉ်ပါဟု ကတိပေးခဲ့ဘူးသည်။

ရစ်ချတ်သေဆုံးလျှင် ကောင်းကင်ဘုံတွင် ပြန်တွေ့ရမည် မလွဲပါ။ ကောင်းကင်တံခါး (၁၂)၊ ၃ အနက် တစ်ခုခု၌ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် စောင့်ရန် စီစဉ်ထားသည်။ ကျွန်မတို့နှစ်ဦး ဗယ်မိန် တံခါးမှ စောင့်ရန် သဘောတူကြသည်။ ခရစ်တော်လည်း တမန်တော်များနှင့် ချိန်းချက်ခဲ့ဘူးသည်။ ရှင်ပြန်ထမြောက်လျှင် ဂါလိလဲပြည်တွင် ဆုံတွေ့ကြရန် ချိန်းဆိုကြပြီး ချိန်းသည့်အတိုင်း ခရစ်တော်မှ သွားတွေ့သည် မဟုတ်ပါလော။

ကျွန်မ အဝမ်းခံရခြင်း

MY ARREST

ဩဂုတ်လ နေ့တစ်နေ့တွင် ကျွန်မ အိမ်ပြန်နောက်ကျခဲ့သည်။ မိဟိုင်းသည် မိတ်ဆွေများနှင့် နယ်ကိုသွားသောကြောင့် ကျွန်မ လှည့်လည်၍ အမှုတော်ဆောင်နေပါသည်။ ကျွန်မတို့ အမျိုးသမီးများက အသင်းတော် အမှုတော် လုပ်ငန်းများကို လျှို့ဝှက်စွာ ဆောင်ရွက်လေ့ရှိရာ သူနာပြုဆရာမ၊ တောက်တိုမယ်ရ အလုပ်လုပ်သော အမျိုးသမီးပုံစံဖြင့် သွားလာလေ့ရှိသည်။ ည (၁၀)နာရီပင် ရှိလေပြီ။ အိမ်တစ်အိမ်တွင် သန့်ရှင်းရေးလုပ်ရသည်။ ကလေးခြောက်ယောက်ကို ကြည့်သည်။ အိမ်ရှင်မသည် ဆေးရုံတက် ကုသနေရသည်။ အိမ်ရှင်တွင် မြေ ပိုက်ဆံများရှိခဲ့သော်လည်း ကွန်မြူနစ်များမှ ယခု သိမ်းပိုက်လိုက်ပါပြီ။ ကျွန်မပြန်လာသောလမ်းတွင် အလံနီတပ်မတော် နှစ်ပတ်လည်ပွဲ အလံများ စိုက်ထူထားသည်။ ကျွန်မ အလွန်မောပန်သဖြင့် အစာမစားဘဲ အိပ်ချင်နေပါသည်။

ကျွန်မ ဝမ်းကွဲတစ်ဦး အစွရေးလ်သို့ပြန်ရန် စောင့်ဆိုင်းရင်းအိမ်တွင် ခဏတည်းနေပါသည်။ သူမ လန့်ဖြန့်နေပါသည်။ မသင်္ကာဘွယ်ကောင်းသူ တစ်ဦးလာသွားသည်။ ထိုသူက 'အိမ်နေရာချထားရေးအဖွဲ့မှဟု ဆိုသည်။ လူများကို နေရာချထားရန်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကြည့်ရသည်မှာ ဤတိုက်ခန်း၌ ထွက်ပေါက်မည်မျှရှိကြောင်း သိချင်ပုံရသည်။ ကျွန်မ ရိပ်မိပါပြီ။ ရဲအဖွဲ့ လာသွားသည်။ မထူးဆန်းပါ။ အလွန်မောပန်းနေသောကြောင့် သိပ်ဂရု မစိုက်နိုင်တော့ပါ။ မိဟိုင်းကို ဘုရားသခင် စောင့်ရှောက် ပေးနေခြင်းသာ အရေးကြီးသည်။ ကျွန်မအိပ်ချင်သဖြင့် ကျွန်မယောက်ျား၊ သားကလေးနှင့် သိသားစုကို ဘုရားသခင်ထံ အပ်နှံလိုက်သည်။

နံနက် (၅)နာရီ အချိန်တွင် သူတို့တံခါးလာထုကြသည်။ ကျွန်မ ဝမ်းကွဲက တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ အော်သံကြားရသည်။ ဘွတ်ဘိနပ်သံများ

လှေကားမှာ ဆူညံနေသည်။ ‘မင်းနာမည် ဘယ်လိုလဲ’ ‘ဟစ်တလာ’
‘ဒီနာမည်ဆိုးကို ရထားတယ်’။ ‘ဘာခေါ်တယ် သူ့ကိုဖမ်းလိုက်ဟေ့’
ကျွန်မဝမ်းကွဲက ရှင်းပြနေသည်။ သူ့အမေက အော်သို့ဒေါ်ဂျူးနှင့် အိမ်ထောင်
ကျသည်။ မုတ်ဆိတ်မွေးတွေနှင့် ဟက်စကယ် (ဟစ်တလာ)ဟု ခေါ်သည်။
နာမည်ပြောင်းရမှာ ခေါင်းမာနေသည်။ သို့သော် အငြင်းပွားမှု ရှင်းသွားပါပြီ။
နာမည်ကြောင့် အရှုပ်အရှင်းမရှိပါ။ သူ့ကိုဖယ်ပြီး အိပ်ခန်းထဲဝင်လာကြသည်။
ကျွန်မသည် ယုံကြည်သူ အမျိုးသမီးတစ်ဦးနှင့် အိပ်နေကြသည်။ ကျွန်မတို့
ထထိုင်လိုက်ပြီး အဝတ်များနှင့် ကိုယ်ခန္ဓာကို ပတ်ရစ်ထားသည်။

‘စဘီးနား ဝန်းဘရင်း’ဟု ခေါင်းဆောင်က အော်ပြောနေသည်။
အိမ်ထဲမှာ တစ်ချိန်လုံး အော်နေသည်။ “မင်းလက်နက်တွေ ဖွက်ထားတယ်၊
တို့ကိုအခုပြပါလား” ကျွန်မ မဖြေရှင်မီ သေတ္တာ၊ ဘီဒိုများကို ဖွင့်ကြည့်သည်။
အံဆွဲများကို ကြမ်းပြင်ပေါ် သွန်ချသည်။ စာအုပ်စင်မှ စာအုပ်များကို
တွန်းချသည်။ ကျွန်မ မိတ်ဆွေသည် ကုတင်ပေါ်မှ ခုန်ထွက်လာပြီး စုသိမ်း
နေသည်။ ‘ဒါတွေထားလိုက်ကြ၊ အဝတ်ဝတ်ကြဟေ့’ ကျွန်မတို့ ယောက်ျားကြီး
ခြောက်ယောက်ရှေ့မှာ အဝက်လဲရသည်။ ကျွန်မတို့ ပစ္စည်းတွေအပေါ်
နင်းကြည့်သည်။ မကြာခဏ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အော်ပြောပြီး
ပစ္စည်းတွေ ရှာတွေ့သလို လုပ်ကြသည်။

‘အဲဒီတော့ လက်နက်တွေ ဘယ်မှာဖွက်ထားတာ မပြောဘူး
မဟုတ်လား၊ ငါတို့ဒီအခန်းတွေကို မွေနှောက်လိုက်မယ်နော်’ ကျွန်မမှ
‘ဒီအိမ်ထဲမှာရှိတဲ့ လက်နက်ကဒီမှာလေ’ဆိုပြီး၊ ပြောပြောဆိုဆို သူ၏
ခြေထောက်အောက်မှ သမ္မာကျမ်းစာကို ကောက်ယူလိုက်သည်။ ခေါင်းဆောင်
က အော်ပြီး ‘ဒီလက်နက်တွေအကြောင်းကို ရှင်းလင်းချက်တင်ဘို့ မင်းတို့
လိုက်လဲ့ကြ’။ ကျွန်မက ကျမ်းစာကို စားပွဲပေါ်တင်လိုက်ပြီး၊ ပြောလိုက်သည်
‘ခဏလောက်တော့ ဆုတောင်းဘို့ ခွင့်ပြုပါ။ ပြီးရင် ငါလိုက်ခဲ့ပါ့မယ်’ဟု
ပြောလိုက်သည်။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ဆုတောင်းနေတာကို ငေးမောကြည့်

နေကြသည်။ ကျွန်မဝမ်းကွဲနှင့် သူမ၏အမေကို ဖက်ထားသည်။ ‘နောင်နှစ်
ယေရုရှလင်မြို့မှာ တွေ့မယ်’ ၎င်းတို့ မျက်လုံးထဲမှ မျက်ရည်များယိုစီးလျက်
နေသည်။ ‘လိရှာနား၊ ဟာဘားဘီ-ယေရုရှလင်’ဟု ပြောကြသည်။ ကျွန်မကို
ခေါ်ထုတ်သွားသောအခါ စင်ပေါ်မှ အထုပ်ကလေးတစ်ထုပ်ကို ယူလိုက်သည်။
အတွင်းခံနှင့် ခြေအိတ်တစ်စုံဖြစ်သည်။ မကြာသေးမီက အသင်းသူ မိန်းကလေး
တစ်ဦးပေးသော လက်ဆောင်ဖြစ်သည်။ ကျွန်မဘေးမှာ သူထားခဲ့သည်။
ယခုတော့ ထောင်ထံယူသွားရန် အရေးကြီးဆုံးပစ္စည်းမှန်း သိလာသည်။

ကျွန်မကို အိုးမိုဘီးကား အမျိုးအစား နောက်ခန်းထဲသို့ တွန်းထည့်
လိုက်သည်။ နေရာခန့်မှန်း၍ မရစေရန် မော်တော်ဆိုင်ကယ်သုံး မျက်မှန်အမဲကြီး
တပ်ပေးလိုက်ကြသည်။ မိနစ်၊ အနည်းငယ်အတွင်း ကျွန်မကို လမ်းဘေးက
တဆင့် လှေကားပေါ်ဆွဲတင်လိုက်ကြသည်။ ကျွန်မ ညိုသကျဉ်းများ ပွန်းပဲ့
ကုန်သည်။ မျက်မှန်ချွတ်လိုက်သည်။ နောက်မှ တွန်းလိုက်ပြီး အနောက်က
တံခါးပိတ်လိုက်သည်။ ကျွန်မ အခန်းရှည်ကြီးထဲ ရောက်သွားသည်။ အမျိုးသမီး
များစွာကို တွေ့ရသည်။ ခုံတန်းလျားနှင့် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေကြသည်။
တံခါးဖွင့်လိုက်သည်နှင့် လေများတိုးဝင်လာသည်။ နိုင်ငံရေးသမားတဦး၏
ဇနီးနှင့်တွေ့သည်။ အထက်တန်းလွှာက အမျိုးသမီးတစ်ဦး၊ ရုပ်ရှင်မင်းသမီး
တစ်ဦး၊ နန်းတော်မှ အပျိုတော်တစ်ဦး စသည်ဖြင့် အလွှာပေါင်းစုံနှင့်
တွေ့ရသည်။

ကျွန်မတို့အား ရိုမေးနီးယားနိုင်ငံ၏ အဆိုးဝါးဆုံး အခေါ်အဝေါ်ဖြစ်
သည့် ‘လူမှုရေးအညစ်အကြေးတွေ’ဟု ခေါ်သည်။ ညနေမှာ အမျိုးသမီး
လေးငါးရာလောက် အခန်းထဲမှာ စုပြုံနေကြသည်။ ကွန်မြူနစ်တို့၏
လွတ်လပ်ရေးနေ့ဖြစ်သော ဩဂုတ်လ (၂၃)ရက်နေ့လည်းဖြစ်သည်။
တစ်နိုင်ငံလုံး ဖမ်းဆီးမှုများလုပ်သည်။ ရုရှားနိုင်ငံလက်အောက် လွတ်လပ်ရေး
ပွဲနေ့တွင် အခန်းထဲ၌ မီးလုံးတစ်လုံးသာရှိသည်။ မည်သည့် အစာရေစာမျှမရပါ။
အမျိုးသမီးတိုင်း မိမိအတွေးနှင့် ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ် နေကြသည်။ မည်မျှ

ကြာနေဦးမည်နည်း။ ကျွန်မတို့၏ သားသမီးများ မည်သို့ဖြစ်နေကြမည်နည်း။
မိဟိုင်းခမျာ အဖေပျောက်ကွယ်သွားပြီ။ ယခု အမေ့ကိုလည်း ခေါ်ဆောင်သွား
ကြပြီ။ အိမ်၌ရှိသမျှသော လူများကို အကုန် လုယူကြတော့မည်။ မိဟိုင်းကို
မိတ်ဆွေများမှ ဂရုဏာထားလျှင် တော်ပါ သေးသည်။ ၎င်းတို့၌ အန္တရာယ်
ကိုယ်စီရှိကြသည်။ ကျွန်မ မိဟိုင်းအတွက် ဆုတောင်းနေစဉ် အမျိုးသမီးတစ်ဦး
ထခုန်ပြီး တံခါးကို လက်သီးနှင့်ထုပြီး ‘ငါ့ကလေးတွေ ငါ့ကလေးတွေ’ ဟု
ထအော်သည်။

‘အမျိုးသမီးများသည် ယောက်ျားအတွက်၊ ချစ်သူအတွက်၊
သားများအတွက် ငိုကျွေးကြသည်။ ကျွန်မဘေးမှာရှိသော အမျိုးသမီးလဲကျပြီး
တက်နေသည်။ တစ်ဦးမှာ ဖျားနေသည်။ အိမ်သာတစ်လုံးသာရှိ၍
ပြည့်လျှံနေသည်။ အမျိုးသမီးများကို သွင်းသောအခါမှသာ တံခါးဖွင့်သည်။
အချို့က အစောင့်များကို ရန်တွေ့ကြသည်။

ရုပ်ရှင်မင်းသမီးက ‘ငါ့ကိုလွှတ်လိမ့်မယ်။ မင်းတို့ကြည့်နေ’ ဟု
ဆိုသည်။ အပြစ်မရှိသောကြောင့်၊ ပြန်လွှတ်လိမ့်မည်ဟု ထင်နေကြသည်။
၁၉၅၀ ခုနှစ်၊ ကွန်မြူနစ်နိုင်ငံက အဖြစ်အပျက်လည်း ဖြစ်သည်။ လူတိုင်းကို
ထွက်ဆိုချက်ပေးရန်ဟုဆိုပြီး ရဲအဖွဲ့က ခေါ်ယူသွားသည်။ တချို့က
ထွက်ဆိုချက် ပေးရန် (၁၀)နှစ်ပင် ကြာသွားသည်။ နောက်တစ်နေ့မနက်
ဘင်ခရာသံ ကြားရသည်။ မတက်မနေရသော လွတ်လပ်ရေးနေ့ ချီတက်ပွဲဖြစ်
သည်။ ပြုတင်းပေါက်များ၌ ဆေးတွေသုတ်ထားသည်။ ချီတက်ပွဲကြီး
လုပ်နေကြသော်လည်း ကျွန်မတို့မှာ ရဲအချုပ်စခန်းထဲတွင်သာ နေရသည်။
ဘူချာရက်မြို့တော် ဝိတိုရိယလမ်းမကြီးပေါ်တွင် စစ်ဘိနပ်သံ တခွပ်ခွပ်နှင့်
ကြွေးကြော်သံ တဖျူဖြင့် ဆူညံနေပါသည်။

‘ဩဂုတ်လ (၂၃)ရက်မှာ လွတ်လပ်ရေးရတယ်’ ‘သူနိုးတွေသတ်ပစ်၊
သစ္စာပေါက်တွေ ထောင်ချ’ ‘ရှက်ဖွယ်ကောင်းတယ်’ ‘လူတန်းစာကွာဟမှုတွေ
ကျော်လွှားခဲ့ပြီ’ ဟု ကြွေးကြော်ကြသည်။ သို့သော် ရိုးမေးနီးယား

သမိုင်းတစ်လျှောက်တွင်မူ ချုပ်နှောင်မှု အများဆုံးအချိန်ဖြစ်သည်။ အချိန်နာရီများ တဖြည်းဖြည်း ရွေ့လျားနေသော်လည်း၊ အလွန်ကြာညောင်းလွန်းလှပြီး မကုန်နိုင်သော ငရဲကို မြည်းစမ်းနေသကဲ့သို့ပင် ဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် အစောင့်များက ပေါင်မုန့်မဲနှင့် ရေကြဲကြဲ စွပ်ပြုပ်ကို သံခွက်ကြီးနှင့် ယူလာကြသည်။ နောက်တစ်နေ့တွင် တပ်ကြပ်ကြီးက နာမည်များကို ခေါ်နေသည်။ လွှတ်မည့်သူလော။ ကျွန်မ နာမည်သည် ပထမ စာရင်းတွင်ပါလာသည်။ ကျွန်မကို မျက်မှန်အနက် တပ်ပေးလိုက်ပြန်သည်။ ကားပေါ်တင်ပြီး မာရအိုဝါ လမ်းမပေါ်ရှိ ရဲစုံထောက်ဌာနချုပ်သို့ ပို့လိုက်သည်။ အခန်းငယ်ကလေးထဲ တွန်းမထည့်မီ၊ အမျိုးသမီးအစောင့်က အကျဉ်းသား အမျိုးသမီးများကို 'ဒီအမျိုးသမီးကို မင်းတို့ သိကြသလား'ဟု မေးရာ မသိကြပါ။ ထိုအခါမှ နေခွင့်ပေးလိုက်သည်။ အသိရှိပါက နေခွင့်မပေးပါ။ သက်သက်သာသာဖြင့် ဘာမျှမဖြစ်စေဘဲ အထီးကျန်ဘဝကို ရောက်အောင်လုပ်သည်။ စစ်ဆေးနေစဉ်တွင် တစ်ခန်းထဲ၌ ကြာကြာမထားပါ။ မိတ်ဆွေလည်း မဖြစ်စေရပါ။ အကျဉ်းသားများကို စုံစမ်းရန် သူလျှိုများကိုပါ ထည့်ထားသည်။

ကျွန်မနှင့်အတူရှိသော ဆေးကျောင်းသူမှလွဲ၍ အခြားသူများမှာ ကြုံရာကျဘမ်းသမားများဖြစ်သည်။ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာများဖြင့် လူများကို စည်းရုံးလှုံ့ဆော်သည်။ လယ်ယာမြေ သိမ်းပိုက်ရာတွင် ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားကြသည်။ တောသူသားများ အသတ်ခံရသည်။ လူ ၁၀၀၀၀၀ ခန့်ထောင်ထဲရောက် ကုန်သည်။ နောက်မကြာခင် ကျွန်မကို အထီးကျန် အခန်းငယ်မှာ ထားသည်။ ကျွန်မ အခန်းတွင် သံကုတင်တစ်ခုသာရှိသည်။ ရေပုံးမရှိ။ ရေပုံးကို အလွန်တောင့်တမိသည်။ အစာကြောင့် ဝမ်းဗိုက်ဒုက္ခပေးသဖြင့် ကြောက်လန့်မိသည်။ အစောင့်ကို အော်ခေါ်သော်လည်း မရ။ နံနက် ၅ နာရီ၊ ညနေ ၃ နာရီ၊ ည ၁၀ နာရီများတွင် အပြင်ထုတ်ပေးသည်။ မျက်နှာကျက်တွင် ပြူတင်းပေါက် ရှိသည်။ အပြင်မှ သံကောဖြင့် ကွပ်ထားသည်။ ပူပြင်းသော ဩဂုတ်လဖြစ်သော်လည်း အေးစိမ့်နေသည်။ ကုတ်အင်္ကျီနှင့် သိုးမွေးခြေအိပ်

ပါလာသဖြင့် တော်ပါသေးသည်။

မည်သည့်အချိန်တွင် ကျွန်မကိုခေါ်မည်နည်း။ မည်သည်များကို မေးမည်နည်း။ ယခင်က ရဲနှင့်တွေ့ခဲ့ပုံကို စဉ်းစားနေမိသည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် မှ ရစ်ချတ်ကို စောင့်စဉ်က ရဲကို ကြောက်နေရသည်။ ရစ်ချတ်မည်သည့် အချိန်တွင် ထွက်လာမည်နည်း မသိပါ။ ရစ်ချတ် ပြောဘူးသည် ‘ငရဲဆိုတာ အမှောင်ထဲမှာ ထိုင်နေပြီး အပြစ်တွေကို ပြန်စဉ်းစားနေတာဘဲ’ ဟု ဆိုသည်။ ကျွန်မ၌ အပြစ်များစွာရှိသည်။ ယခု တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပေါ်လာသည်။ အစာ ယူပေးသော ဝါဒါ အဖိုးကြီးသည် လူငယ်ထက် ကောင်းသည်။ မကြာခဏ နှစ်သိမ့်စကား ပြောသည်။ သူက ‘ဒီနေ့အခါကောင်းတယ်’ဆိုပြီး အားပေးသည်။ သူကလည်း တစ်နေ့ အမေရိကန်များ ဝင်တိုက်လာပြီး အခြေအနေများ ပြောင်းလဲသွားမည်ဟု ထင်နေသည်။ တစ်နေ့သူက စာယူသွားမည်ဟု ပြောသော်လည်း စာရသော မိတ်ဆွေများကို ဒုက္ခပေးသည်ဟု ထင်မိသည်။

သူက ပြောပြနေသည်။ ‘ငါအရာရှိတစ်ဦးကို ထောင်ထဲမှာ ဘာဖြစ်လို့ လူတွေများနေရတာလဲ အရာရှိက “မင်းအလုပ် မင်းလုပ်ပါ။ နို့မဟုတ်ရင် လူတစ်ယောက် ထပ်တိုးနေပါလိမ့်မယ်” ဟု ပြန်ပြောသည်။ ဝါဒါက သဘောကျပြီးရယ်သည်။ နောက်တစ်နေ့ သူ့ကိုထောင်ထဲ ထည့်လိုက်သည်။ မည်သည့် ပြဿနာဟု မသိကြပါ။ သူ့ကိုနောက်ထပ် မတွေ့ရတော့ပါ။ ယနေ့ တရားစီရင်သောသူသည် နောက်တစ်နေ့ တရားစီရင်ခြင်း ခံရမည်’ ဟု ပြောပြနေသည်။

ညဆိုလျှင် သံတခါးပိတ်သံ၊ သံဘိနပ်သံ၊ ညစ်ညူးသော စကားသံများ ကြောင့် ကျွန်မ နားပိတ်ဆိုထားရသည်။ တံခါးဖွင့်သံများ ကြားနေရသည်။ “ငါ့အခန်း ဘယ်တော့လာဖွင့်မှာလဲ” ဟု ခြောက်ခြားမှုများစွာနဲ့ စောင့်ဆိုင်းနေရ သည်။ အခန်းတံခါး လာဖွင့်လိုက်သည်။ နောက်လှည့်ခိုင်းပြီး မျက်မှန်အနက် ထပ်ဆင်ပေးလိုက်သည်။ ကျွန်မကို စကြိုအတိုင်း လက်ဆွဲပြီး ခေါ်သွားသည်။ ဘယ်၊ ညာ၊ ဘယ်၊ ညာ။ ဒေါင့်တွေမှာ လှည့်ရသေးသည်။ ကျွန်မကို ပစ်သတ်

တော့မည်လော၊ အမှောင်ထဲတွင် အရာခပ်သိမ်းကို မသိဘဲ သေရတော့မည်လော။

ကျွန်မတို့ ရပ်ပြီးမျက်မှန်ချွတ်ခွင့်ရသောအခါတွင်မူ အခန်းကျယ်ကြီးထဲ ရောက်နေသည်။ ဝါဒါများ စောင့်နေသည်။ မှင်များစွန်းနေသော စားပွဲရှေ့ ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်လိုက်သည်။ အသက်ကြီးကြီး ဗိုလ်မှူးမှာ နှုတ်ခမ်း မွေးများနှင့်ဖြစ်ပြီး လူငယ်ဆံပင်ဝါနှင့် ဒုဗိုလ်မှာ ကျွန်မ အိမ်လာရှာစဉ်က ပါလာဘူးသည်။ ဒုဗိုလ်က ကျွန်မကို မှတ်မိဟန်ဖြင့် ကြည့်နေသည်။ မျက်လုံးပြာ၊ ဆံပင်ဝါသဖြင့် ကျွန်မကို သိနေသကဲ့သို့ သူက ပြုံးပြနေသည်။

ကျွန်မ တုန်လှုပ်သွားသည်။ မှတ်မိပြီ။ ပဲရစ်မြို့မှာ ကျွန်မချစ်ခဲ့ဘူးသူနှင့် အလွန်တူသည်။ ကျွန်မကို မည်သည့်ပုဒ်မဖြင့် စွဲကြမည်နည်း။ ဗိုလ်မှူးဆိုသူက “မစွပ် ဝန်းဘရင်၊ နိုင်ငံတော်အပေါ်မှာ မင်းကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ အပြစ်သိလား၊ အဲဒီတော့ မင်းအသေးစိတ် ပြောချက်ရေးပေပါ”။ ‘ကျွန်မဘာရေး ရမှာလဲ၊ ဒီကို ကျွန်မရာက်လာတာ၊ ဘာအတွက်ဘဲ ကျွန်မသိဘူး’ ‘ခင်ဗျား ကောင်းကောင်းသိပါတယ်’ဟုပြောပြီး စာရွက်နှင့် ကလောင်တံပေးသဖြင့် မည်သည့်အတွက် အဖမ်းခံရသည်ကို မသိကြောင်းရေးလိုက်သည်။ ဗိုလ်မှူးကဘတ်ကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ နောက်တရားခံတစ်ဦးကို စစ်ဆေးသည်။

အခန်းပြန်လာသောအခါ အစောင့်က အော်သည်။ ကျွန်မကို တွန်းသည်။ မျက်နှာပိတ်ထားသည်။ တံခါးပိတ်လိုက်သောအခါ သူ့ကို တစေ့တစောင်းမြင်သည်။ ‘ကဲ မင်းထိုပြီး စဉ်းစားတော့၊ ဘာရေးရ မယ်ဆိုတာ သိလာလိမ့်မယ်။ နို့မဟုတ်ရင် ကုသရမှာဘဲ’ ရိုက်ပုတ်၊ လှောင်ပြောင်၊ ကဲ့ရဲ့ဖြစ်တင်၊ စိတ်ဆင်းရဲအောင် လုပ်ပြီးမှ ၎င်းတို့လိုချင်သည့် အတိုင်းရေးမည် ဖြစ်ကြောင်း သိကြသည်။ အော်သံများကို အသံဖမ်းပြီး ဖွင့်ပြနေသည်။ စင်္ကြံမှာ လူသတ်အဖွဲ့ရောက်နေသကဲ့သို့ပင်၊ ကလေးနှင့် ကင်းကွာသော မိခင်ကဲ့သို့ပင်၊ ကိုယ်ထိလက်ရောက် နှိပ်စက်ခံရသော ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များ ပေါ်နေသည်။

စစ်ဆေးမေးမြန်းသည့် အချက်များသည် အထူးအဆန်း မဟုတ်ပါ။ အချို့က လူများကို ကယ်တင်ရာတွင် လိမ်ညာမှုကို မသုံးအပ်ဟု ခံယူသည်။ ယုံကြည်ချက်အတိုင်း လုပ်ဆောင်သည်။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာသည် သစ္စာတရားထက် မြင့်သည်မဟုတ်လော၊ အိမ်၌ပိုက်ဆံကို မည်သည့် နေရာတွင်ထားကြောင်း သူခိုးကို ပြောထားမည်လော။ အရူးလက်ထဲမှ သေနတ်ကို ချောယူသော ဆရာဝန်ကဲ့သို့ ကွန်မြူနစ်တို့၏ မုန်းတီးမှုသည် အခြေအမြစ် မရှိပါ။ အရာရာကို ဖျက်ဆီးချေမှုန်းပစ်ရမည်ဆိုသူများအား အသိတရားပေးရန် ကျွန်မတို့မှာ တာဝန်ရှိသည်။

ဗိုလ်မှူးနှင့် လက်ထောက်သည် နောက်တစ်နေ့ ကျွန်မကို စောင့်နေပြန်သည်။ မှတ်စုစာအုပ်ပေါ်တွင် မေးခွန်း အများကြီးရေးထားပြီး အမှတ် အသားများ ပြထားသည်။ ၎င်းတို့ အကြံအစည်မှာ ရစ်ချတ်ကို စွဲချတင် နိုင်အောင် အချက်အလက်များ ညှစ်ထုတ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ဗိုလ်မှူးက 'လူတိုင်းမှာ အားနည်းချက်တွေရှိတယ်'ဟု ပြောရာ သူ့လက်ထောက်က ထောက်ခံချက်နှင့် ပြီးပြလိုက်သည်။ ၎င်းတို့သည် ရစ်ချတ်၏ အားနည်းချက် များကိုရှာနေကြသည်။ ရက်ရက်စက်စက် စစ်ဆေးနေသည်။ ဗိုလ်မှူးက သူလိုချင်သော အချက်အပေါ် စွဲစွဲမြဲမြဲ စစ်ဆေးနေသည်။ ကွန်မြူနစ်ကောင်း ကြောင်းကိုလည်း ပြောပြနေသည်။ ၎င်းတို့အား မိတ်ဆွေဟုဆိုလျှင် မမှားပါ။ ၎င်းတို့မှရစ်ချတ်ကို လွှတ်ပေးချင်ပါသည်ဟု ဆိုပါသည်။ အချက်အလက် ပြည့်စုံမည်ကို စောင့်နေသည်။ ရစ်ချတ်သည်မည်သည့် နေရာတွင်မည်သူ့ကို မည်သည့်ကိစ္စပြောကြောင်းကို ရှာဖွေနေသည်။

ကျွန်မက ဘာသာရေးသာပြော၍ နိုင်ငံရေး မပြောကြောင်း ပြောပြ သည်။ ဗိုလ်မှူးမှပြီးပြီး 'မစွပ်စွဲဘဲဘုရား၊ သမ္မာကျမ်းစာမှာ နိုင်ငံရေးတွေ အများကြီးပါတယ် မဟုတ်လား၊ ပရောဖက်တွေဟာ အီဂျစ်အုပ်ချုပ်ရေးကို ပုန်ကန်ခဲ့တယ်။ မနှစ်မြို့ကြဘူး၊ ခရစ်တော်ကိုယ်တိုင် သူ့အချိန်က အုပ်ချုပ်ရေး လူတန်းစားတွေကို ပြစ်တင်ဝေဖန်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ မင်ယောက်ျားဟာ

ခရစ်ယာန်ဆိုရင် နိုင်ငံတော် အစိုးရအပေါ်မှာ အမြင်ကြည်လင်မှုရှိရမယ် မဟုတ်ပါလား’ ဟု ပြောသည်။ ‘ကျွန်မယောက်ျား နိုင်ငံရေးကို စိတ်မဝင်စားဘူး’ ‘ဘုရင်မိရဲ့ တိုင်းပြည်က ထွက်မသွားခင် သွားတွေ့သေးတယ်မဟုတ်လား’ ‘လျှို့ဝှက်တွေ့တာ မဟုတ်ဘူး၊ ရှင်ဘုရင်နဲ့ တွေ့ကြတဲ့လူတွေအများကြီးဘဲ’ ‘ရှင်ဘုရင်နဲ့တွေ့တာ ဘယ်လောက်ကြသလဲ’ ‘၆ နာရီ ကြာတယ်’ ‘အဲဒီပြောဆို ကြတဲ့အခါ၊ နိုင်ငံရေး မပါဘူးလို့ ပြောနိုင်မလား’ ‘“ကျွန်မ ပြောတဲ့အတိုင်းဘဲ၊ ကျွန်မယောက်ျား နိုင်ငံရေး စိတ်မဝင်စားဘူး” “အဲဒီလိုဆိုရင် ဘာပြောကြ သလဲ” “ခရစ်တော်ရဲ့သတင်းကောင်းလေး။”

‘ရှင်ဘုရင်က ဘာပြန်ပြောသလဲ’ ‘သူ့သဘောကျပါတယ်လို့ ပြောတယ်။’ လက်ထောက်က ရယ်မောပြီး၊ ပါးစပ်ကို လက်ဖြင့်ပိတ်ထား လိုက်သည်။ ဗိုလ်မှူး မျက်စေ့ကြည့်ရသည်မှာ ပြင်းပြင်းထန်ထန် အရေးယူဘို့ ပြင်ဆင်ထားသည့်ပုံဖြစ်သည်။ သို့သော် ဗိုလ်မှူး၏ အပြုံးတွင် ကြင်နာသနားမှု အရိပ်ပေါ်လာသည်။ ‘မစွပ်စိုင်းဘုရင်၊ မင်းဟာ တော်တော်ထက်မြက်တဲ့ အမျိုးသမီးဘဲ၊ မင်းစိတ်ထား ငါမသိဘူး။ မင်းတို့လင်မယားဟာ ဂျူးလူမျိုး တွေဘဲ၊ ဒို့ကို ကျေးဇူးတင်ဘို့ကောင်းတယ်၊ မင်းတို့ဟာ ဒို့ဘက်ရပ်တည်ဘို့ ကောင်းတယ်’ ဟု ဆက်တိုက်ပြောသည်။

သူသည် မျက်စေ့မှေးပြီး ဖြည်းဖြည်းပြောသည်။ “မင်းယောက်ျားဟာ တော်လှန်ရေးလုပ်ငန်းတွေ လုပ်နေတယ်လို့ စွပ်စွဲခံနေရတယ်။ ဒို့သူ့ကို သတ်ပစ်လို့ရတယ်။ သူ့မိတ်ဆွေတွေက ထုတ်ဖော်တယ်။ စွပ်စွဲချက်တွေကို သူတို့က ထောက်ခံတယ်” ဟု ပြောရာ ကျွန်မစိတ်လှုပ်ရှားသွားသည်။ အမှန်မှာ သူ့လိမ်နေသည်။ ကျွန်မကို အကဲခတ်နေခြင်းဖြစ်ပြီး ထူးခြားမှု မပြသဖြင့် ဆက်လက်ပြီး ‘သူတို့ကတော့ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ကာကွယ်နေတာလဲ ဖြစ်နိုင်တယ်။ သူတို့ကသာ တကယ့်တော်လှန်ရေးသမားတွေ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒို့ဆုံးဖြတ်ချက် ချတာ ခက်နေတယ်။ မင်း အလုံးစုံကိုပြောမှ သာသနာမှာ လုပ်တဲ့လူတွေရဲ့ စကားမှန်ကို သိနိုင်မယ်။ ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ်ပြောပါ။ တော်လှန်ရေးသမားတွေကို

ရှုပ်ချရင် မင်းယောက်ျား၊ မနက်ဖြန်လွတ်မယ်'ဟု ပြောပါသည်။

ဗိုလ်မှူးသည် လက်ထောက်ဘက်လှည့်ပြီး ပြုံးလိုက်သည်။ သူ၏အတွေးအခေါ်ကို ထောက်ခံဝေငှရန် ခေါ်ဖိတ်လိုက်သည်။ သူ့တပည့်က အားတက်သရောပြောသည်။ 'မင်းအိမ် မင်းပြန်လို့ ရတော့မှာပေါ့' အလွန်နားထောင်ကောင်းသော်လည်း ကျွန်မက 'ကျွန်မ ဘာမှမသိဘူး'ဟု ငြင်းပယ်လိုက်သည်။ ထိုညအခန်းထဲတွင် အစောင့်များ ထုထောင်းခဲ့သော ဒဏ်ရာများကို ကုသနေရသည်။ ကုတင်ပေါ်မှာ ခြေထောက်တင်ပြီး တွေးနေမိသည်။ ရစ်ချတ်က အရပ်ရှည်သဖြင့် သူ့ခြေထောက်သည် ကုတင်ကို ကျော်ပြီး တွဲလောင်းကျနေလိမ့်မည်။ ရစ်ချတ်ကို မည်သို့ လုပ်ကြမည်နည်း။ တစ်ခါတခါ ကျွန်မလွတ်လျှင် ပြီးရောလုပ်ချင်တာ လုပ်ကြဟုပြောရန် စဉ်းစားမိသည်။ ကျွန်မ တုန်လှုပ်မိသည်။ ကျွန်မ သူ့ကို အသက်ရှင်လျက်တိုက်ပွဲ ဝင်စေချင်သည်။ ဤအချက် (၂)ချက်ကို ကျွန်မချီတုံ့ချတုံ ဖြစ်နေသည်။

ဗိုလ်မှူးခမျာ မောပန်းနေသဖြင့် မျက်လုံးများ မှေးထားသည်။ သို့သော် အောင်ပွဲခံနေသော အရိပ်အရောင်မြင်ရသည်။ စားပွဲပေါ်တွင် သူ့လက် ချောင်းကလေးများ လှုပ်ရှားနေသည်။ တဖန် နာဇီအကြောင်း မေးသည်။ ဂျာမန်မှ မည်သူနှင့်သိသနည်း၊ မည်သူများနှင့် အဆက်အသွယ်လုပ်သနည်း၊ နာဇီများကို လက်ခံထားလျှင် ပစ်သတ်ခံရကြောင်း မသိသလော၊ အဘယ်ကြောင့် နာဇီကို လက်ခံခဲ့သနည်း စသဖြင့် မေးပါသည်။ ကျွန်မ မှန်မှန်ပြောရလျှင် နာဇီများကို လက်ခံခဲ့ပါသည်။ နာဇီသည်လည်း လူပင်ဖြစ် သည်။ ဒုက္ခရောက်နေသဖြင့် ကူညီမစခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ၎င်းတို့က ယုံယုံ မယုံယုံ ကျွန်မတို့နှင့် မဆိုင်ပါ။ အသတ်ခံရမည် ဂျူးများကိုလည်း မစခဲ့သည်။ ဂျစ်ပစ်များကိုလည်း မစခဲ့သည်။

'မင်း အခု ငြင်းနေတယ်ပေါ့၊ အေးလေ ကောင်းပြီ၊ မင်းကို ငါတို့ ပြစရာရှိတယ်'ဟု ပြောပြောဆိုဆို ဗိုလ်မှူးသည် စားပွဲအောက်မှ ခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်ရာ အစောင့်များက လူတစ်ယောက်ကို သွင်းလာသည်။ ထိုလူကို

ကျွန်မ ချက်ခြင်းမှတ်မိသည်။ စတီဗင်နက်စူး ဖြစ်သည်။ ၁၉၄၅ ခုနှစ်က ဂျာမန်များကို ကျွန်မပြုစုခဲ့ကြောင်း သူကောင်းကောင်းသိသည်။ သူက ဗိုလ်မှူးကို ကြည့်လိုက်၊ လက်ထောက်ကိုကြည့်လိုက်၊ ကျွန်မကို ကြည့်လိုက်လုပ်ပြီး တံတွေးမြို့ချလိုက်သည်။ မျက်စေ့ကိုလည်း မှိတ်ထားလိုက်သည်။

‘ကဲ စတီဗင်နက်စူး’ဟု ဆိုပြီး ဗိုလ်မှူးက ဆေးပြင်းလိပ်တစ်လိပ်ညှိ လိုက်လျက် ‘ဝန်းဘရင်း နာဇီတွေကို ဖွက်ထားတဲ့အိမ်တွေ အကြောင်း ပြောလိုက်စမ်းပါ။ မင်း ဒီအမျိုးသမီးကို သိတယ်မဟုတ်လား’ ‘မသိဘူး’ “ဘာပြောတယ်” “သူ့ကို မတွေ့ဘူးဘူး” “မင်းလိမ်နေပြီ” “မသိရပါဘူး ခင်ဗျား” စတီဗင်နက်စူး မျက်စေ့မှိတ်လိုက်ပြန်သည်။ ဗိုလ်မှူးက အော်ငေါက် ကြိမ်းမောင်းသည်။ သူ့မျက်နှာကို စတီဗင်နက်စူး၏ မျက်နှာနှင့် တစ်လက်မကပ် လိုက်ပြီး သံကုန်အော်ဟစ်လိုက်သည်။ စတီဗင်နက်စူးမှာ ကြောင်နေပြီး ကျွန်မကို မသိကြောင်း ထပ်ပြောသည်။ အမှန်မှာ သူသိပါသည်။ ကျွန်မ အပေါ် စေတနာထားနေခြင်းလည်း မဟုတ်ပါ။ ဘုရားသခင်သည် သူ့ကို ဖုံးကွယ်လိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံးတော့ ဗိုလ်မှူးသည် စိတ်မရှည်တော့ဘဲ သူ့ကို ခေါ်ထုတ်ခိုင်းသည်။ သူသည် ကျွန်မကို ကြောင်တောင်တောင် ကြည့်ပြီး၊ ဆေးပြင်းလိပ်ကို မီးငြိမ်းလိုက်သည်။ သူနားမလည်နေပုံရနေသည်။ ဂျူးအမျိုးသမီးတစ်ဦး၏ မိဘဆွေမျိုးများ နာဇီလက်အောက်မှာ အသတ်ခံ နေရသည်။ နာဇီကိုပင် အိမ်မှာ ဖွက်ထားသည်။ လင်ယောက်ျားအသက်၊ မိမိအသက်ကို ဖက်နှင့်ထုပ်ထားသကဲ့သို့ဖြစ်သည်။ ဗိုလ်မှူးသည် “တပ်နီတော်က ဘာတွေလုပ်ကြသလဲ”ဟု ဆွဲမေးပါသည်။ ကျွန်မမှ အန္တရာယ် ဖြစ်နိုင်သည့်အရာကို မဖြေပါ။ ညအချိန်တွင် အခန်းထဲ၌ စဉ်းစားရင်း အိမ်သို့ တပ်နီလူငယ်များ လာကြသည်ကို သတိရမိသည်။ ဘုရားသခင်အကြောင်း ကြားနာကြသည်။ ရစ်ချတ်က သုံးရက်မြောက်နေ့တွင် ခရစ်တော် ရှင်ပြန် ထမြောက်ခြင်းအကြောင်းကို ပြော၍ ရဲဘော်ကလေးတစ်ဦး ထကနေသည့်

ဖြစ်ရပ်ကို စဉ်းစားမိသည်။

ဘုရားသခင်မှ လမ်းပြနေကြောင်း ကောင်းစွာခံစားမိသည်။ ရုရှား ဘာသာဖြင့် ဝေစာရိုက်နှိပ်ခြင်း၊ ကယ်တင်ရေးငွေများ လက်ခံခြင်းစသည့် အကြောင်းအရာများ မရိပ်မိစေရန် ပြောနိုင်ခဲ့သည်။ အခက်အခဲကျော်သွား ပြီးလား။ အမိုးက ပလတ်စတာတစ်ခု ကွာကျလာ၍ ကောက်ယူပြီး လက်ဝါးကပ်တိုင် ရေးဆွဲလိုက်သည်။ ဘုရားသခင်ကို ကျေးဇူးတင်သည်။ စုံထောက်အသစ် ပြောသွားသည်။ လူကောင်ကြီးပြီး ထိပ်ပြောင်သည်။ မှင်စွန်းသော စားပွဲရှေ့တွင် အကြာကြီးရပ်ပြီး ကျွန်မ၏ ဖိုင်အညိုကို ဖတ်နေ သည်။ ဆံပင်အဝါနှင့် လက်ထောက်မှာ စာအုပ်အထူထဲက မှတ်စုများကို ရေးနေသည်။ ကျွန်မကို တစ်ချက်၊ တစ်ချက် မော့ကြည့်သည်။ ကျွန်မ မသိသောအချက်များ သိနေပုံရသည်။ ရုပ်ရှင်ရုံထဲက ကလေးသူငယ်ကဲ့သို့ မကြာမီ အံ့ဩစရာ တွေ့မည် ပုံမျိုးဖြင့် စိတ်လှုပ်ရှားနေသည်။

စုံထောက်ကြီးက ကျွန်မအကြောင်းကို မေးသည်။ မိသားစု၊ မိတ်ဆွေများနှင့်၊ ခရီးသွားခဲ့ပုံများကို မေးသည်။ ပဲရစ်မြို့၌ ကျောင်းနေခဲ့စဉ်က အကြောင်းများမေးသည်။ သိမ်မွေ့၍ ခင်မင်မှုရှိသည်။ သူက ‘ကဲကောင်းပြီ၊ မင်းရဲ့လိင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး၊ သမိုင်းကြောင်းတလျှောက်ကို ရေးပါ’ ဟု အမိန့်ပေးသည်။ ကျွန်မ နားမလည်ပါ။ သူက ထပ်မံပြီး ဖြည်းဖြည်းရှင်းပြသည်။ ‘မင်းရဲ့လိင်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့အကြောင်းလေ။ ငါသိသလောက် မင်းမှာရှိတယ်။ မင်းရဲ့ ပထမယောက်ျားနဲ့ တွေ့ဆုံပုံ၊ ဘယ်ယောက်ျားကလေးနဲ့ အပြင်သွားခဲ့ပုံ၊ ချစ်ကြိုက်ပုံ အမျိုးမျိုး ရှိမှာပေါ့။ ခြေလွန်လက်လွန် ဖြစ်ခဲ့သလား။ ဘယ်မှာလဲ။ သို့မဟုတ်ရင်လည်း၊ နောက်လူနဲ့ကျမှ ကျူးကျူးလွန်လွန် ဖြစ်ခဲ့ပုံများကို ရေးပါ။ ဖြစ်ရပ်ကလေးတွေကို ရှင်းပြပါ။ အခြား ချစ်သူတွေရဲ့ အကြောင်းကို အားလုံးဖော်ပြပါ။’

ထိုစကားသည် ညင်သာသော်လည်း ပါးရိုက်သကဲ့သို့ နာ၏။ လက်ထောက်က ကျွန်မကို ကြည့်နေသည်။ အားလုံး အသေးစိတ် ရေးခိုင်း

သည်။ ကျွန်မ ကြိုးစားပြီး ငြိမ်သက်အောင်နေကာ၊ ‘ကျွန်မကို ရေးခိုင်းခွင့် မရှိကြောင်း တန်ပြန်တော်လှန်ရေးဟု စွပ်စွဲချင်လျှင်စွပ်စွဲနိုင်ကြောင်း၊ ကျွန်မ၏ အကျင့်စာရိတ္တကို မစစ်ဆေးနိုင်ကြောင်း ပြောလိုက်သည်။ လက်မှာ အမွှေးထူကြီးနှင့် လူသည် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်သည်။

“ကြိုက်သလို မေးလို့ရတယ်။ မင်းဟာ သန့်ရှင်းသူမကြီးလို့ နာမည်ကြီး”ဟု လက်ထောက်က ပြောလိုက်သည်။ ‘မင်းတို့ခိုင်း သလို ငါမလုပ်နိုင်ဘူး’ ဟု ပြန်ပက်လိုက်ရာ ‘ကဲ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့’ဟု ဆိုပြီးရဲစုံထောက် ထိပ်ပြောင်ကြီး၏ဒေါသ မီးတောက်လာသည်။ ညစ်ညူးသော စကားများနှင့် ပြောသည်။ ညစ်ညစ်ပတ်ပတ် ထိပ်ပြောသည်။ စားပွဲကို ထုရင်း မေးခွန်းများ ထပ်မေးနေပြန်သည်။ ကျွန်မသည် ချွေးများနှင့်စိမ့်နေလေပြီ။ ဦးနှောက်ချာချာလည်နေသည်။ ကျွန်မ မေ့မော့သွား မသွားမသိတော့ပါ။ ကျွန်မ လုံးဝ မရေးဖြစ်ပါ။

တစ်နာရီခန့်ကြာသောအခါ သူရပ်သွားသည်။ လက်ထောက်လည်း စာအုပ်ကြီးနှင့် ပြန်၍အလုပ်ရှုပ်နေသည်။ သူတို့သည် ဤသို့လုပ်နေကျဟု ပြောသောအခါ အလွန်စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းသည်။ ‘အချိန်ဟာ ဒို့ဘက်မှာ ရှိတယ်’ဟု ပြောပြီး ထိပ်ပြောင်စုံထောက်က နောက်ဆုံးအထိ နှိပ်စက်ဘို့ ပြင်ထားသည်။ ‘မင်းယောက်ျားဟာ သစ္စာဖောက်ဖြစ်ကြောင်း ဝန်ခံလိုက်ပြီ။ သူလျှိုလို့လဲဝန်ခံတယ်။ မင်းဟာ အမှိုက်ပုံကြီး ဆီချီတက် နေသလိုဘဲ’သူထပြီး ကျွန်မမျက်နှာရွှေ့မှာ အသက်ရှူရှိုက်နေသည်။ ‘မင်းရဲ့ လိင်ကိစ္စအစုံကို မပြောမချင်း ဒီနေရာက မသွားရဘူး’ဟု ပြောရင်း အကြာကြီး စိုက်ကြည့် နေသည်။

ကျွန်မ တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားသွားသည်။ မငြိမ်သက်တော့ပါ။ အခန်းထဲ ပြန်သွားသောအခါ နံစော်နေသော စင်္ကြံအတိုင်း သွားရသည်။ အခန်းထဲ ရောက်သည်နှင့် မျက်မှန်အနက်ဖြတ်လိုက်သည်။ အခန်းတံခါးထိပ်က နံပါတ်ကို တွေ့လိုကရာ ‘ခုနှစ်နံပါတ်’ ကျွန်မ အခန်း(၇)ထဲရောက်သွားသည်။

သန့်ရှင်းသောနံပါတ်ဖြစ်သည်။ ဖန်ဆင်းခြင်းနှင့်ဆိုင်သော (၇)ရက် ဖြစ်သွားသည်။ မီးတိုင်(၇)တိုင်လည်းဖြစ်သည်။ အမှောင်ထဲတွင် နေရသော်လည်း ကျွန်မဝိညာဉ်သည် ထကြွပြီး အပြင်ထွက်သွားသည်။ ကျွန်မ သတိရသည်မှာ 'ငါသည် ခရစ်တော်နှင့်အတူ လက်ဝါးကပ်တိုင်မှာ အသေခံပြီ' အချိန်တန်သော အခါ ခရစ်တော်ကဲ့သို့ 'ဤအမှုပြီးပြီ' ဟု ပြောနိုင်ရမည်။ မိဘနှင့် မိတ်ဆွေများ၏ အနားတွင်ရှိသော သူခိုးကြီးများအတွက် မေတ္တာစကားပြော ချင်သည်။ ဘုရားသခင်သည် ကျွန်မနှင့်အတူ ဒုက္ခထဲတွင် အတူပါရှိသည်။

'အိပ်ရာထ' ဆိုပြီး ခေါင်းဆောင်ဝါဒါမီးလူးက ပြောသည်။ ကျွန်မထပြီး နံရံကို မျက်နှာမူလိုက်သည်။ 'ဒါ ဟိုတယ် မဟုတ်ဘူး။ အားအားနေပြီ အဆိတက်နေလို့ မရဘူး။ ထောင်ဆိုတာဘာလဲဆိုတာ သင်ယူရမယ်' မီးလူး၏ အဓိပ္ပါယ်မှာ ရိုမေးနီးယားစကားအရ "သိုးသငယ်" ဖြစ်သည်။ သူသည် သိုးသငယ် မဟုတ်ပါ။ နံနက်စောစော အခန်းများကို လိုက်စစ်နေသည်။ 'ငါ့ဘက်လှည့်ပါ။ ဘာသတင်းပို့စရာရှိသလဲ' 'စွပ်ပြုတ်သောက်ဘို့ ဇွန်းတစ်ချောင်း လိုချင်တယ်' 'မင်း ငါ့ကို စကားပြောချင်ရင်၊ ပါးစပ်ပေါက်ကို ပိတ်ထားပါ' ဟု ပြောရင်းရယ်နေသည်။ သူသည် ရိုမေးနီးယားထောင်တွင် နံမည်ကြီးဖြစ်သည်။ စစ်မဖြစ်မီက လက်ဘက်ရည်ဆိုင်ဝတွင် ဘိနပ်ကြိုး ရောင်းသူဖြစ်ပြီး စုံစမ်းသတင်းပို့ရာ၌ ကောင်းလွန်း၍ ဤနေရာကို ရခြင်းဖြစ်သည်။ သူအရေးပါကြောင်းကို လူတိုင်း နေရာတိုင်းမှာ ပြသည်။ မွန်းတည့် အချိန်တွင် ဆီနှင့်စွပ်ပြုတ်ရောက်လာသည်။ မသောက်မနေရ အားလုံးသောက်ရသည်။ ဥပဒေအမိန့်ဖြစ်သည် အစာရှောင်ပြီး ဆန္ဒပြသူများကို အတင်းကျွေးသည်။ အစောင့်နှစ်ယောက်ကကိုင်ထားပြီး နောက်တစ်ယောက်ကပါးစပ်ထဲအတင်း လောင်းထည့်လေ့ရှိသည်။ ထိုစွပ်ပြုတ်မျိုးကကောင်းသည် ကြက်ဥနှင့်သကြားထည့်ထားသဖြင့် အားဖြစ်စေသည်။ နေ့စဉ်ထည့်သည့် အာဟာရထက် သုံးဆထည့်ထားသည်။ သို့သော် အတင်းကျွေးသဖြင့် လူများမှ မကြိုက်ကြပါ။

ကျွန်မ ပြုံးမိသည်။ လက်ထပ်စက ရစ်ချတ် အစားအသောက်
ဖိစားကြောင်သည်။ အိမ်က ချက်ပြုတ်ခဲ့သည့် အစားအစာများ ပြန်စားရလျှင်
ရစ်ချတ် ပျော်လိမ့်မည်။ ကျွန်မတို့နှစ်ဦးစလုံး ထွက်မြောက်ရာကျမ်းပါ ကျမ်းချက်
တော်တော်များများကို အလွတ်ရကြသည်။ ဘုရားသခင်ရွေး ကောက်၍
အဲဒုတ္တုပြည် ကျွန်ခံရာမှ ဣသရေလလူမျိုးများ ထွက်လာ ခဲ့ကြသည်။ အခန်း
(၇)တွင် ညတိုင်း ထိုကျမ်းချက်များကို ကျွန်မရွတ်ဆိုသည်။ ရစ်ချတ်လည်း
ရွတ်ဆိုသည်။ ဘုရားသခင် ကျွန်မတို့နှစ်ဦးကို ကောင်းချီးပေး သည်။ ‘ငါ
မေးခွန်းတွေဖြေတို့ အဆင်သင့် ဖြစ်ပြီးလား’ဟု ရဲစုံထောက် ခေါင်းဆောင်က
မေးပြန်သည်။ အရက်နဲ့ ဆေးလိပ်နဲ့များ မွန်နေသည်။ သန့်ရှင်းသူ တစ်ဦး၏
လိင်ကိစ္စကို ပြောပြရမည်လော။

လက်ထောက်က ခေါင်းဆောင်ကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။
အလုပ်သမား လူငယ်ခေါင်းဆောင်သည် စက်ရုံထဲတွင် ထူးချွန်၍ ချီးမြှောက်ထား
ဟန်တူသည်။ စာမေးပွဲအောင်၍ ရာထူးတိုးပေးသည်။ အနားက ခေါင်းဆောင်
မှာ လုပ်သက်ရင့်နေပြီ။ ခေါင်းဆောင်သည် နောက်ထပ် မိနစ် (၂၀)ခန့်
ညစ်ညူးသော မေးခွန်းများကို ဆက်မေးနေသည်။ ကျွန်မမှ မေးပိုင်ခွင့်
မရှိကြောင်းပယ်ချလိုက်သည်။ လက်ထောက်က ဆက်စစ်မည်ဟု ကျွန်မ
ထင်နေသည်။ ကျွန်မ သူ့ကိုစိုက်ကြည့်ရင်း တုန်လာသည်။ မျက်စေ့ဝေလာပြီး
ဒူးလည်း ချောင်နေသည်။ ညအိပ်ရေးပျက်ပေါင်းများခဲ့ပြီ မဟုတ်လား။

ကျွန်မသည် ပဲရစ်မြို့က လူငယ်နှင့်တူသူကို ကြည့်နေသည်။
ဘယ်မှာတွေ့ခဲ့ပါလိမ့်။ နှစ်ယောက်စလုံး ချောမောလှပသောမျက်နှာကို
မည်သည့်အရာနှင့် ဖုံးကွယ်နိုင်မည်နည်း။ သူကျွန်မကို မော့ကြည့်ပြီး ပြုံးပြသည်။
သူက အဖြေအားလုံးကို သိထားပုံရသည်။ ကျွန်မ သုံးနာရီ ရပ်နေရသည်။
ထုံးစံဖြစ်နေပြီ။ တရားခံကို ရပ်ခိုင်းပြီး ၎င်းတို့မှာ အလုပ်လုပ်လိုက်၊ စာဖတ်လိုက်၊
လုပ်ချင်သည့်အရာကို လုပ်သည်။ တရားခံ ရောက်လာလျှင် လက်မှတ်
ထိုးခိုင်းပြီး၊ ပြန်လျှင်လည်း လက်မှတ်ထိုးပေးခြင်းသည် ၎င်းတို့၏

အလုပ်လုပ်သည့် ပုံစံဖြစ်သည်။ ခေါင်းဆောင်ပြန်ရောက်လာပြီး၊ နောင်တစ်နာရီ ထပ်စစ်သည်။ မည်သူနှင့်အိပ်ပြီး မည်သည့်အရာ များလုပ်ကြောင်း မေးသည်။ ကျွန်မ ပင်ပန်းလှပါပြီ။ မောဟိုက် ရင်မော့သည်မှာ လှိုင်းမဲကြီးများ တက်လာ သကဲ့သို့ပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ခွန်အားရှိသေးသည်။ ‘မင်းမေးတာတွေ ငါမဖြေဘူး’ လိင်ကိစ္စကြောင့် အဆိုးဆုံးဘဝမှ သူတော်စင် ဖြစ်နိုင်သည်။ ဘုရားသခင် အလိုတော်ရှိမှ ဖြစ်နိုင်မည်။ မါဂဒလာမာရီသည် တစ်ချိန်က ပြည့်တန်ဆာဖြစ်ခဲ့ဘူးသော်လည်း သူမကို ရိုသေကင်းရှိုင်းကြဆဲဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့ကို မည်သူမျှ သတိရမည် မဟုတ်ပါ။ ခေါင်းဆောင်က ညစ်ညူးစွာ ပြောပြီး ကျွန်မကို ခေါ်ထုတ်ခိုင်းသည်။ ကျွန်မကိုခေါ်ထုတ်သွားစဉ် လူငယ် လက်ထောက်သည် သန်းပြီး ခြေဆင်းလက်ဆင်း လုပ်နေသည်။

နောက်အတန်ကြာသောအခါ လူအများနေသည့် အခန်းပြန်ရောက် သွားသည်။ ရေခဲသေတ္တာကဲ့သို့ အေးသောဆောင်းဝင်လာပြီ။ ကျွန်မ၏ နွေရာသီကုတ်အင်္ကျီနှင့် သိုးမွေးခြေအိတ်ကို အားလုံးမှ မျက်စေ့ကျနေကြသည်။ ကျွန်မ ပိုင်ဆိုင်သမျှကို ဝေမျှသည်။ ကုတ်အင်္ကျီကို ခြုံစောင်အဖြစ်ပေး လိုက်သည်။ အဝတ်ပါးပါးသာရှိသော မိန်းကလေးတစ်ဦးကို ခြေအိပ်ပေးလိုက်ရာ ပါးပြင်ပေါ်မှာ မျက်ရည်ဥများ စီးကျလာသည်။ အမျိုးသမီးလေးဦးက အဖြူရောင် ဧည့်ခံပွဲဝတ်စုံဝတ်ထားရာ ထောင်အင်္ဂတေကြမ်းပြင်မှာ ဒရွတ်ဆွဲနေသဖြင့် ညစ်ပေကုန်သည်။

သူတို့သည် အမေရိကန် သံရုံး၌ပြသော “မြောက်ဝင်ရိုးစွန်းက ဝံပုလွေတွေအကြောင်း” ရုပ်ရှင်သွားကြည့်ကြရာမှ အပြန်တွင် တက္ကစီပေါ်က ဆွဲချခံရပြီး ရဲစုံထောက်ဌာနချုပ်သို့ ခေါ်သွားကြသည်။ “ဒို့အားလုံးသိတယ်။ မင်းတို့ဟာ အမေရိကန် စုံထောက်တွေဘဲ”ဟု စွပ်စွဲကြသည်။ နေ့ပေါင်းများစွာ အစာတော်ထားပြီး စစ်ဆေးသည်။ မအိပ်ခိုင်းပါ။ စွပ်စွဲချက်ကို ငြင်းဆိုကြ သော်လည်း ယခုတော့ စီရင်ချက် စောင့်နေကြသည်။ ဧည့်ခံပွဲ ဝတ်စုံများလည်း ဂုံနီအိပ်စုတ် ဖြစ်ကုန်ပြီ။ ဖြတ်ဖြတ်ပြီး အမျိုးမျိုးအသုံးချကြသည်။ အမျိုးသမီးများ

သည် ကျွန်မ၏ ကုတ်အင်္ကျီကို အဖိုးတန် ပစ္စည်းကဲ့သို့ နှစ်သက်ကြသည်။

‘မင်း နောက်အစစ်ခံရင် ဝတ်သွားပါလား’ ‘အော်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ အဝတ်မရှိလျှင် မလုံမလဲ ဖြစ်မိသည်။ ဤတစ်စွာန်များရှေ့တွင် ယခင်က ရှက်သော်လည်း ယခုသတ္တိရှိလာပြီ။ တံခါးဖွင့်လိုက်သောအခါ ကျွန်မတို့ ထိတ်လန့်သွားသည်။ ‘မင်း’ဟု အစောင့်က ကျွန်မကို လက်ညှိုးထိုးပါသည်။ ကျွန်မနာမည်ကို မခေါ်တတ်ကြပါ။ ဂျူးနာမည်တွင် ဝန်းဘရင်းသည် ဂျာမန်ဇစ်မြစ် ဖြစ်သည်။ ဒဗလျူ အသံကို မခေါ်တတ်ကြပါ။ ‘မျက်မှန် တပ်လိုက်သည်’ အလင်းရောင်များ ဝင်လာသည်။ အခန်းရှည်ကြီးမှာ ပြုတင်းပေါက် မရှိသဖြင့် မြေအောက်ခန်းနှင့်တူသည်။ စားပွဲတောက်ရှိ အရာရှိ(၁၀)ဦးအနက် သုံးဦးကို သိသည်။ ကျွန်မကို စိုက်ကြည့်နေကြပြီး “မင်းယောက်ျား ဘာဖြစ်သလဲ သိလား” ‘မင်းတို့ မသိဘူးလား’ ကျွန်မက ‘မင်းတို့က ပြောပြရမှာ’ ‘ထိုင်လိုက်စမ်း’ နှုတ်ခမ်းမွှေးနှင့် ဗိုလ်မှူးကပြောသည်။ “မေးခွန်းအားလုံးဖြေရင် သူ့ကို တွေ့ခွင့်ပေးမယ်။”

ကျွန်မတို့၌ အပြစ်မရှိကြောင်း ယုံကြည်သည်။ စစ်ဆေးပြီးလျှင် လွတ်သွားမည်။ ကျွန်မလည်း ဘာမျှမတတ်နိုင်ပါ။ စားပွဲပေါ်မှ ယောက်ျားပုံ၊ မိန်းမပုံများကို တပ်ကြပ်ကြီးက ထောင်ပြနေသည်။ တပုံပြီး တပုံပြသည်။ ဖော်ပြသော ပုံများထဲတွင် တစ်ဦးကိုသိသော်လည်း မသိချင် ယောင်ဆောင်လိုက်သည်။ ဆက်ပြီး ‘ဘူး’ ခံလိုက်သည်။ ထိုပုံသည် ကျွန်မ မိတ်ဆွေ ရုရှားစစ်သားဖြစ်သည်။ အိမ်မှာ နှစ်ခြင်းခံသည်။ လျှပ်တပြက်ပုံနှင့် ဘေးပုံဖြစ်သဖြင့် ပုံကသိပ်မကောင်းပါ။ “သူဘာဖြစ်သွားသလဲ၊ သူ ဘယ်မှာလဲ” ကျွန်မက “မသိဘူး၊ မသိဘူး”ဟု ခေါင်းခါပြသည်။

သူတို့အော်ပြီး မေးကြသည်။ မေးခွန်းတွေ မေးခွန်းတွေ။ တချို့ကို မည်သို့ ဖြေရမှန်း မသိပါ။ တချို့ကိုမဖြေပါ။ ကြာလာသောအခါ အသံနှင့် အလင်းများဖြင့် ရှုပ်ထွေးလာသည်။ ခေါင်းကလည်း ခြာခြာလည်လာပြီ။ ‘ဒို့မှာမင်းကို စကားပြောအောင် လုပ်တဲ့နည်းရှိတယ်။ မင်းကြိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး။’

မင်း သိပ်တော်နေပြီလို့ မအောက်မေ့နဲ့။ ဒို့ အချိန်ကုန်တယ်။ မင်းလဲအသက် ဆုံးရှုံးမယ်' ထပ်ပြီးမေးသည်။ ကျွန်မ ရှေးချင်ပြီ ဒဏ်မခံနိုင်တော့ပါ ပြီလဲချိန် ရော်ကတော့မည်။ နာရီပေါင်းများစွာကြာမှ အခန်းပြန်ပို့သည်။ ကျွန်မ ဖျာပေါ်မှာ အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ငိုနေမိသည်။ 'မင်းကို ငိုခွင့်မပေးဘူး။

အစောင့်က တံခါးမှကြိမ်းမောင်းနေပြန်သည်။ ကျွန်မအငိုတိတ်၍ မရပါ။ ကျွန်မကြောင့် ကျန်လူများစိတ်ထိခိုက်ပြီး ငိုကြသည်။ မျက်နှာကြော တင်းမာသော အစောင့်ကြီးက တံခါးပိတ်လိုက်သည်။ ကျွန်မ နှစ်နာရီခန့် ရှိုက်ကြီးတင် ငိုနေပါသည်။ နောက်မတ်တပ်ထပြီး စဉ်းစားသည်။ အချက် အလက်နှင့် လူနာမည်များကိုမေးသည်။ ကျွန်မ ဖော်လိုက်လျှင် အားလုံး နှိပ်စက်ခံကြရမည်။ ဘယ်သောအခါမှ ပြောမည်မဟုတ်။ မည်မျှကြာကြာ တင်းခံနေမည်။ နောက်တစ်ချိန်တွင် ပုံစံပြောင်းသွားပြန်သည်။ ထိပ်ပြောင်ကြီးက ပြုံးနေသည်။

'မစွပ်စံန်းဘရင်း၊ ခင်ဗျားဟာ (၃၆)နှစ်ဘဲ ရှိသေးတယ်။ မင်း အသက်ရှင်ဘို့ အများကြီး ကျန်သေးတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် ခေါင်းမာ နေရတာလဲ ဘာပြုလို့ မဖြေချင်ရတာလဲ။ ဖြေလိုက်ရင် မနက်ဖန် လွှတ်မယ်။ သစ္စာဖောက်တဲ့ လူစာရင်းသာပေးပါ'ဟု လေသံလျှော့မေးသည်။ တခွန်းမှ မဖြေပါ။

“အမိပ္ပါယ်ရှိရှိ စကားပြောပါ။ လူတိုင်း တန်ဖိုးရှိတယ်။ အမျိုးသမီးမှာ လည်း တန်ဖိုးရှိတယ်။ ညကပွဲရုံမှာ လူတယောက်က အစောင့်ကိုမေးတယ်။ “အရက်ကောင်တာမှာ ထိုင်နေတဲ့ အမျိုးသမီး ဘယ်လောက်လဲ” “သူမကတော့ ၁၀၀ ဖရင့်ပေးရမယ်” “ဟိုက အမျိုးသမီးကော၊ ယောက်ျားတစ်ဦးနဲ့ ရပ်နေ တာလေ” ‘အို မရဘူးဆရာ၊ သူ့ဘေးကလူဟာ သူ့အမျိုးသားဘဲ၊ ဒါပေမယ့် ၁၀၀၀ ဖရင့်အောက်တော့ မရဘူး’ဟု သူပြောပြီး အားရပါးရ ရယ်လိုက်သည်။ မျက်နှာကိုလက်ကိုင်ပုဝါနှင့် သုတ်လိုက်သည်။

“မင်းမှာ သိက္ခာရှိတယ်။ ကိုယ့်သိက္ခာကိုထိန်းတယ်။ ယုဒရှုကာရုတ်က

ဒေနာရီ အပြား (၃၀)နဲ့ သူ့သခင်ကို ရောင်းစားတယ်။ သူက (၃၀၀)နှင့်
ဈေးခေါ်သင့်တယ်။ မင်း ဘာလိုနေတာလဲ။ ငါ့ကိုပြောပါ။ မင်းလွတ်ဘို့
မင်းယောက်ျားလည်းလွတ်ဘို့ မဟုတ်လား။ မင်းတို့ မိသားစုကို ဒို့စောင့်ရှောက်
မယ်။ မင်းဟာ ဒို့အတွက် တန်ဖိုးရှိတယ်။ ကဲ ဘယ်လိုလဲ သူပြောပြီးသည်နှင့်
အခန်းသည် တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ နောက်မှ ကျွန်မ ပြောလိုက်သည်။
“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ငါ့ကိုယ်ကို ငါရောင်းစားပြီးပြီ။ ဘုရားသခင်ရဲ့
သားတော်ဟာ နှိပ်စက်ခြင်းခံရတယ်။ ကျွန်မအတွက် အသက်ပေးသွားတယ်။
သူ့အားဖြင့် ငါကောင်းကင်ဘုံရောက်မယ်။ ဒီထက်မြင့်တဲ့ ဈေးမင်းပေးနိုင်မှာ
လား” ထိပ်ပြောင်ကြီးသည် အလွန်မောနေသည်။ အသံလည်း မထွက်နိုင်
တော့ပါ။ လက်သီးဆုတ်ကာ ကျွန်မကို ထိုးမည့်ဟန်လုပ်ပြီး လက်ရပ်သွားသည်။
သက်ပြင်းကြီးချလိုက်ပါသည်။

အောက်တိုဘာ (၂၃)ရက်သည် ကျွန်မတို့၏ မင်္ဂလာနှစ်ပတ်လည်
နေ့ဖြစ်သည်။ ပျော်ရွှင်မည့်အစား စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်နေမိသည်။ ဆောင်းရာသီ
ရောက်လေပြီ။ ကျွန်မသားလေး မိဟိုင်း ခဏခဏ အအေးမိတတ်သည်။
ကလေးကဲ့သို့ လူးလို့မ့်ပြီးအအိပ်ကြမ်းသည်။ စောင်များကို ကန်ချသောအခါ
မည်သူမှ ပြန်ခြုံပေးမည်နည်း။ တစ်ခါတရံ စိတ်ကူးပေါက်ရာ လုပ်တတ်သည်။
တစ်ခါက ပျော်ပွဲစားထွက်ကြရာ စမ်းချောင်းမှ မသန့်ရှင်းသောရေကို
သောက်မိသဖြင့် မကြာမီ လည်ပင်းနာလာသည်။ သစ်ပင်တက်လျှင် ကျတတ်
သည်။ သေမလိုပင် ဖြစ်သွားသည်။ မည်သူသည် သူ့အားကြည့် မည်နည်း။
သူ့အဒေါ် စုစင်နာကို သူချစ်သည်။ သူမလည်း အလုပ်များတတ်သည်။
စိတ်ပူစရာ၊ သံသယဖြစ်စရာများစွာက ကျွန်မကို နေ့စဉ်ဒုက္ခပေးပါသည်။

နိုင်ငံဘာလတွင် ထောင်ညွှန်ကြားရေးမှူးသည် အကျဉ်းစခန်းသို့
လာသည်။ အမျိုးသမီးတစ်စုကို (၁၀)မိနစ်အတွင်း ထွက်ခွာရန်ပြောသည်။
ပြန်လည်မေးမြန်းခြင်း မပြုရပါ။ ကျွန်မတို့ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းကလေးများကို
စုလိုက်ကြသည်။ လွှတ်မှာလား၊ သတ်ပစ်မှာလား၊ အလုပ်ကြမ်းနှင့်

ထောင်ကျမှာလား မသိကြပါ။ ခုံရုံးက (၂၄)လ ထောင်ချသည်။ အချိန်ကုန်လျှင် အပြစ်ဒဏ်သစ်ချမှာလား၊ ထောင်ပေါင်းများစွာသော အကျဉ်းသားများကဲ့သို့ ကျန်မလည်း အုပ်ချုပ်ရေး အပြစ်ဒဏ်ကျသည်။ အလုပ်ကြမ်းစခန်းများကို ပို့ကြသည်။ အပြစ်ဒဏ်ကျမှန်း မသိကြပါ။

အထူးအစီအစဉ်ဖြင့် တစ်နိုင်ငံလုံးတွင် ဤစခန်းမျိုးထားရှိသည်။ အဖျက်သမားများအဖြစ် ကွန်မြူနစ်စနစ်နှင့် မကိုက်ညီသော လျစ်စီ၊ လူသတ်သမား၊ ဘုန်းတော်ကြီး၊ ပြည့်တန်ဆာ၊ အထက်တန်းသူဌေး သူကြွယ်များ အားလုံးပါသည်။ စခန်းက ကြီးမားလှသည်။ လူဦးရေ နှစ်သိန်းခန့် ဆန့်သည်။ ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ ကလေးမှအစအားလုံးထားသည်။ အသက် (၁၂)နှစ်မှ (၇၀)ရွယ်ထိပါသည်။ 'ဆိုရှယ်လစ်ပြုပြင်ရေး စခန်း' နည်းစနစ်ဖြင့် အခြား ရုရှားမိသားစုဝင်များ၌ ထားရှိကြောင်း တွေ့ရသည်။

နိုင်ငံတော်၏ အကြိုက်ကိုလိုက်သည်။ သို့သော် သတင်းစာထဲတွင် မပါလာပါ။ စစ်ဆေးအပြစ်ပေးခြင်းကို မည်သူမှ မသိရပါ။ အလုပ်တာဝန် ပေးအပ်သော အကြောင်းများသာပါသည်။ အနောက်တိုင်း နိုင်ငံကဲ့သို့ အလုပ်လက်မဲ့ မရှိပါ။ အနောက်တိုင်းနိုင်ငံများအား ရိုမေးနီးယား နိုင်ငံကို နမူနာအဖြစ် ရိုမေးနီးယားနိုင်ငံ ညွှန်ပြကြသည်။ အလုပ်လက်မဲ့ မရှိသော စံပြနိုင်ငံဖြစ်သည်။ ဤအခြေအနေကြောင့် ကျွန်မအခြားစခန်းကို ရောက်သွားသည်။ အလွန် ကြောက်စရာကောင်းသော နာမည်ကြီး ဂျီလားဟားထောင်ပင် ဖြစ်နေလေသည်။

ဂျီလားဗား

JILAVA

ထရစ်ကားကြီး တစ်ဘက်ကို စောင်းသွားပြီဆင်ခြေလျော့ အတိုင်းကျ သွား၍ အမျိုးသမီးများ အော်ဟစ်ကြသည်။ မှောင်မဲနေပြီး သတ္တုရိုက်ခတ်များကို သံကြားလိုက်သည်။ ကားရပ်သွားသည်။ အမိန့်သို့ တိတ်ဆိတ်စွာ နားစွင့် နေကြသည်။ 'မျက်မှန်တွေချွတ်လိုက်' မြေအောက်အခန်းကြီးတစ်ခုထဲ ရောက်သွားကြသည်။ ပြူတင်း ပေါက်မရှိပါ။ နံရံများသည် စွတ်စိုနေပြီး၊ ကျောက်ခဲအခင်းများကလည်း ချော်နေသည်။ အမျိုးသမီးအစောင့်များ လူးလာ လျှောက်သွားကြသည်။ တောင့်တောင့်တင်းတင်း ခေါင်းဆောင်က လက်ညှိုး ထောင်ပြပြီး သတိပေးလိုက်သည်။ 'ငါဟာ တပ်ကြပ်ကြီး အက်(စ်)ပါရား ဖြစ်တယ်။ နာမည်နဲ့ လိုက်အောင် မာကျောတယ်နော်၊ မမေ့ကြနဲ့' ဟု ပြောရင်း သူမအဖွဲ့နှင့် ရောထိုင်လိုက်သည်။ ဆွဲဆောင်မှုရှိပါသည်။ စားပွဲနောက်မှာ ထိုင်နေသော စာရေးက နာမည်ရင်းလိုက်မှတ်နေသည်။

'မင်းတို့ အဝတ်အထည်တွေ ဖယ်ရှားရမယ်။ ဒီအဖွဲ့မှာ ဒါတွေ မရှိရဘူး။ အဝတ်တွေချွတ်ကြ' ဟု အမိန့်ပေးသည်။ ကျွန်မ၏နွေရာသီ ကုတ်အင်္ကျီကို သိမ်းလိုက်သည်။ အင်္ကျီပါသာကျန်းသည်။ ချောအိပ်ကလည်း အပေါက်အပြဲဖြစ်သည်။ ပစ္စည်းစာရင်းလုပ်နေကြသည်။ ထို့နောက် စကြိုအမှောင်လမ်းအတိုင်း လျှောက်သွားပြီး လှောင်ထားလိုက်ကြသည်။ အခန်းသည် မှိုစော်နံ့နေသည်။ သံတံခါးများနောက်မှာ ကာကီဦးထုပ်ဆောင် ထားသော လုံခြုံရေးတပ်ဖွဲ့များ စောင့်နေသည်။

ဂျီလားဗားမှာ ကျွန်မတစ်ဦးတည်းမဟုတ်ပါ။ ယခင်ရာစုနှစ်က ဤရဲတိုက်ကို ဆောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အခန်းများသည် မြောက်အောက်ခန်း များဖြစ်သည်။ တစ်နိုင်ငံလုံး အများအပြား ဖမ်းဆီးနေသည့်အချိန်တွင် ကျွန်မရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ အခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက်လည်း ပါသည်။

မိတ်ဆွေတစ်ဦး ဤအဖွဲ့ရှိကြောင်း ကြားသိရသည်။ စာရင်းတွင် ရှာကြည့်သော်လည်း မပါလာပါ။ ရစ်ချတ်ပျောက်သွား စဉ်ကလည်း ဤ(၈)မိုင် ခရီးကို လာခဲ့ဘူးသည်။ ပုံစံအရည်ကြီးကို ဖြည့်ရသည်။ အချိန်ကြာမြင့်စွာ စောင့်ခဲ့ရသည်။ နောက်ဆုံးတစ်စုံတစ်ရာ မသိခဲ့ပါ။ တစ်ကြိမ်က (၁၅) နှစ်အရွယ် မိန်းကလေး နှစ်ဦး စစ်ဆေးရေး စခန်းရောက်လာသည်။ လျှို့ဝှက်အမျိုးသား အဖွဲ့ ပါဝင်ခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ‘ဂျီလားဗား အခန်းအမှတ် (၄) အကြောင်း သည် ပြောချင်စရာမရှိဟု ပြောပြသည်။ တပ်ကြပ်ကြီး အက်(စ်)ပါရားက သံတံခါးကြီး ဖွင့်လိုက်ပြီး ဤအုပ်စုကို အခန်း (၄) ခေါ်သွားရန် အမိန့်ပေးသည်။ မနက်မိုးစင်စင် လင်းသော်လည်း အခန်းသည် မှောင်နေဆဲ။ မီးပုံကလေး တစ်လုံးထွန်းထားပြီး၊ တစ်ဘက်တစ်ချက်မှာ အိပ်စင်လုပ်ထားသည်။ အလယ် လူသွားလမ်းက ကျဉ်းကျဉ်းကလေး။ ထိပ်ဆုံးတွင် ပြူတင်းပေါက်ငယ်ကလေး တစ်ခုဖောက်ထားပြီး၊ သံကောကြီးအုပ်ထားသည်။

မျက်စေ့အစုံက ကျွန်မကို ကြည့်နေကြသည်။ ထိုစဉ်တစ်ယောက်က ‘ငါ့နာမည်က ဝိုင်ရစ်ကားဖြစ်တယ်။ မင်းတို့ အခန်းခေါင်းဆောင်’ဟု ပြောသည်။ လက်ရမ်းပြလိုက်ပြီး ကျွန်မကို ဒေါင့်တစ်နေရာပေးလိုက်သည်။ ထိုအခန်းဒေါင့်၌ အိမ်သာအိုးရှိသည်။ ဘေးမှာ ရေမြောင်းရှိသည်။ ကျွန်မအိပ်စင်သည် အိမ်သာ အပေါ်မှာဖြစ်သည်။ အိမ်သာကို လူငါးဆယ် သုံးပြုကြသည်။ အစားအသောက် မကောင်းခဲ့သဖြင့် ဝမ်းသွားကြသည်။ လေဝင်လေထွက်မ ရှိသဖြင့် အလွန်ပူလောင်အိုက်စပ်သည်။ ချွေးထွက်များသောကြောင့် အမျိုးသမီးများ အဝတ်ကောင်းကောင်း မဝတ်ကြပါ။ မည်သည့်နေရာမှာပဲ ကြည့်ကြည့် သေးသောလက်မောင်း၊ ခြေထောက်ခွင်ခွင်၊ ရင်ဘတ်ပြားပြား၊ အနားများ ဖောင်းပွနေသော စာခြောက်ရုပ်ဖြစ် နေကြသည်။ အချို့အမျိုးသမီးများမှာ ညှင်းဆဲခံထားသည့် ဒဏ်ရာ၊ ဒဏ်ချက်များအပြည့်၊ အမျိုးသမီးများ တံခါး နားကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် အိပ်ပြီးတံခါးမှ ထွက်လာသောလေကို ရှူကြသည်။ မိန်းကလေးတစ်ဦးက “အရှူးတွေ”ဟု ပြောသည်။ ‘ကြမ်းပြင်သည် မှိုနံ့ထွက်နေ

သည်။ အောက်သိုးစော်နံသည်။ ဂျီလားဗားသည် ရှိမေးနီးယားစကား ဖြစ်သည်။
'မှိုတက်နေခြင်း' ဟု အဓိပ္ပါယ်ရသည်။ ခံတပ်အဆောက်အဦးကို ကျိုးများနှင့်
ဝိုင်းထားသည်။ မီးရထားသံချောင်းကြီး ချိတ်ဆွဲထားပြီး။ ငါးနာရီသံချောင်း
ခေါက်လျှင်ထရသည်။ ရေပုံရှိရာသို့ သွားပြီးဆေးကြောကြသည်။ ဂျီလားဗား
ရောက်သော ပထမ နံနက်တွင် မွေသီချင်းဆိုသံကို ကြားရသည်။ 'မယသီလရှင်
တွေ' ကျွန်မ စိတ်လှုပ်ရှားသွားသည်။ 'ဂျီလားဗားမှာ မယသီလရှင်' ရှိသလားဟု
မေးလိုက်သည်။

'ရှိသည်' တိုးတိုး၊ အက်(စ်)ပါရာ ကြားသွားလျှင် နောက်ပြန်ကြိုး
ထုတ်ခံရဦးမည်။ ယခင်ကဆိုလျှင် သုံးနာရီကြာ ချီနှောင်ထားသည်။
(၁၈)နှစ်အရွယ် မိန်းကလေးတစ်ဦး အစာစားနေရာက 'ဒါဘာဟုတ်သေးသလဲ၊
ငါ့ရဲ့နောက်ဆုံးထောင် 'မစ်လေး'မှာ ဘာသာရေးနဲ့ဆိုင်တဲ့ အမျိုးသမီးတွေကို
ဂတ်(စ်)မျက်နှာ ဖုံးတင်ထားတယ်။ ကြော်စရာကြီးဘဲ' ဟု ပြောပြသည်။
အခြားမယသီလရှင်များ တစ်ဖက်ခန်း၌ ရှိသေးသည်။ အာဂအမျိုးသမီးများပင်
ဖြစ်သည်။ တစ်ဆယ့်နှစ်ပေထူသော နံရံတောင်မှ ဆက်သွယ်ကြသေးသည်။
သံဗူးကို နံရံ၌ကပ်ထားပြီး သင်္ကေတအချက်နှင့် ခေါက်သည်။ အသံကျယ်
လာပြီး တစ်ဘက်ခန်းက ကြားနိုင်သည်။ အစောင့်များကို အထူးသတိထား
ရသည်။ သော့ပေါက်ထဲက ချောင်းကြည့်ပြီး၊ အချက်ပေးသည်။

သတင်းထူးလျှင် ဤနည်းဖြင့် ထောင်တစ်ခုလုံးကို ပြန်နဲ့စေသည်။
အောက်အဦး၏ တစ်ဘက်၊ အခန်းလေးခန်းတွင် အမျိုးသမီး (၂၀၀)ရှိသည်ဟု
သိရသည်။ အခြားအခန်းများတွင် ယောက်ျား ၃၀၀၀ ရှိသည်။ ဤခံတပ်သည်
အများဆုံးလူ (၆၀၀)သာနေနိုင်သည်။ လူတွေများထောင်ထဲရောက်လျှင်
မြေကြီးပေါ်ထိုင်နေခြင်းမှလွဲ၍ အလုပ်မလုပ်ရဟု ထင်နေကြသည်။ လျှော်စရာ၊
ချုပ်စရာ၊ လုပ်စရာမလိုတော့ပါ။ အမျိုးသမီးများဖြစ်ခြင်းကြောင့် ချက်ပြုတ်
ကြော်လှော်ခြင်းအကြောင်း ပြောနေကြသည်။ ကလေးများကို မုန့်ဖတ်ပေး
ချင်သည် အိမ်ကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်းသန့်စေချင်ကြသည်။ စိတ်ကူးသာဖြစ်ပြီး

ယခုလုပ်စရာဘာမှ မရှိပါ။ အချိန်ကုန်ခဲ့လှသည်။ အချိန်ရပ်တန့်နေသကဲ့သို့ ထင်ရသည်။

အနားရှိအမျိုးသမီးက 'ငါအလုပ်တွေ သိပ်လုပ်နေရတယ်နော် လို့ပြောနေကြစကားဟာ အခုပြောလို့ မရတော့ဘူး၊ ငါရှူးလို့ ပြောနေမိတာဟု ဆိုသည်။ မိခင်ဆိုသည်မှာ ကလေးအတွက် တောက်တိုမယ်ရ လုပ်ပေးခြင်းဖြင့် ကြပ်နပ်နေကြသည်။ ယခု ဘာမှလုပ်စရာ မရှိသဖြင့် ဒုက္ခရောက်နေရသည်။ ကျွန်မတို့ (၁၁)နာရီထိုးလျှင် စွပ်ပြုတ်အတွက် တန်းစီရသည်။ ပဲပေါင်မုန့် တစ်ချပ်ရသည်။ အစာလာမယ်ဆို၍ ငြိမ်ဝပ်စွာ စောင့်နေကြသည်။ ခွက်ပလုံးများ အခန်းဝန်းရောက်လာသည်နှင့် ရန်ဖြစ်ကြသည်။ အမျိုးသမီးများသည် ပေါင်မုန့်တစ်ချပ်ကိစ္စနှင့် ရိုက်ပုတ်ကြသည်။ 'မျောက်မ၊ ဒီနေ့ ငါအရင်ယူတဲ့ 'အလှည့်ဟေ့'ဟု ရန်ဖြစ်သည်။ အော်ဟစ်ဆဲဆို ဆူညံကြသည်။ တံခါး ရုတ်တရက် ဖွင့်လိုက်ပြီး အစောင့်များဝင်သည်။ ဒုတ်တရမ်းရမ်းနှင့် အက်(စ်)ပရောက အော်ငေါက်သည် 'ငါတို့မင်းတို့အပေါ်မှာ ကောင်းလွန်းနေပြီ၊ ဒီလိုဖြစ်နေရင်၊ မနက်ဖြန်ငတ်ကြတော့မယ်ဟု ကြိမ်းမောင်းသည်။

စွပ်ပြုတ်ရေများ ကြမ်းပြင်ပေါ် အိုင်နေသည်။ စင်ပေါ်မှ ငိုသံကြား ရသည်။ အစောင့်များ ထွက်သွားပြီး တံခါးပိတ်လိုက်သည်နှင့် အော်ကြပြန်သည်။ အမျိုးသမီး ငါးဆယ်ခန့်များသည် သူမုန်သည် ငါမှန်သည် ငြင်းခုံနေကြပြန် သည်။ အက်(စ်)ပါရာဝင်လာပြီး 'ဒီနေ့အစာမရဘူး၊ မနက်ဖြန်လည်းမရဘူး'ဟု ကြေညာသည်။ အပြန်အလှန် စွပ်စွဲနေကြပြန်သည်။ မိန်းကလေးတစ်ဦးစီမှ ကျွန်မလက်ကိုကိုင်ပြီး အစာမစားဘဲနေသဖြင့် ကျွန်မတို့ သနားစရာ ကောင်းကြောင်း ပြောလာသည်။ ကျွန်မမှာ စားချင်စိတ်မရှိပါ။ မုန့်လာဥများက ပုပ်နေသည်။ စားချင်၊ ဝက်စာအဖြစ်ပင် မည်သူမျှ မဝယ်ချင်သော နိုင်ငံတော်ခြံမှ ဟင်းသီးဟင်းရွက်အပုပ် (တန် (၃၀၀)လာပို့သည်။ မစားချင်စားချင်ချင် ကြိတ်မှိတ်မြို့ချရသည်။ အသားများပင် ဝါလာလေပြီ။ ကျွန်မတို့သည် အချင်းချင်း "မုန့်လာဥအသားဝါ"ဟု နောက်ပြောင် ခေါ်ဝေါ်ကြသည်။

အင်္ဂလိန်ဟုခေါ်သော အမျိုးသမီးကြီးက ကျွန်မကို တစေ့တစောင်း ကြည့်ပြီး “မင်းဘယ်သူလဲ မင်းဘာကြောင့် ဒီရောက်လာတာလဲ “စကားလည်း တစ်ခွန်းမှ မပြောဘူး” ဟု မေးသည်။ ကျွန်မနာမည်နှင့် သင်းအုပ်ဆရာကတော် ဖြစ်ကြောင်းပြောပြရာ ‘ဘာသာရေးလား ကျမ်းစာထဲက ပုံတွေသိသလား’ ဟု အခြား အမျိုးသမီးတစ်ဦးက မေးပြန်သည်။ ပြောပြဖို့ ပွဲတောင်းနေကြသည်။ ဗလကောင်းကောင်း အမျိုးသမီးမှ “ဒီနေရာကို ဘုန်းကြီးကျောင်း အောက်မေ့ကြသလား’ ဟု ဒေါသဖြင့် ပြောဆိုပြီး ထွက်ခွာသွားသည်။ ထိုမိန်းမကို ဂရုမစိုက်ရန် အင်္ဂလိန်ကပြောသည်။ ထိုမိန်းမသည် ပါတီဝင်ဖြစ်သော်လည်း အယူဝါဒ လွဲမှားနေသဖြင့် တည့်မတ်ပေးခံရသူဖြစ်ကြောင်း တစ်ဦးကထပြောရာ နောက် (၃၆) နာရီ အတွင်း အစားအစာ မလာတော့ကြောင်းကို သတိမေ့ပြီး ဟားတိုက် ရယ်မောကြသည်။

သူတို့ကို နှစ်သိမ့်သောအားဖြင့် ယောသပ်နှင့် သူညီအစ်ကိုများ အကြောင်းကို ပြောပြလိုက်သည်။ ဘဝသည် မျှော်လင့်ချက် ကင်းမဲ့တတ် သော်လည်း ဘဝသံသရာလည်တတ်ကြောင်း စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ ဘဝ သင်ခန်းစာကို စတင်၍ ပြောပြခဲ့ပါသည်။

ယောသပ်ဖခင်သည် သားကို ရောင်စုံအင်္ကျီပေးလိုက်သည်။ ထိုသို့ဖြင့် လူ့ဘဝသည်လည်း ရောင်စုံဖြစ်သည်။ အစ်ကိုများမှ ကျွန်အဖြစ် ရောင်းလိုက်ကြ သော်လည်း ယောသပ်သည် အဲဂုတ္တုပြည်၌ အိမ်တော်ကိုစီမံအုပ်ချုပ်သည်။ တို့နောက် ထောင်ကျသွားသည်။ သို့သော်လည်း တစ်နေ့တွင် အဲဂုတ္တုပြည်၏ နန်းရင်းဝန်ဖြစ်သွားသည်။ တိုင်းပြည်၏ အငတ်ဘေးကို ကယ်လိုက်သည်။ အစ်ကိုများအတွက် လာသောအခါ အဲဂုတ္တုသခင်မှ ၎င်းတို့၏ မြည်းများကို စိုးရိမ်ကြသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် စိုးရိမ်တတ်ကြသည်မဟုတ်လား၊ နက်နဲသော အရာများကို မမြင်တတ်ကြပါ။ ဝမ်းနည်းစရာများကိုသာ လူမျက်စေ့ဖြင့် ကြည့်တတ်ကြသည်။ အဆုံးကို မမြင်ကြပါ။ ယောသပ်သည် တိုင်းနိုင်ငံကို ကယ်ဆယ်သည့်အပြင်၊ အစ်ကိုတွေကိုလည်း ကယ်လိုက်သည်။ အမျိုးသမီး

အချို့မှ နားထောင်ကြသော်လည်း အချို့က ဆူညံနေကြသည်။ ကျွန်မကို ဝိုင်ရစ်ကားမှ လှမ်းကြည့်ပြီး သတိပေးလိုက်ပါသည်။

‘အက်(စ်)ပါရာ’ ဘုရားအကြောင်း ပြောသံကြားလျှင် ပြဿနာ ရှာတတ်သည်။ ‘နောက်တစ်နေ့တွင် ဝိုင်ရစ်ကာသည် ကုတင်နားလည်ပြီး လက်ညှိုးထိုးကာ “အစကမသေချာဘူး၊ မင်းနာမည်ကို ငါဘယ်မှာ ကြားခဲ့သလဲ” ဟု လာပြောသည်။ လူများမှ ကြည့်နေကြသည်။ ကျွန်မသည် တန်းပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်သည်။ ‘ဟုတ်ပြီ၊ တရားဟော ဆရာမ၊ သင်းအုပ်ဆရာဝန်ဘုရား၏ ဇနီး” ဟု ပြောရာ အခန်းခေါင်းဆောင်ကလည်း သူမဦးလေးသည် ဘူချာရတ် မြို့တော် အော်သိုဒေါ့အသင်းတော်၏ အကြီးအကဲဟု ဝင်ပြောသည်။ အယူဝါဒ ကွန်ဂရက်၌ ရပ်ချတ်၏ မိန်းခွန်းကြားခဲ့သည်ဟုဆိုသည်။ ‘လူ ၄၀၀၀ ထဲမှထပြီး စကားပြောသော ဘုရားသခင်ဖြစ်သည်။ ကျန်လူများက ကွန်မြူနစ်ကို ထောင်ခဲ့ကြသည်ဟု ဝိုင်ရစ်ကားက ပြောသည်။

‘အယူဝါဒ ဝန်ကြီးကို သူတို့ ထုတ်ပစ်လိုက်တယ် မဟုတ်လား’ သူသည် ကျွန်မဘက်လှည့်ကာ “မင်းတို့အသင်းတော် ငါရောက်ဘူးတယ်။ ဝတ်ပြုခြင်းက သိပ်ကောင်းတာဘဲ”ဟု ကျွန်မကို မြှောက်နေကြပါသည်။ ကျွန်မအိပ်ယာစင်ပေါ်မှ ဆင်းလာကြသည်နှင့် ဝိုင်ရစ်ကားမှ ကျွန်မအတွက် (၁၀)ပေခန့် အကွာတွင် နေရာပြင်ဆင်ပေးသည်။ ‘အခန်းမှူးလုပ်ရတာ မလွယ်ပါ။ မနေ့ကဆိုရင် ကျွန်မရှူးချင်တယ်’ဟု ပြောနေသည်။ ဝိုင်ရစ်ကားမှာ အာဏာရှိသည်။ သူမက တပ်ကြပ်အက်စပါရာကို လူကြိုက်များသော အဝတ်လျှော်အလုပ်ရရန် ထောက်ခံပေးနိုင်သည်။ အမျိုးသမီးများက အစောင့်များ၏ ချွေးခံအဝတ်ညစ်များကို လျှော်ပေးချင်ကြသည်။ အမှောင်ထဲတွင် မထိုင်နေချင်ကြပါ။ စီ (၄)မှာ မှီစော်နံသည်။ ကျွန်မ ဂျုံဆန်ပြုတ်ကို ပထမဦးစွာ သောက်ရသည်။ မည်သို့သောက်ရမည်နည်း။ မစွဂါရီလိုလ်က ဇွန်းမရှိလျှင် လျှာနဲ့လျက်လိုက်ဖို့ ကျွန်မကို ပြောသည်။

ကျွန်မသည် မှီနဲ့ရသောအစာကို ပုဂံပြားဖြင့် ကြိုးစားပြီး စားပါသည်။

တိရစ္ဆာန်ကဲ့သို့ လျှာဖြင့်မလျက်တတ်သဖြင့် မေးစေ့ပေါ် ယိုစီးကျလာသည်။ ပုန်ကန်ကို ပြန်ပေးလိုက်စဉ် စဉ်းစားမိသည်။ အဘယ်ကြောင့် မနှိမ့်ချနိုင်မည်နည်း။ ခရစ်တော်သည် အနိမ့်ကျဆုံး နှိမ့်ချခဲ့သည်။ ဂိဒေါင်သူရဲကောင်းကို ကြည့်ရမည်။ ဣသရေလ၏ ရန်သူများကို တိုက်ခိုက်စဉ်က သူ့လက်ရွေးစင် ရဲဘော်များမှ ရေကို လျှာနှင့်လျက် သောက်ကြသည်။ ‘ခွေးများသောက်သကဲ့သို့ သောက်သည်’ အနိမ့်ကျဆုံး ပြင်ဆင်ထားရမည်။ နောက်တစ်ကြိမ်တွင် ကျွန်မပကန်များကို လျက်သောက်ပါသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် အီလီးနားမှ သစ်စတစ်ခုကို ခွဲပြီး ဇွန်းလုပ်ပေသည်။ မစ်လီးယားမြို့က အမျိုးသမီးတစ်ဦးသူ တစ်ခြားထောင်မှာ နေတုန်းက ကိုယ်ဝန်ဆောင်တွေကို အစာပိုပေးတတ်သည်။ အမျိုးသမီး ထက်ဝက်လောက်ကလည်း သူတို့ ကိုယ်ဝန်ရှိကြောင်း ပြောပြလွန်းသဖြင့် ရပ်လိုက်ရသည်။ ကျန်အမျိုးသမီးများ မကျေနပ်သဖြင့် ရန်ဖြစ်ကြသည်။ ကျွန်မတို့မှာ ကိုယ်ဝန်ဆောင်သည့် လက္ခဏာမရှိကြပါ။ မဝကြပါ။ အချို့ဖောယောင်ကြသည်။ အစာလျော့ကျွေးခြင်းသည် ၎င်းတို့၏ နည်းစနစ်ပင် ဖြစ်သည်။ အားနည်းတော့ဒုက္ခမပေးနိုင်ကြပေ။ အလုပ်စခန်းများ၌ ကောင်းမွန်စွာ ကျွေးသည်ဟု ပြောသံကြားသောကြောင့် စာရင်းပေးကြသည်။

အားလပ်ချိန်မှာ မယ်သီလရှင် တန်းလျားအနားတွင် စုကြသည်။ စကားများနေမည့်အစား အတွေ့အကြုံများကို ဝေမျှကြရန် အီလီးနာမိတ်ဆွေ မစွပ်စတူပင်နေနူးက ပြောသည်။ ထိုအမျိုးသမီးသည် ခန့်ခန့်ညားညား မုဆိုးမဖြစ်ပြီး၊ ကွန်မြူနစ်များမှ သူမ ပိုင်ဆိုင်သမျှကို ပြည်သူပိုင်သိမ်းဆည်းခဲ့သဖြင့် ဖယောင်းတိုင် ရောင်းနေရသည်။ ဗိမာန်တော် သန့်ရှင်းရေးသည် သူမက ထူးထူးဆန်းဆန်း ပြောပြသည်။ တစ်မနက်တွင် ဗိမာန်တော်ထဲ၌ ဖယောင်းတိုင်များနှင့်အတူ လူစိမ်း တစ်ယောက်ကို တွေ့ကြောင်း၊ လက်ဝါးကပ်တိုင် အမှတ်အသားကို အော်သိုဒေါ့ ဝတ်ပြုသကဲ့သို့ ညာက ဘယ်ပုံစံမဟုတ်ဘဲ။ ကာသိုလိပ်များကဲ့သို့ ဘယ်ကညာပုံစံ ဖြစ်ကြောင်း၊ သူက ဖယောင်းတိုင်ဝယ်ကြောင်း၊ ရိုမေးနီးယား စကားမတတ်သော ပြင်သစ်ကျမ်းစာ

ကျောင်းသားဖြစ်ကြောင်း အသင်းတော် နှိပ်စက်ခံနေရသဖြင့် ဝမ်းနည်းကြောင်း ပြောပြသည်ဟုဆိုသည်။

မစွပ်စတူပင်နေနူးက ပြင်သစ်စကားဖြင့် ပလ္လင်ပေါ်တွင် ရဲအဖွဲ့မှ ဘုန်းတော်ကြီးကို ရိုက်ပုတ်ညှင်းဆဲကြောင်း ပြောပြလိုက်သဖြင့် အဖမ်းခံရခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုပြင် သစ်ဟန်ဆောင်သူသည် ကွန်မြူနစ် ရဲစုံထောက်ဖြစ်နေသည်။ သူသည် အသင်းတော်၏ သင်းဝင်သူများအကြောင်းကို သတင်းပို့ရောင်းစားသူ ဖြစ်သည်။ သူမသည် လားဗားတွင် တစ်နှစ်လေပြီ' အသက် (၄၆) နှစ်သာ ရှိသော်လည်း ဆံပင်များဖြူလေပြီ။ ကျွန်မတို့နှင့်အတူ ကာသိုလိပ် စစ္စတာနှစ်ဦးရှိသည်။ သိမ့်မွေ့သည်။ အမျိုးသမီးကြီးကို ဂရုစိုက်ကြသည်။ လူများ၏ အနာများကို ဆေးပေးကြသည်။ ဓမ္မသီချင်းဆိုသည်။ လူတွေကို သက်သာရာရစေသည်။ 'မင်းတို့သီချင်းဆိုလို့ရလား' ဟု ကျွန်မမေးကြည့်သည်။ သီချင်းဆိုခွင့်ရကြောင်းနှင့် ရိုက်နှက်လျက်လည်း ခံရဖို့စစ်စတာ ဝါရာနီကာက ထောက်ခံသည်။ စစ္စတာ ဆိုဖီရာက အရိုက်ခံထားရသော ဒဏ်ရာများကို ပြသည်။ သူမက '၄င်းတို့ တိုးတိုးဆိုကြသော်လည်း သတင်းပို့သူရှိကြောင်း ရိုက်နှက်ကန်ခြောက်၊ ပါးရိုက်ကြောင်းပြောသည်။ စကားမပြောရန် အက်စ်ပရားက အမိန့်ထုတ်သော်လည်း အဘယ်သို့ လိုက်နာနိုင်မည်နည်း။

ဆိုဖီရာသည် အသင်းတော်၌ အော်ဝင်တီးသူဖြစ်၍ သီချင်းကို ဦးဆောင်ပေးသည်။ တစ်ချို့က 'ဘုရားသခင်ရဲ့ တပ်မတော်' သီချင်းကို သိသည်။ ကယ်တင်ခြင်းတပ်ကဲ့သို့ တောသူတောင်သားများကြားတွင် လှုပ်ရှားသော အဖွဲ့ဖြစ်သည်။ အခြား အော်သိုဒေါ့ အမျိုးသမီးများမှာ တောမှဖြစ်ပြီး မိန်းမများသည် ဘုန်းကြီး ပရိတ်မရွတ်ဘဲ သေရမည် စိုးရွံ့ကြသည်။ မရွတ်လျှင် တစ္ဆေသရဲဖြစ်မည်ကို ကြောက်ကြသည်။ သူရဲဖြစ်လျှင် ကောင်းကင်ဘုံသို့ မဝင်ရတော့ပါ။ မယ်သီလရှင်များမှ ရွတ်ဆိုကြသည်။ စိမ်းလန်းသော ကျက်စားရာအရပ်၌ အိပ်စေတော်မူပါ' စိမ်းလန်းသော ကျက်စားရာအရပ်ပါ။ ကျွန်မတို့သည် ကမ္ဘာအောက်တွင်

ရှိသည်။ ကျွန်မတို့အပေါ်၌ မြက်များပေါက်သည်။ နွားများကျက်စားသည်။
၎င်းတို့အတွက် နေပူထဲ၌ စားစရာအမြောက်အများရှိသည်။

ဂျီလာဗားတွင်ရှိသော မယ်သီလရှင်ချုပ်၊ သင်တန်းသားနှင့်
စစ္စတာများသည် လူမှုရေး သာသနာလုပ်ခဲ့ကြသည်။ (၁၈)နှစ် အရွယ်မှ (၆၀)
အရွယ် အမျိုးသမီးများ ပါဝင်သည်။ အစိုးရက ဂရိကာသိုလိပ် အသင်းတော်ကို
ဖျက်လိုက်သောအခါ၊ ဘုန်းတော်ကြီးများ၊ ရဟန်းများနှင့်၊ မယ်သီလရှင်
များသည် အော်သိုဒေါ့ ဂိုဏ်းထဲဝင်ရသည်။ (ကွန်မြစ်စ်ခွင့်ပြုချက်) မဝင်လျှင်
ထောင်ချသည်။ ထိုဂိုဏ်းထဲတွင် ရောမကာသိုလိပ် မိတ်ဆွေများနှင့်
ပေါင်းဖော်ကြသည်။ တပ်ကြပ်ကြီး အက်(စ်)ပါရာ လက်ထောက်တပ်ကြပ်ဂေါ်
ဝတ်စကူးသည်။ မျက်နှာပြားပြား၊ အသံတိမ်တိမ် ခပ်ထိုင်းထိုင်းဖြစ်သည်။
အကျဉ်းသားများကို လေ့ကျင့်ခန်း စမ်းလုပ်ခိုင်းသည်။ 'အပြင်ရောက်လျှင်
တစ်ယောက်မကျန် တစ်ကြိမ်တည်း' လူငါးဆယ်လုံး ထွက်ခိုင်းသည်။
တံခါးပေါက်တစ်ခုက ဘယ်လိုထွက်မလဲ။ အမိန့်ပေးလေ့ရှိပြီး နောက်ကွယ်တွင်
အမျိုးသမီးများမှ ခနဲတဲ့တဲ့ပြောကြသည်။ နှာခေါင်းသံကိုတုပြီး ရယ်မော
တတ်ကြရာ သူမကထပ်အော်လိုက်မှ ငြိမ်သွားကြသည်။ တံခါးထွက်သောအခါ
နောက်ကျသော အမျိုးသမီးကြီးတွေ၊ မသန်မစွမ်းများ အရိုက်ခံရသည်။
'သနားကြင်နာခြင်းဆိုတာ မင်းမသိဘူးလား၊ အကြင်နာတရား မရှိရင် အဆုံးမှာ
ဘုရားသခင်ထံက ဘာမှမရ နိုင်ဘူးဟု ကျွန်မကပြောသည်။ မသိကြောင်း၊
သိလည်း မသိချင်ကြောင်းပြောသည်။

သို့သော် ဂေါ်ဝက်စကူး၌ အာနည်းချက်ရှိသည်။ ဆေးကုသ၍
ခွင့်မရှိသော်လည်း၊ သွားကိုက်သော အမျိုးသမီးများကို သွားဆရာဝန်ထံ
သွားခွင့်ပေးသည်။ သူတို့ သွားကိုက်ခံဝေဒနာကို ဤအမျိုးသမီး အစောင့်များ
အနေဖြင့် မည်သို့ယူဆကြောင်း မပြောတတ်ပါ။

ကျွန်မသည် လူများ၏ ချစ်ခင်မှု၊ မုန်းတီးမှုနှင့် တုန်ပြန်ချက်များကို
ကောင်းကောင်းသိပါသည်။ ဤဝတ်စုံ ဝတ်ထားသောသူများသည်

ရုပ်သေးမျှသာ ဖြစ်သည်။ ရိုက်ခိုင်းလျှင် ရိုက်သည်။ ကန်ခိုင်းလျှင်ကန်သည်။
၎င်းတို့သည် ဖျာကဲ့သို့ အနင်းခံရသည်။ ညာတာရမည်ဆိုလျှင် လှည့်ပင်မကြည့်
တော့ပါ။ ရဲစုံထောက်ကျောင်း၌ နာခံခြင်းသည် အဓိကသင်ခန်းစာ ဖြစ်ပြီး၊
သင်တန်းသားများသည် တောဇနပုဒ်လာကြသည်။ ဝတ်စုံ၊ ရာထူးများကို
မတွေ့ဘူးကြပါ။ သေနတ်ချိတ်လိုက်သည်နှင့် ၁၀၀၀ ခိုင်သည်။
ရိုမေးနီးယားကနိုင်ခဲ့သည်။ ရိုမေးနီးယားသည် ၎င်းတို့၏ ကမ္ဘာပင်ဖြစ်သည်။
အာဏာရှင်စနစ်သည် အလုပ်သမားကို အခြေခံသဖြင့် ဆရာ၊ ဆရာမ
ပါမောက္ခနှင့် ပညာတတ်များသည် ကွန်မြူနစ်စနစ်ကို အဟန့်အတားဖြစ်စေ
ကြောင်း၊ ၎င်းတို့၏ ခေါင်းထဲရိုက်သွင်းထားသည်။ ကွန်မြူနစ်ပါတီနှင့်
ပါတီမှပေးသော ကတိသစ္စာအားလုံးကို ယုံကြည်လက်ခံ ကြသည်။

စင်ဒရာသည် အခန်းထဲ၌ အနေမှန်သည်။ သူမက ငယ်သေးသည်။
မျက်လုံးကြည်လင်ပြီး အရပ်ရှည်သည်။ ဆံပင်လည်းရှည်သည်။ သိပ္ပံဘွဲ့ရပြီး
တစ်လခန့်တွင် အဖမ်းခံခဲ့ရသည်။ အသံနေအသံထား ဖြည်းညှင်းသဖြင့်
ချက်ခြင်းဖမ်း၍ မရနိုင်ပါ။ သူ့မ၏ အစ်ကိုကြောင့် အဖမ်းခံရသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီး
အာဆီနက်စကူး၏ လွတ်လပ်ရေးတပ်ဖွဲ့ ဝင်ဖြစ်သည်။ တက္ကသိုလ်မှာ နေ့စဉ်
ပြောစကားကြောင်း အတိုင်ခံရသည်။ ကျွန်မတို့ စကားပြောနေစဉ်တွင်ပင်
မျက်လုံးများ ကြောင်လာပြီး အသံလည်း တစ်ခါတစ်ခါ တိမ်သွားသည်။
အကျဉ်းသားများ၌ ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိသည်။

တစ်ညနေတွင် စင်ဒရာမှ အိပ်ယာဘေးအား ရှင်းလင်းနေသည်။
အမျိုးသမီးတစ်ဦးသည် ကျွန်မအနားလာပြီး စင်ဒရာ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေကြောင်း၊
စိတ်ဖောက်ပြန်နေသည်ဟု ထင်ကြောင်းပြောပြသည်။ ကျွန်မသွားကြည့်ရာ
ငိုနေသည်။ လက်များက ဆံကိုလိမ်ကျစ်ပြီး ရုတ်တရက် “ငါမသိဘူး၊
ငါမမှတ်မိဘူး၊ ငါသူတို့ကို မတွေ့ဘူး”ဟု အော်လိုက်သည်။ အခန်းထဲသို့
ပိုင်ရိုကား ဆင်းလာသည်နှင့် အခြေအနေပိုဆိုးသည်။ အပြင်သို့ ထွက်သွားရန်
ပြောသဖြင့် အမျိုးသမီးများ ချေမကိုင်မိ၊ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်နေကြသည်။

စင်ဒရာသည် အသက်ရှူပြင်းထန်လာပြီး၊ မျက်နှာလည်းနီလာသည်။
နောက်အော်ပြီး ခုန်ထွက်လိုက်သည်။ လက်ဖြန့်ကာ ဆံပင်များ ဖွနေသည်။
လူများကိုလည်း တိုက်ထုတ်လိုက်သည်။ ဗူးခွံများဖြင့် ဝိုင်းရစ်ကား၏ ခေါင်းကို
ပစ်ပေါက်လိုက်သော်လည်း မထိပါ။ တစ်ချို့က ခေါင်းမြီး ခြုံကြသည်။
အချို့အော်ဟစ်ကြသည်။ တစ်ခန်းလုံး ဆူညံသွားသည်။ သန်သန်မာမာ
အမျိုးသမီးနှစ်ဦး စင်ဒရာနာမ်းလုံးကြသည်။ လုံးထွေးသတ်ပုတ်နေကြစဉ်
ဝိုင်းရစ်ကား၏ ‘ဘမ်းဟေ့၊ ဆီးဟေ့၊ ဘုရား၊ ဘုရား၊ နတ်ဆိုး တစ်ထောင်
လောက် ဝင်စီးနေသလိုပါဘဲ” အော်ဟစ်သံကြားရသည်။ ပီရီနှစ်ကာမှ
အကြံရပြီး၊ စောင့်ဖြင့် စင်ဒရာ၏ ခေါင်းကိုအုပ်လိုက်သည်။ ထိုအခါမှ
ကြမ်းပြင်ပေါ် လဲကျသွားသည်။ စင်ဒရာကို နိုင်နိုင်နင်းနင်း ဖိထားလိုက်ကြသည်။
လှုပ်ရှားမှုများ လျော့နည်းလာပြီး ငြိမ်သွားတော့သည်။ ထို့နောက်
ကုတင်တန်းလျားပေါ် မတင်လိုက်ကြသော်လည်း သတိမရတော့ပါ။
အဝတ်အစားများ စုတ်ပြုပြီး ချွေးစိုရွှဲနေသည်။ အပြင်ဖုကခန်းမှမေးမြန်းသံများ
ကြားရသည်။ အမေးခံရသည်။ တုန်တုန်ရီရီဖြင့် လှမ်းကြည့်သည်။ မိန်းကလေး
တစ်ဦး ဒူးကွေးထားပြီး တောင့်ခံနေသည်။ ကြောက်လန့် နေပုံရသည်။
လန်ဖြန့်ပြီး ‘ငါမသိဘူး၊ အဲဒီမှာ ငါမရှိဘူး’ဟု နောက်ထပ်အော်ပြီး မရိုက်ကြပါနဲ့။
ကျေးဇူးပြု၍၊ ကျေးဇူးပြု၍ အားအား အားဟူသောအသံများ ကြားရသည်။
နောက်မှ သူမမျက်စေ့ပွင့်လာသည်။ ကြောက်ရွံ့နေသည်။ အစစ်ဆေးခံနေရ
သကဲ့သို့ ဖြစ်နေပါသည်။

‘ဗူး’ခံသဖြင့် ရိုက်နှက်သည့် အသံမျိုးထွက်လာသည်။ အစသာရှိ
သေးသည်။ တစ်နာရီခန့်လောက် တစ်ခန်းလုံး ဆူညံပြီး ငိုသံများစုံနေသည်။
တစ်ဦးပြီးတစ်ဦး အရေးနိမ့်လာကြသည်။ ဝိညာဉ်ဆိုးက ဝိုင်းရံအနိုင်ယူနေသည်။
မီးရောင်အောက်တွင် ရူးသွပ်နေသော မျက်နှာပေါ်လာသည်။ အစတွင်
ကျွန်မဘာလုပ်၍ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိပါ။ ရင်ထဲတွင် မီးဖိုဖို ထားသကဲ့သို့
ပူလောင်နေသည်။ အကြီးအကျယ် အစစ်ခံရနေသည်။ ကြောက်ရွံ့ခြင်းနှင့်အတူ

ရစ်ချက်နှင့် မိဟိုင်းအတွက် စိတ်ပူပန်လာသည်။ ထိုဆိုးဝါးမှုကို ဆုတောင်းခြင်းဖြင့် တိုက်ပွဲဝင်ပါသည်။ ဆုတောင်းချက်များကို ရွတ်ဆိုသည်။ သီလရှင်များမှ ရွတ်ဆိုနေကြသည်။ ထိုအခါ မိန်းမများ စုလာကြသည်။ ကြောက်မက်ဘွယ်နေရာမှ ထွက်ပြေးလာပြီး ကျွန်မတို့ထံခိုလှုံသကဲ့သို့ တိုးဝင်လာကြသည်။

အစောင့်များအတွက် ဤအတွေ့အကြုံများရှိခဲ့သည်။ ၎င်းတို့မပါသကဲ့သို့ ဖာသီဖာသာ နေကြသည်။ စင်ဒရာမှ အစပြုပြီး ယခုအိပ်မောကျနေကြသည်။ ရှိုက်သံများ တဖြည်းဖြည်းပျောက်ကွယ် သွားသည်။ တစ်နာရီအတွင်း ပုံမှန်ဖြစ်လာသည် ကြောက်ရွံ့မှုများ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ကြာမြင့်စွာ ကျွန်မ ဆုတောင်းနေမိသည်။ ‘ကိုယ်တော် ဤအမျိုးသမီးများအပေါ် ဩဇာညောင်းခွင့် ဉာဏ်ပညာပေးပါ။ သူတို့ဝိညာဉ်ကို ကယ်တင်ခွင့်ပေးပါ’ ဟူ၍ ဖြစ်သည်။ အပြင်ဘက်မှ အစောင့်များ၏ ဘိနပ်သံဝေးသွားသည်။ နောက်မှ တံခါးကြီးပိတ်သံကြားရသည်။ တစ်ခြားအခန်းမှ ညချောင်ဆိုးသံကြားနေရသည်။ ဂျီလားဗားထောင်ထဲတွင် လူသုံးထောင်အိပ်နေပါပြီ။ အားလုံးအိပ်ပျော်သွားကြလေပြီ။

နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်မသည် အယ်(လ်) ဒါဂါရီလွယ်ခေါ် ပါတီဝင်ဟောင်းတစ်ဦးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပါသည်။ သူမသည် ရဲစုံထောက်အရာရှိရာထူးမှ ဖြုတ်ခံရသူဖြစ်သည်။ ရာထူးဖြုတ်ချခံပြီး အများအပြား ထောင်ထဲရောက်လာကြသည်။ အယ်(လ်)စာပင်၊ ပါတီကို ယုံတုန်းဘဲလား၊ ‘ယုံတာပေါ့၊ ငါ့ယုံကြည်ချက်တွေ မပြင်းပါဘူး။ ငါ့ကို ဖမ်းချုပ်တာသူတို့အမှားဘဲ’ ‘ဒီလိုဖမ်းဆီးလို့ ငါလဲယုံကြည်ချက် မပြောင်းသွားပါဘူး’ ဟု ဆိုသည်။ တကယ်တမ်းတော့ ပိုပြီး၍ပင် ပြင်းထန်လာသည်။ ခရစ်တော်သာလျှင် စစ်မှန်သော မိတ်ဆွေဖြစ်ကြောင်း လူများကို ပြောပြချင်သည်။

‘မင်းလုပ်ရင် အခန်းတစ်ခုလုံး အပြစ်ဒဏ်ပေးခံရမယ်။ ဘုရားအတွက်၊ မင်းအတွက် ဒုက္ခမခံနိုင်ပါဘူး။ မင်းကို ဘာများအကူအညီတွေ ပေးလိုက်ဟု ဆိုသည်။ ဂျက်ကိုမကြိုက်လျှင် ဂျက်အကြောင်း သိထားရမည် ဖြစ်ကြောင်း။

နှစ်သက်သော ဘုရားသခင်အကြောင်း မည်မျှသိထားသနည်းဟု မေးလိုက်ရာ ဘုရားသည် တစ်ဖက်စွန်းရောက်သော သိပ္ပံပညာကို ထွန်းကားစေချင်သော အထက်တန်းလွှာ ချယ်လှယ်သူများ၏ နာယက လူကြီးဖြစ်သည့်အပြင် ဘုရားအတွက် အကြောင်းပြ၏။ ညစ်ထုတ်၍ရသော ငွေကြေးဖြင့် ဘုရားကျောင်း ဆောက်ခြင်း၊ ဖျက်ဆီးရေးလုပ်ငန်းအတွက် လက်နက်ဆန်းများကို ကောင်းကြီးပေးသော ဘုရားဖြစ်ကြောင်း စွပ်စွဲသည်။ ကျွန်မက ‘မင်းပြောတဲ့ ဘုရားဟာ ချစ်စရာမကောင်းဘူး၊ ငါချစ်တဲ့ ဘုရားဟာ အဲဒီလိုမျိုးမဟုတ်ဘူး။ ဆင်းရဲနွမ်းပါးတဲ့ အလုပ်သမားဘက်က ရပ်တည်ပေးတဲ့ ဘုရား၊ သူကိုယ်တိုင် ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်မှုထဲက ကြီးထွားလာတာ။ ငတ်မွတ်သူတွေကို ကျွေးတယ်။ ဖျားနာသူတွေကို ကုသတယ်။ မေတ္တာတရားကို သင်ပေးတယ်။ ငါတို့အတွက် အသေခံတော်မူတယ်’ ဟု ပြောပြလိုက်သည်။

“ချစ်ခြင်းက ဘာအတွက်ကောင်းတာလဲ” ဟု သရော်ရင်း၊ “ငါ့အတွက် ဆိုရင် ဘာပဲပြောပြော အမုန်းတရားဘဲ၊ ငါ့ကို အကောက်ကြံပြီး၊ ထောင်ထဲ ထည့်တဲ့ ရဲဘော်တွေကို ရွံ့တယ်။ သူတို့အားလုံး ငရဲထဲရောက်ဖို့ မေတ္တာပို့ တယ်။ ငါဟာ ပါတီအတွက် အသက်ပေးဝံ့ပေမယ့် ငါ့ကို ယခုလို လုပ်ရက်တယ် ဟု ခေါင်းညိတ်ပြောဆိုရာ မျက်လုံးထဲတွင် မျက်ရည်စို့နေသည်။ ထို့ပြင် ‘ဒါတွေငါမယုံဘူး။ ခွင့်လွှတ်ခြင်းကို ငါလက်မခံဘူး၊ ဒါတွေဟာ အပိုတွေ’ ဟု ဆိုပြီး ငိုနေသည်။ သူမအတွက် ဆုတောင်းပေးရမည်၊ ခွင့်လွှတ်ရမည်။

သူမအတွက် ထူးခြားနားပါ။ ‘အမေရိကန်တွေလာရင် ကြိုးဒဏ် ပေးတယ်။ ကွန်မြူနစ်အုပ်ချုပ်ရင် ထောက်ချတယ်။ ဘာခွင့်လွှတ်ခြင်းလဲဟု ဆိုပြီး မျက်ရည်ယိုစီးနေသည်။ ထိုင်ချပြီး မျက်နှာကို သုတ်လိုက်သည်။ ကျွန်မကို သေသေချာချာ စိုက်ကြည့်နေသည်။ ‘စဘီးနားဝန်ဘရင်း၊ မင်းအလွန်ပါးနပ် တယ်။ တရားမဟောနှင့် လို့ပြောရင်လည်း ငါးမိနစ်အတွင်း ငါ့ကို တရားပြန်ဟောနေသည်ဟု’ ပြောပါသည်။ ‘မစွမ်းရဲလွယ်ကလည်း အစောင့်များ ခေါ်ရန်မပြောတော့ပါ။ အခု အခန်း (၄)တွင် ကျွန်မကို မသိသူမရှိတော့ပါ။

အမျိုးသမီးများမှ ပြင်သစ်စာနှင့် ဂျာမန်စာများကို သင်ကြသည်။ အကောင်းဆုံးတပည့် ဖင်နီမာရင်း(စ်)လူးက “ဝန်းဘရင်းရဲ့ သင်ခန်းစာတွေဟု ‘ဒယူ’ သို့မဟုတ် ‘ဂွတ်’နှင့် စတယ်ဟု ရယ်ရယ်မောမော ပြောပါသည်။ အချို့ကအား၍ သင်ကြသည်။ ဘူချာရတ်တွင် မဟာမိတ်တပ် အများကြီး ရှိသောကြောင့် ထောင်ကလွတ်လျှင် စကားပြန်လုပ်ရန် အသုံးဝင်ကြောင်း ပြောပြရသည်။

ဖင်နီ၏ ယောက်ျားနှင့် အမေသည် ထောင်ထဲတွင် ရှိသည်။ သူမသည် (၅)နှစ်သာ ရှိပြီး၊ စကားနည်းကာ ရှက်တတ်သည်။ မျက်လုံးပြူးသည်။ ဆံပင်ပွသည်။ ကျွန်မတို့ မနက်ခင်းတာဝန်ပြီးဆုံးသွား၍ မြက်ခင်းပြင်၌ စကားပြောကြသည်။ တပ်ကြပ်ကြီး အက်(စ်)ပါရားနှင့် တပည့်တပန်းများက အလုပ်ရှုတ်နေကြဆဲဖြစ်သည်။ ဖင်နီက မြက်တပင်မှာ အသက် အလွန် ပြင်းထန်ကြောင်းပြောပြီး မြက်ပင်ကို ကိုက်ကြည့်သည်။ ကျွန်မတို့ ရင်းနှီး လာသည်။ ပြင်သစ်သင်ခန်းစာကို ဖိနှိပ်အောက်ခံ သားရေပြားပေါ် ရေးသင်ကြ သည်။ ဂျီလားဗားတွင် ဘာမှမရပါ။ သို့သော် ဒီဒီတီကိုမူ ပက်ဖြန်း ပေးသည်။ သားရေပြားပေါ် ဆေးမှုန့်ဖြန့်ပြီး အစတစ်စဖြင့် စာရေးရသည်။

သူမနေကောင်းသဖြင့် သင်ခန်းစာရပ်ထားရသည်။ မည်သို့ဖြစ်သည်ကို မသိ လှိုင်တက်လာသကဲ့သို့ ခံစားရသည်။ တစ်ခါတစ်လေ ဆေးမှူးလေးလာ သော်လည်း တွေ့ရန်မလွယ်ပါ။ ဖျားနာနေကြောင်း မိန်းမများ အံ့နေကြသည်။ အော်ကြ၊ ဟစ်ကြ၊ အသနားခံကြသည်။ ဆေးတောင်းကြသည်။ အရေးကြီး ရောဂါကိုသာ ကြည့်ပေးသည်။ ကုစားနည်း နှစ်မျိုးသာရှိသည်။ ဝမ်းမကောင်း လျှင် ‘သာလဆတ်’ ပေးပြီး အထွေထွေရောဂါအတွက် “အယ်စပရင်” ပေးသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် ဖင်နီပါရင်းနစ်ကူများသည် ဖျားနာ၍လဲကျရာ စောင်ပေါ်တင်ပြီး ယူဆောင်သွားခဲ့ကြသည်။ နောက် ၄-၅ရက်တွင် ပြန်ရောက် လာသည်။ ဆရာဝန်က အူတွင် အနာဖြစ်၍ နေကြောင်းနှင့် ခွဲစိတ်ကုသ ရမည့်အကြောင်း ပြောသည်။

နောက်လေးငါးပတ်ကြာသောအခါ ဖင်နီကို ထောင်ဆေးရုံသို့ခေါ်သွားသည်။ ကုမရသော ကင်ဆာရောဂါ ဖြစ်နေသောကြောင့် ထိုဆေးရုံမှာပင် ဆုံးသွားသည်။ ဖင်နီ၏မိခင်ကို အလုပ်စခန်းများတွင် တွေ့၍အကျိုးအကြောင်းကိုသာ ပြောပြလိုက်သည်။ ကျွန်မတို့ တန်းလျား တစ်ဘက်တွင် မစွပ်အိုင်အိုင်နစ်ဆိုသူ အမျိုးတစ်ဦးရှိသည်။ သူ၏ သားသည် ဗိုလ်မှူးကြီး အာဆင်နစ်ကူးနှင့်အတူ တောင်ပေါ်တွင်ရှိပြီး၊ သမီး နှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်က မစ်လေးထောင်တွင်ရှိသည်။ တစ်ယောက်မှာ ကျွန်မတို့ထောင်တွင် ရှိသည်။ မိခင်သည် ချောင်းကြည့် ပေါက်ကလေးတစ်ခု လုပ်ထားပြီး ကြည့်လိုက်သည်။ လျှိုပါက်မှ ကြည့်ရာ အပြင်၌ သမီးတွေ့လိုက်သည်။ ဖမ်းမိလျှင် ဒဏ်ပေးခံရမည်။ (၆၁) အရွယ်အမျိုးသမီးကြီး၏ သမီးငယ်ကို တွေ့ချင်သော စွန့်စားမှုဖြစ်သည်။ သူမကြည့်လေလေ မျက်ရည်ကျလေလေ၊ တစ်ခါတစ်ရံ ကျွန်မထံလာပြီး သူ့ယောက်ျားအကြောင်း ကလေးတွေအကြောင်း များကို ပြောပြသည်။ ရစ်ချတ်ကိုလည်း မေးသည်။ အကျဉ်းသားတော်တော် များများ ရစ်ချတ်ကို သိကြသည်။ စတွေ့ကြပုံ၊ အမြဲ သင်းအုပ်ဆရာ လုပ်ပုံ၊ ဂျူးဖြစ်လျက်နှင့် ခရစ်ယာန်အဖြစ် ရှားရှားပါးပါး ဖြစ်လာပုံတို့ကို မေးကြသည်။

‘ရာဇဝင်ရှည်ကြီးဖြစ်ကြောင်း ဟုပြောလိုက်သည်။ ဝမ်းနည်းချိန်၊ ဝမ်းသာချိန် ပြည့်နှက်နေသည်။ ကျွန်မသည် နောက်ကြောင်း မစဉ်းစားချင်ပါ။ မစွပ် အိုင်အိုင်နစ်က စိတ်ရှည်လက်ရှည် နားထောင်သည်။ တခါတရံ တစ်ယောက်တည်း စကားပြောနေသကဲ့သို့ သူမက “ဟုတ်လားဟု” ပြောလေ့ရှိသည်။ မေးတိုင်းမေးတိုင်း အစအဆုံး ပြန်ပြောပြရသည်။ မထမအကြိမ် တွေ့စဉ်က ရစ်ချတ်က (၂၇)နှစ် ကျွန်မက လေးနှစ်ငယ်ကြောင်း ပြောပြသည်။

ကျွန်မ ပြောင်းလဲခြင်း

MY CONVERSION

ဘူချာရတ်မြို့တော်ရှိ ဝန်းဘရင်းတို့ နေထိုင်ရာ လမ်းဘက်ကို ချိုးဝင်လိုက်သည်။ ဦးလေးသွားနေကျဖြစ်၍ ပထမအကြိမ်အဖြစ် ကျွန်မလိုက်သွားသည်။ အိမ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ လူငယ်တစ်ဦးသည် အပေါ်ထပ်လသာဆောင်တွင် ရပ်နေသည်။ သူ၏ ရှစ်ခေါက်ချိုးမျက်နှာကို မြင်ရ၍ လှည့်ပြန်ချင်စိတ်ပင်ပေါ်လာသည်။ ဦးလေးကိုတွေ့သဖြင့် လက်ရမ်းပြပြီး အောက်ဆင်းလာကာ နှုတ်ဆက်သည်။ မိတ်ဆက်ပြီးသည်နှင့် သူက အဘယ်ကြောင့် ဒေါသထွက်နေကြောင်းကို ပြောပြသည်။

သူ့အမေက မိန်းမယူဖို့ နားပူနာဆာလုပ်နေကြောင်း၊ အမေရွေးပေးသောမိန်းကလေး၊ စီးပွားရေးကောင်းကြောင်းနှင့် အမွေစား အမွေခံဖြစ်ကြောင်းများကို ပြောပြသည်။ ကျွန်မ ကောင်းပါသည်ဟုပြောဆိုပြီး ရယ်မောလိုက်ကြသည်။ ဘဝင်မကျသည့်ကိစ္စမှာ မိန်းကလေးမိခင်၏ အားလုံးချမ်းချမ်းသာသာနေဖို့ အကောင်းဆုံးနည်းလမ်းဟူသော အပြောကို နှစ်သက်သောကြောင့် လသာဆောင်ကို ထွက်လာကြောင်းပြောကာ နောက်ပြောင်ရင်းဖြင့် ကျွန်မကဲ့သို့သော မိန်းကလေးမျိုးရလျှင်၊ ငွေတစ်သန်းကို မမက်ကြောင်း ဆက်ပြောသည်။ ကျွန်မပဲရစ်ကို မပြန်တော့ပါ။ ဘူချာရတ်တွင် အလုပ်တစ်ခုလုပ်ပြီး ညနေတိုင်းတွေ့ကြသည်။ ရစ်ချတ်နှင့် ကျွန်မစိတ်တူ သဘောတူဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။ နှစ်ဦးစလုံး ကလေးဘဝက ဆင်းရဲခဲ့ကြ သည်။ နှစ်ဦးစလုံးက ဂျူးလူမျိုးဖြစ်ပြီး ဘာသာရေးကို ဂရုမစိုက်ကြပါ။

ရစ်ချတ်သည် အလားအလာရှိသော စီးပွားရေးသမားဖြစ်ပြီး သူဉာဏ်ပညာနှင့် ပိုက်ဆံရှာတတ်သည်။ ပထမဆုံးရသောလစာဖြင့် ညကပွဲသွားကြသည်။ ဇာတ်ရုံသွားကြသည်။ မနက်ဖန်အတွက် မပူကြပါ။ သို့သော် တစ်ညနေတွင် သူကဖြစ်စလွယ်အသက်မရှင်ချင်သောကြောင့်

သူနှင့်နေလျှင် ဒုက္ခရောက်မည်ကို စိုးရိမ်သွားသည်။ သို့သော် ကျွန်မတို့ နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်နေကြသောကြောင့် အခြားအရာများ ခေါင်းထဲမထည့် တော့ဘဲ ဂျူးဘာသာအရ လက်ထပ်ကြသည်။ ဝိုင်အရက်ခွက်ကို အစဉ်အလာ အတိုင်း ကြမ်းပြင်ပေါ်ပေါက်ခွဲရသည်။ အဓိပ္ပါယ်မှာ ယေရုရှလိုင်မြို့သည် တစ်ကြိမ်က တစ်ပါးအမျိုးသားများ၏ ခြေဖဝါး အောက်ရောက်ခဲ့ကြောင်း သတိပေးသည့်သင်္ကေတ ဖြစ်သည်။

ပျော်ရွှင်မှုသည် တစ်နှစ်ပင် မကြာလိုက်ပါ။ ရစ်ချတ်ချောင်းဆိုးရောဂါ စွဲကပ်လာသည်။ ဆရာဝန်ဆီက ပြန်လာသောအခါ၊ မျက်နှာဖြူဖတ်၊ ဖြူရော် ဖြစ်လာသည်။ အဆုတ်တစ်ခြမ်းတွင် အမာရွတ်ရှိ၏။ အဆုတ်ရောဂါ ဆေးရုံသို့ ချက်ခြင်းတက်စေသည်။ ထိုစဉ်က တီဘီရောဂါကို အကြာကြီးကုသရသည်။ သေကြေပျက်စီးနိုင်သည်။ ရစ်ချတ်သေဒဏ် ပေးခံရသည်ဟု ကျွန်မ ယူဆသည်။ ကျွန်မဘဝတွင် ဝမ်းနည်းစရာ အကောင်းဆုံးနှင့် ကြောက်စရာ အကောင်းဆုံးအချိန်ဖြစ်ပြီး ကျွန်မဝမ်းသာရမည့်အချိန်၏ လှည့်စားချက်ဖြစ် လေသည်။

ရစ်ချတ်သည် တောင်ပေါ်ဆေးရုံသို့ ထွက်သွားသောအခါ ကျွန်မ လည်း အမေထံသွားနေသည်။ အမေသည် သဘောကောင်းသည်။ ညအချိန် ငိုယိုပြီးမှ အိပ်ပျော်သွားလေ့ရှိသည်။ နှစ်ပတ်တစ်ခါ ရထားနှင့် သူ့ကို သွားကြည့်သည်။ နေရာက အလွန်ကြူနူးစရာကောင်းသည်။ တောင်ပေါ် ရှုခင်းများ အလွန်လှသည်။ ချိုင့်ဝှမ်း အသွယ်သွယ်နှင့် တောတောင်ရေမြေများ စိမ်းစိုလှပနေပါသည်။ ရစ်ချတ်လည်း ကျေနပ်ပါသည်။ သူ၏ဘဝတွင် ပထမအကြိမ် အနားယူခြင်းဖြစ်သည်။ သူကျေးဇူးတင်နေသည်။ ရောဂါသက်သာလာပြီး နောက်ပြောင်းလဲသွားသည်။ အတိတ်ကို ပြန်တွေးပြီး လူများကိုဒုက္ခပေးခဲ့ပုံ၊ မိခင်အားဒုက္ခပေးခဲ့ပုံ မိန်းကလေးများကို လှည့်စားခဲ့ပုံနှင့် အတ္တဆန်ခဲ့ပုံများကို စဉ်းစားပြီး နောင်တရနေပါသည်။

ကျွန်မက ဝမ်းမနည်းရန်နှင့် လူငယ်သဘာဝဖြစ်ကြောင်းအပြင်

ကျွန်မလည်း ထိုကဲ့သို့ နေခဲ့ကြောင်းပြောပြသည်။ တစ်ခါက လူနာအမျိုးသမီးမှ စာအုပ်တစ်အုပ်ဖတ်နေသည်။ ဒီရက်တစ်တုံး ညီအစ်ကိုများ အကြောင်းဖြစ်ပြီး တို့ဂျူးများကို ပြောင်းလဲစေလိုကြသည်။ အသက်တာဖြုန်းတီး နေချိန်တွင် လူတစ်စုက သူ့အတွက် ဆုတောင်းပေးနေသည်။ ရစ်ချတ်မှ သခင်ယေရှု အကြောင်းပြောလိုက်ရာ ကျွန်မထိတ်လန့်သွားသည်။ ကျွန်မတို့ အော်သိုဒေါ့ ဂျူးမိသားစု၌ ခရစ်တော်နာမည်ကို လုံးဝမပြောရပါ။ ခရစ်ယာန် ဗိမာန်တော် ရှေ့ဖြတ်သွားလျှင် မျက်နှာတစ်ဘက်လွှဲရသည်။ ကျွန်မသည် ဂျူးထုံးစံအတိုင်း ကြီးပြင်းလာသူဖြစ်သည်။ ရစ်ချတ်ကဲ့သို့သော လူမျိုးက ခရစ်တော် အကြောင်း ပြောသဖြင့် အလွန်အလွန် စိတ်ချောက်ချား သွားသည်။

ခရစ်ယာန်များသည် ဂျူးလူမျိုးများ ညှင်းဆဲခံခဲ့သော သမိုင်း အကြောင်းကို ကောင်းကောင်းသိကြသည်။ ဂျူးများကို အတင်းအဓမ္မ ဗဟိဇာ ပေးသည်။ ဂျူးများသည် မိမိရင်သွေးများကို သတ်ကြရသည်။ ၎င်းတို့ကိုလည်း သတ်ကြသည်။ ထောင်ပေါင်းများစွာ သေကြရသည်။ ဘာသာရေးကိုမူ အပြောင်းမခံကြပါ။ အတင်းအဓမ္မ ကာသိုလိပ်ဘုရားရှိခိုး အစီအစဉ်၌ ပါဝင်စေသည်။ နားကို ဖယောင်းဖြင့် ပိတ်ကြသည်။ ဤကိစ္စသည် ဘုရားကို စော်ကားခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဂျူးများက ခံယူသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တွင်လည်း အခြေအနေမကောင်းပါ။ အော်သိုဒေါ့အသင်းတော်သည် ဂျူးတွေကို မုန်းသည်။ လူသာရင် အသင်းတော်သည် ဂျူးများကို မုန်းသည်။ ဤနိုင်ငံ၌ ဂျူးကို အမုန်းဆုံးသောအဖွဲ့သည် 'နိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ ခရစ်ယာန်ဘာသာ ကာကွယ်ရေး အသင်း' ဖြစ်သည်။ သူတို့၏ အဓိကလုပ်ငန်းသည် ဂျူးကျောင်းသားများကို ရိုက်နှက်ခြင်းနှင့် ဂျူးဆိုင်များကို ဝင်ရောက်ဖျက်ဆီး ခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ရစ်ချတ်တစ်ယောက် ခရစ်ယာန်ဖြစ်လာရန် အတိတ်၊ ပစ္စုပ္ပန် အခြေအနေက မဆွဲဆောင်နိုင်ပါ။ တစ်တစ်ယောက်က ကျွန်မကို ခရစ်ယာန်အကြောင်း မပြောခဲ့ဘူးပါ။ ရစ်ခတ်၏ဝေဒနာ သက်သာပျောက် ကင်းသွားသည်။ ဘုရားရတ်ကို ပြန်ရောက်သောအခါ ယခင်က ပျော်ခဲ့သမျှကို

ပြန်ပြောပြသည်။ ရစ်ချတ်က သူ့အနေဖြင့် ဓမ္မသစ်ကျမ်းကို ရှာဖွေတွေ့ရှိပုံကို ကျွန်မအား ကြိုးစား၍ပြောပြနေပါသည်။ ခရစ်တော်၏ အကြောင်းပင်ဖြစ်သည်။ ယခင်က ကျွန်မတို့ကလေးရဘို့ စိတ်မကူးသော်လည်း ရစ်ချတ်က၊ ကလေးများကို မည်သို့ပြုစုပျိုး ထောင်ရမည်ကို ပြောနေလေပြီ။

ရစ်ချတ်သည် တောင်ပေါ်ရွာတစ်ရွာတွင် အပန်းဖြေသွားသည်။ အံ့ဩစရာ တစ်ခုမှာလက်သမားလူကြီးတစ်ဦးသည် ကျွန်မတို့နှင့် အတူစကား လာပြောသည်။ သူက ရစ်ချတ်ကို ဂျူးမှန်းသိသွားသဖြင့် မျက်လုံးရွှင်ပြလာ သည်။ ရစ်ခတ်လက်ကို ဆုတ်ကိုင်ပြီး ထိုလူကြီးက ‘ငါ့အသက်တာမှာ ဘုရားသခင်ကို အခွင့်အရေးတစ်ခုတောင်းတယ်၊ ခရစ်တော်ဟာ ဂျူးလူမျိုး ဖြစ်တဲ့အတွက် ကျွန်ုပ်ဂျူးတစ်ယောက်ကို ခရစ်တော်ထံယူဆောင်ခဲ့ဘို့ ပြင်ဆင်ပေးပါလို့ တောင်းတယ်၊’ ဒီအလုပ်ရုံမှာ ဂျူးမရှိဘူး။ ကျွန်ုပ်ဟာ ရွာကနေ မသွားတတ်တော့။ ဂျူးတစ်ယောက်ပို့ပေးဘို့ တောင်းခံတယ်။ အခု မင်းရောက်လာပြီလေ။ ငါဆုတောင်းပြည့်သွားပြီ’ဟု ပြောလေသည်။

ရစ်ချတ်ခမျာ စိတ်အလွန် ထိခိုက်သွားသည်။ ကျွန်မလည်း အကြီးအကျယ် စိတ်ဝါတ်ကျသွားသည်။ ကျွန်မတို့ မပြန်မီ၊ လက်သမားကြီး သည် ရစ်ချတ်ကို ကျမ်းစာအဟောင်းကြီး တစ်အုပ်ပေးလိုက်သည်။ သူက ‘ငါနဲ့ငါ့ဇနီးဟာ ဒီကျမ်းစာနဲ့ နာရီပေါင်းများစွာ ဆုတောင်းခဲ့တယ်။ မင်းပြောင်းလဲ လာဘို့ဘဲ’ ရစ်ချတ်မှ ကျမ်းစာကို အကြိမ်ကြိမ်ဖတ်သည်။ ကျွန်မဘာလုပ်ရမှန်း မသိတော့ပါ။ အလွန်အလွန်ကြောက်လန့်နေသည်။ ဂျူးတစ်ယောက်၏ နှလုံးသားထဲ၌ ခရစ်ယာန်ကို မည်မျှရှုံ့ရှာကြောင်း အပြင်လူတစ်ဦးက ခန့်မှန်း၍မရနိုင်ပါ။ သမိုင်းကြောင်း မှန်းတီးမှုများအပြင်၊ ကိုယ်တင်ခံစားချက်များ ရှိသည်။ ကျွန်မငယ်ရွယ်စဉ်က၊ ကျောင်းမှအပြန်လမ်းထောင့်၌ မိန်းကလေး အကြီး နှစ်ယောက်တို့သည် ကျွန်မဆံပင်ကို ဆွဲရန်စောင့်နေလေ့ရှိသည်။ ‘မင်းဟာ ညစ်ပတ်တဲ့ ဂျူးမကလေးဘဲ’ဟု ပြောကြသည်။ သူတို့သည် ခရစ်ယာန်များ ဖြစ်သည်။ ကစားစရာ တစ်မျိုးဟု ကျွန်မကိုထင်ကြသည်။

နောက်ကြီးပြင်လာ သောအခါ ဂျာမနီနိုင်ငံ၌ ဂျူးများကို သတ်ဖြတ်သည့်အမှုကြီး စခဲ့သည်။

ရစ်ချတ်ကပြောသည်။ ယေရှုသည်လည်း ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်မှုအောက်၌ မတရားခံခဲ့ရသည်။ ဤမျှလောက် တားဆီးထားသည့် အမည်နာမကို ရစ်ချတ်၏ ပါးစပ်မှထွက်မလာစေချင်ပါ။ ‘ငါသူ့ကို မလိုဘူး’ ဟု ပြောလိုက်သည်။ “မင်းလည်း ယေရှုကိုမလိုဘူး၊ ဒါသဘာဝမကျဘူး၊ ဒို့ဟာ ဂျူးလူမျိုးဖြစ်တယ်။ အသက်ရှင်မှု ပုံစံမတူကြဘူး’ ရစ်ချတ်မှ နှစ်ခြင်းခံလိုကြောင်း ပြောသောအခါ ကျွန်မခြောက်ချားသွားသည်။ မင်းခရစ်ယာန် ဖြစ်လာတာ မမြင်ချင်ဘူး။ ငါသေလိုက်တာက ပိုကောင်းမယ်။ ဒါသဘာဝမကျဘူး။’ ကျွန်မကရစ်ချတ်ကို၊ မင်းဘာသာတရားလိုက်စား မယ်ဆိုရင်၊ မိရိုးဖလာ ဂျူးတရားဇရပ်ကို သွားသည်။ ခရစ်တော်အကြောင်းပြောသည်။ ထို့နောက် ကျွန်မကို သွေးဆောင်လာတော့သည်။ ကြောက်လန့်သော်လည်း စိတ်ဝင်စားလာသည်။ ခရစ်ယာန်ဗိမာန်တော်အား ဝင်ကြည့်ချင်သည်။ ဗိမာန်တော်တွင် သူတော်စင် ဓါတ်ပုံများ ချိတ်ဆွဲထားသည်။ ထက်ဝက်နီးပါးသည် ဂျူးလူမျိုးများ ဖြစ်သည်။ ယေရှုနှင့် မယ်တော်မာရီပုံ ခရစ်ယာန် ကလေးများသင်သော ပညတ်တော် (၁၀)ပါးသည်၊ ဂျူးတို့၏ မောရှေကျမ်းပင် မဟုတ်လား။ ဆာလံသည်လည်း ဂျူးရှင်ဘုရင်ဖြစ်သည့် ဒါဝိဒ်မင်းကြီး၏ ဆာလံဖြစ်သည်။ ဓမ္မဟောင်းကျမ်း၌ ခရစ်တော်ကြွလာမည့်အကြောင်း များကို ပရောဖက်ပြုထားသည်။ ဟောပြောထားသည်။

ရစ်ချတ်က ‘အမှန်ကတော့ကွာ၊ ခရစ်ယာန်ဘာသာဆိုတာ ဂျူးတွေရဲ့ ယုံကြည်ချက်တွေပါဘဲ။ ကမ္ဘာသူ၊ ကမ္ဘာသားများအားလုံး ကိုးကွယ်နိုင်ဘို့ဖြစ်တယ်’ ဟု ဆိုပြီး အဆောက်အဦးကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဂျူးများ၏ ယဉ်ကျေးမှု၊ အကျင့်သီလ၊ တန်ဖိုး၊ ဉာဏ်ပညာများကို လူတိုင်းသိရန်၊ လူတိုင်းခံစားခွင့်ရရန် ဖန်တီးထားသောဘာသာပင်ဖြစ်၏။ အနှစ်နှစ်ထောင်အတွင်းမှာ လူသန်းပေါင်းမြောက်များစွာ ထံရောက်သွားသည်။

ခရစ်တော်မှတစ်ပါး မည်သူမျှမတတ်နိုင်ပါ။ ခရစ်တော်၏ လုပ်ငန်းတော်ဖြတ်
ကြောင့် ဂျူးများ၏ ကျမ်းစာများသည် ဟေဗြဲဘာသာမှနေ၍ ထောင်ပေါင်း
များစွာသော စကားအဖြစ်သို့ ဘာသာပြန်ကြသည်။ သမ္မာကျမ်းစာကို
တောသူတောင်သားများမှ ဖတ်သည်။ သိပ္ပံပညာရှင်ကြီးများ ဖြစ်သော
အိုင်းစတိုင်း၊ ပက်(စ်)တောတို့မှ ဖတ်ကြသည်။

ညပေါင်းများစွာ ကျွန်မတို့ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ကြပြီးနောက် ရစ်ချတ်
သည် သူ၏ရည်မှန်းချက်များကို ရေးချသည်။ ကျွန်မသည် ဓမ္မသစ်ကျမ်းကို
ဖတ်သည်။ ခရစ်တော်ကို ရိုသေကိုင်းညွတ်သည်။ ချစ်သည်။ သို့သော်လည်း
ကျွန်မသည် “ခရစ်ယာန်ဘာသာထဲက ခရစ်တော်ကိုသာ လိုချင်သည်။”
အကြွင်းအကျန်ကိုသင်ယူပါ။ ခရစ်တော်၏ နောက်လိုက်များနှင့် မပတ်သက်
ချင်ဘူး။ ငါ့လူမျိုးကို ဒုက္ခပေးခဲ့ကြတယ်’ဟု ဂန္ထီပြောခဲ့သော စကားကဲ့သို့
ကျွန်မဖြစ်နေပါသည်။ ခရစ်တော်သည် တပည့်များကိုထားပြီးလာ မည်မဟုတ်
ပါ။ တပည့်တော်များကို လက်ခံလျှင် ယုရှုကာရုတ်ကိုလည်း လက်ခံရမည်။
ဤအတိုင်းပင် ခရစ်တော်မှ သွန်သင်ခဲ့သည်။

အချိန်တန်သောအခါ အသိတရားများအပေါ် ကျွန်မ အနိုင်ရသွား
ခဲ့လေသည်။ သို့သော်လည်း ခံစားချက်များသည် စိတ်ထဲမှ ပျောက်မသွားပါ။
မပျောက်သည့်အပြင် ပြင်းထန်လာသည်။ ကျွန်မ စိတ်ထဲ၌ ‘သူပြောတာတွေ
မှန်ပါတယ်’ နှလုံးသားထဲတွင်မူ ဘဝဖြစ်ရပ်များကြောင့် ပုန်ကန်ထကြွချင်
သော်လည်း အပတ်ပေါင်းများစွာ ကျွန်မအထဲ၌ ရုန်းကန်မှုများ ဖြစ်ပွားနေသည်။
တစ်ညတွင် ရစ်ချတ်သည် ဂျူးများအတွက် စီစဉ်ထားသည့် အင်္ဂလိကန်
အသင်းတော်သာသနာအဖွဲ့ ဆုတောင်းပွဲမှ ပြန်လာသည်။ သူသည်
ကျွန်မလက်ကိုကိုင်ပြီး သူ၏နှလုံးသားထဲ၌ ခရစ်တော်ကို လက်ခံလိုက်ကြောင်း
ပြောသည်။ မကြာမီနှစ်ခြင်းခံမည်။ ကျွန်မသည် မိမိကိုယ်ကို မိမိစိတ်နှလုံး
ခိုင်မာပြီး ကြံ့ကြံ့ခိုင်ခိုင်သော အရည်အသွေးရှိသည်ဟု ခံယူထားခဲ့သော်လည်း
ဤသတင်းစကားကိုမူ ခံနိုင်သော အရည်အချင်းမရှိပါ။ နာရီပေါင်းများစွာ

အခန်းထဲမှ ကျွန်မ မထွက်တော့ပါ။ ကျွန်မအနေဖြင့် ရစ်ချတ် နှစ်ခြင်းခံသော နေ့တွင် မိမိကိုယ်ကို သတ်သေလိုက်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။

အတန်ကြာသောအခါ ကျွန်မသည် အထီးကျန်တစ်သို့ ရောက်နေခဲ့ပြီ။ တံခါးကိုပိတ်လိုက်ပြီး၊ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ လှဲချလိုက်ကာ၊ ငိုယိုနေမိသည်။ ဟာလာဟင်းလင်းဖြစ်နေသော လေပြင်းတိုက်ခတ်သည့် သဲကန္တရကဲ့သို့ပင်ဖြစ်သည်။ ကြောက်လန့်တုန်လှုပ်လာသည့်အတွက် အော်ပြီး ပြောနေမိသည်။ ‘ယေရှု ငါမလာနိုင်ဘူး၊ ရစ်ချတ်ကိုလည်း မပေးနိုင်ဘူး၊ ငါမခံနိုင်တော့ဘူး’ ကျွန်မအော်ငိုသံနှင့် ကျွန်မတုန်လှုပ်ခြောက်ချားနေမိသည်။ ကြာမြင့်စွာ ငိုယိုနေမိသည်။ မကြာမီ ငြိမ်သက်လာပါသည်။

ကျွန်မအတွင်း၌ ပြောင်းလဲမှုများဖြစ်လာသည်။ အသက်ပြန်ဝင်လာသကဲ့သို့ ခံစားရသည်။ ရစ်ချတ် ဗတ္တိဇံ မင်္ဂလာက ပြန်လာသောအခါ ကျွန်မမှ ပန်းစည်းဖြင့် ဘူတာရုံတွင် သွားကြိုသည်။ ရစ်ချတ်အရမ်းပျော်နေသည်။ တစ်ညလုံးစကားပြောကြသည်။ ကျွန်မလည်း ရစ်ချတ်ကဲ့သို့ ပြောင်းလဲခဲ့ပြီ။ သို့သော် စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ထားဆဲဖြစ်သည်။ ခရစ်ယောန်ဖြစ်ရန် ပြင်ဆင်ရဦးမည်။ ကျွန်မငယ်ပါသေးသည်။ ပါတီကို သွားချင်သေးသည်။ ကပွဲကိုလည်း သွားချင်သေးသည်။ ရုပ်ရှင်လဲကြိုက်သည်။ ဘုရားကျောင်းထဲတွင် ထိုင်ပြီး ဒေသနာကိုနားထောင်ရန် ဆန္ဒမရှိသေးပါ။ ရစ်ချတ်မှ အလိုလိုက်ပါသည်။ ပါတီတစ်ခုသို့ ခေါ်သွားသည်။ တနင်္ဂနွေနေ့ညနေ ဖြစ်သည်။ ကျွန်မအရင်လို မပျော်တော့ပါ။ အသံမျိုးစုံ၊ အရက်၊ ဆေးလိပ်၊ မီးခိုး၊ ရယ်စရာ၊ မောစရာများကို မပျော်ပိုတော့ပါ။ အစစ အရာရာ ရွံ့စရာကောင်းသည်ဟု မြင်တွေ့လာသည်။ ကျွန်မ စိတ်မရှည်တော့ဘဲ အိမ်ပြန်ဘို့သာခေါ်မိသည်။

ရစ်ချတ်က စောစောပြန်လျှင် အားနာရာကောင်းသည်ဟု ပြောနေသည်။ ကျွန်မစိတ်ကို သူသိသောကြောင့် သက်သက်အချိန်ဆွဲနေ ပါသည်။ အားလုံးရွံ့ရှာလာသည်အထိ ခေါ်ထားသည်။ အိမ်ပြန်သောအခါ ကျွန်မက ‘ရစ်ချတ်ငါအခုချက်ခြင်း နှစ်ခြင်းခံချင်တယ်’ ရစ်ချတ် ပြုံးနေပါတော့သည်။

‘ရစ်ချတ်ငါအခုချက်ခြင်း နှစ်ခြင်းခံချင်တယ်’ ရစ်ချတ် ပြုံးနေပါတော့သည်။
‘မင်းစောင့်ခဲ့တာကြာပါပြီ။ မနက်ဖြန်အထိ စောင့်လိုက်ဦးပေါ့’ ရစ်ချတ်မှ
နောက်တစ်နေ့တွင် မင်္ဂလာဒုံသားသနာပြု မိတ်ဆွေများထံ ခေါ်သွားသည်။
သင်းအုပ်ဆရာများဖြစ်သော အေဒင်စီနှင့် မိမိကိုယ်ကို ငြင်းပယ်ခြင်း အပြည့်အဝ
ရှိသည့် ခရစ်ယာန် ဆရာများဖြစ်သည်။ ကျွန်မလွန်စွာ ဝမ်းမြောက်သည်။
သူတို့ကဲ့သို့ဖြစ်ချင်သည်။ ကျွန်မ နှစ်ခြင်းမင်္ဂလာခံပြီးနောက် အလုပ်သွား
လုပ်သည်။ မိတ်ဆွေတစ်ဦးကို ပြောပြသည်။ ဂျူးမကလေးဖြစ်၏။
သူ့ကိုလည်း ခရစ်တော်ထံပို့ရမည်။ (ကျွန်မ ဘယ်လိုပြောင်းလဲသည်ကို
ပင်မေ့သွားပြီး)။ ကျွန်မ ပြောင်းလဲလာခဲ့သည်ကို သူ့စိတ်မဝင်စားပါ။

‘အခုတော့ ငါမင်းကို ဆုံးရှုံးပြီးပေါ့’ဟု သူမကပြော၍ ငိုယိုနေ
သည်။ ယခင်က အလွန်ချစ်ခင်ကြပါသည်။ ပထမဆုံး သင်ခန်းစာပင်
ဖြစ်သည်။ ကျွန်မပြောင်းလဲလာပြီးနောက် ကလေးရသည်။ ယခင်က
ကလေးမလိုချင်ပါ။ အပျော်အပါးမလိုက်စားရမှာ စိုးရိမ်ခြင်းကြောင့်
ဖြစ်သည်။ မိဟိုင်း ၁၉၄၉ ခုနှစ်တွင်မွေးသည်။ ရှိမေးနီးယားတွင် စစ်ဖြစ်ရန်
အရိပ်အယောင်များ သန်းလာပြီ။ ဟစ်တလာ၏ ချယ်လှယ်မှု ရောက်လာ
လျှင် ဂျူးများကို အကုန်သတ် ပေတော့မည် ကလေးမရှိလျှင် ပိုကောင်း
သည်။ သို့သော် မိဟိုင်းမွေးလာသည်။ ယနေ့ မိဟိုင်းကြောင့် ပျော်ရွှင်မှု
ရခဲ့သည်။

ရစ်ချတ်၏ မိခင်သည်မြေးကို အလွန်ချစ်သည်။ ပထမနေ့က
လူတိုင်းထံ ပြောပြနေသည်။ ရစ်ချတ်နှင့် တပုံတည်းဖြစ်ကြောင်း၊ အလွန်
ထက်မြက်ကြောင်း စသည်ဖြင့် ပြောလေ့ရှိသည်။ ရစ်ချတ်မှ ကျွန်မကို
“သူဟာ မင်းလိုလဲမဖြူဘူး။ အလွန်ချောတယ်။ အဲဒီတော့ငိုတယ်။
စကားဘယ်တော့ ပြောမှာလဲ”ဟု နောက်ပြောင်တတ်သည်။ ကျွန်မတို့
အလွန်ပျော်ကြသည်။

ကတိပြုချက်များ

PROMISES

ယောက်ျားသံများ စကြကကြားပြီးသည်နှင့် တံခါးကြီးပွင့်သွားသည်။ အားလုံးကို မတ်တတ်ရပ်ခိုင်းသည်။ အစောင့်များလည်း တန်းစီလာကြရာ ၎င်းတို့နောက်တွင် အရာရှိကိုးဦး ပါလာသည်။ အခန်းကြီးထဲတွင် စက်ဝိုင်းခြမ်း ပုံသဏ္ဌာန် ရပ်လိုက်ကြသည်။ ကျစ်ဆံမြီး ကျစ်ထားပြီး ဝတ်စုံများက သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဖြစ်သည်။ ၎င်းတို့ရှေ့တွင် စုတ်ပြတ်ပြတ်၊ ဆံပင်၌ အမဲဆီခွဲကျိကျိကို လမ်းထားသော အမျိုးသမီး အကျဉ်းသားတစ်ဦး အရာရှိများက ကျွန်မတို့ကို စိုက်ကြည့်ပြီး ရွံ့ရာနေပုံရသည်။ တစ်ယောက်က လက်ကိုင်ပုဝါ ထုတ်ပြီး နှာခေါင်းသုတ်နေသည်။ စကားမပြောဘဲ ချက်ခြင်း တန်းစီပြီး ပြန်ထွက်သွားသည်။ တံခါးလည်း ပိတ်သွားသည်။

ကျွန်မတို့ကို ပထမနှင့် နောက်ဆုံးအဖြစ် စစ်တာလားဟူသော ထင်ကြေစကားသံများဆူညံနေသည်။ ထောင်မှာ ထောင်အစားအစာ အဖြစ်သော စွတ်ပြုတ်ထဲ၌ ပဲခြမ်းနှစ်ဖတ်၊ သုံးဖတ်ပါလျှင် တစ်ခုထူးဆန်း လေ့ရှိကြောင်း ပြောကြသည်။ ဝိုင်းရံကားက အခြားသူများကို မကြား စေချင်သော လေသံဖြင့် အမေရိကန်များမှ မော်စကိုကို ယမန်နေက ရာဇသံပေး လိုက်ကြောင်း ပြောသည်။ ယုံတော့ မယုံချင် 'လျှို့ဝှက်ချက်'သည် ချက်ခြင်းပျံ့နှံ့ သွားသည်။ အမျိုးသမီးများကအစုလိုက် အမျိုးမျိုး ချဲ့ထွင်ပြောကြသည်။ လျှင် သူတို့လွတ်မြောက်ပြီး သူရဲကောင်းတွေဟု အခေါ်ခံရမည်အကြောင်း ပြောသည်။

ကျွန်မတို့ စိတ်ကူးယဉ်ကာပျော်နေကြစဉ် တံခါးကြီးပွင့်လာသည်။ မုန်လာဥစွပ်ပြုတ်လာယူခိုင်းသည်။ စည်ပင်လှည်း မရောက်လာခင်၊ အနံ့ကတလှိုင်လှိုင်။ အမျိုးသမီးသက်ကြီးပိုင်းက မစားနိုင်ကြ၍ အားဆုတ်ယုတ် နေကြသည်။ အလုပ်ကြမ်းစခန်း၏ အစားအစာမျှသာဖြစ်သည်။ နားနည်းသူ များကို ဖော်ထုတ်ခြင်းသာဖြစ်သည်။ လာရောက်စစ်ဆေး ခြင်းသည်လည်း

အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို သုံးသပ်ရုံမျှသာဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့ ကံကြမ္မာအတွက် အမေရိကန်များနှင့်မဆိုင်ပါ။ ဆရာမ ကလေးတစ်ဦးက 'ဒါကျွန်တူးမြောင်း အလုပ်ကြမ်းစခန်းမှာ ပေါင်မုန့်တစ်ပေါင်ခွဲရဖို့ သွားပြောနေသည်။ နောက်ပြီး မကရိုနီ စားဖို့လည်း ပါသေးတယ်ဟု ပြောနေပါသည်။

ဂျီလားဗားမှာ ကောလဟာလသတင်းများ စုံနေသည်။ လူသစ်ဝင်လျှင် သတင်းရသည်။ တူးမြောင်းအကြောင်းကစသည်။ သန်းပေါင်းတစ်ထောင်ကျော် ကုန်မည့် စီမံကိန်းကြီးဖြစ်ပြီး တောင်ပိုင်း ရိုမီးနီးယားမှ ဒင်းညမြစ်အထိ မိုင်ပေါင်း (၄၀)ခန့် ရှည်လျားကာ ပင်လယ်နက်နှင့် ဆက်ထားသည်။ ကျောက်များကို တန်ပေါင်းများစွာ ဖောက်ခွဲပြီး ဘီလပ်မြေစက်ရုံအသစ်များကို ဆောက်ကြရ သည်။ ဈေးနှုန်းကြီးကြီးဖြင့် ရုရှားများမှ လာဆောက်ပေးသည်။ အင်ဂျင်နီယာ များနှင့် အုပ်ချုပ်ရေးပိုင်းမှ လူပေါင်းများစွာသည် အလုပ်စနေကြသည်။ အစိုးရဌာနသစ် တစ်ခု ထပ်မံဖွဲ့စည်းရသည်။ ရိုမေးနီးယား၏ စီးပွားရေးသည် ထိုတူးမြောင်းပေါ်မှာ တည်မှီသည်။

အလုပ်စခန်း လမ်းတစ်လျှောက်တွင် ၎င်းတို့အိမ်မှပိုသော အထုပ်များပုံနေပါသည်။ အိမ်ကို မည်သည့်ပစ္စည်း မှာပေးရမည်နည်းဟု မေးတိုင်း ချော့ကလက်ပိုပေးရန်မှာကြသည်။ ချော့ကလက်သည် လူတိုင်း၏ အိမ်မက်ထဲက သွားရည်စာ ဖြစ်သည်။ အနွေးထည်များပေးသည်။ ဆေးဝါး လည်း ကုသပေးသည်။ အကောင်းဆုံးကမူ တူးမြောင်းစခန်း၌ မိသားစုနှင့် တွေ့ခွင့်ရသည်။ ခဏမဟုတ်ပါ။ တစ်နေ့လုံး နေခွင့်ပေးသည်။ ကျွန်မတို့ကို ယုံကြည်သည်။ တစ်ခြားကိစ္စမစဉ်းစားပါ။ ထိုစခန်းကို လူတိုင်းသွားခွင့် မပေးကြောင်း ဝိုင်ရစ်ကားက ဆိုပြန်သည် ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒ၌ နိုင်ငံရေးအရာရှိ၏ တစ်နေ့အလုပ်သည် အခွင့်အရေးဖြစ်၏။ အကျိုးခံစားခွင့်မဟုတ် ကြောင်းပြော သည်။ ဂျီလားဗားထောင်မှာ လူတွေများလာသည်။ လူ (၃၀)သာရှိသော အခန်း (၄)သည် ၁၉၅၀ခု ခုနှစ်မတ် အချိန်တွင် လူ (၈၀)ရှိနေပြီ။ အတွင်းလမ်းကြားမှာ လူများအိပ်ရသည်။ ထိုလူပေါ်မှ ကျော်သွားရသည်။ လေကလည်း ညစ်ညူး

နေလေပြီ။

တစ်နေ့တွင် အပြင်သို့ ခေါ်ထုတ်သွားသဖြင့် ဝမ်းသာကြသည်။ ရေချိုးခွင့်ရသည်။ ပျော်စရာသည် တခဏသာခံသည်။ မှောင်နေသော စင်္ကြံများမှ လျှောက်သွားပါက ယောက်ျားဝါဒါများ၏ နောက်ယှက်မှုခံကြရသည်။ အချို့ချနဲ့သော အမျိုးသမီးများ မသွားနိုင်ကြပါ။ ‘ငါးမိနစ်ဘဲ၊ ငါမိနစ်’ဟု ဗိုလ်တစ်ယောက်မှ အမှတ်စဉ်အောင်ပေးနေပါသည်။ မြန်မြန်ဝတ်ကဗျာကယာချိုး၊ သုတ်သုတ်ပြန်၊ စကားပြောလျှင် အရိုက်ခံရတယ်။ ရုတ်တရက် အမျိုးသမီးတစ်ဦး ချော်လဲပြီးနောက်က လူကို ထိသွားသည်။ “ကောင်းလား၊ သူ့ကိုမည်သူမှန်း မသိရကောင်းလား”ဟု သတင်းပို့၍ အမှတ်ယူလေ့ရှိသော အမျိုးသမီးက အော်ငေါက်သည်။ ချော်ကျသော အမျိုးသမီးသည် အသက်(၇၀)ခန့် အဖွားအုံဖြစ်ပြီး မတော်တဆနင်းမိကြောင်း တောင်းပန်ရှာသည်။

ဗိုလ်လုပ်သူက မျက်နှာတည်တည်ဖြင့် အခန်းထဲပြန်သွားရန် ခရာမှုတ်လေသည်။ စင်္ကြံတစ်လျှောက်၊ ဆီးနံ့မွှန်နေသည်။ အစောင့်များက ဆဲရေး တိုင်းထွာပြီးရိုက်သည်။ အခန်း (၄)ထဲ ပြန်ရောက်သောအခါ တစ်ဘက်ခန်းက အော်သံကြားရသည်။ တစ်ချို့က သတင်းပေးသူကို ကလဲ့စားချေလိုကြပြီး တစ်ချို့က အဖွားအုံကြီးကိုလည်း ဆုံးမချင်ကြသည်။ သူမသည် ယခင်က ပါတီခေါင်းဆောင်ကြီး၏ ဇနီးဖြစ်သည်။ ဒီမိုကရေစီတည်ထောင်သူ အကျော်အမော်ဖြစ်သည်။ မစွမ်းမီဟာလက်ချီသည် သနားစရာကောင်းပါသည်။ အကြောင်းရင်းမှာ ရေပိုက် ရေမလာသည့်ကိစ္စကြောင့် ဖြစ်သည်။ ရေမလာသော်လည်း ရေချိုးခိုင်းသည်။ ပြဿနာ ပြေလည်စေရန် ဆူပူမှုအဖြစ် ဝါဒါခေါင်းဆောင်က ဖန်တီးခြင်းဖြင့် ပွဲပျက်သွားရန် လုပ်လိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

မစွမ်းမီဟာလက်ချီ၏ စကားသည်ထောင်ထဲတွင် ပဲ့တင်ထပ်သွားသည်။ “ကျွန်မတို့ကို ဘယ်သူမှမသိဘူး မဟုတ်လား။ ကျွန်မတို့ မိသားစု၊ ဥစ္စာပစ္စည်း ရပ်တည်မှုတွေ ပြိုကွဲကုန်ပြီ။ ခူကောင်ဟာ တစ်နေ့လိပ်ပြာဖြစ်မယ်ကို

သိကြသလား။ အခန်း (၄)သည် ဒုက္ခဝေဒနာထဲမှ အနာဂတ်သူတော်စင်ကို မွေးထုတ်နေခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်။ တပ်ကြပ်ဂေါ်ဂတ်စကူးသည် နောက်တစ်နေ့တွင် စာရွက်ရှည်ကြီး တစ်ရွက်ကိုင်လာပြီး နာမည်ပါသူများအား ချက်ခြင်း ထွက်ခိုင်းရာ ကြောင်ကြည့်နေကြသည်။ မစွမ်းဂါရီလွယ်က ရဲဝံ့စွာဖြင့် “ဘယ်သူတွေပါသလဲ” ဟုမေးရာ ‘ငါ့ကိုလာအမိန့်မပေးနဲ့’ ဟု ဆိုပြီး ပြောပြောဆိုဆို မစွမ်းဂါရီလွယ်၏ အကျိုးကိုဆွဲကာ စာရင်းအား၊ ဖတ်ပြခိုင်းသည်။ ဂေါ်ဂတ်စကူးကလက်ရေးစာကို ခက်ခက်ခဲခဲဖတ်နေရသည်။ နာမည် စာရင်းပါသူများ ထွက်သွားကြသည်။ မည်သည့်နေရာသွားရမည်ကို မသိကြပါ။ တစ်ချို့ အိမ်ပြန်ရမည်ဟု ထင်နေကြသည်။ မည်သည့်နေရာဖြစ်စေ ဂျီလားဗားစခန်းထက် ဆိုးရွားမည်မဟုတ်ပါ။

ထွက်သွားသူများအတွက် မနာလိုဖြစ်မိသည်။ တစ်ချို့က ပစ္စည်းကလေးပင် ပေးခဲ့ကြသည်။ မစွမ်းအိုင်အိုနစ်က လက်ကိုင်ပုဝါ လှမ်းပေးသည်။ စစ်စွတာ ဝါရောနီက အတွင်းခံဘောင်းဘီအနက်ရောင် တစ်ထည်ပေးသည်။ သူမတွင် အပိုတထည်ကျန်ရှိသေးကြောင်းနှင့် အပြင်၌ အလွန်အေးမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြီးပေးလိုက်သဖြင့် ကျွန်မယူလိုက်ပါသည်။ စကပ်ဘောင်းဘီရှည်သည် နွေးနွေးထွေးထွေးရှိသည်။ ကျွန်မကိုနမ်းပြီး ထွက်သွားသည်။ သေရာလမ်းကို သွားနေကြသလား။ ကျွန်မလည်း နေ့စဉ်နှင့်အမျှ နာမည်ခေါ်သံစောင့်မျှော်နေသည်။ ၁၉၅၁ခုနှစ်၊ ဇန္နဝါရီလ (၆)ရက်နေ့တွင် အိပ်နေရင်း အမျိုးမျိုးစဉ်းစားနေမိသည်။ ဤနေ့သည် မိဟိုင်းမွေးနေ့ဖြစ်သည်။ မိဟိုင်းမွေးခါနီးတွင် သာယောကျ်ားလေးရချင်သည်။ မွေးဖွားစဉ်က ရစ်ချတ်သည် ခလေးဇောနှင့် ည(၉)နာရီတွင် မမွေးလျှင် ဆေးရုံခေါ်သွားမည်ဟု တကွဲကဲလုပ်နေသည်။ ဗိုက်မနာသေးကြောင်း ပြောလည်းမရပါ။ ကျွန်မကို ဆေးရုံသို့ ခေါ်သွားသည်။ နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် သူလိုချင်သော ယောကျ်ားလေးကို မွေးပါသည်။

ကလေးမွေးရခက်သဖြင့် မွေးခန်းထဲမှ မထွက်ရပါ။ နောက်

တစ်ယောက် ရဦးမလား။ နှစ်ယောက်လိုချင်သည်။ မိဟိုင်းသည် (၁၁)နှစ်ပင် ရှိသွားပြီး သားကြောဖြတ်ထား၍ မရနိုင်တော့ကြောင်း ပြောပြသည်။ ထိုနေ့နာမည် စာရင်း၌ ကျွန်မနာမည် ပါလာသည်။ အခန်း (၄)ထဲမှ မနက် (၈)နာရီတွင် ထွက်ရသဖြင့် စကြ၌စောင့်နေရသည်။ နွေရာသီ ကုတ်အင်္ကျီကို ပြန်ပေးသည်။ ဂေါ်ဝတ်စကူးနှင့် အစောင့်များက အမျိုးသမီးများကို ခင်မင်နေပုံရသည်။ ကျွန်မတို့ သွားရမည့်နေရာကို သူတို့လည်း မသိကြပါ။ အခြေအနေ ပြောင်းသွားနိုင်သည်။ အမေရိကန်များလည်း မရောက်လာသေးပါ။ ကျွန်မတို့ တစ်နေ့လုံးစောင့်နေသည်။ အပြင်၌ အလွန်အေးသည်။ တစ်ခြား မိန်းမများလည်း လာရောက်ပူးပေါင်းသည်။ နောက်ဆုံး ထရပ်ကားများ ပေါ်တက်ပြီး၊ ဂီစရာမြို့ကို မောင်းသွားကြသည်။

လမ်းတစ်လျှောက်တွင် ယောက်ျားမိန်းမများ အလုပ်ရုံထဲ၌ အလုပ်လုပ် နေကြပုံများကို တွေ့ရသည်။ ဆောင်းရာသီ၏ ကြယ်ရောင်ဖြင့် ကားမောင်းသွား ကြသည်။ ဂျီလားဗင်းတွင် လပေါင်းများစွာ မြေအောက်ထဲ နေခဲ့ရသဖြင့် လရောင်ကို ကြည့်နှုန်းနေမိသည်။ ချစ်သူများ၏ မိတ်ဆွေဖြစ်သည်။ ရစ်ချတ်မှ ကျွန်မကို လမ်းပေါ်တွင် နမ်းနေစဉ်က လမ်းကြီးကွယ်နေသည်။ ဂီစရာမြို့၌ ဂျာမန်စစ်စခန်းဟောင်းများရှိသည်။ သံဆူကြိုးများဖြင့် ကာရံထားသော ခြံကြီးများ၊ တဲအိုကြီးများကို တွေ့ရသည်။ အိမ်သာကိုမူ အပြင်ဘက်တွင် ထားသည်။ စည်းကမ်းသိပ်ကြပ်တည်ပုံမရပါ။ အပြင်သွားပြီး စကားပြောခွင့် လည်းရသည်။ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုများကို ဆေးကြောပစ်သည်။ နှုတ်ဆက်သံများ ကြားရသည်။ ‘လွတ်လာပြန်ပြီ’ဟု မိန်းကလေးတစ်ဦးက ပြောနေသည်။ ဤနေရာတွင် တစ်ရက်နှစ်ရက်ကြာလျှင် သွားနေကျ တူးမြောင်းသို့ သွားကြ ရသည်။ နောက်ပြီး တူးမြောင်းစခန်းအကြောင်းများကို ထပ်မံ၍ကြားရသည်။ တူးမြောင်း တစ်လျှောက်၌ အလုပ်စခန်းနှင့် မြို့သစ်များပေါ်လာသည်။ တာဆိုလ်မြို့တွင် ပင်လယ် ကူးသင်္ဘောဆိပ်ကြီး တည်ဆောက်နေသဖြင့် တရာစုချိင့်ဝှမ်းကြီး ခြောက်သွေ့ရတော့မည်။

တတိယနေ့မှာ ကျွန်မကို တပ်မှူးကြီး ဇာဟာရီယား အိုင်ရွန်ထံ ခေါ်သွားသည်။ ပါတီအဖွဲ့ဝင်ဖြစ်သည်။ ကိုယ်ခန္ဓာပိန်ချိုးနေပြီး၊ ဝတ်ရုံက အကြီးကြီးဖြစ်သည်။ ကျွန်မကို ပြုံးပြရင်း ကျွန်မကဲ့သို့ ပိန်ချိုးကြောင်း ပြောပြသည်။ အထက်တန်းလွှာများစိုးမိုးသော ထောင်ထဲတွင် ငတ်ပြက်သဖြင့် ကျွန်မကဲ့သို့ မတရား ထောင်ကျခံရသူအတွက် ဝမ်းနည်ကြောင်း ပြောပြသည်။ နောက်သူ စဉ်းစားပြီး ကျွန်မအား တူးမြောင်း စီမံကိန်းသို့ မသွားဘဲ ဂီစရာမြို့တွင် နေဖို့ရန်နှင့် အကျဉ်းသားများအကြောင်းကို ၎င်းထံသတင်းပို့ရန် အခွင့်အရေး ကမ်းလှမ်းလာပါသည်။ သမ္မကျမ်းစာထဲ၌ သစ္စာဖောက် နှစ်ဦးအကြောင်း ပါရှိရာ ဒါဝိဒ်ရှင်ဘုရင်ကို သစ္စာဖောက်သူနှင့် ခရစ်တော်ကို သစ္စာဖောက်သတင်း ပေးသူလုပ်ပြီး သစ္စာဖောက်တို့ကဲ့သို့ မသေချင်ပါ။ လွတ်မြောက်ဖို့မလွယ်။ ဗိုလ်ကြီး ဇာဟာရီယားအိုင်ရွန်အတွက် အထက်တန်းလွှာ ညှင်းဆဲ နှိပ်စက်ခံရသူများသည် ၎င်းတို့ ကွန်မြူနစ်ရဲဘော်များကဲ့သို့ မဆိုးပါ။ သူသည် မတရားသဖြင့် စွပ်စွဲခံရပြီး ထောင်ထဲမှာ သေသွားရသည်။ တစ်ဖန်သူတို့ အသရေရှိရှိ ဂုဏ်ပြုကြပြန်သည်။ သူ၏ ဝိညာဉ်ငြိမ်သက်ခြင်း ရနိုင်ပါမည်လော။ တမလွန်ဘဝကို မည်သူမျှ မယုံကြည်ပါ။ ဘူချာရတ်မှ ကျွန်မတို့သည် ရထားစီးပြီး တူးမြောင်းစခန်းသို့ သွားကြသည်။ အကျဉ်းသားစီး သည့် တွဲက ရှည်သည်။ မဲနက်နေသည်။ နိုင်ငံရေးသမားများသာမက သူခိုး ပြည့်တန်ဆာနှင့် ဂျစ်စီများလည်းပါသည်။ တံခါးသေးသေးကနေ အထဲကို တွန်းပို့လိုက်ပြီး။ အမှောင်ထဲတွင်နေရသည်။ အပေါ်မှ အလင်းရောင် အနည်းငယ်သာရသည်။ နောက်မှ တဖြည်းဖြည်း တောင်ဘက်ကို သွားနေသည်။

တစ်ခါကရေပြင်ကို လှမ်းမြင်လိုက်သည်။ မြစ်ကမ်းပါးဖြစ်နိုင်သည်။ ကျွန်မတို့ အိမ်နားမှ 'ပဲရစ်' မြစ်ကို သတိရသည်။ တောတောင်များကို သတိရသည်။ စတော်ဘယ်ရီများကိုခူးပြီး သကြားနှင့် နို့ဖျော်သောက်ခဲ့ကြသည်။ ထိုစဉ် ရထား ရပ်သွားသည်။ ဆာနာဂိုးဒါးမြို့ကို ရောက်သည်။ ဒင်းညမြစ်

အပိုင်း (၂)
တူးမြောင်း
THE CANAL

ကျွန်မတို့အဖွဲ့ တဲထဲသို့ ဝင်လိုက်သောအချိန်တွင် အတွင်းမှ လူတစ်စုကအော်ပြီး နှုတ်ဆက်ကြသည်။ ‘ဝေလီယား၊ အော်ဝေလီယား’ အော်ရင်း သူမကရှေ့ကို တိုးလာကာ ဖက်ရမ်းနမ်း ရှုပ်သည်။ ဝေလီယားသည် အသက် (၂၆) နှစ်အရွယ် ဂျစ်စီလူမျိုးဖြစ်သည်။ ဂျစ်စီအမျိုးမျိုးမှာ ခိုးတတ်ကြသည်။ ဂျစ်စီအဖွားကြီး တစ်ဦးက လက်ထပ်သင်ပေးလိုက်သဖြင့် ဝေလီယားလည်း ကျွမ်းကျင်သည်။ နှာတံကောက်ကောက်၊ ဆံပင် နက်နက် အဖွားကြီးက ထိုမိန်းကလေးကို အိပ်ရာ၊ စားစရာပေးပြီး စကားလက်ဆုံ ကျနေသည်။ ကျွန်မကို မသိကြပါ။ မည်မျှ ကျွန်မကို မကြည့်ကြပါ။ စနေနေ့ ညနေပိုင်းဖြစ်၍ နားနေကြသည်။ ကျွန်မ နေရာရှာနေပါသည်။ လူကများပြီး အိပ်ယာကနည်းသဖြင့် ကြမ်းပြင်ပေါ် ထိုင်ချလိုက်သည်။ အနားရှိ အမအမျိုး သမီးတစ်ဦးက ချက်ချင်း သူ့သမီးအကြောင်းပြောပြနေသည်။ သူ့သမီးအဖမ်းခံ ရသလား လမ်းပေါ်ရောက်နေသလား မသိရှာပါ။

ဤစခန်းတွင် ဆွေမျိုးများ အလည်အပတ်လာနိုင်သည့်ပြင် အဝတ်အစားကိုလည်း မှာ၍ ရသဖြင့် မိဟိုင်းကို တွေ့ရဖို့အရေး တစ်ညလုံး စဉ်းစားကာ အိပ်၍မရပါ။ ခေါင်းထဲသို့ ထပ်တလဲလဲရောက်လာသည်။ မိုးလင်းခါနီးမှ အိပ်ပျော်သွားသည်။ နှလုံးခုန်ပြီး နိုးလာသည်။ အမှောင်ထဲမှ အသံဗလံများ ကြားနေရသည်။ ‘တိရစ္ဆာန်တွေ’ ဆိုပြီး အမျိုးသမီးတစ်ဦးက ပြောလိုက်သည်။ ‘ငါမွေ့ရာပေါ်မှာ ခုန်နေတယ်လေ’ ယခုမှပင် ကျွန်မ ကြွက်နံ့ရသည်။ အသံတစ်သံက “ကြွက်တွေအနေနှင့် သူတို့ကို လူတွေက

နှောင့်ယှက်တယ်လို့ ထင်မှာဘဲ။ ဒို့ကတော့ ကြွက်ကို အနှောင့်အယှက် လို့မြင်နေကာ ‘ကြွက်တွေ ဒီမှာနေတာ ကြာပြီမဟုတ်လား’ တစ်ဦးကမူ “မင်းတို့ညကျရင် သူတို့အတွက် ပေါင်မုန့် ချန်ထားမှပေါ့။ ကြွက်အကိုက် သက်သာမယ်” တနင်္ဂနွေမနက်တွင် ကျွန်မနားရမည်ဟု မျှော်လင့်သည်။ တစ်ညလုံး ကြမ်းပေါ်အိပ်ခဲ့ရသည်။ အဝတ်လျှော်ချင်သည်။ သို့သော် အချည်းနှီး ဖြစ်နေပါသည်။

အခန်းတစ်ခုလုံးရှိ အမျိုးသမီးများကို အုပ်ချုပ်သော အမျိုးသမီး အကျဉ်းသား တစ်ဦးရှိသည်။ သူမ၏ အမည်မှာ ဘစ်ဒါဘာရီပါဟု ခေါ်သည်။ နိုင်ငံရေးသမားများကို မုန်း၍ သူ့ကိုခန့်ထားသည်။ နိုင်ငံရေး အကျဉ်းသားများကို ကြမ်းတိုက်ခိုင်းသည်။ ချေးချွတ်ခိုင်းသည်။ သူက အသစ်ရောက်လာသော သူများအား “ရေချိုးခန်းကို သွားကြ” ဟု အမိန့်ပေးနေသည်။ ကျွန်မတို့ တန်းစီလျှောက်သွားသောအခါ လက်နက်ကိုင် အစောင့်များပါလာသည်။ ပညာတတ်ပြီး ကောင်းမွန်စွာ နေထိုင်ခွင့်ရသော မိန်းကလေးများသည် ယခုပြည့် တန်ဆာများကဲ့သို့ ဖြစ်သွားသည်။ သူတို့သည် နားငြီးအောင်လုပ်နေကြသည်။ စူးရှစွာ အောင်နေကြသည်။ ညစ်ညူးစွာ ပြုလုပ်နေကြသည်။ အစောင့်များမှမူ ရယ်မောပြီး ခြေထောက်နဲ့ ထုကြသည်။ ဘာရီသည် ခေါင်းကိုပါဝါနှင့် ပတ်စီးထားသည်။ နှာခေါင်းကိုသာ ဖော်ထားသောကြောင့် ဝက်နှာခေါင်းနဲ့ တူသည်။ ကမ္ဘာကြီးသည် ချာချာလည်နေပါသည်။ ကွန်က ရစ်ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ရေများ ဝင်လာသည်။ ခရီးပန်းပြီး အစာရေစာ ငတ်မွတ်သည့်ဒဏ်က ကျွန်မကို မေ့မြောစေသည်။ ထိုအခါမှသာ ကျွန်မကို တဲထဲသို့ သယ်ဆောင်သွားပြီး အိပ်ရာတစ်ခုပေါ် တင်ထားလိုက်ကြသည်။

ထူးဆန်းမှုတွေ့ရသည်။ အင်္ကျီတစ်ထည်၊ စကပ်ဘောင်းဘီ တစ်ထည်လာပေးကြသည်။ ကျွန်မခြေအိပ်သည် ပြုနေပါသည်။ ဂျီလားဗားတွင် နေ့စဉ်ရခဲ့သော စကပ်အရှည်ကြီးကို ဝတ်ထားသည်။ ဂျူးရပ်ရည်ရှိပြီး ဆံပင်အနက်ရောင်ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်မသည် လူမျိုးခြားနဲ့တူသည်။

နိုင်ငံရေးသမားများက ကျွန်မကို ကြည့်ပြီး သူတို့အသိုင်းအဝိုင်းထဲက မဟုတ်ကြောင်း ကောင်းစွာသိနေပြီ။ ဂျစ်စီများကမူ ၎င်းတို့ကအမျိုးဟူ၍ ယူဆကြသည်။ ကျွန်မက ‘ငါ မင်းတို့လူမျိုးမဟုတ်ဘူး။ မင်းတို့စကားလည်း မတတ်ဘူး’ ဟု ပြောလိုက်သည်။ နှာတံကောက်ကောက်နှင့် အမျိုးသမီးကြီးကမူ “ဟုတ်ပါတယ်” ဆိုပြီး ကျွန်မပုခုံးကိုလာပုတ်သည်။ ‘ငါတို့သိပါတယ်။ သိပါတယ်ကွယ်’ အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် ကျွန်အမျိုးကို ဖုံးကွယ်ထားသည်။ ဆာနာဂိုဒါး မြို့တွင် ကျွန်မသည် ဂျစ်စီ၏ မွေးစား အဖြစ်ခံယူပါသည်။

ဂျစ်စီလူမျိုးများသည် မည်သည့်နေရာ၌နေနေ၊ သီးသန့် နေလေ့ရှိသည်။ အရှေ့ပရောပနိုင်ငံများ၌ ၎င်းတို့သည် ရိုမေးနီးယားကို အကြိုက်ဆုံးဖြစ်သည်။ သူတို့သည် ရထားလုံးကြီးများနှင့် လှည့်လည်ကြသည်။ ယောက်ျားများသည် ဆံပင်ရှည်ထားပြီး ဆီလိမ်းသည်။ အမျိုးသမီးများမှာမူ ဒူးပေါ်သော စကပ်ကို ဝတ်သည်။ ပယ်တီကုတ်အင်္ကျီဝတ်လေ့ရှိကြသည်။ ဤ လူမျိုးများသည် ချောသည်၊ လှသည်။ သို့သော် ပစ္စည်းတွေ့လျှင် အကုန် ခိုးယူတတ်ကြသည်။ ၎င်းတို့ကို ကွန်မြူနစ်များက ထောင်ပေါင်းများစွာ ထောင်ထဲပို့သည်။ အလုပ်စခန်းများသို့ပို့သည်။ ၎င်းနေရာများ၌လည်း ဆက်ခိုးကြဆဲဖြစ်သည်။ အဝတ်တစ်ထည်၊ ပစ္စည်းတစ်ခုချထား၍ မရပါ။ ချက်ခြင်းဆိုသလို ပယ်တီကုတ်အင်္ကျီအောက် ရောက်သွားတတ်သည်။

တူးမြောင်းစခန်းတွင် နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားထဲကဆိုလျှင် ကျွန်မ တစ်ဦးတည်းသာ အခိုးမခံရပါ။ ရစ်ချတ်နဲ့ ကျွန်မသည် ဂျစ်စီလူမျိုးများကို နာဇီစခန်းမှ ကယ်ခဲ့ကြသည်။ ယခု ကျွန်မအကျိုးခံစားနေရပြီ။ ၎င်းတို့က ပြောသည်။ ကျွန်မသည် ယောက်ျားနှင့် ပြန်ပေါင်းရမည်။ ကလေးနှင့် ပြန်နေရမည်။ တိုင်းနိုင်ငံအသီးသီးကို ပျော်ရွှင်စွာ လှည့်လည်ရမည်ဟု ပြောသည်။ ကျွန်မ (၁၅) နှစ်တိုင်တိုင် မစောင့်နိုင်တော့ပါ။ ဂျစ်စီလူမျိုးများသည် ဗေဒင်ဟောပြီးလုပ်ကိုင်စားသောက်ကြသည်။ အမျိုးသမီးများမှာ မိမိတို့ရသော ပေါင်မုန့်ကို သူတစ်ပါးအား ပေးသည်။ လွတ်မြောက်ဘို့ရန်ဟု ပြောကြသည်။

မိသားစုလည်း ချမ်းသာလာမည်ပြောသည်။ ဂျစ်စီများသည် ကပ်ပြားတို့ကို မသုံးပါ။ ၎င်းတို့၏ ဘိုးဘေးဖြစ်သော တာမာလိမ်း၊ ဂျင်ဂျစ်ခန်တို့၏ သွန်သင်ချက်များကို လိုက်နာသည်။ ပြောင်းဆန်ကို ကြမ်းပြင်ပေါ်ကြဲဖြန့် လိုက်သည်။ ပေါ်လာသည် သဏ္ဌာန်ကို အဓိပ္ပါယ်ကောက်သည်။ ဂျစ်စီများသည် တစ်နေရာမှာ အတည်မနေလိုကြပါ။ လှည့်လည် သွားလာကြသည်။ ထောင်ထဲမှာပင် မိသားစုလိုနေကြသည်။ ၎င်းတို့သည် ပို့စကတ်များကို ဆွေမျိုးထံ ပို့သောအခါ ကျွန်မက လိပ်စာ ရေးပေးရသည်။ ၎င်းတို့စာမရေး တတ်ပါ။ စာမဖတ်တတ်ပါ။ စကားပြောလျှင် ဂျစ်စီမိသားစုများ မင်္ဂလာရှိ ပါစေ' ဟု စပြောသည့် ထုံးစံရှိသည်။

မကြာမကြာ သူတို့အချင်းချင်း ရန်ဖြစ်ကြသည်။ တစ်ချို့က ပြောကြသည်။ ဂျစ်စီအမျိုးသမီးများသည် ကလေးငယ်များအား တုတ်ချောင်းကို အသုံးပြုပြီး ရိုက်နှက်ကြကြောင်းနှင့် ကလေးသေမှသာ ရန်ပွဲပြီးဆုံးသည်ဟု အဆိုရှိသည်။ ၎င်းတို့မည်သည့်နေရာရောက်ရောက်၊ ကကြသည်၊ ခုန်ကြသည်။ သီချင်းဆိုကြသည်။ မကြာမီ ကျွန်မတို့ တဲကြီးရှိ လူတွေအားလုံးသိသွားပါပြီ။ မကောင်းသော မိန်းကလေးများလည်းပါ သည်။ တစ်ချို့သည် သဘောကောင်း ပါသည်။ ခရစ်တော်အကြောင်းကြားသော အချိန်တွင် လေးစားရှိသေမှု ရှိကြပါသည်။ ရွံ့နွံထဲရောက်သော ဘဝမှ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားလာကြသည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစောတွင် ကျွန်မတို့သည် စခန်းမှ ထွက်ကြ သည်။ ပင်လယ်နက်က လေစိမ်းတိုက်ခတ်လာသည်။ စောင့်များက လက်ပူတိုက်ပြီး စောင့်ရှောက်လာကြသည်။ ပူနွေးသောအခါက တုတ်ကျင်းမှ ထွက်လာကြသော်လည်း ကျေနပ်ပုံမရပါ။ ကျွန်မတို့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လာလျှင် ရိုက်ပုတ်သည်။ ဆဲရေးတိုင်းထွာသည်။ သံတံခါး မျှော်စင်အောက်မှ အစောင့်မှူးက အော်ပြောသည်။ စာရင်းအရ ရာဇဝတ်ကောင်နှင့် သူပုန် (၂၀၀၀) ထုတ်လိုက်သည်' စသည့်ဖြင့် ကြေညာကြသည်။ လေပြင်းတိုက်ခတ်သဖြင့် အဝတ်အထည်များ စုတ်ပြတ်လာသည်။ လူတန်းကြီးမှာလည်း ရှည်လျားသည်။

ကျွန်မရှေ့ ထောင်သားများနှင့် အစောင့်များ တန်းစီသွားကြသည်။ နောက်သို့ လှည့်ကြည့်ခွင့်မရှိပါ။ နောက်တွင်လည်း လူထုကြီးမှာ မဆုံးတော့ပါ။ တိရစ္ဆာန်ကြီး တွားပြီးသွားနေသကဲ့သို့ ဖြစ်ပါသည်။ ကိုယ်၊ လက်၊ ခြေထောက်များသည် အဓိပ္ပါယ်ကင်းမဲ့စွာ လှုပ်ရှားနေပါသည်။ မကြာမီ ရပ်ဘန့်သွားပါလိမ့်မည်။ ရှေးကာလ ကျွန်များကို သတိရမိသည်။ ကျွန်မတို့ ဘိုးဘေးများသည် ဖာရောဘုရင် လက်ထက်ကကဲ့သို့ ကျွန်မ ခံခဲ့ကြရပါ။ ကျွန်မတို့ တာရီးကြီး တစ်ခုကို တည်ဆောက်နေကြသည်။ ကျွန်မအနေနှင့် တွန်းလှည်း တစ်စီး အပေါ်သို့ မြေကြီးဖြည့်ပြီးသွားသောအခါ ယောက်ျားအကျဉ်းသား တစ်ဦးက ကိုက် ၂၀၀ အထိ တွန်းပို့ရသည်။ ပြီးနောက် ရေကာတာ ရိုးပေါ်သို့ တွန်းတင် ရသည်။ မြေကြီးကို စွန့်ချပြီး ပြန်လာ၍ တင်ရသည်။ အမျိုးသမီးများသည် ခက်ခဲသည့် အလုပ်များကို လုပ်ရပါသည်။ ကျွန်မလည်း မြေကြီးသယ်ဖန်များ သောကြောင့် ယိုင်တိယိုင်တိုင် ဖြစ်လာပါသည်။

အုပ်စုတိုင်းတွင် အုပ်စုခေါင်းဆောင်ရှိသည်။ အလုပ်များကို စစ်ဆေး လေ့ရှိသည်။ အလုပ်ပမာဏအရ ကုဗမီတာရှစ်ပုံ နေ့စဉ် ပြီးစီးရမည်။ ဤသတ်မှတ်ထားသော စံချိန်ကို မှီအောင်လုပ်ကြရသည်။ မမှီလျှင် ပြစ်ဒဏ် ပေးသည်။ အထူးအစားအစာ၊ အထူးအခွင့်အရေးရသည်။ တချို့လစာ ပင်ရသည် ကိုယ်ထိလက်ရောက် မည်သည့်အလုပ်မှမလုပ်ခဲ့ရပါ။ အာဏာသုံးပြီး အုပ်ချုပ်သည်။ ရီနာကမူ အာဏာအပြည့်သုံးသည်။ စကားပြောဆိုခြင်းမလွဲ၍ ဘာမျှမလုပ်ရပါ။ မြေကြီးသယ်သော လူကို ကျွန်မက အရဲစွန့်ပြီး အားပေး စကားပြောသည်။ ကျမ်းချက်ကို ပြောပြသည်။ သူက ကျွန်မကိုကြောင်ကြည့် နေသည်။ တောသားတစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။ လှည်းကိုတွန်းပြီး ထွက်သွားသည်။ နောက်တစ်ဦးပြီး တစ်ဦးလာနေသည်။

စတုတ္ထလူဖြစ်သော 'မင်းသားကြီး ရာခိုစီဆိုသူမှ မင်းစကားတွေကို ကျေးဇူးတင်တယ်။ မင်းဘယ်သူဆိုတာသိချင်တယ်' တောသားကြီးဟု ထင်ရသောသူသည် ဟန်ဂေရီနိုင်ငံ၊ ထရပ်ဝါးနီးယားပြည်နယ်မှ မင်းညီမင်းသား

ဖြစ်သည်။ ပြည်နယ်သည် ယခု ရိုမေးနီးယားပြည်နယ် ဖြစ်လာပြီး၊ ဟန်ဂေရီ လူမျိုးများ နေထိုင်ကြသည်။ ဟက်(စ်)ဘတ် အုပ်ချုပ်မှုအောက်တွင် နှစ်ပေါင်းများစွာ နေကြရသည်။ ကျွန်မအလွန် အံ့သြသွားပြီး ကေါ်ပြားပင် မြေမှာ စိုက်ထားသည်ကို သတိမရနိုင်တော့ပါ။ ‘ဟေ့ဘာလုပ်နေလဲ၊ ဆကလုပ်’ ဆိုပြီး ရီနာက အဝေးမှ အော်ပြောလိုက်သည်။ ‘ကာဆာ’ ထဲမှာ တစ်ညနေချင် လို့လား’ ကျွန်မချက်ခြင်းပင် အပြင်းအထန် မြေတူးတော့သည်။ ထိုလူလည်း ချက်ချင် လှည်းတွန်းပြီး ထွက်သွားသည်။ ‘ကာဆာ’ ဆိုသည်မှာ သွေးခဲအောင် လုပ်သော ကိရိယာဖြစ်သည်။ သေတ္တာနဲ့တူသည်။ ဖိပေမြင့်သည်။ ၂-ပေ ကျယ်သည်။ ညှင်းဆဲသော ကိရိယာဖြစ်သည်။ အပြစ်ဒဏ်ပေးသောအခါ ထိုသေတ္တာအထဲ အထည့်ခံရသည်။ မလှုပ်မယှက်ရပါ။ နောက်တစ်နေ့ အလုပ်ပြန်ဆင်းရသည်။ အလုပ်နှေးကွေးနေလျှင် ညပြန်လည်ရောက်ရှိသည့် အချိန်၌ ‘ကာဆာ’ ထဲ ထပ်မံအထည့်ခံရသည်။

နေ့လည်မွန်းတည့်ချိန်၌ ပေါင်မုန့်တစ်ပေါင်ရသည်။ စွပ်ပြုပ်နှင့် ကွေကာအုတ်လည်းရသည်။ ဂျီလားဗားထက်တော့သာသည်။ သို့သော် မျှော်လင့်ချက် ဟူ၍မရှိပါ။ ဤအစားအစာနှင့် တနေ့ကို အလုပ်လုပ်ရသည်။ အချုပ်အနှောင့်မှ လွတ်မြောက်သော လူတွေအကြား မင်းညီမင်းသားကဲ့သို့သော လူကိုရှာမတွေ့တော့ပါ။ လူများသည် အဝတ်ဟောင်း အဝတ်စုတ်များကို ဝတ်ထားခြင်းကြောင့် ခွဲခြား၍မရနိုင်ပါ။ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်သော မျက်နှာထားကိုသာ တွေ့မြင်နေရသည်။ အချို့မှာ တက္ကသိုလ်ကလာသည်။ စာရေးဆရာ၊ ဘုန်းတော်ကြီးနှင့် စီးပွားရေးသမားများလည်းပါသည်။ ယခုမူ ရောထွေးနေသောကြောင့် သူခိုး၊ ခါးပိုက်နှိုက်၊ ပြည့်တန်ဆာ၊ ပွဲစားများဟူ၍ ခွဲခြားမရတော့ပါ။

ကျွန်မတို့ နောက်ထပ် လေးနာရီခန့် လုပ်ရသေးသည်။ အလင်းရောင် နည်းလာခြင်းကြောင့် လူတန်းကြီးအဖြစ် စိတန်းပြီး စခန်းပြန်လာခဲ့ကြသည်။ အပြန်မှာ အကျဉ်းသားအချို့ လဲကျကြသည်။ တစ်ဦးသည် ကျွန်မ အနားတွင်

လဲကျသည်။ လူနှစ်ယောက်က ဖေးမပြီးဆွဲ ခေါ်ခဲ့ကြသည်။ အမျိုးသမီးကြီး တစ်ဦးကို ထမ်းသယ်ခဲ့ရသည်။ ခြေအိပ်မှာလည်း ပေါက်ပြဲနေပါသည်။ ရှေ့မှဆူဆူညံညံ အသံကြားရသည်။ လူတစ်ယောက် လဲကျသည်။ သတိလစ်နေသည်။ လမ်းဘေးဆွဲခေါ်သွားသည်။ လူသုံးဦးက သယ်သွား ရသည်။ လေသည်၊ အပြင်းအထန် တိုက်ခတ်နေပါသည်။ ဂိတ်ဝအရောက်တွင် အစောင့်ခေါင်းဆောင်က ‘သူခိုးဓားပြ ၂၀၀၀ ပြန်လာပြီ’ ဟု အော်ပြောသည်။

မှောင်နေပါပြီ။ အနောက်ဘက် ကောင်းကင်တွင် အနီရောင်သန်း နေသည်။ ‘လေက တိုက်လိုက်တာ’ ဟု အစောင့်တစ်ယောက်က ပြောရင်း ကုတ်အင်္ကျီဝတ်လိုက်သည်။ ကျွန်မမှာ ရိုးတွင်းချဉ်ဆီထိပ်ပင် ချမ်းသည်။ လက်ခြေများတွင် ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များပြည့်နေသည်။ ကြွက်သားများနာသည်။ ဦးခေါင်းကိုလည်း သူတစ်ပါးကို ပေးလိုက်ချင်သည်။ လေပြင်းထဲတွင် လူအုပ်စု အများကြီးရှိသည်။ အရှေ့ကလူများ ဂိတ်ထဲဝင်နေကြပြီ။ တစ်ခြားအဖွဲ့များ သည်လည်း စုပြုံးဝင်ကြသည်။ ကြာလှသည်။ နောက်ဆုံး ကျွန်မတို့သည် တဲထဲသို့ရောက်သွားသည်။ ပြည့်တန်ဆာမကလေးသည် ဖျာအောက်တွင် ဖွက်ထားသောပစ္စည်းမရှိသဖြင့် ဆူညံနေသည်။ ‘ဂျစ်စီ သူခိုးတွေ’ ဟု သူမက အော်နေသည်။ ‘ငါဟာ ပြည့်တန်ဆာဖြစ်ပေမဲ့ သူများပစ္စည်းကို မယူဘူးဟေ့’ ဟု မြည်တွန်တောက်တီးသည်။ တခြားဂျစ်စီကလေး ‘တာနီယာ’ က ငါတော့ ခိုးချင်ခိုးမှာဘဲ ငါသူများယောက်ျားတွေနဲ့ မအိပ်ဘူး ဟေ့’ ဟု ပြောနေပြန်သည်။

မော်ဒေးဝီရမ်းပြည်မှလာသော အမျိုးသမီးလီစာက ‘ဘာလဲဟေ့။ နင့် အစ်ကိုနဲ့လား’ ဟုပြောနေပြန်သည်။ ဂျစ်စီများသည် အခန်းတစ်ခန်းထဲတွင် အားလုံး စုပြုံးပြီးအိပ်ကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ကုတင်တစ်လုံးပေါ်တွင် စုပြုံးအိပ်ကြသည်။ လီစာသည် လူသတ်သမားဖြစ်သည်။ တစ်ခြား အမျိုးသမီးနှင့် ရှုပ်ပွေနေသော ယောက်ျားကို သေနတ်နဲ့ ပစ်သတ်ခဲ့သည်။ မနာလိုမှု ပြင်းထန် သည်။ တာနီယာက ‘ငါဘယ်လိုနေရမှာကို လာမတင်နဲ့။ ငါယူတာ ငါပြန်ပေး လို့ရတယ်။ မင်းက လူ့အသက်ကိုသတ်တော့

ဘာပြန်ပေးမှာလဲ' ကျွန်မ ဤအရာများကို မကြားချင်သဖြင့် နားပိတ်ထားသည်။ ရန်ပွဲပြီး သောအခါ တာနီယာသည် သူ့နေရာသူပြန်သွားသည်။ လူများသည် သူ့ကို အားပေး ကြသည်။ တာနီယာသည် အရပ်ရှည်သည်။ လှသည်၊ ချောသည်၊ လူများမှ ချစ်ခင်သည်။ သူမကို ကြောက်ရွံ့ကြသည်။ သူ့ကို လက်မဲကြီး တာနီယာဟုပင် ခေါ်ကြသည်။ သူ့ကို ထိလျှင် ဝိုင်းပယ်ခံရသည်။ သူ့ကိုရန်လုပ်လျှင် 'ကာဆင်' မှာ တစ်ညအိပ်ရသည်။ လူများကို ဆုံးမချင်သော အခါ အစောင့်များနှင့် ပေါင်းပြီး ကြံစည်သည်။ သူ့အဖွဲ့အပေါ်၌ သစ္စာရှိသည်။

အစစအရာရာ ကျွမ်းကျင်သည်။ မိန်းကလေးများများ သူ့ကို အတုယူရသည်။ မိန်းကလေးများကို သင်တန်းပေးသည်။ မှန်မှန်ကန်ကန် လှုပ်ရှားတတ်ရန် သင်ပေးလေ့ရှိသည်။ မိန်းကလေးများက သူ့ကို လေးစားကြသည်။ တာနီယာသည် ကြမ်းပြင်ဘက်၌ စာဖတ်သည်။ လေ့လာသည်။ ယခင်က အိမ်တစ်အိမ်တွင် လူမရှိသောကြောင့် ဖောက်ဝင်ပြီး နေထိုင်ခဲ့ရာ စာကြည့်ခန်း၌ စာကြည့်ပြီး အိပ်ပျော်သွားသည်။ အိမ်ရှင်များ ပြန်လာပြီး သူမကို တွေ့သောဖြစ်ရပ်ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည်။ ကြာကြာနေသောအခါ သူခိုး၊ ပြည့်တန်ဆာ၊ ဓားပြဆိုသောလူများကို ခွဲခြားသိလာသည်။ ၎င်းတို့၏ အပြစ်နစ်မွန်းနေမှုသည် ဖုံးကွယ်၍မရပါ။ ပေါ်လာသည်။ 'ပြောပုံဆိုပုံလုပ်ပုံ အားဖြင့် သိနိုင်သည်။ တာနီယာကမူ ထူးခြားသည်။ အတွင်းသဘောကို မသိနိုင်ပါ။

သူမက 'ဒို့့သူခိုးတွေဟာလည်း သိက္ခာရှိရှိ နေတတ်ပါတယ်။ အကျင့်စာရိတ္တနဲ့ ပတ်သက်ရင် ခိုးတာတွေကိုတော့ ကန့်ကွက်တယ်' ကျွန်မမှ သူ့အား အနီးကပ်၊ လေ့လာကြည့်သည်။ သူ့လို လူမျိုးကို ပိုမို နားလည်ချင်သည်။ ကျွန်မက မေးကြည့်သည်။ 'လူအများ ရိုမေးနီးယားက ထွက်ချင်ကြတယ်။ မင်းကောမထွက်ချင်ဘူးလား၊ သူမက 'ငါလည်း သိပ်ထွက်ချင်တာပေါ့။ ငါ့ချစ်သူနဲ့ တွေ့ချင်တာပေါ့' ဟု ပြန်ပြောသည်။ သူ့ကို ဖမ်း၍မရပါ။ ကျွန်မတို့ မည်သို့ လုပ်နိုင်ကြောင်းကို ကွန်မြူနစ်များအား ပြလိုက်ချင်သေးသည်။

မြေအောက်လှုပ်ရှားမှုများကို ပြောပြပါသည်။ သူ့ချစ်သူအကြောင်းကို စုံလင်စွာ ပြောပြသည်။

မိဘကို မေးသောအခါ ‘အို ငါ့မိဘတွေလား’ အိမ်ထောင် ပရိဘောဂ အဟောင်းတွေလို မိဘကို သဘောထားတယ်။ သူတို့တွေဟာ အသုံးမကျ ပါဘူး။ အမေဟာ ရုပ်ရည်ရှိတော့ ယောက်ျားများတယ်။ ငါမွေးလာတာပဲ။ အဖေ ဘယ်သူလည်း မသိဘူး။ အမေဟာ နောက်ဆုံး အရက်သမား တစ်ဦးနဲ့ နေတယ်။ ညတိုင်း အရိုက်ခံရတယ်။ အခြားကလေး တွေလည်းရတယ်’ တာနီယာမှ ညစ်ညူးသောစကား အမျိုးမျိုးပြောသည်။ ကြာလာသောအခါ နားထောင်၍ မရတော့ပါ။ သနားစရာအလွန်ကောင်းပါ သည်။ သူမ၏ အကျင့် စာရိတ္တကောင်းလာစေလိုပါသည်။ လူများကိုလိုက်ပြီး ညစ်ညူးအောင်လုပ် နေခြင်းသည် သူ့အတွက် မကောင်းပါ။ သူမသည် သူ့မတ်နဲ့သွားလာနေသည်။ နောက်ပိုင်းအကျင့်ပျက် သွားသည်။ နေထိုင်တော့ လည်းအခြားလူခြောက်ဦးနှင့် တစ်ခန်းထဲနေရသည်။ ညီမ၏ ယောက်ျားနဲ့အတူ အိပ်ရပြန်သည်။ ငါးနှစ်သမီး ကစပြီး ခိုးတတ်လာသည်။ နောက်တစ်နေ့သူမငိုနေ သည်။ ‘ဟုတ်တယ်။ ငါသိပါတယ်။ သူတစ်ပါး ပစ္စည်းမခိုးရဘူး ဆိုတာလေ’။

“ရဲများက ငါ့ကို ဖမ်းမိတဲ့အခါ ဒီလိုဘဲ ရိုက်ပြီးပြောတယ်။ ငါကလည်း ရဲတွေကိုပြောတာဘဲ။ မင်းတို့လဲသိခဲ့တော့ဘဲ။ အိမ်တွေကိုသိမ်းတယ်။ မြေတွေကို သိမ်းတယ်။ တိုင်းပြည်တွေတောင် သိမ်းပိုက်ကြသေးတာဘဲ။ ငါဘာလုပ် ရမယ်ဆိုတာ မင်းတို့ပြောဘို့မလိုဘူး။ မင်းတို့ဟာ ရုံးမှာ စည်းစိမ်နဲ့ ယစ်မူးနေကြတာဘဲ။ မင်းတို့ဟာ ဘူချာရတ်မြို့တော် တံတားများအောက်မှာ နွေနဲ့ဆောင်းရာသီတွေမှာ သွားအိပ်ကြည့်ပါလား။ ပြီးမှခိုးဝှက်တာ မကောင်းတဲ့ အကြောင်း လာပြောပေါ့။” သူမသည်ပြောရင်း ဟက်ဟက် ပက်ပက်ရယ် လိုက်တယ်။ “သူတို့က ငါ့ကိုရိုက်နှက်တော့ ငါ့ရှေ့သွားတွေ ကျွတ်ကုန်ပြီ။ ဒီသွားတုတ်ထားရတယ်’ဟု သွားတုများကို ထုတ်ပြနေသည်။ သူ့နောက် လိုက်များက သူ့ကိုဝိုင်းပြီး ထောက်ခံနေကြသည်။ ‘တာနီယာရယ်၊ မင်းဟာ

သိပ်တော်တာဘဲ။ ငါဒီလို သတ္တိမျိုးမရှိဘူး’ ဟု လူဂျီနာဆိုသော မိန်းကလေးက ထောက်ခံနေသည်။ ဘူချာရတ် လူဆိုးဂိုဏ်းထဲတွင်ပါသော မိန်းကလေး ဖြစ်သည်။ လူဆိုးဗိုလ်က သူမကို ရဲလက်အပ်ပြီး ထွက်ပြေးနေ သည်မှာ ယခုဆိုလျှင် ပဲရစ်မြို့သို့ပင်ရောက်နေ လောက်ပေပြီ။

ကျွန်သော မိန်းကလေးများမှလည်း သဘောတူ ထောက်ခံနေကြ သည်။ ကျွန်မမှ “တာနီယာ မင်းဟာ သတ္တိရှိတယ်။ မင်းရဲ့စွမ်းအားရယ်၊ ထက်မြက်မှုရယ်က မင်းကို အများကြီး မြှင့်တင်လို့ရတယ်။ မင်းမိဘတွေက ထုံအပေမဲ့ မင်းလဲဒီလိုမနေရဘူး မဟုတ်ဘူး။ နာမည်ကျော်ကြားတဲ့ လူတွေရဲ့ မိဘများဟာလည်း အခြေအမြစ်မရှိကြပါဘူး။ တစ်ချို့ မိဘမဲ့ဘဝက ရုန်းကန်လာကြရတာ၊ မင်းရဲ့ ဦးတည်ချက် မှန်ကန်ရင် မင်းလဲထင်ပေါ် ကျော်ကြားလာမှာဘဲ’ ဟု ပြောလိုက်သည်။ ‘ငါဟာ ထင်ပေါ်ကျော်ကြားမှာလား ဘာလုပ်ရမှာလဲ’ သူမမှ မကောင်းသော အကြံအစည်များကို ပြောနေပြန်သည်။ ‘ငါ့ကို တလွဲမထင်ပါနဲ့။ ငါကခိုးတာကြိုက်တယ်။ ဒါငါ့အသက်ဘဲ။ ခိုးလို့ လူလုပ်တာ’ဟု ပြောလိုက်သည်။

ကျွန်မက နမူနာတစ်ခု ပေးလိုက်သည်။ ‘အလွန်ထင်ပေါ် ကျော်ကြားတဲ့ လူတစ်ဦးဟာ အစက လူဆိုးကြီးဘဲ။ သူ့နာမည်က မသဲတဲ့။ သူဟာ သခင်ဘုရားကို တွေ့တဲ့အခါ၊ အလွန်စိတ်လှုပ်ရှားပြီး သူ့မှာရှိတဲ့အရာ အားလုံးကို စွန့်လွှတ်တယ်။ သခင်ဘုရားနောက်ကိုလိုက်တယ်။ သူခိုးကနေ သူတော်င်ဖြစ်လာတယ်။ ယနေ့တိုင်သူ့ကိုကမ္ဘာကလေး စားကြည်ညိုရတယ်။ အသင်းတော်ရဲ့ မာတုရအဖြစ် အသေခံတယ်။ ရှင်မသဲခရစ်ဝင်ကျမ်းကို ရေးခဲ့တယ်။ ‘တမန်တော်သန့်ရှင်းသူ၊ မာတုရလား၊ မင်းဒီစကားတွေ ဘယ်က ရလာတာလဲ’ဟု တာနီယာက မေးနေသည်။

လူဆိုး၊ သူခိုးနဲ့နိုင်ငံရေး အကျဉ်းသားများသည် ဘဝချင်း မတူကြပါ။ ထောင်ထဲတွင် လူဆိုးများက နေရာရသည်။ တာဝန်ပေးအပ်ခံရသည်။ အခန်းစောင့်၊ ရုံးစောင့်ဖြစ်လာသည်။ အထက်တန်းလွှာ အကျဉ်းသားများကိုမူ

အမျိုးမျိုးနှိပ်စက်ကြလေတော့သည်။ သူခိုးများက လူကြီးလူကောင်းကို သရော်ပြီး ကဲ့ရဲ့ပြစ်တင်ကြသည်။ ကလဲ့စားချေသည့် သဘောဖြစ်ပါသည်။ နိုင်ငံရေးသမားများက အချင်းချင်း မစည်းရုံးကြပါ။ ကြားခံအနေနှင့် ဂျစ်စီ၊ ဂျူး၊ ခရစ်ယာန်အမျိုးသမီးကမူ အဆိုးဆုံးလူများကို မေတ္တာပြုကြသည်။ အပြစ်များကို ဖော်ပြကြသည်။ နောင်တရစေသည်။ နှစ်ဘက်စလုံးက ကျွန်မကို သဘောမကျပါ။ ဆာနဝိုးဒါးမြို့၌ ထင်ပေါ်ကျော်ကြားသူများရှိသည်။ ထောင်ထဲ၌ နန်းတွင်း မင်းညီမင်းသားများရှိသည်။ အထက်တန်းလွှားများရှိသည်။ အစိုးရသည် သူဌေးသူကြွယ်များ၏ သင်္ချိုင်းများကိုဖောက်ပြီး ရွှေငွေများ ထုတ်ယူသည်ဟူ၍ ကောလဟာလသတင်းများ ထွက်လားသည်။ ထောင်ထဲ၌ လူမျိုးစုံကိုတွေ့ရသည်။ အလုပ်စခန်းတစ်ဖွဲ့တွင် ဖက်ဆစ်အမျိုးသမီးများ ပါသည်။ သူတို့၏ ခေါင်းဆောင်က မစွမ်းကိုဒရယ်နူးဖြစ်သည်။ ရဲစုံထောက် ခေါင်းဆောင် တစ်ဦး၏ ဇနီးဖြစ်သည်။ ရိုမေးနီးယားကို နာဇီမဟာမိတ်ဖြစ်ရန် လုပ်ဆောင်ခဲ့ သူဖြစ်သည်။ သူမက စာအုပ်တစ်အုပ်တွင် ရေးထားသည်။ “ဂျူးလူမျိုးနဲ့ ဘယ်တော့မှ လက်ဆွဲနှုတ်မဆက်ဘူးဟု ပြောခဲ့သည်။ သို့သော် ယခုဂျူးအမျိုးသမီးများနှင့်အတူ ကွန်မြူနစ်တို့၏ ကျွန်ဘဝသို့ရောက်နေသည်။ သို့သော် စိတ်ထားမပြောင်းပါ။ ‘အဲဒီလူဆိုးကြီး ချာချီ’ဆိုပြီး သူမက ဒေါသနှင့်ဆောင့်နေသည်။ ‘ဖိအုံ ဘက်တော်သား၊ ဂျူးတွေရဲ့ လက်ပါးစေ’ဟု အော်သည်။ သမ္မတရုစလဲလ်သည်လည်း ဂျူးဖြစ်လိမ့်မည်။ ‘သူတို့ကြောင့် ကျွန်မတို့ဒီအထဲရောက် နေကြတာဟုပြောသည်။ အစောင့်များမှ မညာတာပါ။ အကျဉ်းသား အချင်းချင်း တိုက်ခိုက်ကြတယ်။ သို့သော် ဤအမျိုးသမီးများ သည် သတ္တိရှိကြသည်။ မေတ္တာစိတ်မွေးရန် ကျွန်မက သင်ပေးသည်။ အမျိုးသမီးတစ်ဦးက ‘ငါတို့ကတော့ ရိုမေးနီးယားမှာရှိတဲ့ ဂျူးလူမျိုးတွေကို အကုန်ရှင်းပစ် လိုက်မယ်။ မင်းရဲ့မိသားစုကိုတော့ ချမ်းသာပေးမယ်’ဟု ကတိပေးနေတယ်။

ကျွန်မ ဝမ်းမသာသောကြောင့် သူမအံ့သြနေသည်။ နိုင်ငံရေးသမား

များ၏ မိန်းမများမှ ကမ္ဘာကြီးကို မည်သို့အုပ်စိုးသင့်ကြောင်း အကြံပေး
ဆွေးနွေးနေကြသည်။ တစ်ယောက်က ‘ငါကတော့ တစ်ညလုံးမအိပ်ဘဲ
စီမံချက်ရေးဆွဲတယ်လေ။ မင်းသိချင်လား’ ကျွန်မဘာမှ အဖြေမပေးခဲ့ပါ။
‘ဒီမှာကြည့်။ ပထမဆုံး စစ်တပ်ကို ပုံသဏ္ဌာန်ပြောင်းရမယ်။ ဝတ်စုံတွေလည်း
အပြာရောင်ဖြစ်ရမယ်’ ကျွန်မက “ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ရှေ့မဆက် ပါနဲ့တော့။
တော်လောက်ပါပြီ’ ဟု ပြောယူရသည်။ အချို့လူများသည် တန်ဘိုး မရှိကြပါ။
ဗိုက်မဲကြသည်။ သို့သော် ၎င်းတို့၌လည်း သင်ခန်းစာများရှိသည်။ အော်သိုဒေါ
ဂိုဏ်းက စစ္စတာတစ်ဦးသည် ကျွန်မတို့ထဲ၌ ရှိ၏။ အလွန်အဆဲသန်သည်။
အမျိုးမျိုး ပြောတတ်သည်။ ဂျစ်စီအမျိုးသမီးများ ကဲ့သို့ ခိုးတတ်သည်။

ကျွန်မက မေးသည်။ “မင်းစဉ်းစားနော်ကယ်တင်ခြင်း ဘယ်လို
ရမှာလဲ” သူမက ရယ်မောပြီး ‘ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးက ကယ်တင်ခြင်းရဖို့
သင်ပေးခဲ့တယ်။ ပညတ်တော် နှစ်ပါးကို အနည်းဆုံး စောင့်ရှောက်ရမယ်တဲ့။
ပထမတော့ သူတစ်ပါးကို တရားမစီရင်ရဘူး။ ဒုတိယတော့ ကျွန်မကို
ရန်ရှာတဲ့လူတွေကို ခွင့်လွှတ်ရမယ်။ ဒါကြောင့် ဘုရားသခင်ဟာ ငါ့ကို
အပြစ်လွှတ်မှာပါဘဲ’ ဤသီဩလော်ရှိသည် အကောင်ဆုံးမဟုတ်သော်လည်း
ကောင်းပါသည်။ သူပြောသည့်အတိုင်း သူအသက်ရှင်ပြသည်။ ၁၉၅၀ခုနှစ်က
စပြီး ကွန်မြူနစ် အမျိုးသမီးများသည် ထောင်ထဲရောက်လာသည်။ ယခု
ဒီဆာနာဂိုးဒါစခန်းတွင် ကျွန်မ မာရရိုးရာ ဒရာဂိုးစကူးဆိုသူ အမျိုးသမီးတစ်ဦးနှင့်
တွေ့သည်။ ယခင်အစိုးရလက်ထက်ကတည်းက ပုန်ကန်မှုနဲ့ ထောင်ချထား
သည်။ ယခုတဖန် တန်ပြန်တော်လှန်ရေး ပုဒ်မဖြင့် အလုပ်ကြမ်းနှင့်
ထောင်ကျပြန်သည်။ သူမသည် မိမိယုံကြည်ချက်နှင့် ကွန်မြူနစ် ဝါဒအတွက်
တိုက်ပွဲဝင်နေသည်။ သူမသည် မတ်(စ်)ဝါဒက အောင်မြင်လိမ့်မည်ဟု
ယုံကြည်သည်။ မစ်လီးယားမြို့၌ရှိသော အမျိုးသမီး ထောင်တွင်၊ သူမ၏
နှစ်လသားကလေးရှိသည်။ ထိုကလေးကို ယူသွားကြပြီး အစိုးရ မိဘမဲ့ဂေဟာ
တွင် ထားကြသည်။ သူမသည် ကလေးကို ပြန်တွေ့ရန် မျှော်လင့်မိသည်။

ပါတီခေါင်းဆောင်ကြီး ဂျော့ခရစ်တက်စကူးနှင့် အတူလက်တွဲ လုပ်ခဲ့သည်။ ဤခေါင်းဆောင်သည် ၁၉၀၇ ခုနှစ်ကစပြီး ဆိုရှယ်လစ် အယူဝါဒနဲ့ ထောင်ကျခဲ့သည်။ ကွန်မြူနစ်ပါတီ၏ ပထမအတွင်းရေးမှူးချုပ် ဖြစ်ခဲ့သည်။ ယခုတော့ (၇၂) နှစ်ရှိပြီ။ ယခုထောင်ထဲ၌ မိုးလင်း၊ မိုးချုပ် အလုပ်လုပ်ရသည်။ ကျွန်မမှ သူ့တွန်းလှည်းထဲကို မြေကြီးထည့်ပေးရသည်။ လှည်းကို တွန်းတင်နိုင်သည်။ တိရစ္ဆာန်လိုပင် သန်မာသည်။ ရစ်ချတ် အဖမ်းမခံရခင်က ပြော၏။ “ပုန်ကန်ထကြွမှုအတွက်ကတော့၊ ထောင်ထဲမှာနေရတာ အကောင်းဆုံးဘဲ”ဟု ပြောသည်။ ထိုလူကပြီးပြီ၏။ အစောင့်က အော်ငေါက် သောကြောင့် မြန်မြန်ထွက်သွားရရှာသည်။ နောက်တစ်နေ့တွေ့သောအခါ “ကျွန်မ စကားပြောလို့ ရှင်ဒုက္ခရောက်တာ စိတ်မကောင်းပါဘူး”ဟု ပြောလိုက်သည်။ နောက်ပိုင်း သူ့ခံစားချက်များကို ပြောသည် ‘ဒီကွန်မြူနစ်ဝါဒ ဟာ ကျွန်ုပ်လိုချင်တဲ့ ကွန်မြူနစ် မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်ုပ်ဟာမခုခံခဲ့တာ ကျွန်ုပ်အားနည်းချက်ဘဲ’။

စစ်မှန်တဲ့ ယုံကြည်ခြင်းရှိသော ကျွန်မတို့သည် လွန်စွာပင် စိတ်ချမ်းသာရသည် မဟုတ်လော၊ အငယ်ဆုံးသော ခရစ်ယာန်၊ အားနည်းသော ခရစ်ယာန်များ၌ စွမ်းပကားများစွာရှိသည်။ အချမ်းသာဆုံး သူဌေးနှင့် ပညာရှိကြီးများထက်သာသည်။ ဦးနှောက်ကောင်းသည့် ပညာတတ်များကို ပိတ်ပင် တားဆီးလိုက်ခြင်းသည် လေတိုက်သည့်အခါ ပြိုလဲမည့်အပင် ငယ်ကလေးများနှင့် တူသည် အတွင်းစွမ်းပကား ဘာမှမရှိတော့ပါ။ မစွမ်းလောက်စကူးသည် ကလေးမြို့၌ရှိသော ပါမောက္ခတစ်ဦး၏ ဇနီးဖြစ်သည်။ သူမက ကျွန်မကို ‘မင်းက စိတ်လှုပ်ရှားပြီး အမြဲဆုတောင်းနေရတော့ ပျော်မှာပေါ့နော်’ဟု ပြောသည်။ ငါတော့ မဖြစ်ဘူး၊ ကဗျာ၊ လင်္ကာတစ်ပုဒ်ကို စဉ်းစားကြည့်တယ်။ မရဘူး။ အစောင့်တွေ အော်သံဘဲ ကြားနေရတယ်။ စိတ်ဟာဒီအထဲ မှာဘဲရှိတယ်။ စိတ်ကို စည်းကမ်းလုပ်လို့မရဘူး’ဟု ပြောသည်။ ဤအသိုင်းအဝိုင်း အမျိုးသမီးများသည် အလွန်သနားစရာ ကောင်း၏။

အခြားလူများထက် အသက်ဟာခက်ခဲကြသည်။ အတွင်းစွမ်းအား မရှိကြ
တော့ချေ။ ဘာဝမှာတွင် ဟာကွက်များဖြစ်နေသည်။ ကစားပိုင်းသွားသည်။
ဦးထုပ်လှလှရှားသည်။ ဟိုတယ်များတွင်နေသည်။ ချစ်သူများနှင့် ပျော်ပါးမည်
ဟူသော ခံယူချက်သည် ဘဝအတွက် လုံးဝတန်ဖိုးမရှိပါ။ မော်တော်ကား
နောက်ခန်းထဲမှ သံတိုသံစများကဲ့သို့သော ဖြစ်နေပါသည်။

အလုပ်ပြီးသောအခါ အမျိုးသမီးများသည် ဘာသာတရားသိသော
အကျဉ်းသားများထံလာပြီး တရားဆွေးနွေးသည်။ ကျမ်းစာကို မေးကြသည်။
နှုတ်ကပတ်တော်ကသာ မျှော်လင့်ခြင်း စိတ်သက်သာခြင်းနှင့် အသက်ရှင်ခြင်းကို
ရွှင်လန်းစေသည်။ ကျွန်မတို့၌ ကျမ်းစာအုပ်မရှိပါ။ ကျွန်မတို့သည်
နှုတ်ကပတ်တော်ကို ပေါင်မုန့်ထက် ဆာငတ်ပါသည်။ ကျမ်းစာကို
အလွတ်ရလျှင် အလွန်ကောင်းပေလိမ့်မည်။ သို့သော်ရသောကျမ်းချက်ကို
နေ့တိုင်းရွတ်ဆိုသည်။ ညဆိုလျှင် ဆုတောင်းအဖွဲ့များရှိသည်။ ကျမ်းစာရသော
ခရစ်ယာန်များလည်း ရှိသေးသည်။ ထောင်အတွက် အလွန်မင်္ဂလာရှိသည်။
အခြားလူများရန်ဖြစ် ရိုက်ပုတ်နေကြသော်လည်း ကျွန်မတို့သည် ကျမ်းစာကို
ရွတ်ဆို ဆုတောင်းကြသည်။ ညလုံးပေါက် ရွတ်ဆိုနေကြသည် ကျမ်းစာ
အပြန်အလှန် သင်ပေးကြသည်။ အာဂုံဆောင်ရွက်ဆိုသော ကျမ်းစာများသည်
ရိုမေးနီးယားထောင်များ၌ ပြန့်နှံ့သွားသည်။

ကျမ်းစာရွတ်သော လုပ်ငန်းသည် ပိုမိုနက်နဲ ကျယ်ပြန့်လာသည်။
တရားဆင်ခြင်ခြင်းသည် ကိုယ့်ကိုကိုဆင်ခြင် သုံးသပ်ခြင်းဖြစ်သည်။ မိမိသိခဲ့သော
သတင်းစာ၊ စာအုပ်၊ ရုပ်ရှင်မှ အသိပညာများကို အခြေခံပြီး သုံးသပ်သည်။
မိမိဘာလဲဆိုသည်ကို လူတွေကမသိကြပါ။ မိမိ၌မဖြစ်သင့်မဖြစ်
ထိုက်သောအရာများကို ဒုတိယအဆင့်၌ ဖယ်ရှားရသည်။ မိမိ၏ အစစ်အမှန်ကို
သင်သိလာလျှင်၊ သင်ချစ်သောသူကို သင်ကောင်းစွာ သိ၏။ ဆက်ဆံရေး
မှန်ကန်လာသည်။ ခရစ်တော်က “စိတ်နှလုံး ဖြူစင်သော သူတို့သည် မင်္ဂလာ
ရှိကြ၏။ အကြောင်းမူကား ထိုသူတို့သည် ဘုရားသခင်ကို မြင်တွေ့ကြ

လိမ့်မည်ဟု မိန့်တော်မူသည်” ကျွန်မသည် ရစ်ချတ်ထံစကားများ ပါးလိုက်ပါသည်။ အထူးသဖြင့် ထောင်ထဲမှနေ၍ ရစ်ချတ်အား စကားများပါးလိုက်ပါသည်။ ကျွန်မတို့နှစ်ဦးသည် ဝေးကွာသော်လည်း နီးနီးကပ်ကပ် အသက်ရှင်နေသည်။ စဉ်းစားသောအခါ၌ပင် ဆက်သွယ်မှုရှိသည်။ သူနှင့်ကင်းကွာနေသော (၁၄) ပတ်လုံးလုံး ဆက်သွယ်နေခွင့်ရသည်။ ၁၉၅၃ ခုနှစ်က ကျမ်းစာထဲတွင် ကျွန်မခဲတံဖြင့် မှတ်ထားခဲ့သည်။ ကျွန်မ လွတ်မြောက်လာသည်မှာ လပိုင်းသာရှိသေးသည်။ ယနေ့ရစ်ချတ်မှ ကျွန်မကို လာတွေ့သည်။ ကျွန်မစာဖတ်နေပုံကို ငုံ့ကြည့်နေသည်။

သူလည်း ကျွန်မ၏ အလုပ်စခန်းတစ်နေရာတွင် ရောက်ကောင်းရောက် နေပါလိမ့်မည်။ ရစ်ချတ်သည် အလုပ်ကြမ်း လုပ်နိုင်ပါမည်လော။ တရားဟောသည်၊ စာရေးသည်။ သူ့အင်အားသည် ကုန်သလောက် ဖြစ်သွားတတ်သည်ဟု ရစ်ချတ်သေပြီ။ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က လာပြော၏။ ကျွန်မ မယုံပါ။ ကျွန်မသည် တူးမြောင်းစခန်း၌ တွေ့သမျှ လူတိုင်းအား ရစ်ချတ်အကြောင်းကို မေးသည်။ မည်သူမျှမသိပါ။ ထို့နောက် အမျိုးသမီးသုံးဦး ‘ဝါကာရက်စတီး’ ထောင်မှ ပြောင်းလာသည်။ လူနာများကို ရွှေ့ပြောင်းပေးလိုက်သည်။ ကျွန်မတို့ထံ လူတစ်ယောက်တိုးလာလျှင် စာပို့သမားလာသလိုပင်။ မေးနေကျ မေးခွန်းကိုမေးကြသည်။ မည်သူမျှ ရစ်ချတ်အကြောင်းကိုမသိပါ။ တစ်ရက် နှစ်ရက် ကြာသောအခါ ထိုအမျိုးသမီးစုထဲမှ တစ်ဦး ကျွန်မထံ လာသည်။ သူမက ‘မင်းဘုရား အကြောင်းပြောရင် ငါဝါကာရက်စတီး ထောင်ကိုသတိရတယ်’ဟု ပြောသည်။ ‘ငါအဲဒီ ဝါကာရက်စတီးသည် ယခင်ကဘုန်းတော်ကြီး ကျောင်းဖြစ်ပြီး အခန်းကြီးများကို ဖြိုချကာ အခန်းကြီးများကို ထောင်အဖြစ် အသုံးပြုကြသည်။ သေးငယ်သော အခန်းများလည်းရှိသည်။ အထူးအကျဉ်းသားများအတွက် ဖြစ်သည်။

အမျိုးသမီးတစ်ဦးမှ ‘အပြင်ဘက်မှာ ရေချိုးခုံလုပ်ထားတယ်’ဟု ထိုအခန်း ကလေးတစ်ခုထဲမှ ပြောသံကြားသည်။ “ခရစ်တော်ကိုချစ်ပါ။

ဘုရားသခင်ရဲ့ သနားခြင်း ဂရုဏာကိုကိုးစားပါ”ဟု အသံကြားသည်။ ကျွန်မတို့ အံ့သြနေကြသည်။ မည်သူနည်းဟု အများတကာမှ မေးကြသည်။ သို့သော် မသိကြပါ။ ယခု သူမနှင့်တွေ့သောအခါမှ ထိုသူသည် ရစ်ချတ်ပင် ဖြစ်ရမည်ဟု ခံယူပါသည်။ သူ့အလွန်ဖျားနေသည်။ မကြာမကြာ တရားဟောချက်ရပ် သွားသည်။ သူသေပြီဟု ကြားကြောင်းကိုလည်း ပြောပြနေသည်။ ကျွန်မ၏ မျက်ရည်များ ယိုစီးလာတော့သည်။ နှလုံးထဲမှ ဒဏ်ရာသည် အသစ်ပြန် ဖြစ်လာပါသည်။ ဤသို့ခံစားနေရသော်လည်း မျှော်လင့်ခြင်းသည် ပျောက်ကွယ် မသွားပါ။ ကျွန်မဆက်ပြီး ဆုတောင်းသည်။ အခန်းကလေး ထဲမှနေ၍ တရားဟောနေသောသူ၏ အသက်ကို ချမ်းသာပေးရန် ဘုရားသခင်ထံ တောင်းလျှောက်နေပါသည်။

ကျွန်မစိတ်ပူနေသည်။ မိဟိုင်းသည် အဖမ်းခံရပြီး တူးမြောင်းစခန်းသို့ အပို့ခံ မခံမသိပါ။ မိဟိုင်းသည် (၁၂)နှစ် ပြည့်လေပြီ။ ရွယ်သူကလေးငယ် ဤစခန်းတွင်ရှိသည်။ နေ့စဉ် ကျွန်မလူငယ်တစ်ဦးကို တွေ့သည်။ သူ့နာမည် သည် မာရင်မွတ်ဇာဖြစ်သည်။ သူ့အမေလည်းပါလာသည်။ (၁၄)နှစ် အရွယ် မိန်းကလေးဖြစ်သည်။ ၎င်းတို့အဖေက သံမဏိ ရဲတပ်ဖွဲ့ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သည်။ ထိုသူသည် ဂျူးများကိုမုန်းသည်။ အော်သိုဒေါ့ဂိုဏ်းက ဖြစ်သည်။ စပိန်နိုင်ငံ စစ်ဖြစ်သောအခါ ဗိမာန်တော်များ ဖျက်ဆီးခံရသည်။ သူက ‘ဒီလူတွေ ခရစ်တော်မျက်နှာကို သေနတ်နဲ့ ပစ်ကြတဲ့လူတွေ၊ ငါမခံနိုင်ဘူး’ဟု ပြောခဲ့သည်။ သူသည် စပိန်နိုင်ငံသို့သွားပြီး အာဏာရှင်ဖရင်ကို ဘက်မှနေ၍ တိုက်ခိုက်ရင်း သေဆုံးသွားသည်။

သူ၏ နှလုံးသားထဲမှ ဆန့်ကျင်သောအရာများသည်၊ ခရစ်ယာန်များစွာ ထောက်ခံသွားသည်။ သူက “ခရစ်တော်က ငါ့အသင်းတော်ကို မရဏာနိုင်ငံ တံခါးတို့သည် မနိုင်ရာလို့ပြောတဲ့အတွက်၊ သင်းတော်တွေ တိုက်ပွဲဝင်ရမှာ ဘဲ”ဟု မျှော်မှန်းထားသည်။ ထို့ပြင် ခရစ်ယာန်တွေ တာဝန် မကျေပွန်ရင် ခရစ်တော်ရဲ့ စကားဟာ မတည်နိုင်ဘူး’ဟု ပြောသည်။ အလွန်မှန်ပေသည်

ယခုသူ့ဇနီးနဲ့ သားသမီးများထောင်ကျခြင်းသည် ဖခင်၏ ယုံကြည်ခြင်း
ကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။ မစွမ်းမတ်ဖာက 'ငါ့သားမာရင်ဟယ် ကွန်မြူနစ်တွေ
ကျဆုံးသွားရင် ရိုမေးနီးယား ရှင်ဘုရင်ဖြစ်မယ်။ ဘုရားဟောင်း မိရှယ်ဟာ
ပြန်မလာတော့ဘူး' ဟု ပြောနေပါသည်။

သံမဏိတပ်ဖွဲ့ ဂိုဏ်းမှာလည်း အတွင်းပဋိပက္ခ မြောက်များစွာရှိသည်။
တည်ထောင်သူကို စရိန်းမှသတ်သည်။ သတ်ဖြတ်ရန် အားပေးသည်။
သူ၏နောက်ဆုံးစကားမှာ 'လူဟာဘယ်လိုသေသေ အရေးမကြီးဘူး။ ဘယ်လို
ရှင်ပြန်ထမြောက်တယ်ဆိုတာက အရေးကြီးတယ်ဟု ပြောသည်။ သူသည်
ရန်သူအပိုင်းခံရပြီး လည်ဖြတ်အသတ်ခံခဲ့ရသည်။ ဒီဆာနာ ဝိုးဒါးစခန်းတွင်
ပို့စကတ်များပေးသည်။ မိသားစုကိုခေါ်၍ရသည်။ သတ်မှတ်ထား သော
တနင်္ဂနွေတွင် အလည်အပတ်လာ၍ရသည်။ လှည့်ကွက်ဖြစ်နိုင်သည်။
ကျွန်မတို့ရေးလိုက်သော နာမည်များသည် ထောက်လှမ်းရေးအတွက်
ဖြစ်နေမည်လော။ ကျွန်မများစွာ စဉ်းစားသည်။ မည်သူ့ထံ ရေးရမည်နည်း
၎င်းတို့ရှိမည်လော။ အမြောက်အများအဖမ်းခံခဲ့ကြပြီး ဖြစ်သည်။ ကျွန်မ
ဝန်းကျင်တွင် 'ပို့စကဒ်' များရေးကြသည်။ ရေးပို့ရမည့်သူများစာရင်း အိမ်တွင်
ကျန်ပါရဲ့လားဟု မေးကြရပေမည်။ အိမ်နှင့်တကွ သားသမီး ခင်ပွန်းများ
ကျန်ရှိပါရဲ့လား။ ရှိပါသေးရဲ့လား။ အခက်အခဲများလှသည်။ ချိန်းသည့်
နေ့ရောက်လာသောတဲအခါ လူများလာကြသည်။ သို့သော် တွေ့ခွင့်မပေးပါ။
ကျွန်မသည် အဆိုပါ တနင်္ဂနွေ နံနက် (၅)နာရီ မထိုးခင်နီးခဲ့သည်။ မီးထွန်းထား
သည်။ မီးမပိတ်ရပါ။ အပြင်ဘက်၌ မှောင်နေဆဲပင် ဖြစ်သည်။ ပြူတင်းပေါက်
တွင် နှင်းများခဲနေသည်။ လင်းအရုဏ်ကို မျှော်လင့်နေရပါသည်။

မိုးလင်သောအခါ ကျွန်မအပြင်သို့ ပြေးထွက်သွားပြီး ဂိတ်ဝရောက်
ညှို့သည်များအား သွားကြည့်သည်။ ညှို့သည်များနှင့် အလှမ်းဝေးကွာလှသည်။
ခြံစည်းရိုးသုံးထပ်ပင်ကာထားသည်။ ပိန်သွားသည်။ အဝတ်များမှာ
ဟောင်းနွမ်းနေသည်။ သူ့အနားမှ ပုဂ္ဂိုလ်သည် အသင်းတော်၏ သင်းအုပ်ဆရာ

ဖြစ်သည်။ အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် ကျွန်မတို့နှင့် သင်းအုပ်ဆရာ နားလည်မှု လွဲသွားကြသည်။ ၎င်းတို့ ဟောနေသည် ကျွန်မတို့ ဒုက္ခရောက်သောအချိန်၌ များစွာမစခဲ့ပါသည်။

ကျွန်မမှ လက်ရမ်းပြပါသည်။ ကျွန်မတို့အုပ်စုများသောကြောင့် ကျွန်မကို ၎င်းတို့မမြင်ပါ။ ကျွန်မအခန်းပြန်ပြေးပြီး အိပ်ယာဘေးမှ မိန်းမကြီးကို ပြောပြသည်။ သူမက ကျွန်မကို ကြည်သည်။ အဝတ်၊ ဘိနပ်များက စုတ်ပြတ်နေကြောင်း သတိထားမိသည်။ သူမက “နင့်သား သာဒီလိုတွေ့ရင် မင်းကိုကြောက်လန့်သွားမှာဘဲ” ဟု ဆိုကာ သူ့အဝတ်များကို ဝတ်ခိုင်းသည်။ တာနီယာကလည်း ဂျစ်စီစကပ်လေး ဝတ်သည်။ ဝါလီယာက ကျွန်မဆံပင်ကို ခေါင်းစီးနဲ့ စီးပေးလိုက်သည်။ အားလုံးထံမှ ပစ္စည်းများ ငှားရမ်းရသည်။ ရီနာကမူ အားရပါးရ အားပေးနေသည်။ သို့သော် ကျွန်မတို့ အပြစ်ဒဏ် ခံကြရတော့မည်။ လွန်ခဲ့သော တစ်ပတ်လုံး အလုပ်တာဝန် မကျေပွန်ခဲ့ခြင်း ကြောင့် ဧည့်သည်များကို တွေ့ခွင့်ပိတ်ပင်ခံရသည်။ ဧည့်သည်များခမျာ တစ်ညလုံး ဘူချာရတ်မြို့တော်မှ ထွက်လာကြရသည်။ စုဆောင်းထားသော ငွေကို သုံးကြရသည်။ ဘာမျှအကျိုးမရှိပါ။ စကားပြောခွင့် မရနိုင်ပါ။ ၎င်းတို့ ယူလာသောပစ္စည်းကိုလည်း ရနိုင်မည်မဟုတ်ပါ။

လူဆုံးဆယ်ခန့်သည် ဇွဲရှိရှိဖြင့် တစ်နေ့လုံးစောင့်နေကြသေးသည်။ ထောင်မှူးကြီး စိတ်ပြောင်းသွားရန် စောင့်ကြသေးသည်။ မတွေ့ရတော့ပါ။ ဇွဲရှိရှိနှင့် စောင့်နေကြသေးသည်။ မိုးချုပ်မှ ဧည့်သည်များ ပြန်သွားကြသည်။ အလုပ်ကိုတာဝန်ကျေမှုသာ တွေ့ခွင့်ပေးမည်ဟု အမိန့်ထုတ်သည်။ အကျဉ်းသား အများစုသည် ဂျီလာဗားထောင်မှဖြစ်ပြီး ဖျားနာပြီး အားနည်းခြင်းကြောင့် အလုပ်တာဝန် မကျေပွန်ကြပါ။ သို့သော် စာရေးခွင့် ပေးပြန်သည်။ ပို့စကဒ်များထပ်ပို့ခွင့်ရသည်။ နောက်အတန်ကြာ တနင်္ဂနွေနေ့ တစ်ရက်တွင် မီဟိုင်းစခန်းသို့လာသည်။ ဤအချိန်၌မူ တွေ့ခွင့်ပေးသည်။ နာမည်ခေါ်သော အခါ ဗျည်းစဉ်အတိုင်းခေါ်ခြင်းကြောင့် ကျွန်မသည် အမြဲပင် နောက်ဆုံးမှ

အခေါ်ခံရလေ့ရှိသည်။ အဝတ်များ ငှားရမ်းပြီးမှ အပြင်ထွက်ကြသည်။
ငါ့ကိုကြည့်ရတာဘယ်လိုလဲဟေ့” ပြည့်စုံပါတယ်ကွာ’

လူများသည် စိတ်တက်ကြွနေကြပြီ ပြောမည့်စကား၊ မေးမည့်
စကားများကို တစ်ညလုံး လေ့ကျင့်နေကြသည်။ တကယ်တွေ့ သောအခါ
ဘာပြောရမှန်းမသိကြတော့ပါ။ ဟိုလူ့အကြောင်း၊ ဒီလူ့အကြောင်းများ မေး၍
မရပါ။ မေးလျှင် ချက်ခြင်းအစောင့်က သတိပေးသည်။ ပစ္စည်းများ
လက်ဆောင်လာပေးလျှင် အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြပြီး ခွင့်မပြုပါ။ တစ်ချို့မှာ
ကြားရသည့်သတင်းများကြောင့် ပိုမိုဝမ်းနည်းကြသေးသည်။ အဝတ်အစား
ငှားထားသည်ကို ပြန်ချွတ်ပေးရသည်မှာ အမောပင်ဖြစ်သည်။ မတွေ့ရသော
သူများကမူ ဝမ်းနည်းကြသည်။ ၎င်းတို့ ဧည့်သည်များ မည်သည့်
အချိန်ရောက်လာမည်နည်း။ ဧည့်သည်ကိုတွေ့သောအခါ၊ အပြင် ဂိတ်နားတွင်ရှိ
သောတဲ့သို့ ကျွန်မတို့အား အရင်ခေါ်သွားသည်။ (၁၅)မိနစ်သာ တွေ့ခွင့်ရသည်။
(၁၀) ကိုက်ခွာထားသည်။ စကားပြောသံကို အစောင့်က နားထောင်နေသည်။

ကျွန်မသားကို တွေ့သောအခါ ကျွန်မ အကျဉ်းသားဖြစ်ကြောင်း
မေ့သွားသည်။ သားလေး ပိန်သွားသည်။ တည်ကြည်သည်။ ကျွန်မတို့
တစ်ဦးကို တစ်ဦး စိုက်ကြည့်နေမိကြသည်။ စိတ်လှုပ်ရှားနေဆဲမှာပင် (၁၅)မိနစ်
ကုန်သွားတော့သည်။ စကားပင် မပြောလိုက်ရပါ။ ကျွန်မက ‘မိဟိုင်း
ရေခရစ်တော်ကို စိတ်နှလုံးအကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်နော်’ဟု အကောင်းဆုံး သတိပေး
ဆုံးမလိုက်သည်။ ခရစ်တော်ကသာလျှင် အမှောင်ထဲမှ အလင်းပေးနိုင်ကြောင်း
ထောင်အတွေ့အကြုံအရ ကျွန်မ ကောင်းကောင်း သိသည်။

သားကို အခြားလူငယ်များကဲ့သို့ လမ်းပြမည်။ သူမိဘမရှိပါ။
ကွန်မြူနစ် အကြိုက်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ပျောက်သောသား ဥပမာတွင် အချိန်များကို
ဖြုန်းတီးသည်။ နောက်လူကြီးတစ်ဦးကို အကူအညီတောင်းသောအခါ
ဝက်ကျောင်းခိုင်းသည် မဟုတ်လော။ ဝတ်များနှင့်အတူ အစာစားခိုင်းသည်။
ဤဖြစ်ရပ်သည် ဥပမာဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မက ‘မိဟိုင်းယေရှု ယုံပါ’

ယေရှုသည် ထာဝရအသက်ကိုပေး၏။ မိခင်နေရာမှ လမ်းပြပို့ဆောင်ပေးနိုင်သည်။ မိဟိုင်းသည် အလွန်ချစ်စရာကောင်းသည်။ မိခင်တိုင်းသားကို ဤသို့ပင် ထင်ကြပေလိမ့်မည်။ ဤတွေ့ဆုံခန်းသည် သိပ်အရေးကြီး၏။ မျိုးစေ့ချလိုက်သောအခါ အပင်ပေါက်လာသည်။ ကျွန်မသွန်သင် ချက်ကို စွဲစွဲမြဲမြဲ မှတ်ထားသားရင်း သူ့ဘဝကို သူထိန်းကျောင်းခဲ့ရသည်။

ကျွန်မကို အစောင့်များက ပုခုံးမှနေ၍ တွန်းလိုက်သည်။ အပြင်သို့ အစောင့်များမှ ထုတ်လိုက်သည်။ အခန်းပြန်ရောက်သောအခါ လူများက ဝိုင်းလာသည်။ မိဟိုင်းအကြောင်း မေးကြသည်။ ကျွန်မ ခေါင်းခါပြလိုက်ပါသည်။ နာရီပေါင်းများစွာ ကျွန်မစကားမပြောနိုင်ပါ။ ကျွန်မစိတ်များ ပြန့်လွင့်နေသည်။ ကျွန်မစိတ်သည် ထောင်ထဲ၌နေကြသည်။ မလာကြပါ။ ၎င်းတို့ ပြန်လာပြီး အော်ငိုနေကြသည်။ ဖျာပေါ်မှာမှောက်ပြီး ငိုနေကြသည်။

ကာစာ THE CARCER

တံတိုင်းတွင် ညအချိန်၌ အမျိုးသမီးတစ်ဦးက အစောင့်ကျသည်။ မည်သည့်အရာကို စောင့်သည်မသိ။ ကြီးဆွဲချသေကြမည်ကို စိုးရိမ်သောကြောင့် ထင်သည်။ အစောင့်သည် အစဉ်သတိရှိရသည်။ စောင့်နေချိန်တွင် အိပ်ပျော်သွားလျှင် အပြစ်ပြင်းထန်သည်။ အခန်း၏ အလယ်တည့်တည့်တွင် မီးထွန်းထားသည်။ အမျိုးသမီးများသည် ဟိုလိုမ့်၊ ဒီလိုမ့်ဖြင့် တန်းစီအိပ်နေကြသည်။ အချို့ကဟောက်သံပြင်းထန်သည်။ အချို့က ထအော်ကြသည်။ မျက်နှာတိုင်းလိုလို ဒုက္ခဝေဒနာနှင့် ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်မှု ပေါ်လွင်နေသည်။ အချိန်မည်မျှကြာညောင်းနေပြီလဲ၊ လေကလည်း အပြင်က တိုက်ခက်နေသည်။ တူညီသော အချက်မှာ ဒုက္ခဝေဒနာ ခံစားမှုဖြစ်သည်။

ကျွန်မ ငယ်စဉ်ဘဝက ညအချိန်ကို မကြိုက်ပါ။ ယခု အလုပ်မလုပ်ရသဖြင့် နှစ်သက်သည်။ သို့သော် အိပ်မပျော်ပါ။ ညညထပြီး လူများအတွက်၊ စခန်းတစ်ခုလုံးအတွက်၊ ကွန်မြူနစ်လက်အောက် အကျဉ်းသားအားလုံးအတွက်နှင့် အနောက်နိုင်ငံမှ ခရစ်ယာန်များအတွက် ဆုတောင်းသည်။ ၎င်းတို့လည်း ကျွန်မတို့အတွက် ဆုတောင်းနေပေမည်။ တစ်ခါက ကျွန်မ နီးနေသဖြင့် တာနီယာ၏ အလှည့်ကို တာဝန်ယူပေးလိုက်ပါသည်။ အိပ်ချင်နေသော်လည်း သူမမှငြင်းဆိုသည်။ ကျွန်မကို အိပ်ဖို့ ကြင်နာစွာ ပြောသည်။ ထို့နောက် ကျွန်မ နီးနေသည့်တွေ့ကာ အနားလာထိုင်ပြီး စကားတိုးတိုးပြောကြသည်။ သူမိုးဝှက်ခွံအကြောင်း ပြောပြသည်။ တစ်ခါက အမျိုးသမီးလေးရာခန့်ရှိသော ထောင်ထဲတွင် ယခင်အစိုးရလက်ထက်က အမျိုးသမီးမြို့ဝန်ပါလာသည်။ သူမသည် စစ်ကာလက ကွန်မြူနစ်ထောင်ကို အုပ်ချုပ်ရသည်။ ယခုတော့ သူမကိုယ်တိုင် ထောင်ထဲရောက်နေသည်။ ထိုစဉ်က သူမသည် ထောင်ပစ္စည်းများကို အမျိုးမျိုးခိုးယူသည်။ ရိက္ခာများ

ခိုးပြီးထောင်ထဲမှ မိန်းကလေးများကို အပြင်သို့ ခိုးထုတ်ခိုင်းပြီး ဝေစုခွဲပေး
လေ့ရှိသည်။

တာနီယာက သူ့ကို ဘုရားအကြောင်း ပြောပြရာ၊ သူမက ‘မဖြစ်နိုင်
ကြောင်း ဘုရားထံမရောက်ခင် သူတော်စင်တွေက ပိုင်သတ်လိမ့်မည်’ဟု
ပြန်ပြောသည်။ ရိုမေးနီးယားများ၏အကျင့်မှာ သူတော်စင်ကို ရိုသေကိုင်းညွတ်
ရမှန်း မသိကြပါ။ တချို့ကသာ သိသည်။ သူတော်စင် ဆိုသည်မှာ လူများကို
မစကြောင်း အများအတွက် ဆုတောင်းပေးကြောင်း၊ ဘုရားသခင်ထံ ပို့ဆောင်
ပေးကြောင်း၊ သူတော်စင်များသည် လူများအားလိုက် မသတ်ရကြောင်း
ပြောပြရသည်။ ကျွန်မ၌ ကမ္ဘာနှစ်ခုသာရှိသည်။ လောကီကမ္ဘာနှင့် ဝိညာဉ်ရေးရာ
ကမ္ဘာဖြစ်သည်။ လောကီပစ္စည်းဥစ္စာများ ပြားသော လောကကမ္ဘာတွင်
လူများသည် ‘မခိုးရ’ဟု ပြောကြပြီး ဝိညာဉ်ရေးရာကမ္ဘာတွင်မူ “ရသလောက်
အကုန်ခိုးယူပါဟု ပြောနေသကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။ ပညာ၊ ဓလေ့ထုံးစံ၊
အစွမ်းသတ္တိများကို ရယူနိုင်သည်။ လောကီရေးရာ၌ ခိုးလျှင် တစုံတခုကိုသာ
ဆုံးရှုံးသည်။ ဝိညာဉ်အရာတွင် တခုမျှ မဆုံးရှုံးပါဟု ယူဆရသည်။

သို့သော် ပြဿနာက မည်သည့်အရာကို ခိုးယူရမှန်း မသိကြခြင်း
ဖြစ်သည်။ လောကီ၌ ခိုးယူခြင်းပြုပါက သင်သာရှုံးမည်။ နောက်သေကြေ
ပျက်စီးမည်။ ပညာ၊ ဉာဏ်ကို ဘုရားက ယူလျှင် တသက်လုံးသာမက၊
ထာဝရကာလ အကျိုးခံစားရမည်။ ‘မခိုးနဲ့’ ဆုသော စကားသည် အချည်းနှီး
သက်သက်မဖြစ်ပါ။ ကျွန်ုပ်တို့နှလုံးသားထဲမှာလည်း သိနေသည်။ ကမ္ဘာ့နိယာမ
တရားပင်ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့ စိတ်ထဲတွင် နီးဆော်ခံရသည်။ သူတစ်ပါး
ပစ္စည်းကို မတပ်မက်ရန်၊ သူတစ်ပါးကိုလည်း ထိခိုက်မှု မလုပ်ရန်၊
ဘုရားသခင်က ဥပဒေသပေးထားသည်။ လွတ်လပ်မှုကို ပေးထားသည်။ အရှက်
အကြောက် မာန်မာနနှင့် သောကများသည် လူကို အကာအကွယ်ဖြစ် စေသည်။
လူသည် အနုမြူတစ်ခုကဲ့သို့ ရပ်တည်နိုင်ခွင့် ရှိရမည်။ အင်အားဖြင့် ဖြိုဖျက်၍
မရနိုင်ပါ။

တာနီယာသည် ခဏခဏငတ်မွတ်တတ်သော်လည်း ငှက်ကလေးများ
ကို သတိရသည်။ လူများသည် မိမိဝေစုမုန့်ကို ဂရုစိုက်ကြသည်။ တာနီယာက
ပေါင်မုန့်အပိုင်းအစများကို ပြုတင်းပေါက်မှနေ၍ ငှက်ကလေးများ စာနိုင်ရန်
ဖြန့်ကြဲထားသည်။ သူက အနားမှလူအား ‘ကိုယ့်ကိုယ်ကို ခရစ်ယာန်ဟုပြောပြီး
ငှက်ကလေးတွေကိုမူ အစာမကျွေးကြပါ’ဟု ပြောသည်။ သူ့လို မိန်းကလေးက
တန်ဘိုးရှိသော ပေါင်မုန့်ခွံကို ပေးဝေနိုင်လျှင် သူမအား လူဆိုးဟု မပြောနိုင်ပါ။
လူ့သဘောသဘာဝ မှန်ကန်သောအရာများလည်း ပေါ်ထွက်နိုင်ပါသည်။
ငှက်ကလေးများကို သနားကြင်နာစိတ် ရှိနိုင်သည်။ တိဘက်လူမျိုးများ၌ တွေ့ရ
သည်။ ဆီဗင်ဟေဒင် ဆိုသူက ဥရောပတိုက်သားများသည် လှောင်ချိုင့်ထဲက
ငှက်ကို အစာကျွေးသည်။ တိဘက် လူမျိုးများက ပြင်ပငှက်များကို ကျွေးမွေး
သည်ဟု ဆိုသည်။ အစားအစာများကို ကျောက်ဆုံးကြီးများပေါ်တွင် တင်ထားကြ
သည်။ ဆီဗင်ကိုယ်တိုင် တောတောင်ဒေသ၌ တွေ့ခဲ့ရသည်။ ထိုငှက်စာများကို
စားခဲ့ရသည်။ တောတိစ္ဆာန်များလည်း ဘုရားသခင် ဖန်ဆင်းထားသော
အရာထဲတွင် ပါဝင်ကြသည် မဟုတ်လား။

အမျိုးသမီး လူသတ်သမားနှင့် အခြားရာဇဝတ် အကျဉ်းသားများမှာ
လည်းကောင်းသော အရည်အချင်းများ ရှိကြသည်။ ဆာနာဗိုဒါစခန်းတွင်
တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း ဟောပြောပွဲရှိသည်။ မွန်းလွဲအချိန်၌ အခန်းတာဝန်ခံက
စည်းဝေးခန်းမသို့ ခေါ်သွားသည်။ အမျိုးသမီး တစ်ဦးက ဘုရားကိုသာ
မထင်ကြောင်း စပြောပြီးနောက် ဘုရားအကြောင်း ပြောသူကို အပြစ်ပေးသည်။
သူမက လူသားအားလုံး ကွန်မြူနစ် ဖြစ်နေကြောင်း၊ ကျွန်မတို့ကပါ
ဘာသာရေးကို အကြီးအကျယ်လုပ်နေကြောင်း၊ ပညာပေးရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊
ပါတီမှာ အာဏာရှိကြောင်း အကောင်းဆုံးကို လုပ်ပေးကြောင်း၊ ထောင်ချနေခြင်း
မဟုတ်ဘဲ၊ ဦးနှောက် ဆေးပေးခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ဘဝပျော်ရွှင်ဘို့ ပညာပေး
ရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ နောင်လာနောက်သား တို့အတွက်လည်းပါ ကြောင်းနှင့်
ကြိုးစားလုပ်ဆောင်လျှင် လွှတ်ပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း ရှည်လျားစွာ

ဟောလေ့ရှိသည်။

ထို့နောက် စည်းရုံးရေး ပြဇာတ်များကကြသည်။ ကျွန်မတို့အထဲတွင် အဆိုတော်နှင့် မင်းသမီးများပါသည်။ သူတို့ကို ကွန်မြူနစ်သီချင်းဆိုခိုင်းသည်။ ဂျာမနီကို ရှုတ်ချပြီး ရုရှားကို မြှောက်ပင့်သောသီချင်းများ ဖြစ်သည်။ ကျွန်မ စိတ်မကောင်းပါ။ ခရစ်တော်ကိုယ်တိုင် လှောင်ပြောင်းသရော်ခံ၊ အသေ သတ်ခြင်းခံခဲ့ရသည်။ လူကိုနှစ်နာ၊ နှလုံးနာစေသည်။ ဂျာမနီ အမျိုးသမီး တစ်ဦးအား ဇာတ်စင်ပေါ်တွင် သီချင်းဆိုခိုင်းသည်။ သနားစဖွယ် ကောင်းလှ သည်။ ရှေ့တန်းမှထိုင်သော အရာရှိများက လှောင်ပြောင်သဖြင့် အမျိုးသမီးခမျာ မျက်ရည်ကျလာသည်။ နောက်အမျိုးသမီး ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် တဦးကဗျာ၊ လင်္ကာ ရွတ်ဆိုသည်။ နာဇီလက်ထဲမှ ရွေးနှုတ်သည် ရုရှားများကို ချီးကျူးသော စာကဗျာဖြစ်သည်။

မိခင်ရုရှား၊ ကျေးဇူးတင်တယ်

ပြုလုပ်ခဲ့သမျှအတွက် ဖြစ်တယ်

ကြီးမားသော တပ်နီ၊ တပ်မတော်ကြီး

ထင်ပေါ်ကျော်ကြားတယ်။

ပရိသတ်များမှ လက်ခုပ်တီးကြသည်။ အားမပေးသူများကို မှတ်ထား သည်။ သူတို့အလိုနှင့် မကိုက်ညီလျှင် စာရင်းထဲ ပါသွားသည်။ ထိုအမျိုးသမီး များကို အပြစ်တင်၍မရပါ။ ဒုက္ခဆင်းရဲအမျိုးမျိုးကြားထဲမှ ခိုင်းသမျှ လုပ်နေရသဖြင့် ကျန်လူများ သက်သာရာရကြသည်။ ရိုမေးနီးယား ဘာသာရေး သီချင်းသည်ကြီးအော်ရယ်ဘာရင်ဂါးက နိုင်ငံတော် သီချင်းစပ်ဆိုပေးသည်။ ယခု တူးမြောင်းစခန်းတွင် အကျဉ်းသား အတိုက်ခံလုပ်သူ နည်းပါးသည်။ လုပ်သူမှန်လျှင် တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း ပညာပေးခံရသည်။ အပြောမလွတ်ပါ။ ကျွန်မသည် ပွဲတွေမှာ လက်ခုပ်မတီးပါ။ လူများမှ ‘ဟန်ဆောင်တီးရန် အကြံပေး ကြသော်လည်း ၎င်းတို့၏ အပြုအမူသည် ဘုရားသခင်ကို ထိခိုက်သဖြင့် ကျွန်မ မခံချင်ပါ။ နောက်ဆုံးတန်းတွင် လူများရပ်နေကြသည်။ ကျွန်မလည်း

၄င်းတို့ကြားတွင် မထင်မရှားရောယောင်ပါသွားသည်။

သို့သော် ကျွန်မ မလွတ်ပါ။ တယောက်က သတင်းပို့လိုက်သည်။
ထိုညနေတွင် အုပ်ချုပ်ရေးမှူးမှ သူ၏အခန်းထဲသို့ခေါ်သည်။ သူမက ကျွန်မကို
စိုက်ကြည့်ပြီး 'ငါ့ကို သတင်းပို့တယ်၊ ဟောပြောပွဲမှာ လက်ခုပ်မတီးတာ
တန်ပြန်ချင်သလား၊ ပညာပေးတာ မခံယူဘူးလား၊ ဒို့ မင်းအပေါ် ကောင်းပါ
တယ်။ မရရင် တစ်ခြားနည်းသုံးရမှာပေါ့' ဟု ပြောလိုက်သည်။ ထိုည
တဲသို့မပြန်ရတော့ပါ။ အစောင့်များမှ 'ကာစာ' ထဲ ထည့်လိုက်ကြသည်။
ထရုံနှင့်ကပ်ပြီး မတ်တပ်ရပ်ရုံလောက် အကျယ်ဆောက်ထားသည်။ သံတံခါးတွင်
အသက်ရှူပေါက်ကလေး ရှိသည်။ အစားအစာကို အောက်ဘက်မှ ထည့်ပေး
သည်။ ထောင်တိုင်း၌ ကာစာသည် လူကို စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းစေပြီး တန်ပြန်၍
မရနိုင်အောင်လုပ်သည်။ ဤတူးမြောင်းစခန်းတွင် 'ကာစာ' အမြောက်အများ
ထားရှိသည်။

အနည်းငယ်ကြာသောအခါ ကျွန်မ ခြေထောက်များ ပူလောင်
လာသည်။ နားထင်တွင် သွေးကြောများ တင်းလာပြီး တအားခေါင်းကိုက်သည်။
မည်မျှကြာကြာ နေရဦးမည်နည်း၊ နှစ်ပေါင်းမည်မျှကြာအောင် နေနိုင်မည်နည်း။
ယခုလို ရက်စက်မှုများ ကမ္ဘာအနှံ့၌ နေရှိပါလား။ လူသန်းပေါင်းများစွာ
ညှင်းဆဲခံကြသည်။ မည်သူမျှ မလွတ်ပါ။ လူကို ရူးသွပ်အောင် လုပ်နေကြ
သည်။ လောင်ချိုင့်သေတ္တာထဲမှာပင် ရူးသွားသူ တပုံတခေါင်းရှိသည်။
ကြောက်စိတ်ကပို၍ ဖိစီးလာသည်။ မည်သို့လွတ်နိုင်မည်နည်း ရစ်ချတ်မှ
ကျွန်မအား 'အဲသော့' စခန်းရှိ ရဟန်းများအကြောင်း ပြောပြဘူးသည်။ စိတ်ထဲက
ဆုတောင်းနည်း၊ နှလုံးခုန်တိုင်း၊ ခုန်တိုင်း 'သခင်ယေရှု ခရစ်၊ ဘုရားသခင်၏
သားတော်၊ ကျွန်ုပ်ကို ကယ်တော်မူပါ' ဟု ဆုတောင်းကြသည်။ ကျွန်မ
ထိုနည်းအတိုင်း ဆုတောင်းသည်။ ရစ်ချတ်က ကျမ်းစာပါ အက္ခရာစဉ်၏
လျှို့ဝှက်ချက်များကို သင်ပေးသည်။ ဟေဗြဲနှင့် ဂရိစကား၌ နံပါတ်မရှိပါ။
စာလုံးမရှိပါ။ ကျမ်းစာထဲပါ ဥပမာ က = တစ်၊ ခ = နှစ်။ ဤပုံစံဖြင့်

နှစ်မျိုးသာ ရှိတယ်။ ယင်း တစ်၊ နှစ်၊ သုံး၊ လေးသည် အားလုံး အဓိပ္ပါယ်နှင့် ဆက်စပ်ထားသည်။

ကာစ သေတ္တာပေါ်မှ ရေများသည်တစ်စက်ပြီး တစ်စက် ကျွန်မပေါ် ကျနေသည်။ အသံသည် ငြီးငွေ့စရာကောင်းသည်။ ကျွန်မသည် အသံများကို ရေတွက်ပြီး အချိန်ကုန်အောင် လုပ်သည်။

တစ်	=	ဘုရားတစ်ဆူ
နှစ်	=	ပညတ်တော်ကျောက်ပြားနှစ်ချပ်
သုံး	=	သုံးပါးတစ်ဆူဘုရား
လေး	=	ခရစ်တော်ရွေးကောက်သောအရပ် လေးမျက်နှာကလူ
ငါး	=	မေရှော၏ ပညတ္တိကျမ်း ငါးကျမ်း
ခြောက်	=	ဗျာဒိတ်ကျမ်းက တိရစ္ဆာန် ၆၆၆
ခုနှစ်	=	သန့်ရှင်းသော နံပါတ်။

အပေါ်က ရေသည် တစ်စက်တစ်စက် ကျနေဆဲ ဆယ့်ငါး၊ တစ်ဆယ့်ခြောက်ထဲ ရေတွက်ပြီးသောအခါ ဆက်လက်ရေတွက်ရန် မရှိတော့ သဖြင့် တစ်၊ နှစ်၊ သုံး၊ လေးက ပြန်စရသည်။ စိတ်ခြောက်ခြားမှုများ မဝင်လာအောင် အကျယ်ကြီး အော်ငိုလိုက်ပါသည်။ တစ်၊ နှစ်၊ သုံး၊ လေးကို ယခင်ကဲ့သို့ ဆက်ဆိုပါသည်။ နောက်ပိုင်း ရေတွက်ပြောဆို နေသော်လည်း ဘာမှမသိတော့ပါ။ စိတ်တည်ငြိမ်ပြီး မေ့မောသွားပါသည်။ သို့သော် စိတ်နှလုံးက ဘုရားသခင်ထံ ရောက်နေပါသည်။ ဤနည်းသည် ဒုက္ခဆင်းရဲခြင်းကို ကျော်လွှားနိုင်သောနည်းတစ်နည်း ဖြစ်သည်။ လွတ်မြောက်လိုစိတ် ပြင်းထန်လာနိုင်သည်။ ဒုက္ခဆင်းရဲခြင်းကို ကျော်လွှားဘို့စိတ်က အဓိက၊ ခြေကျိုးနေသူကို ပလာစတာကိုင်ထားပြီး အားပေးထားကဲ့သို့ ဒုက္ခစိတ် ကိုလည်း အနားပေးရသည်။ စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာဘို့ အရေးကြီးသည်။ စိတ်ဒုက္ခကို မထိန်းနိုင်လျှင် ရူးသွပ်သွားနိုင်သည်။

ရှေးကနေဦး အသင်းတော်တွင် အမျိုးမျိုးသော ဘာသာစကားကို ပြောကြသည်။ အခြား ဘာသာစကားဖြစ်သဖြင့် လူများမှ နားမလည်ပါ။ တစ်ခါတစ်ရံ စကားအားဖြင့် မပြည့်စုံပါ။ တေးသီချင်း၊ အကပဒေသာ၊ ပန်းချီး ပန်းပုအားဖြင့်လည်း စကားပြောရသည်။ ဥပမာ ပန်းသီးမုန့် ကြိုက်ခြင်း၊ ဇနီးကို ချစ်ခြင်း၊ ဘုရားကို ချစ်ခြင်းဆိုသော ချစ်ခြင်းနှင့် ကြိုက်ခြင်းတို့သည် အဓိပ္ပါယ်မတူကြပါ။ ခံစားချက်လည်း မတူပါ။ ချစ်ခြင်းနှင့် မုန်းတီးခြင်း စပ်ကြားတွင်ခံစားချက် အများကြီးရှိသေးသည်။ စကားအားဖြင့်ပေါ်ပြ၍ မပြည့်စုံနိုင်၊ မိခင်က ကလေးကိုချစ်သော အချစ်သည် စကားအပြည့်အစုံနှင့် ပြော၍မရပါ။ အလွန်နက်နဲသည်။ မိခင်ဘာပဲပြောပြော ကလေးသည် မိခင် မေတ္တာကို ခံစားတတ်သည်။

ထိုကဲ့သို့ဖြင့် အမျိုးမျိုးသော ဘာသာစကားကလည်း အလွန်နက်နဲ သည်။ ဘုရားကို ဖော်ပြသကဲ့သို့ လူလူချင်းကိုလည်း ဖော်ပြသည်။ စိတ်နှလုံး ထဲက ထွက်လာသော စကားဖြစ်သည်။ ကျမ်းစာက အမျိုးမျိုးသောဘာသာ စကားသည် လူကိုပြောခြင်းမဟုတ်။ ဘုရားကို ပြောနေခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ဖော်ပြထားသည်။ 'ကာစာ'ထဲတွင် ဘုရားကို ရည်စူးပြီးစိတ်ကို ထိန်းချုပ် နိုင်သောကြောင့် အမျိုးမျိုးသော ဘာသာစကားများ ထွက်လာသည်။ ဘုရားကို စကားပြောနေသဖြင့် ကျွန်မဒဏ်ခံနိုင်သည်။ ရူးသွပ်ခြင်းမှ ကာကွယ်ပေးသည်။ နောက်နှစ်နာရီခန့်အကြာတွင် အသိစိတ် ပြန်ဝင်လာပြီး ငြိမ်သက်ခြင်း ရလာသည်။ ဘုရားသခင်မှ ကျွန်မကို မစသည်။

တစ်နေ့သောအခါ ဗိုလ်မှူးကြီး အဲ(လ်)ဘွန်း လာရောက်စစ်ဆေး သည်။ ဆာနာဝိုးဒါးကိုလည်း လှည့်လည်ကြည့်ရှုသည်။ ထိုစခန်းတွင် ဂျစ်စီ မိန်းကလေးတစ်ဦးမှ သူ့ထံပြေးသွားပြီး စုံထောက်ရဲ ဗိုလ်တစ်ယောက်နှင့် တိတ်တဆိတ် ချစ်ကြိုက်နေကြကြောင်း ကိုယ်ဝန်ရှိနေကြောင်း သတင်းပို့ လာသည်။ ဗိုလ်မှူးက ဘူချာရတ်ဌာနချုပ်ကို သတင်းပို့လိုက်ရာ စုံစမ်း စစ်ဆေးရေးများ ရောက်လာသည်။ အဖြစ်အပျက်များပေါ် ကုန်သည်။

အမျိုးသမီး အားလုံး ဆာနာဝိုးဒါမှ ခွဲထုတ်ပြီးအခြား အမျိုးသမီးစခန်းကို သန့်သန့် တည်ထောင်လိုက်သည်။ တောင်ဘက်ကို ပြောင်းရွှေ့လိုက်ကြပြီး “ကေ အမှန် ၄” စခန်းဟု ခေါ်သည်။

စခန်း ကေ (၄) ဆောင်းကာလ

CAMP K (4) WINTER

ကျွန်မတို့ စောစောထပြီ ဒင်ညမြစ်ရိုးတွင် အလုပ်လုပ်ရန် ထွက်သွားကြသည်။ မြစ်ထဲသို့ ကျောက်ပြားချရသည်။ မိုးလင်းမှ မိုးချုပ်ထိ ကျောက်တုံးများကိုစုပြီး ကုန်တင်လှေကြီးပေါ် တင်ရသည်။ ထိုလှေကြီးကို မြစ်လယ်သို့ ဆွဲသွားပြီး မြစ်ကမ်းတစ်လျှောက် ကျောက်များကို ချရသည်။ ကျောက်များချလျှင် ရေစင်သည်။ ရှောင်တိမ်း၍မရ၊ အလုပ်စသည်နှင့် အဝတ်များစိုနေသည်။ ဆောင်းလေကလည်း အလွန်အေးသည်။ အဝတ်များလည်း ရေနံ့ရောကာခဲသွားသည်။ ခံချပ်အင်္ကျီဝတ်ထားရသည့် အတိုင်း ဖြစ်ပါသည်။ လက်ချောင်းများ အက်ကွဲလာသည်။ အအေးဒဏ်ကြောင့် ရောင်ကားလာသည်။ အဝတ်အစုံဖြင့် ပြန်ရပြီး ထိုအဝတ်အစုံနှင့်ပင် အိပ်ရသည်။ ခြောက်သွေ့ရန် လုပ်စရာမရှိ၊ အဝတ်လှမ်းထားလျှင် အခိုးခံရသည်။ အဝတ်အစုံကို ခေါင်းအုံးပြီး အိပ်ရသည်။ အနက်ဝတ်လိုက်သောအခါ စိုစွတ်ထိုင်းမှိုင်းနေဆဲဖြစ်ပြီး အလုပ်အတွင် ခြောက်သွားသည်။ ကျောက်ချသည့်အခါ ထပ်စိုပြန်သည်။ “နေကလေးပူလိုက်ရင် သိပ်ကောင်းမှာဘဲ” ဟု တောင့်တနေမိသည်။ လေတိုက်သဖြင့် ကျောက်လှေကြီး လူးနေသည်။ ကျွန်မက ပိန်သဖြင့် လေကလူကို ဖြတ်သွားသလား အောက်မေ့ရသည်။

ဒုတိယအပတ်တွင်မူ တွန်းလှည့်ပေါ်သို့သာ ကျောက်ကို တင်ရသဖြင့် ခြောက်သွေ့သည်။ အမျိုးသမီးများသည် လှေကြီးဆီသို့ တွန်းပြီးမြစ်ထဲ ကျောက်ချရသည်။ ကျောက်များက ချွန်ထက်လှသဖြင့် လက်များတွင် ဒဏ်ရာကြီးများရကာ၊ လက်သည်းမရှိတော့ပါ။ သွေးတွေစို့ ထွက်လာသည်။ အလွန်ပင်ပန်းနေပါပြီ။ လှုပ်လှုပ်သာကျန်တော့သည်။ အိမ်မက်ထဲသွားနေသကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။ ကျောက်တုံးမလိုက်၊ ထည့်လိုက်၊ ကုန်းလိုက်၊ ဂွလိုက်၊ ကိုက်နှစ်ရာကို လျှောက်လိုက်လုပ်နေရသည်။ ကုန်းရလွန်းသဖြင့် မတ်မတ်

မရပ်နိုင်တော့ပါ။ မွန်းလွဲချိန်တွင် မော်တော်ကား တစ်စီးမိုးကုတ်စက်ဝိုင်းမှ ပေါ်လာသည်။ လူများက ကြည့်ပြီးကြောက်နေကြသည်။ မည်သူမျှ စကား မပြောပါ။ အစောင့်များပင် စိုးရိမ်ပုံရသည်။ ကားခေါင်းက မီးလင်းနေပြီး အအရောင်တောက်ပနေသည်။ တစ်ခုသာရှိပါသည်။ လျှို့ဝှက်ရဲ့ စုံထောက် များသည်။ လူများကိုဖမ်းကာ လာရောက်စစ်ကြမည်လော။ အမျိုးသမီးများမှ ဆုတောင်းနေကြသည်။ အမှောင်ထဲသို့ မသွားချင်ကြပါ။ တစ်ညလုံး နှိပ်စက်ခံရမည်ကို ကြောက်ကြသည်။

အစောင့်များမှ အမိန့်ပေးနေသည်။ ဆင့်ကဲဆင့်ကဲဖြင့် အမိန့်ပေး နေသည်။ သို့သော်လည်း မည်သူ့ကိုမျှ ခေါ်မသွားပါ။ အမျိုးသမီးတစ်ဦးကို အစောင့်များလက်သို့ အပ်လိုက်သည်။ သူမ၏ ဂါဝန်သည် လေအတိုက်တွင် လွင့်နေသဖြင့် အလွန်ပိန်မှန်းသိရသည်။ ကျွန်မတို့ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ကျောက်ခံမှုန့်များ လူးလွင့်နေသဖြင့် ကျွန်မတို့ မျက်လုံးများ ပြူးထွက်နေ သယောင်ထင်ရသည်။ အစောင့်များက သူမကို တွန်းလိုက်သည်။ ဘိနပ်မပါ လာပါ။ သနားစဖွယ် လမ်းလျှောက်လာသည်။ သူမမှ ကျောက်မသယ် နိုင်ပါ။ ခြေခွင်ပြီး လွဲသွားသည်။ မတ်တပ်ရပ်ပြီး ထပ်သယ်ပြန်သည်။ ဖြူဖတ်ဖြူရော် ဖြစ်နေခြင်းကြောင့် မြေအောက်ခန်းတွင် လပေါင်းများစွာ နေခဲ့ပုံရသည်။

သူနှင့် စကားပြောခွင့် မကြုံခဲ့ပါ။ ညနေအလုပ်ပြန်သောအခါ မနည်းအားယူပြီး လျှောက်ရသည်။ မျှော်စင်အောက်ရောက်သော အစောင့်များမှ 'ခါးပြ ၃၅၀ ဦး ပြန်လာကြောင်း' သတင်းပို့အော်ခိုင်းသည်။ ကျွန်မသည် နှစ်နာရီခန့် အာလူးခွါရပြီး တဲသို့ပြန်သွားချိန်တွင် ထိုကလေးမအိပ်နေလေပြီ။ ကျောက်မှုန့်များပေကာ မျက်ရည်များနှင့် ကျွန်မအနားတွင် အိပ်နေသည်။ ကျွန်မ ရေယူပြီး သုတ်သင်ပေးလိုက်သည်။ မျက်စေ့မှိတ်တုန်မှိတ်တုတ်ဖြင့် ကြောင်တောင်ကန်းဖြစ်နေသည်။ နည်းနည်းသက်သာလာ၏။ လူများဝိုင်းလာ ကြသည်။ အသက်သုံးဆယ်ပင် မရှိသေးသည့် လှလှပပလေး၊ သနားစရာလေး ဖြစ်သည်။ သူမသည် ဖိနပ်၊ အဝတ်အစုတ်ကြီးများကို ဝတ်ထားရရှာသည်။

ဂျာမန် ရုပ်ရှင်မင်းသမီး ကလယ်ရာ စတုရေက အဝတ်ရှာပေးလိုက်သည်။ တစ်ဦးက ဖိနပ်ရှာပေးသည်။ ဤပစ္စည်းများကို မြင်သောအခါ မျက်ရည်ကျလာပြန်သည်။ သူ့အကြောင်းကို ပြောပြသည်။ ပြည်ထဲရေး အကျဉ်းစခန်း အခန်းငယ်ခဲတွင် (၂)နှစ် ကြာခဲ့ကြောင်း ဆယ်ညခန့်ပင် အိပ်မရအောင် လူလဲလှယ်ပြီး စစ်ကြကြောင်း၊ မီးမောင်းထိုးပြီး နေ့ရောညပါ စစ်ဆေးကြောင်း၊ ယခု မျက်စေ့ကောင်းကောင်း မမြင်တော့ကြောင်း ပြောပြသည်။ ထိုနောက် ဤစခန်းတွင် မိသားစုများနှင့် တွေ့ခွင့်ရှိ မရှိ၊ သူမတွင် သားတစ်ဦး၊ သမီးတစ်ဦးရှိ၍ မတွေ့ရသည်မှာ နှစ်နှစ်ရှိကြောင်း၊ အမေအိုအသက် (၇၂)နှင့် ထားခဲ့ကြောင်း၊ နေလည်းမကောင်းသဖြင့် သတင်းကို မည်သို့ရအောင် လုပ်ရကြောင်း သိချင်ရှာသည်။

ကျွန်မတို့မှ နှစ်သိမ့်ကြပါသည်။ ကျွန်မ မိဟိုင်းနှင့် တွေ့ခွင့်ရကြောင်း ပြောပြလိုက်သည်။ အခန်းခြားထားလျှင် ဝေး၍ မမြင်နိုင်ကြောင်း ပြောကာ ငိုနေပြန်သည်။ မျက်နှာကို ခေါင်းအုံနှင့် အရင်အုပ်ပြီး ရှိုက်သည်။ နောက်မှ အကြောင်းစုံကို တဖြည်းဖြည်း သိရသည်။ အလွန်အားနည်းသောကြောင့် ကျောက်ထု စခန်းတွင် သူမအား ဝိုင်းဝန်းမစကြသည်။ ကျွန်မ၏ မုန့်ကိုလည်း ဝေငှကျွေးမွေးသည်။ ‘ယခုတော့ ကျွန်မသိပါပြီ။ ခရစ်တော်သည် နောက်ဆုံး ညစာစားသောအခါ မုန့်နှင့်စပျစ်ရည်အတွက် ကျေးဇူးတော်ကို ချီးမွမ်းသည်။ ညစာအစတွင် ချီးမွမ်းလေ့ရှိပြီး၊ ပဲဟင်းနှင့် ပေါင်မုန့်ကို တပေါင်းတစည်းထဲ ချီးမွမ်းသည်။’

သူမသည် ငိုယိုပြီးနောက် တည်ငြိမ်လာပြန်သည်။ သူ့အမေသည် ဘုရား တရားကြည်ညိုပြီး သူ့အတွက် ခိုလှုံရာ ကျောက်ဆောင်ကြီးကဲ့သို့ ဖြစ်ကြောင်း၊ သူမ မိုက်မဲ၍ အမိစကား နားမထောင်ခဲ့သောကြောင့် ယခုကဲ့သို့ ဖြစ်ရကြောင်း ပြောပြနေသည်။ အများနည်းတူ သူမလည်း မှားခဲ့သည်။ သစ္စာရှိ ကွန်မြူနစ် လုပ်ခဲ့သည်။ ၁၉၅၁ခု တွင် ပါတီဝင် အမြောက်အများ ထောင်ထဲ ရောက်လာကြသည်။ ယခင်က ခေါင်းဆောင်များကို ပြန်ဖမ်းကြသည်။

အပြောင်းအလဲမြန်သည်။ ယခု အချင်းချင်း မုန်းတီးကုန်ကြပြီ။ ခရစ်ယာန်များသာ အချင်းချင်းချစ်နိုင်ကြသည်။ ကွန်မြူနစ် အမျိုးသမီး တော်တော်များများ ပျောက်ဆုံးကုန်သည်။ ပါတီကို ဘုရားအဖြစ် သဘောထားကြသူများသည် အပြစ်မဲ့ သူများကို သတ်သည့်လူသတ် အဖွဲ့ဖြစ်နေသည်။ ပါတီဝင်ဟောင်းများသည် ကျွန်မတို့ထက်ပင် ညှင်းဆဲခံရသည်။ ကျွန်မတို့က မည်သို့ဖြစ်လာမည်ကို အစကတည်းက သိနေခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။

သနားစရာ ဟယ်လီနာ ကော်လူသည် ပညာရေးဌေးနတွင် ရာထူးကြီးကြီးရခဲ့သည်။ သူမယောက်ျားသည်လည်း ပါတီအရာရှိကြီးဖြစ်သည် ဟယ်လီနာက အကန်းကဲ့သို့ ကွန်မြူနစ်စနစ်ကို ယုံသည်။ ‘အလုပ်သမား လူတန်းစားနစ်’ သူတို့ကလေးတွေကိုလည်း ကွန်မြူနစ်စိတ်ဓာတ် သွင်ထားသည်။ “ကွန်မြူနစ်စနစ်အတွက် အသေခံမယ်” ဟု ပြောခဲ့သည်။ ပါတီ ကောင်းစားလျှင် ရိုမေးနီးယားသည် လောကနိဗ္ဗာန်ဖြစ်လာမည်ဟု ယုံကြည်သည်။ နောက်ပြီး သူမသည်ပန်းပုထုသမားနှင့် ချစ်ကြိုက်ခဲ့သည်။ အာဏာရှင် စတာလင်၏ ကိုယ်တစ်ပိုင်းပုံများကို တစ်ပတ်အတွင်း အများကြီး ထုနိုင်ခဲ့၍ နာမည်ကျော်ကြားသူ ဖြစ်သည်။ ပန်းပုဆရာက သူမကို စွန့်လွှတ်လိုက် သဖြင့် ‘ဟယ်လီနာ အလွန်စိတ်နာကြည်သွားသည်။ သူမက ‘ဒီလူဟာ တောင်ပေါ်က သူပန်တွေကို ထောက်ခံတယ်။ ဒီလူနဲ့ အချိန် မဖြုန်းနိုင်ဘူး’ ဟု ဆိုပြီး ရဲစုံထောက်များထံ အပ်လိုက်ရာ ၎င်းတို့၏ နှိပ်စက်မှုကြောင့် ရူးသွပ်သွားသည်။

နောက်ပြီး ဟယ်လီနာလည်း အဖမ်းခံရသည်။ သူမအကြောင်းကို ပြောပြရန် ရဲကစစ်ဆေးသည်။ စိတ်နာနာဖြင့် တွေ့ကရောပြောခဲ့မှုကြောင့် သူမလည်း နှစ်နှစ် ညှင်းဆဲခံရသည်။ နောက်ဆုံး သူမကို တရားရုံးတင် စစ်ဆေးပြီး (၁၀)မိနစ် စစ်ဆေးကာ (၁၀)နှစ် ထောင်ချလိုက်သည်။ စိတ်ခြောက်ခြားသွားသည်။ အလွန်မုန်းတီးသွားသည်။ အမှုစစ်ဆေးနေစဉ် ကလေးနှစ်ဦးလည်း ရှိသည်။ စုံထောက်ရဲတပ်ဖွဲ့က မညှာတာပါ။ အလုပ် ကောင်းကို စွန့်လွှတ်လိုက်ရသည်။ ကလေးများလည်း ကျောင်းမနေရတော့ပါ။

ကလေးအချင်းချင်းပင် အရာမဝင်ကြတော့ပါ။

‘ညတိုင်းလိုလို ဂရယ်ဂရီကို အိပ်မက်မက်ပုံ၊ တရားရုံး၌ သူမမျက်နှာ ကြက်သေသေနဲ့ပုံနှင့် အဘယ်ကြောင့် ယခုကဲ့သို့ လုပ်မိမှန်း မသိကြောင်း များကို ပြောပြသည်။ ကျွန်မ နားထောင်ရင်း ရစ်ချတ်စကားကို သတိရမိသည်။ ငရဲဆိုသည်မှာ အမှောင်မှာနေပြီး အပြစ်ဟောင်းများကို တစ်ခုပြီး တစ်ခု ပေါ်လာခြင်းဖြစ်သည်။ အဟောင်းများသည် မီးကဲ့သို့တောက်လာတတ် သည်။ ကာကွယ်၍ မရပါ။ ထွက်ပြေး၍မရပါ။ အမျိုးစုံခြောက်ခြားလာသည်။ ဟယ်လီနား၏ ဖြစ်ရပ်သည် ရင်နာစရာကောင်းလှသည်။ ထောင်ထဲက အမျိုးသမီးတိုင်း တစ်ယောက်တစ်မျိုးစီ ငရဲခံနေကြရသည်။ လူတိုင်းဘုရား တားနေကြသည်။ လူတိုင်းသည် ၎င်းတို့ ဆုတောင်းသံကို ဘုရားသခင်ထံ ရောက်စေချင်သည်။

သူတို့ ဆုတောင်းချက်များက မှားနေသည်။ နှစ်နှင့် နှစ်ပေါင်းလျှင် လေးဖြစ်မလာကြပါ။ အပြစ်များကိုစုထားလျှင် ဝမ်းနည်းခြင်း၊ စိတ်နာကြည်းခြင်း ထဲမှ မလွတ်နိုင်ပါ။ လိင်ကိစ္စ၊ သစ္စာဖောက်မှု၊ ကလေးဖျက်ချမှု တို့သည် အလွန်ကြီးလေးသောအပြစ်ဖြစ်သည်။ အမျိုးသမီးများသည် ထို အကြောင်း များကို ပြောပြီး ဝေဒနာကို မြို့သိပ်ကြသည်။ ဒါဝိဒ်မင်းကြီးကလည်း ထိုအပြစ်မျိုး လုပ်ခဲ့သည်။ ‘အပြစ်များကို ဖုံးအုပ်ခြင်း ခံရသောသူသည် မင်္ဂလာရှိကြ၏’ဟု ဖော်ပြထားသည်။ ဘုရားသခင်မှ ဖုံးအုပ်ပေးလျှင် သူက ပြန်ဖော်ထုတ်ရန် မလိုတော့ပါ။ ကျွန်မတို့ထဲတွင် မစွပ်ရာဒူးဟူသော အမျိုးသမီးရှိသည်။ ဘူချာရတ်မြို့မှ ကုန်သည်တစ်ဦး၏ ဇနီးဖြစ်ပြီး၊ စစ်မဖြစ်ခင်က အကျော်အမော် လူထင်ပေါ်ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း အထက်တန်းလွှာ များမှ ယခုသူ့ကို မှတ်မိကြ တော့မည် မဟုတ်ပါ။ သူမ၏ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုကို အများက မျက်စေ့ကျ ခဲ့ကြသည်။ ညနေခင်းအချိန် မြက်ဖျာပေါ်တွင် ကျွန်မတို့ ထိုင်ကြသောအခါ တရားခံများ၊ ပြည့်တန်ဆာများ၊ မယ်သီလရှင်များ၊ တောသူမများနှင့် ပါမောက္ခများ စသည်ဖြင့် စုံလင်လှသည်။ သူမက ကျွန်မကို ‘ဒါတွေ

မင်းဘယ်လို သဘောရသလဲ'ဟု မေးရာ၊ ဒီနေရာက လွတ်မြောက်သွားရင် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ဘဲ နေတော့မယ်'ဟု ပြောလိုက်သည်။

နောက်များ မကြာခင်ပင် ကျွန်မထံလာပြီး သူမ၏ပြဿနာများကို ရင်ဖွင့်လာသည်။ ကွန်မြူနစ်များ ဝင်လာစဉ်က သူမသည်ကလေး တစ်ယောက် မိခင်မုဆိုးမ ဖြစ်နေသည်။ ပိုက်ဆံလည်း မရှိတော့ပါ။ ပါတီပွဲလည်း မသိတော့ပါ။ အလှများလည်း ပျက်ကုန်ပြီ။ သူမထံမှ လူတွေအားလုံး လုယူကြကြောင်း ငိုယို၍ ပြောနေပြန်သည်။ 'အလုပ်လုပ်ရသဖြင့် လက်များပုံပျက်ကုန်သည်။ မိတ်ဆွေများကပင် ရှောင်ကုန်ကြသည်။ အိမ်ထောင်ပြုရန်ထပ်မံ ပေါ်ပေါက် လာသော်လည်း ယောက်ျားက သူတပါး ကလေးကို မလိုချင်သောကြောင့် (၃)နှစ်အရွယ် သားဂျင်နီကို တခြား တနေရာတွင် သွားထားလိုက်ရသည်။ ကောင်းကောင်းမကြည့်ကြ၍ ပိန်လာကြောင်း သူမကလည်း ဂရုမစိုက်နိုင် တော့ကြောင်း ပြောပြသည်။ နောက်ပိုင်း ကလေးကို ဂရုမစိုက် အပျော်အပါး လိုက်စားခဲ့သည်။ သူ့ကို ကယ်နိုင်မည့် ယောက်ျား ကိုသာ ဂရုစိုက်ကြောင်း ပြောပြသည်။

“ဒါတွေကို ဘယ်သူမှ မပြောသေးပါဘူး။ ဘယ်သူကမှလည်း ခွင့်လွှတ်မှာ မဟုတ်ဘူး”ဟု ပြောနေသဖြင့် ကျွန်မက အတတ်နိုင်ဆုံး နှစ်သိမ့် လိုက်ပါသည်။ သူ့ကို ခရစ်တော်အကြောင်း ပြောပြလိုက်သည်။ ခရစ်တော်သည် ဂရိစကားအရ ခရစ်(စ်) ဖြစ်သည်။ ခရက်(စ်) တော့(စ်)နှင့် လည်းတူသည်။ ခရက်(စ်)တော့(စ်) အဓိပ္ပါယ်က ကျေးဇူးတော်အားဖြင့် ခွင့်လွှတ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ခရစ်တော်၏ ကျေးဇူးတော်ကြောင့်သာ သင်ခွင့်လွှတ် ခြင်းခံရလိမ့်မည်။ သူမက 'ဒီက လွတ်သွားရင် အကောင်းဆုံး အသက်ရှင်တော့မယ်။ မကောင်းတာတွေ အားလုံးမြင်ခဲ့ပြီးပြီ'ဟု မှတ်ချက်ချသည်။ ကျွန်မက “ဘယ်သူမှ မကောင်းဘူး”ဟု တမန်တော်က ပြောကြောင်းအပြစ် မရှိဘူးဟု ပြောသူသည် လူလိမ်လူညာဖြစ် ကြောင်း “အပြစ်ကို ဝန်ခံသော သူ့ကို ခရစ်တော်က အပြစ်လွှတ်ပေးမယ်ဟု ပြောကြောင်း ရှင်းပြသည်။ ဇီနာသည် လူညာတစ်ဦးနှင့်တွေ့ပြီး နောက်မယား

ဖြစ်သွားသည်။

သူပေးသော ပိုက်ဆံဖြင့် ဇီနာ အလုပ်မလုပ်ဘဲ ထိုင်စားသည်။ သူ့အရင်ဘဝ အထက်တန်းလွှာတွင် နေခဲ့ပုံများကို တိုင်တန်းခံရ၍ စစ်ဆေးမှု မရှိဘဲ ထောင်(၂)နှစ် ကျသည်။ ထောင်စခန်းများတွင် အကြောင်းမဲ့ အဖမ်းခံရပြီး ထောင်ကျခဲ့ကြသူများအနက် စခန်းအမှတ် (၄)မှာပင်၊ အဖွားကြီး တစ်ယောက်ရှိသေးသည်။ သူ့ကို အဖွားတမန်တော်ဟု ခေါ်ကြသည်။ အပြစ်က အရူးတစ်ယောက်ကို မစကူညီမှုဖြစ်သည်။ ထိုအရူးသည် ငွေပြားများ လုပ်သူဖြစ်သည်။ သူလုပ်သော ငွေပြားများကို 'နီကိုလိုင်းရိုမေးနီးယား ဘုရင်' ဟု စာတန်းထွင်းထားသည်။ သူ့နာမည်ကလည်း နီကိုလိုင်း ဖြစ်သည်။ သူ့နာမည် ထွင်းပြီး ငွေပြားများကို တွေ့သမျှလူအား ပေးလေ့ရှိသည်။ ငွေပြား ယူသူကို လည်း ဝန်ကြီးဖြစ်မည်၊ နန်းတက်ရမည်ဟု ပြောလေ့ရှိသည်။

ရဲစုံထောက်များက ဖမ်းပြီး သူနဲ့ပတ်သက်သူ ငွေပြားရသူဟူသမျှ အကုန် ဖမ်းဆီးစစ်ဆေးသည်။ အစစ်ဆေးဘဲ တံဆိပ်တုံးထုထားသော အမိန့်စာဖြင့် (၁၅)နှစ်၊ (၂၀)နှစ် ထောင်ချလိုက်ကြသည်။ 'ရှက်စရာကောင်း သည်။ အပြစ်ကို နားမလည်၍မဟုတ်၊ အုပ်ချုပ်သူတွေက မသိ၍ မဟုတ်ပါ။ အာဏာယစ်မူးခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ရဲစုံထောက် စခန်းရုံးစောင့် အလုပ်ကိုပင် အရာရှိများကို စောင့်ခိုင်းလာသည်။ တစ်ဖွဲ့လုံးတွင် မီးရထားဌာန၌ လုပ်ခဲ့သော ဂေါ်ဂီဒက်(စ်)သည် ပါတီဌာနချုပ်မှာ အကြီးဆုံးဖြစ်လာသဖြင့် ရယ်စရာဖြစ်လာ သည်။ ဂေါ်ဂီဒက်(စ်)က ပြင်သစ်သမ္မတ ဒီဂေါကို ရိုမေးနီးယားမှာ စာမတတ်သူ မရှိတော့ကြောင်းနှင့် ပြင်သစ်နိုင်ငံတွင် စာမတတ်သူ ရှိသေးလားဟုမေးရာ၊ ဒီဂေါက ရှိတော့ရှိသည်။ သို့သော် အစိုးရအဖွဲ့၌ မရှိကြောင်း ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

တူးမြောင်းစခန်းက အရာရှိများသည် ပျောက်ညစ်ပတ်နေသော ကျွန်မတို့ကို စကား မပြောလိုကြပါ။ သူတို့ စကားလာပြောလျှင် ပါတီ အကြောင်းသာလာပြောသည်။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ထူးချွန်သူ လူ (၄)ဦးသာရှိကြောင်း မတ်(စ်)၊ အိမ်ဂျယ်၊ လီနင်နဲ့ စတာလင်တို့ ဖြစ်ကြောင်းသာလာ ပြောသည်။

တခြားကမ္ဘာကျော်ပုဂ္ဂိုလ်များကို ၎င်းတို့မသိကြပါ။ ထို့ကြောင့်လည်း အပြစ်မဲ့သူများ ထောင်ထဲတွင်ဒုနဲ့ဒေးဖြစ်နေကြသည်။ အမျိုးသမီး ဆရာဝန် တစ်ယောက် ရှိသေးသည်။ သူမက အနောက်တိုင်း လုပ်ငြိမ်းတိုင် သုံးလေ့ရှိပြီး ရုရှားလုပ်ထက် သုံးရလွယ်ကြောင်း ပြောသဖြင့် ထောင်ကျသွားသည်။ ထိုအကြောင်းကို အထက်သို့ သတင်းပို့ရန် ပျက်ကွက်မှုဖြင့် သူနာပြု ဆရာမကိုပါ ထောင်ချလိုက်ကြသည်။ နောက်အကြောင်းတစ်ခုက ထင်ပေါ် ကျော်ကြားသော အမျိုးသမီးနှစ်ဦး အကြောင်းဖြစ်သည်။ ကယ်ရင် ဘုရင်၏ မယားငယ်နှင့် ကွန်မြူနစ်ပြည်ထဲရေး ဝန်ကြီးဂေါ်ဂက်စကူး၏ ဇနီးတို့ ဖြစ်သည်။ ချမ်းသာကြွယ်ဝကြောင်းကို ကြွားဝါးသောကြောင့် ထောင်ထဲ ရောက်ကြသည်။ ဘာသာရေး အသင်းအဖွဲ့က လူအချို့လည်း ကွန်မြူနစ် စနစ်ကို လက်မခံ သောကြောင့် ထောင်ထဲရောက် ကြသည်။

ခရစ်ယာန်သိပ္ပံအဖွဲ့မှ အမျိုးသမီးခေါင်းဆောင် ဂျေဟိုးဝါး ဝစ်နက်(စ်) ဂိုဏ်းက အမျိုးသမီးများနှင့် စနေအသင်းမှလည်း ပါသည်။ စနေ အသင်းမှ အမျိုးသမီးများကို စနေနေ့တွင် တန်းစီ အလုပ်လုပ်ခိုင်းပြီး ငြင်းဆို သူများကို ရိုက်နှက်သည်။ မည်သို့ပင် နှိပ်စက်၊ နှိပ်စက် သူတို့ ယုံကြည်ချက်ကို မစွန့်ကြပါ။ အော်သိုဒေါ့၊ ကာသိုလိပ်၊ ပရိုတက်စတင့်မှ ယုံကြည်သူများကမူ တနင်္ဂနွေနေ့ တွင် အလုပ်လုပ်ခိုင်းလျှင်လည်း လုပ်ကြသည်။ စနေအသင်းသူများမူကား ယုံကြည်ချက်အလွန်ခိုင်မြဲသည်။ တချို့အမျိုးသမီးများ ဘုရားကျောင်း ပြုတင်းပေါက်ရှိ မယ်တော်မာရီရုပ်ပုံကို သွားကြည်သောကြောင့် ထောင်ထဲ ရောက်ကြသည်။ ရဲအဖွဲ့က ပြုတင်းပေါက်ကို ရိုက်ခွဲလိုက်သော်လည်း မယ်တော်ပုံကို အခြားပြုတင်းပေါက်၌ တွေ့ရပြန်သည်။ ပြုတင်းပေါက် အားလုံးကို ဖျက်ဆီးလိုက်သည်။ နောက်ဆုံး မယ်တော်ပုံသည် ရဲဌာနချုပ်၏ ပြုတင်းပေါက်တွင် သွားပေါ်သည်။ ထိုအခါမှသာလျှင် ရဲသားများ ကိုယ်တိုင် မယ်တော်ကို ပုံကြည်ကြသည်။ လူအုပ်ကြီးလည်း ဖမ်းရသည်။

ည(၁၁)နာရီခန့်တွင် တံခါးကြီးကို ဆွဲဖွင့်ပြီး အစောင့်တပ်သားတွေ

ဝင်လာကြသည်။ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးနှင့် စစ်ဆေးရေးအဖွဲ့သည် လူတိုင်းကို ထိုင်ခိုင်းသည်။ အိပ်မှုနံရံများနှင့် ထကြသည်။ တချို့က ထွက်ခွါရမည်ထင်ပြီး ပစ္စည်းများသိမ်းကြသည်။ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးဝင်လာပြီး အင်္ဂလိပ်နှင့် ပြင်သစ် စကားပြောတတ်သူများကို ရှေ့ထွက်ခိုင်းသည်။ တချို့အမျိုးသမီးများ ရှေ့တစ်လှမ်းတိုး လိုက်ကြသည်။ ဆရာမ၊ စာရေးဆရာ၊ ရုံးဝန်ထမ်းနှင့် ကျွန်မလည်းပါသည်။ ကျွန်မတို့ နာမည်ကို စာရင်းမှတ်လိုက်သည်။ ကျွန်မနာမည်ကို ပြင်သစ်၊ ဂျာမန် စကားပြောသူ စာရင်းထဲ ထည့်သွားသည်။ နှစ်နာရီခန့် အိပ်ပျက်သွားပြီး နောက်နှစ်နာရီ မအိပ်ကြဘဲ၊ အမျိုးမျိုး ပြောနေကြသည်။ မည်သည့်အဓိပ္ပါယ်နည်း၊ စကားပြန်အတွက်လား။ အမေရိကန်များ ဝင်လာနေပြီဟု ထင်ကြောင်း ပြင်သစ်များလည်း ပါမည် ထင်ကြောင်း ထင်ကြေးပေးကြသည်။

ပြည့်တန်ဆာမ တစ်ဦးက “ဒီမိန်းမတွေ ကံကောင်းတာဘဲ၊ မင်းတို့နိုင်ငံခြားစကားတတ်တာနဲ့ ရာထူးကောင်းကောင်း ရကြလိမ့်မယ်”ဟု ပြောနေပြန်သည်။ ကလယ်ရာစတော့ဆိုသော အမျိုးသမီးကို ပြင်သစ်စကား ပြောခိုင်းကြသည်။ လူများမှ မနာလိုဝန်တုံ့ဖြစ်နေကြပြီး စကားများနေကြသည်။ မိုးလင်းခါနီးမှ အိပ်ရတော့သည်။ မနက်မိုးလင်းသည်နှင့် အလုပ်ဆင်းရဲပန်သည်။ သို့သော် စိတ်ပေါ့ပါးသည်။ မကြာခင် လွတ်မြောက်ပြီး ရုံးတရုံးမှာ စကားပြန်လုပ်ရတော့မှာလားဟု စိတ်ကူးယဉ်မိသည်။ နိုင်ငံရေး အပြောင်းအလဲ ရှိမည်လော၊ ကျောက်ထုစခန်း၌ ကောလဟာလသတင်း အများကြီး ကြားနေရ သည်။ အလုပ်လုပ်နေစဉ်အနားရှိ အမျိုးသမီး ဂျက်စီကာမှ ညကအကြောင်းကို ပြောပြနေသည်။ ၎င်းတို့တဲတွင်လည်း ကျွန်မတို့တဲကဲ့သို့ နိုင်ငံခြား စကားပြော တတ်သူ စာရင်းကောက်သဖြင့် လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်ကြသည်။

မကြာခင် အားစကားဝါသနာပါသူ စာရင်းလာကောက်ပြန်သည်။ ရိုမေးနီးယားက အိုလံပစ်ပြိုင်ပွဲဝင်ရန်၊ အားကစားသမားများ မရှိသဖြင့် အလားအလာရှိသူများကို လေ့ကျင့်ပေးမည်ဟု သတင်းအမျိုးမျိုး

ထွက်လာသည်။ အမျိုးသမီးသီချင်းဆိုအဖွဲ့ကို ဖွဲ့စည်းလိုက်ပြီး ကွန်မြူနစ် သီချင်းဆိုခိုင်းသည်။ ကျွန်မတို့ ပြဇာတ်ကြည့်ရသည်။ ပြဇာတ်နာမည်က 'စစ်မှန်သော ဝမ်းမြောက်ခြင်း' ဝမ်းမြောက်ခြင်း အစစ်အမှန် မည်သို့ရနိုင် မည်နည်း။ တူးမြောက် ဆောက်တည်ပြီး သာယာဝပြောသော ဆိုရှယ်လက်ဝါဒ တည်ထောင်မှသာရမည်ဟု ဖော်ညွှန်းသော ပြဇာတ်ဖြစ်ပြီး အရင်းရှင်ဝါဒ၏ ကြောက်မက်ရွယ်ရာများကိုလည်း သရုပ်ဖော်ပြသည်။ အမေရိကန်ပြည်တွင် အငတ်ပြဿနာရှိကြောင်းပြောပြီး အတင်းငိုယိုခိုင်းသည်။ တချို့ အမျိုးသမီးများ အဟုတ်ထင်ပြီး တစ်ကယ် ငိုယိုကြသည်။ 'ဒို့ ဖခင်ကြီးစတာလင်ကို ချစ်ကြတယ်'ဟု သီဆိုပြန်သည်။ 'ဒို့ ကွန်မြူနစ်ပါတီမှာ ပျော်မဆုံး တစ်ပြီးပြီး ရှိရမယ်'ဟု အော်ဟစ်နေကြသည်။ ရိုက်နှက်သူ အစောင့်တွေနှင့် ရိုက်နှက်ခံ အကျဉ်းသားများအကြားမှာ အမုန်းတရားပွားများလာသည်။

အစောင့်များက ကျွန်မတို့အား လူဆိုး၊ သူခိုးများဟု မှတ်ယူသည်။ အိမ်တစ်လုံးကို မဆောက်ခင် ရွံ့ နွဲ့များကို ဖယ်ရှင်းရ၊ မြေဖို့ရသကဲ့သို့ တိုင်းပြည်ထူထောင်လျှင်လည်း မလိုလားအပ်သည်ကို ရှင်းပစ်သည်။ ထို့ကြောင့် လူများကို ပညာပေးစခန်းသို့ ပို့ရသည်ဟု ယုံကြည်ကြသည်။ သို့သော် အစောင့်များက ၎င်းတို့ ဆွေမျိုးများ ငတ်နေမှန်းကို သိကြသည်။ အမျိုးများ အဖမ်းခံရပြီး ထောင်ထဲရောက်ကြသည်။ တချို့တချို့သော အစောင့်တပ်သား များသည် စိတ်ရော၊ ကိုယ်ပါ မလုပ်ကြပါ။ ပါတီအပေါ် သံသယ ဖြစ်နေကြသည်။

ကျွန်မတို့စခန်းတွင် ကျောင်းသူများလည်း ရှိသည်။ လူငယ်တော်လှန် ရေးထဲ ပါဝင်ခဲ့သူ (၁၅)နှစ်အရွယ် တီလီယာဆိုသော မိန်းကလေးရှိသည်။ အလွန်လှပချောမွေ့သည်။ အလုပ်ကြမ်းလုပ်သော်လည်း အလှမပျက်ပါ။ လူတိုင်းသူ့ကိုကြည့်ပြီး ခွန်အားရသည်။ အစောင့်တပ်သား နီနာကပင်လျှင် ဤမိန်းကလေးများသည် သူခိုးခါးပြ မဟုတ်ဘဲ ချစ်စရာကောင်းသော ကလေးမဟု ပြောနေရှာသည်။ တစ်နေ့ အလုပ်စခန်းမှ ပြန်လာစဉ်

လူငယ်ခေါင်းဆောင် တစ်ဦးနှင့် တွေ့သည်။ ခရစ်ယာန်မှန်း သိသဖြင့်
ထိုနေ့သည်လည်း တနင်္ဂနွေဖြစ်၍ ဘုရားရှိခိုးကြရန် ကျွန်မကို လာပြောသည်။
ကျွန်မ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်။ ပေတရုက ခရစ်တော်ကို ငြင်းပယ်သည့်
ခံစားချက်မျိုး ကျွန်မလည်း ခံစားမိသည်။ နီနာလည်း ကျွန်မကဲ့သို့ ခံစားနေ
သည်။ ပေတရုကဲ့သို့ စစ်မှန်သော နောင်တရရန် နီနာ မတတ်နိုင်ဟု ထင်သည်။
နီနာ၌ ထိုခွန်အားမျိုး မရှိပါ။ သို့ကြောင့်လည်း အကျဉ်းသားများကို ရိုက်နိုင်
ပုတ်နိုင်ခြင်ဖြစ်သည်။ သို့သော် နီနာသည် လူများကို တိတ်တိတ်ပုန် မစသည်။
ကရီးနာကို ကူညီသည်။ မာရီယာ တိလီယာကိုလည်း အများကြီး ကူညီသည်။

နီနာသည် မာရီယာခိုင်းသကဲ့သို့ သူ့မိဘများထံသွားသည်။ ပေးလိုက်
သော စားစရာ၊ အဝတ်အထည်များ ယူလာပေးသည်။ အုပ်ချုပ်ရေးကသိလျှင်
နီနာသေဒဏ်ခံနိုင်သည်။ သို့သော် မကြောက်မရွံ့ လုပ်ပေးရှာသည်။
အခကြေးငွေ ပေးသော်လည်း နီနာက မယူပါ။ ကွန်မြူနစ်ဝါဒ အပေါ်နီနာ
ယုံကြည်ချက် ပြိုကွဲလာပြီ။ အစကမူ စိတ်ကူးယဉ်ပြီး ကွန်မြူနစ်ဝါဒသည်
ခရစ်တော်အတွက် လုပ်ဆောင်ပေးသည်ဟု ခံယူခဲ့သည်။ ဆင်းရဲသားဝါဒကို
အားပေးသော ကွန်မြူနစ်ဝါဒကို ခရစ်တော်ဟု ထင်မှားခဲ့သည်။ ထိုခံယူချက်နှင့်
အသက်ရှင်လာသော နီနာသည် လက်တွေ့မှာ ကွန်မြူနစ် ဝါဒသည်
ထိုသို့မဟုတ်ကြောင်း တဖြည်းဖြည်း သိလာသည်။

သူနှင့်နောက်တခါ ထပ်တွေ့၍ ပြောပြသည်။ မဂဒမာရီသည်
လူဆိုးတစ်ယောက်ကြောင့် အပြစ်နွံထဲရောက်သွားသည် မဟုတ်လား။
ထိုလူဆိုးကပင် နောင်တွင် မဂဒမာရီကို သူတောင်စင်ဖြစ်စေခဲ့သည်။
ခရစ်ယာန်ဘာသာကို မုန်းတီးသော တာရှမြို့သား ရှောလုလည်း ခရစ်ယာန်
ဘာသာကို အုတ်မြစ်ချပေးသော ပေါလုဖြစ်လာသည်။ သမ္မာ ကျမ်းစာက
အပြစ်များသောနေရာတွင် ကျေးဇူးတော်သာ၍ ပွားများနိုင်သည်ဟု
ကတိတော်ရှိသည်။ ကွန်မြူနစ်များသည် ခရစ်ယာန်များကို ကောင်းကင်ဘုံသို့
ပို့ပေးနေသည်ဆိုပြီး ဟားတိုက်ကာ ကောင်းကင်ဘုံက ဒဏ်ခတ်ခြင်းခံနေရပြီ

မဟုတ်လားဟု ပြောကြသည်။ နီနာ ပြောင်းလဲ လာပြီပြီ နောက်စစ်မှန်သော
ခရစ်ယာန်တစ်ဦးဖြစ်လာသည်။ ဤကိစ္စ သည်ဖုံးကွယ်၍မရပါ။ ၁၉၅၁ခု
အတောအတွင်းမှာ နီနာသည် စခန်း အမှန် (၄)မှ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။
နောက်ပိုင်း နီနာအကြောင်း မကြားတော့ပါ။ ကျွန်မတို့ စခန်းသို့
ယခင်က အစောင့်သုံးယောက်ဖြစ်သူများသည် တူးမြောင်းစခန်းတွင်
အကျဉ်းသားနှင့် လာဒ်ပေးလာဒ်ယူလုပ်မှုဖြင့် ထောင်ကျလာကြသည်။
နီနာလည်း အစစ်ခံရပြီးထောင် (၁၀)နှစ် ကျသွားကြောင်း ပြောကြသည်။
မရှိယာမှာ အလွန်ဝမ်းနည်းကျေကွဲ နေရရှာသည်။ သူမက 'ဒါဟာလေ
ကျွန်မကြောင့် ပါဘဲ'ဟု ညည်းတွားနေသည်။ ကျွန်မက သူ့ကို နှစ်သိမ့်ရသည်။
သူဒုက္ခ ရောက်ပြီးမှသာ အလွန်ရင့်ကျက်သော ခရစ်ယာန်တစ်ဦး ဖြစ်လာ
ပေမည်။ သူသေလျှင်လည်း အသက်သရဖူကို ဘုရားသခင် ပေးပါ လိမ့်မည်။

ဒင်းညမြစ် THE DANUBE

ညတစ်ညလုံး မိုးပွင့်များ ပြင်းထန်စွာကျသည်။ မိုင်းလင်းချိန်တွင် ကျွန်မတို့၏ တဲရှေ့ တန်းစီနေချိန်ထိ ထပ်မံ၍ မိုင်းပွင့်များကျနေသည်။ စခန်းမျှော်စင်ကြီးသည် မိုးပွင့်ကြားတွင် ပျောက်ကွယ်နေသည်။ လေမတိုက်တော့ဘဲ အားလုံးတည်ငြိမ်နေသည်။ တဲ၏ မီးဖိုချောင်ဘက်မှ အခိုးအငွေ့များ ထွက်လာသည်။ နွေးထွေးအောင်နေဘို့ စဉ်းစားလိုက်တိုင်း စိတ်မသာမယာ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ နိုင်ငံရေးသမားများကို မိဖိုချောင် အလုပ်သိမ်းမပေးပါ။ အဝတ်လျှော်ဖွတ်သော အလုပ်ကိုလည်း မခိုင်းပါ။ နေ့စဉ်လုပ်ရသော အလုပ်များသည် အလွန်ပင်ပန်းပါသည်။ အိပ်ယာခင်းသုံးဆယ်၊ ခေါင်းအုံးစွပ် သုံးဆယ်၊ အင်္ကျီဘောင်းဘီများ လျှော်ဖွတ်ကြသည်။ ဆပ်ပြာ အကြမ်းစာနှင့် လျှော်ရသည်။ ထို့ပြင်ကျောက်ထုစခန်းမသွားကြရပါ ထိုမနက်၌ အမျိုးသမီး အများစု ဖျားနာကြကြောင်း သတင်းပို့သည်။ စခန်းဆရာဝန် အင်နာက ရက်ဖီးနူးသည် သူမကိုယ်တိုင် အကျဉ်းသားဖြစ်နေခြင်းကြောင့် စိတ်မဝင်စားပါ။

သူမက လူနာကို စမ်းသပ်သောအခါ 'ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ အလုပ်ဆင်းလို့ ရပါတယ်'ဟု ပြောလေ့ပြောထ ရှိသည်။ အကျဉ်းသားများက သူ့အသံကို ရွံ့ရှာမုန်းတီးကြသည်။ ဒေါက်တာ ကရက်ဖီးနူးသည် နှင်းထဲ၊ မိုးထဲ မသွားချင်သောကြောင့် အာဏာပိုင်များ၏ အကြိုက်လိုက်၍ လုပ်သည်။ ဆေးပညာ ခံယူချက်နှင့်မူ ဆန့်ကျင်ပါသည်။ အသက်တစ်ချောင်းသည် သူမလက်ထဲတွင် ရှိနေသည်။ ရောဂါရှိလျှက်နှင့် အပြင်အလုပ်ကြမ်းကို လုပ်ခိုင်းသော ဆရာဝန်သည် လူသတ်သမားပင် ဖြစ်တော့သည်။ တချို့ လူနာများမှာ ဆရာဝန်က အလုပ်ဆင်း၍ရသည်ဟု ပြောသံကြားရုံနှင့် မေ့မြော သွားကြသည်။ သူမသည် လူနာများကို အလုပ်ဆင်းခိုင်းလျှင် သူ့ကိုယ်တိုင် အလုပ်ဆင်းရမည်။ အလုပ်လုပ်ခြင်းမှ လွတ်ရန်မဖြစ်နိုင်တော့ပါ။

တဲအမှန်(၁၀)မှာလည်း ဆရာဝန် တစ်ဦးရှိသေးတယ်။ သစ္စာရှိသော ဆရာဝန်ဖြစ်သည်။ သူမသည် အသက်(၆၀)ကျော်ပြီမို့၊ အလုပ်စခန်း မသွားသင့်တော့ပါ။ ဆေးပညာလည်း အလွန်တော်သည်။ သေသေချာချာ ကုသခြင်းကြောင့် သူကိုယ်တိုင် ကျောက်လှည်းတွန်းရသော ဘဝရောက်သွား ခဲ့သည်။ ကျွန်မတို့စခန်း၌ ခေါင်းကိုက်ပျောက်ဆေး၊ ရေနွေးတစ်ခွက်ဟူသော အရာများသည် အိပ်မက်၌သာရှိသည်။ မရနိုင်ပါ။ သွားကိုက်လျှင် ဆေးမပေးပါ။ အမျိုးသမီးရောဂါများကလည်း အမျိုးစုံဖြစ်ပါသည်။ ရောဂါကို သေချာစွာ လိုက်စစ်ဆေးပေးသည်။ သို့သော် ဆေးမူကားပေါ်မလာတော့ပါ။ ကျွန်မတို့က နှင်းခဲထဲလျှောက်သွားသောအခါ ‘ကေရင်း’ဟူသော အမျိုးသမီးမှ ‘ဟေ့ ဆရာဝန်မ ကရက်ဖီးနူးအကြောင်း မပြောပါနဲ့ကွယ်။ သူမက အလုပ်ဆင်းလို့ ရပါတယ်လို့ ပြောလိုက်တိုင်း ငါက အလွန်ကောင်းတဲ့ ဆရာဝန်မ တစ်ဦးကို သတိရနေမိတယ်။ အဲဒီ ဆရာဝန်မဟာ ကွန်မြူနစ် ဝတ်စုံဝတ်ထားပေမယ့် စေတနာနဲ့က ကုသပေးတယ်’ဟု ပြောနေရှာသည်။

ထိုမနက်မှာ ကျောက်တုံးနှစ်ခုအကြား ကျွန်မလက် ညှပ်သွားခဲ့သည်။ ဤဒဏ်ရာနှင့် ကျောက်သယ်ရသောအခါ ဝေဒနာပို၍ ခံစားရသည်။ အမျိုးသမီးကြီးတဦးကလာပြီး ဝိုင်းကူမပေးသည်။ သူမက ‘မင်းဝင်နီမာရီ နက်စကူးဆိုတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ဦးကို ထောင်မှာတွေ့မိလား’ဟု မေးသည်။ “ကျွန်မ ကောင်းကောင်း သိတာပေါ့။ သူ့ကိုတောင် ပြင်သစ်စကား သင်ပေးလိုက်သေးတယ်။ ဂျီလားဗားထောင်မှာတုံးကဘဲ၊ သူမဟာ ကင်ဆာ ရောဂါနဲ့ ကွယ်လွန်သွားပါပြီ”ဟု ပြောပြလိုက်သည်။ ဤအမျိုးသမီးကြီးသည် ဝင်နီ၏ အမေဖြစ်သည်။ ငိုယိုနေရှာသည်။ အစောင့်က ချက်ချင်းဆိုသလို ရောက်လာသည်။ စကားပြော၍ မရတော့ပါ။ နောက်မှ ထပ်တွေ့သောအခါ ဝင်နီအမေကို နှစ်သိမ့်စကား ပြောခွင့်ရသည်။ လူတိုင်းမှာ ဒုက္ခမျိုးစုံရှိကြောင်းနှင့် ကျွန်မ၏ ဒုက္ခအကြောင်း ပြောပြလိုက်သည်။ ကျွန်မလက်အနာကိုလည်း သူမဝိုင်းကူ ကိုပေးနေသည်။ ဝင်နီအသက်ရှင်စဉ်က အကျဉ်းသား အများအပြား

ကို ကူညီမစခဲ့သည့် အကြောင်းများကို မိခင်ဖြစ်သူအား ပြောပြလိုက်ပါသည်။ သူမစိတ်သက်သာရာ ရသွားသည်။

တစ်နေ့ ညနေတွင် သူမသည် ကျွန်မထံသို့ တိတ်တဆိတ်လာသည်။ ညအလွန် အေးချမ်းသောကြောင့် အစောင့်များ မရှိကြပါ။ သူမ၏ အိပ်မက်ကို လာပြောပြနေသည်။ သူမ ရှိမေးနိုးယားနိုင်ငံမှာ အကြီးဆုံး လွင်ပြင်ကြီးဖြစ်သော ဘာရာကန်ကွင်းကြီးထဲ ရောက်သွားသည့်အကြောင်း၊ အလွန်လှပကြောင်း၊ ပန်းများအလွန်ပေါကြောင်း၊ အလွန်စိတ်ကြည်နူးနေမိသည့် အကြောင်းများ ပြောပြနေသည်။ နောက်ရက်အတော်ကြာသောအခါ ဆီးနှင်းခဲ အရည်ပျော် လောက်အောင် ဥတုပူအိုက်လာသည်။ ရေများတဲအမိုးပေါ်က စီးဆင်းလာသည်။ မာကျောနေသော မြေကြီးသည် ရွံ့နွံများဖြစ်လာသည်။ ကျွန်မတို့ သုံးလလုံးလုံး မျှော်လင့်နေသော နွေရာသီသည် ရောက်လာပါပြီ။ လေပြေလေညှင်း ကလေးများလည်း တိုက်ခတ်လာသည်။ ကျွန်မသည် မြေသယ်သည့် လုပ်ငန်းကိုသာ လုပ်နေပါသည်။

မြစ်ကြီး၏အလယ်သို့သွားပြီး ကျောက်တုံးများကို ပစ်ချရသည်။ မြစ်ထဲတွင် ရေခဲတုံးကြီးများ မျှောလာသည်ကို တွေ့ရသည်။ ယောက်ျားအစောင့် တပ်သားများလည်း အလုပ်စခန်း၌ ရှိနေသည်။ ၎င်းတို့လည်း ရွှင်ရွှင်မြူးမြူး ဖြစ်လာကြသည်။ ရယ်မောပြောဆိုနေကြသည်။ ပြည့်တန်ဆာမကလည်း အင်နီစတင်နက်စကူးသည် ၎င်းတို့နှင့် ရော်ထွေးပြောဆိုနေပါသည်။ ဇင်နေဒါ ဟူသော အမျိုးသမီးက ယောက်ျားများမှ ၎င်းတို့အား မက်မောမည် မဟုတ်ပါ။ ဤမျှစုတ်ပြတ်သော အဝတ်များဝတ်ပြီး နံစော်နေသော အမျိုးသမီးကို စိတ်ဝင်စားမည်မဟုတ်ကြောင်း ပြောဆိုနေသည်။ အချို့ အမျိုးသမီးများမှ ကျွန်မအား သူတော်စင်မဟု ခေါ်ကြသည်။ ဤအမည်ကို ကျွန်မ မကြိုက် နှစ်သက်ကြောင်း ၎င်းတို့သိကြသည်။ မိုးချုပ်လာသောကြောင့် ကျွန်မတို့ တန်းစီနေကြပါသည်။

မြစ်ကမ်းဘေးတစ်လျှောက် လမ်းသည် ဗွက်များထူနေသည်။ အစောင့်တပ်သားထဲက ပီတာဆိုသူမှ ကျွန်မကို ကြည့်နေတယ်။ စပ်မြဲမြဲ လုပ်ဆဲနေသည်။ ကျွန်မ အနားလာပြီး ခြေထောက်တစ်ချောင်းကို ရှေ့ကနေ ထိုးပေးလိုက်သည်။ ကျွန်မ ရုတ်တရက်ဆိုသလို တိုက်မိပြီး ဗွက်အိုင်ထဲ လဲကျသွားသည်။ အမျိုးသမီး အစောင့်တပ်သားများမှ ဝိုင်းပြီး အော်ရယ်ကြ သည်။ ပီတာမှ ကျွန်မကို ဆွဲတင်လိုက်ပြီး သူက ‘မင်း ရေချိုးရမယ်’ဟု ပြောလိုက်သောအခါ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က အော်ပြီး ‘မြစ်ထဲ ပစ်ချလိုက်ပါ လား’ ဟု ပြောနေသည်။ သို့နဲ့ ကျွန်မ ခြေကိုဆွဲ၊ လက်ကိုဆွဲကြပြီး မြစ်ကြီးထဲ ပစ်ချလိုက်ကြသည်။ ရေခဲရေကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး အအေးမိသွားပါတော့သည်။ ရေမျောပါသွားသောအခါ လူတစ်ယောက်က လာသယ်ယူသည်။ ကျွန်မ မြစ်ကမ်းပေါ်မှာ မူးမေ့သွားသည်။ သတိရလာသောအခါ အမျိုးသမီး အစောင့်များမှ အတင်းဆွဲလာပြီး တန်းစီသောအဖွဲ့ထဲသို့ တွန်းထည့်လိုက်သည်။ ကျွန်မ ချမ်းလွန်းသဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး တုံ့နေသည်။ ရပ်၍မရပါ။ နောက်ပြီး မော်တော်ကားပေါ် တက်ကြရသည်။ ကားနှင့်ပြန်ရသော်လည်း ကားဆောင်တိုင်း ပြင်းပြင်းထန်ထန် နာကျင်နေပါသည်။ ကျွန်မ တဲပြန်ရောက်သောအခါ မလှုပ်နိုင်တော့ပါ။

မနက်ရောက်သည်နှင့် ကျွန်မ ဒေါက်တာ ကရက်ဇီးနူးနှင့် သွားပြ သည်။ ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံး ရောင်အန်းနေပုံကိုပြသည်။ လက်ပင် မမြှောက် နိုင်ပါ။ ဆရာဝန်က ‘နေကောင်းတယ်၊ အလုပ်ဆင်းရမယ်’ဟု အမိန့်ချသည်။ ကျွန်မ လမ်းမလျှောက်နိုင်တော့ဘဲ ယိမ်းယိုင်နေသည်ကို သူတို့ မေးကြသည်။ ကျွန်မမှ “နံရိုးကျိုးသွားလို့ ဒီလောက် နာနေတာပေါ့”ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။ သို့သော် အလုပ်မဆင်း၍ မရပါ။ ဆရာဝန်မှ မထောက် ခံပါ။ ထို့ကြောင့်၎င်းနဲ့ တစ်နေ့လုံး အလုပ်ဆင်းရသည်။ တစ်ရက်မျှပင် နားခွင့်မပေးကြပါ။ ကျွန်မနံရိုးနှစ်ချောင်း ကျိုးကြောင်း နောက်မှစစ်ဆေး တွေ့ရှိရသည်။ အကျဉ်းစခန်းစရောက်ကတည်းက အရိုးများ ပြန်ဆက် သွားခဲ့သည်။

စခန်း အမှတ် - ကေ (၄) နွေရာသီ

CAMP K (4) SUMMER

နွေဦးပေါက်ရာသီဖြစ်သည်။ မြက်ပင်ဟောင်းများအကြား မြက်ပင် သစ်ကလေးများ အစုံထွက်လာသည်။ ကျောက်ထုစခန်းတစ်လျှောက် လမ်းဘေးများမှာ စိမ်းစိုလာသည်။ ဤကြမ်းတမ်းသော အရပ်ဒေသ၌ မြက်ပင်များကကြီးစိုး ကြမ်းတမ်းနေသည်။ လှပသော မြက်ပင်ထက် ဆူးများသော အပွင့်များကသာ၍ များနေသည်။ အကျဉ်းသားများသည် ငတ်မွတ်လွန်း၍ မြက်ကိုပင် စားချင်ကြသည်။ သတင်းပို့ခံရမည်ကိုလည်း ကြောက်နေရသေးသည်။ ထို့ကြောင့် သတင်းပေးသောသူများကို အထူး ရှောင်ကြဉ် ကြရသည်။ သတင်းပို့နိုင်သူသည် မြန်မြန်လွတ်ခွင့်ရနိုင်သည်။

မီးသားကို အကျဉ်းသားများက ကြိုက်ကြသည်။ အစိမ်းစားလျှင် အရသာရှိသည်ဟု ပြောကြသည်။ သို့သော် မီးဖမ်းရန် မလွယ်ကူပါ။ တစ်ခါတစ်ရံ မီးများသည် ကျောက်ကျင်းထဲ ဝင်လာသဖြင့် စားစရာဖြစ်လာ တတ်သည်။ မီးများသည် မြစ်ကြီးဘေးတွင် အုပ်စုဖွဲ့ နေကြသည်။ ညအချိန်ဆိုလျှင် မီးအော်သံများကို အဝေးကြီးက ကြားနေရသည်။ ကျမ်းစာထဲတွင် မီးကဲ့သို့သော ဝိညာဉ်များဟု တွေ့ရသည်။ အဘယ်ကြောင့် ဤသို့ ဖော်ပြရကြောင်း မသိပါ။ ကွန်မြူနစ်များသည် ၎င်းတို့၏ အယူဝါဒကို တဖွဖွပြောနေကြသည်။ ပါတီသက်တမ်းရှည်ပါစေ၊ ပြည်သူ့အစိုးရတည်မြဲပါစေ။ အရင်းရှင်တွေ ကျဆုံးပါစေ စသဖြင့် မဆုံးတော့ပါ။ မီးကဲ့သို့ အော်နေကြသည်။ မြွေကိုမူ လူကြိုက်နည်းသည်။ မြွေဝဝတုတ်တုတ်ကိုမူ စားကြသည်။ သို့သော် ကျောက်ထုစခန်း၌ လူသံများသဖြင့် မြွေများမလာကြပါ။ ခြံရင်းသောအဖွဲ့ကမူ မြွေသားစားကြရသည်။ ကမ်းပါးခြံများကို ရှင်းပြီးမြေမပြိုရ အောင်မြင်ပင်များ စိုက်ကြရသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ တောကြောင်များပေါ်လာသည်။ မြွေကိုက်ခံ ရတတ်သည်။ လူများမှ ကျောက်ခဲနှင့် ဝိုင်းပေါက်ကြသော်လည်း မရပါ။

အသားမစားရပါသဖြင့် အာဟာရဓာတ် မရကြပါ။ အာဟာရဓာတ် မရှိသောကြောင့် အင်အားချို့တဲ့နေကြသည်။ အာလူး၊ ပဲ၊ မုန့်လာများကိုပင် ၀၀လင်လင် မစားရပါ။ ဗီတာမင် ချို့တဲ့သော ရောဂါများ ဖြစ်လာကြသည်။ ဝမ်းဗိုလက်မကောင်းသော ရောဂါသည် လူတိုင်းလိုလို ခံစားရသည်။ ဟင်းသီး ဟင်းရွက်မစားရ၍ဖြစ်သော စကာဗီရောဂါလည်း အနံ့အပြားဖြစ်ပေါ်နေသည်။ အရေဖျားရောဂါများလည်း တွေ့ရသည်။ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များကြောင့် အနာရင်းလာသည်၊ ပွလာသည်။ အဆိပ် အတောက်များ တစ်ကိုယ်လုံးနဲ့ပြား လာသောကြောင့် ရုပ်မပေါ်တော့ပါ။ သို့သော် ကျွန်မတို့သည် နည်းနည်း သက်သာ ပါသည်။ ဘာသာရေး ဘုန်းတော်ကြီးများနှင့် အထူးပုဂ္ဂိုလ်များကို အခြားအကျဉ်းသားများနှင့် ခွဲထားသည်။ အခြားအကျဉ်းသားများက အလုပ်ပိုလုပ်ရသည်။ အစားအစာ လျော့ပြီးရသည်။ အသက်ရှင်ချင်လျှင် ကျွမ်းကျင်လိမ္မာပါးနပ်ရမည်။ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သူများ ဖြစ်ရမည်။ ကျွန်မတို့ အကျဉ်းစခန်းတွင် လှုပ်လှုပ်ရွရွအကောင်းမှန်သမျှ အကုန်စားစရာပင် ဖြစ်နေပါသည်။ ခွေးသားကို အလွန်ကြိုက်ကြသည်။ ဘုန်းတော်ကြီး တစ်ပါးက 'ငါတော့ ကြွက်သားစားဘို့ သိပ်မထောက်ခံဘူး'ဟု ပြောသည်။

ကိတ်မဒ်ဒီရာဆိုသော အလုပ်ကြမ်းစခန်းတွင် သက်ကြီးရွယ်အိုများကို သာထားသည်။ အသက်(၇၀) သမားများ ဖြစ်သည်။ အသက်ကြီးသော်လည်း မြေကြီးများကို တိရစ္ဆာန်ကဲ့သို့ သယ်ခိုင်းသည်။ ဘိနပ်မစီးရပါ။ လုပ်ငန်းစံချိန်ကို မြင့်မြင့်ထားပြီး မမီမီအောင်ခိုင်းသည်။ လူတစ်ယောက်မှ လုပ်နိုင်လျှင် ကျန်လူများကလည်း ၎င်းစံချိန်အတိုင်း လုပ်ရသည်။ လူများကို မြန်မြန်သေ စေလိုသော စီမံကိန်းဖြစ်သည်။ တချို့ လွယ်လွယ်နှင့် မသေသဖြင့် ရိုက်သတ်လိုက်ကြသည်။ ကျွန်းဆွယ် အလုပ်စခန်းအားလုံးတွင်ရှိသော သင်္ချိုင်းသည် အလုပ်စခန်းများထက် ကျယ်ပြန့်သည်။ ဤအလုပ်စံချိန် တင်သောနည်းသည် ကွန်မြူနစ်မဟုတ်ပါ။ ကျမ်းစာထဲက နည်းစနစ် ဖြစ်သည်။ အဲဒုတ္တုပြည်တွင် ကျွန်ခံနေရသော ဂျူးလူမျိုးများသည် စံချိန်နှင့် လုပ်ရသည်။

စံချိန်များ တစ်ဖြည်းဖြည်း မြင့်တင်သော နည်းစနစ်ကို သုံးသည်။ ကျမ်းစာထဲတွင် ပါသည်။ အစတွင် အုတ်များကို မီးဖုတ်ရသည်။ ယခင်အတိုင်း အုတ် အရေအတွက် ပေးရသည်။

မိရာဘုရင်သည် မြေကြီးပေါ်တွင် နိုင်ငံတည်ထောင်ရန် မရည်ရွယ်ပါ။ ကွန်မြူနစ်များကမူ မြေကြီးပေါ်တွင် ပရဒီသုဘုံကို တည်ထောင်မည်ဟု ကြွေးကြော်ကြသည်။ ဤသတင်းများသည် လူသစ်များထံမှ ကြားရသည်။ တစ်နေ့ ကျွန်မတို့တဲသို့ လူသစ်အမျိုးသမီး (၂၀)ရောက်လာသည်။ အားလုံး ပြည့်တန်ဆာများ ဖြစ်သည်။ နေရှင်ဝါဒနှင့် ပြဿနာများကို ကွန်မြူနစ်များက ဤနည်းဖြင့် ဖြေရှင်းသည်။ အလွန်အကျင့်ပျက်သော မိန်းမများဖြစ်သည်။ ဝင်လာသည်နှင့် ဗိုလ်ကျစိုးမိုးတော့သည် အော်ဟစ်ကြသည်။ နေရာလှကြသည်။ မယ်သီလရှင်တစ်စုမှာ ချောင်ကုပ်နေရသည်။ ဤပြည့်တန်ဆာများသည် နိုင်ငံရေးသမားနှင့်သာ အပေါင်းအသင်းလုပ်ကြသည်။ ထိုလူများကို အနိုင်ကျင့် ချင်သလို အနိုင်ကျင့်ကြသည်။ ဤမိန်းမများ၏ နှုတ်ခမ်းတွင် ကာလသားရောဂါ၊ အနာဖျားပေါက်နေသည်။ ရွံစရာ အလွန်ကောင်းပါသည်။ ခွက်၊ ပုဂံများတွင် အတူစား အတူသောက်ခြင်းသည် စိတ်မချမ်းမြေ့ပါ။ ၎င်းတို့၏ ကိုယ်ခန္ဓာသည် ရောဂါဝေဒနာကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။ ၎င်းတို့ စိတ်နှလုံးသည်လည်း ညစ်ညူ နေသည်။

မယ်သီလရှင်များသည် ထောင်ထဲတွင် စုရုံးပြီး နေကြသည်။ ၎င်းတို့၏ အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်မှာ မစ္စတာ မေရီဖြစ်သည်။ မျက်နှာပိန်လိုပြီး နှာခေါင်းချွန် သည်။ မျက်မှန်ဝိုင်းတပ်ထားသည်။ ပုတ်ရဟန်မင်းကြီး တစ်ပါးနှင့် အလွန်တူ သည်။ အနီးအနားတွင်ရှိသော အမျိုးသမီးများအား ဇာတိသဘော ညစ်ညူးပုံကို ဟောပြောလွန်း၍ အမျိုးသမီးများမှ ငြီးငွေ့လာကြသည်။ မယ်သီလရှင်တစ်ခုကိုမူ ထိန်းသိမ်းနိုင်ခဲ့သည်။ ပြည့်တန်ဆာမများ၏ နောက်ယှက်မှုကိုမူ ခံကြရသည်။ စစ္စတာ မေရီကမူ ကျွန်မတို့ကို ပုံပြောပြနေလေ့ရှိသည်။ ကလေးဝေါမြို့သား သန့်ရှင်းသူဆရာကြီး ဘားနပ်အကြောင်း ပြောပြနေသည်။ ဘားနပ်သည်

တစ်နေ့တွင် အမျိုးသမီးတစ်ဦးကို စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ နောက်မှ သူ့ဇာတိပကတိများကို သတိရလာကာ အလွန်ကြောက်ရွံ့ တုန်လှုပ်နေသည်။ ဤဇာတိစိတ်များ ချိုးနှမ်ရန် ဘားနပ်သည် ရေခဲနေသော အိုင်တစ်ခုဆီသို့ သွားသည်။ အိုင်ထဲဆင်းပြီး တစ်ညလုံး မတ်တပ်ရပ်နေသည့်အကြောင်း ပြောပြသည်။ ပြည့်တန်ဆာမ များကမူ ဤအကြောင်းကို နားထောင်ပြီး လောင်ပြောင်ကြသည်။ ရယ်စရာပုံပြင်ဟု ပြောကြသည်။ သို့သော် မယ်သီလရှင်ကြီးကမူ တဏှာရာဂနှင့် ပတ်သက်ပြီး သူ့မယ်သီလရှင်မများကို သွန်သင်သည်။ တပ်မက်ခြင်းသည် ကြီးလေးသော အပြစ်ဖြစ်ကြောင်း တဖွဖွ သွန်သင်သည်။ သန့်ရှင်းသူ ဖြစ်လာရန် ကြိုးစားကြရမည်ဟု နှိုးဆော်နေသည်။ ကျွန်မကတော့ သူတို့ ပြောနေသော သူတော်စင်များကို မတွေ့ဖူးပါ။

ကျွန်မတို့အထဲတွင် ဗစ်တိုးရီးယားဆိုသော အမျိုးသမီးတစ်ဦး ရှိသည်။ ထောင်ထဲမှာပင် သပ်သပ်ရပ်ရပ် နေတတ်သည်။ သူမသည် အထက်တန်း ပြည့်တန်ဆာမတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ပြည့်တန်ဆာများကို အစိုးရ ဆေးခန်းများက မှန်မှန် ဆေးစစ်ပေးသည်။ ဗစ်တိုးရီးယား ဆေးသွားစစ်လျှင် ရဲအရာရှိများက သူ့ကိုရွေးပြီး ခေါ်သွားကြသည်။ ဘုန်းတော်ကြီး တစ်ပါးထံပို့ပေး လိုက်ကြသည်။ ပိုက်ဆံကိုလည်း အမြောက်အများ ပေးလိုက်ကြသည်။ မယ်သီလရှင် ခေါင်းဆောင်က သန့်ရှင်းစင်ကြယ်ဘို့ရန် အတွက် အလွယ်ကြောင်း ကြိုးစား အားထုတ်ပြီး မှန်ကန်စွာ အသက်ရှင်ဘို့ သင်ကြားလေ့ရှိသည်။ အခြား ပြည့်တန်ဆာမလေး တစ်ယောက်ကလည်း ဘုန်းတော်ကြီးများနှင့် သွားလာ ခဲ့ပုံကို ဖေါက်သည်ချနေပြန်သည်။ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်မှလည်း ရှင်သောမ အကြောင်း ပြောပြနေပြန်သည်။ ‘ရှင်သောမဟာ အမျိုးသမီးတွေကို ဘယ်တော့မှ မကြည့်ဘူး’လို့ ဆိုရိုးစကား ရှိကြောင်းပြောရာ အမျိုးသမီးများက နားထောင်ပြီး ဟက်ဟက်ပက်ပက် မောနေကြသည်။ ဗစ်တိုးရီးယား အမျိုးသမီးကလည်း ‘ဒီလူသနားစရာ ကောင်းလိုက်တာ’ဟု ငြီးငြူပြနေသည်။

စစ္စတာမေရီက ဝင်ရောက်ပြီး ရပ်တန်းကရပ်ခိုင်းလိုက်သည်။

ထို့နောက် မယ်တော်မာရီ ဆုတောင်းချီးမွမ်းခန်းကို အတူရွတ်ဆိုစေပြီး လက်ဝါးကပ်တိုင်ပုံကိုလည်း နဖူးပေါ် အမှတ်လက္ခဏာ ပြကြသည်။ သန့်ရှင်းသောအရာများကို ရယ်ဘွယ်ပြုလုပ်နေကြသည်။ မယ်တော်မာရီ အပျိုကညာဖြစ်ကြောင်းကို ညစ်ညူးသောစကားများ သိကုံးပြီး သရော်ကြသည်။ ကျန်သောအမျိုးသမီးများက မခံမရပ်ဖြစ်လာကြပြီး ဆူပူကုန်ကြသည်။ အစောင့်တပ်မှူး အင်နီစတင်နက်စကူးက ‘မင်းတို့လွန်ပြီနော်’ဟု ပြောပြောဆိုဆို ထိုမိန်းကလေးကို ပါးရိုက်လိုက်သည်။ ‘တော်တော် အောက်တန်းကျတဲ့ မိန်းမတွေဘဲ’ မှတ်ချက်ပြုလိုက်သည်။ အင်နီအနေနှင့်မူ ဘာသာတရားနှင့် အလုပ်မရောထွေးစေချင်ပါ။ မယ်တော် မာရီအား စော်ကားမော်ကား ပြောဆိုခြင်းကို လုံးဝလက်မခံပါ။ သူမ၏ မိခင်ကဲ့သို့ သဘောထားပြီး ကာကွယ်သည်။

ကျွန်မက ပြောပြလိုက်သည်။ ဟေဗြဘာသာစကားမှာ ‘ကာဒက်ရှား’ ဆိုတဲ့ စကားရှိတယ်။ သန့်ရှင်းခြင်းလို့ အဓိပ္ပါယ်ရတယ်။ နောက်ပြီးလူတိုင်း အပေါ် မေတ္တာထားခြင်းလိုလည်း အဓိပ္ပါယ်ရတယ်။ မာဂဒလာမာရီဟာ ကာဒက်ရှားဖြစ်တယ်။ လူတိုင်းကို သူ့အချစ် ပေးတယ်။ ဒါပေမယ့် နောက်သူ ပြောင်းလဲသွားတယ်။ လူတွေကို မစကူညီတယ်။ အသက်ပေးပြီး ကယ်ဆယ် နိုင်တဲ့ မေတ္တာကို နောက်သိလာတယ်။ စောစောက ပြောခဲ့တဲ့ ဘုန်းတော်ကြီးကို ကျွန်မသိတယ်။ အဲဒီ ဘုန်းတော်ကြီးဟာ ထောင်ထဲ ရောက်တော့ ရဲအဖွဲ့ကို ပြောတယ်။ ‘ငါဟာ ခရစ်ယာန်ပီသစွာ အသက်မရှင် ခဲ့ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ခရစ်ယာန်တို့ရဲ့ အသေသတ်ခြင်းမျိုးကို ငါခံယူမယ်လို့’ ပြောခဲ့တယ်။ သူပြောတဲ့အတိုင်းဘဲ ညှင်းဆဲနှိပ်စက်မှုအောက်မှာ အသက်ပျောက် ခဲ့ရရှာတယ်။

နောက်ထပ် ရောက်လာသောအုပ်စုမှာ မိန်းကလေး နှစ်ဦးပါလာသည်။ တိတ်ဆိတ်စွာ နေကြသည်။ ညီအမဟု ပြောသည်။ တစ်ဦးက (၁၉)နှစ် အရွယ် ‘ဒိုင်ယာနာ’ဟု ခေါ်သည်။ တစ်ဦးက (၁၇)နှစ်အရွယ် ‘ဖာလိုရာ’ဟု ခေါ်သည်။ တစ်နေ့တွင် အစောင့်တစ်ယောက်က ကျွန်မနာမည်ကို ခေါ်လိုက်သည်။

ဒိုင်ယာနာက ချက်ခြင်း ကျွန်မနာမည် မှတ်မိပုံရလိုက်သည်။ ကျွန်မကို “ရစ်ချတ် ဝန်းဘရင်းကို သိသလား” ဟု မေးရာ ကျွန်မက ရစ်ချတ်၏ ဇနီးဖြစ်ကြောင်း ပြောပြလိုက်သည်။ သူမက ၎င်းတို့အိမ်ထောင်အကြောင်း ပြောပြနေသည်။ သူမ၏ ဖခင်သည် နယ်လှည့်တရားဟော ဆရာဖြစ်သည်။ ရစ်ချတ် ရေးသော ပုံများကို ပြောပြဘူးသည်။ သူမ၏ ဖခင်သည် ဘာသာရေးကြောင့် ထောင်ထဲရောက်သွားသည်။ နေမကောင်းသော မိန်းမနှင့် ကလေး ခြောက်ယောက် ထားခဲ့ရသည်။ ဒိုင်ယာနာနှင့် ဖလိုရာတို့သည် အကြီးများဖြစ် သည်။ အဖေ ထောင်ထဲရောက်သောအခါ စက်ရုံအလုပ်မှ ပြုတ်ကုန်ကြသည်။ မိသားစုသည် အငတ်ပြဿနာနှင့် ရင်ဆိုင်ရလေပြီ။

စလီဘီယာဆိုသော လူငယ်တစ်ဦးသည် ဒိုင်ယာနာကို အလုပ်ရှာ ပေးမည်ဟုဆိုပြီး ရုပ်ရှင်ခေါ်သွားသည်။ နောက်စားသောက်ဆိုင်သွားသည်။ ဝိုင်အရက်များများ သောက်မိသောကြောင့် ခြေလွန်လက်လွန် ဖြစ်သွားကြသည်။ ဒိုင်ယာနာကို ဤနည်းဖြင့် မြူဆွယ်ပြီး ခေါ်သွားသည်။ အိမ်ပြန်လျှင် ပိုက်ဆံပေးလိုက်သည်။ သူမကို စလီဘီယာက နောက်တစ်ယောက် လက်ထဲလွှဲပေးလိုက်ပြီးနောက် မကြာခင် ပျက်စီးသွားလေတော့သည်။ ပြည့်တန်ဆာကဲ့သို့ ဖြစ်သွားတော့သည်။ သူမက ငိုယိုပြီး ပြောပြနေသည်။ ဒိုင်ယာနာသည် နောက်ပိုင်း ယောက်ျားများ၏ အတင်းလှည့်စားမှုကြောင့် ညီမ ဖလိုရာကိုလည်း ခေါ်သွားသည်။ နောက်ဆုံးနှစ်ဦးစလုံး ပြည့်တန်ဆာဘဝသို့ ရောက်သွားကြသည်။ ဤကိစ္စကို သူတို့မောင်က သိသွား၍ ကြီးစွာဆူပူသောင်း ကြမ်းသည်။ ဤလူငယ်ကလေးသည် အရှက်တကွဲဖြင့် ရူးသွပ်သွားသည်။ ဖခင်ကြီး ထောင်ထဲက လွတ်လာ၍ အကြောင်းစုံသိသွားသောအခါ အိမ်ထောင် ပါပြီကွဲသည်။ ထောင်ထဲက လွတ်အောင် စလီဘီယာက ကြံဖန်ခဲ့သည်။ ဒိုင်ယာနာသည် ယခုတော့ အကြိမ်ကြိမ် ဆုတောင်းနေသည်။ တစ်ချိန်က မိသားစုစားဘို့ အပြစ်လုပ်ခဲ့ရသည်။ အငတ်ပြဿနာ မမြင်ချင်ပါ။ လွတ်လပ်သော အနောက်တိုင်း ခရစ်ယာန်များကလည်း အငတ်ပြဿနာ

ကြုံတွေ့နေရသော ကွန်မြူနစ်နိုင်ငံသားများကို မသနားကြပါ။

ဆောင်းဦးရာသီသည်ပိုမို ရှည်လျားသည်။ ညနေပိုင်းတွင် ရာသီဥတု အလွန်သာယာသည်။ ကောင်းကင်သည် ရောင်စုံလှပနေသည်။ အလုပ်သွား လျှင်လည်း မပင်ပန်းတော့ပါ။ သစ်ပင်များလည်း စိမ်းလန်းစိုပြေလာသည်။ ရာသီဥတု ထူးထူးကဲကဲ ပြောင်းလဲလာသည်။ လူများကနှစ်သက် လိုလားကြ သည်။ မာရီယာ၊ ပေါ်လာဝီးရှူး၊ ဇနိုင်းဒါနှင့် ကလယ်ရာတို့ ပျော်ရွှင်မြူးထူး လာကြသည်။ ‘အစောင့်တစ်ယောက်က ကျွန်မကို မိတ်ဆွေမဖွဲ့ရန် လာပြော၍ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ပြန်ဖြေလိုက်ပါသည်။ အမှန်မှာ ကျွန်မသည် အမျိုးသမီး ကလေးတစ်ဦးနှင့် အလွန်ခင်မင်ပါသည်။ မစွပ်ရှာမီး ဖြစ်ပြီးယခင်က နာဇီ လက်ထဲက ဒုက္ခသည်များ ကယ်ဆယ်ရေးအဖွဲ့ဝင် ဖြစ်သည်။ လင်မယား နှစ်ယောက်စလုံး အဖမ်းခံရပြီး ထောင်ထဲရောက် လာကြသည်။ ဒင်းညုမြစ်ကြီး ထဲက အဲဒါစလာကျွန်းသူ ဖြစ်သည်။ ဘာသာဝင်တိုင်းနှင့် ပေါင်းဖော်သည်။ ကာသိုလိပ်၊ စနေအသင်း၊ ယေဟောဝါ စသောအသင်းအဖွဲ့များကို အားလုံး သိပုံရသည်။ ပဌနာတော်ကို သိပ်မကြိုက်ပါ။ ဘုရားသခင်ကို ‘အဖ’ဟု မခေါ်ချင်ပါ။ ‘ဇာတိသဘော’ ပါသည်ဟုဆိုသည်။ ဝက်သားပါသော အစားအစာကို မစားပါ။ သို့သော် ဘာသာရေး အငြင်းပွားမှု မရှိပါ။ ထောင်ထဲ တွင် အတူအိပ်၊ အတူစားပြီး ညီမရင်းချာကဲ့သို့ နေထိုင်လာကြသည်။

ဗာရာဂန်လွင်ပြင် THE BARAGAN PLAIN

ကျွန်မြူနစ်အစိုးရ၏ တူးမြောင်း စီမံကိန်းလုပ်ငန်း တွက်ချက်မှု မှားယွင်းခဲ့သည်။ ဒင်ညရေပေး စီမံကိန်းကြောင့် အခြားဆည်မြောင်းတာဝန် များရေမြှုပ်ကုန်သည်။ ဒင်းညမြစ် စီမံကိန်းမှာ မြစ်ကမ်းများကို မြှင့်တင်ပြီး မြေဖို့ရန်လိုအပ်ပါသည်။ တာဝန်မပြုကျစေရန် သစ်ပင်များလည်း စိုက်ကြရ မည်။ ကျွန်မတို့သည်ကျောက်သယ် စခန်းမှထွက်ပြီး လွင်ပြင်ကြီးထဲတွင် မြေတူးကြရသည်။ တာဝန်ကိုဖုတ်သည်။ နွေရာသီရောက်၍ နေပူရိန်ပူပြင်းထန် လှသည်။ ဩဂုတ်လနေ့သည် မညာမတာ ဗာရာဂန်လွင်ပြင် တစ်ခုလုံးကို အလွန်ပူပြင်စေသည်။ နံနက် ၅:၀၀နာရီတွင် အလုပ်ခွင်သို့ သွားရသည်။ ဂေါ်ပြား၊ တူရွင်းပြားများကို ယူသွားကြရသည်။ လူထုကြီးက မြွေသွားသကဲ့သို့ တန်းစီလျှောက်ကြရသည်။ ဖုံများသည် မီးခိုးတိုင်ကြီးကဲ့သို့ ကျန်ခဲ့သည်။

လွင်ပြင်လုပ်ငန်းတွင် ဂျင်နီတာဆိုသော အမျိုးသမီးနှင့်အတူတွဲ လုပ်သည်။ ကုန်သည်သမီးဖြစ်ပြီး ရင်းနှီးလာကာ နောက်မြေအောက် အသင်းတော်တည်ထောင်သော လုပ်ငန်းတွင် အတူတူလုပ်ကြသည်။ သူမက အားအင်ရှိသည်။ ကျွန်မက အားနည်းတော့ အလုပ်ကူလုပ်ပေးသည်။ သူတစ်ပါးကိုလည်း ကူညီသည်။ ကျွန်မတို့ နှစ်ဦးသည် တစ်ရက်တည်းတွင် မွေးနေ့တူများ ဖြစ်ကြောင်းသိလာကြသည်။ မွေးနေ့အတွက် အာလူးအစိမ်းကို စုဆောင်းပြီး လက်ဆောင်ပေးကြသည်။ မြက်ခင်းပြင်ကြီးကအလွန် ကျယ်သည်။ နေ့လည်ခင်းကွင်းပြင်ကြီး၏ အပူဒဏ်ကိုမခံနိုင်ကြပါ။ နေ့လည်တွင် မည်သူမှ ကွင်းထဲမလာကြပါ။ အမျိုးသမီး ငါးရာကျော်သာ တန်းစီပြီး မြေတူးကြရသည်။ အစောင့်များက ‘ပါးစပ်ပိတ်ထားကြမြန်မြန်လုပ်ကြ’ အလကားအော်နေတာ မဟုတ်ဘူး။ အစောင့်တပ်သား အမိန့်ပေးနေတာ မသိဘူးလား’ အော်ငေါက် ကြသည်။

ဂျင်နီတာက ‘အရင်တုံးက နွေရာသီကို မျှော်လိုက်ရသည်။ အခုတော့ဘယ်နှယ်ရှိစ၊ အရိပ်ခိုနားစရာမရှိဘူး။ ယောဘာပြောခဲ့တဲ့အစေခံသည် အရိပ်အာဝါသကို တောင့်တသည်ဆိုသော ကျမ်းပိုဒ်ကို သတိရကြောင်း’ ပြောသည်။ ကျွန်မအနားမှာမရှိလား၊ တီလရာတို့သည် လက်မောင်းသေတို့နဲ့ လိုက်ပြီး မလုပ်နိုင်တော့ဘူး”ဟု ပြောသဖြင့် ကူညီမစလိုကြသည်။ ဂေါ်ပြား အကောင်းနှင့် လဲပေးလိုက်သည်။ သူမက ‘မဖြစ်ပါဘူး၊ လက်တွေ ပိုတောင်ပေါက်ပြဲလာတယ်’ဟု ညီညူသည်။ စကားပြောနေသံကြား၍ အစောင့်များ အနားရောက်လာပြီး အော်ငေါက်နေပြန်သည်။ ကျွန်မတို့ သုံးဦးဆက်ပြီး ကိုက်(၁၀၀)ခန့် ထပ်မံတူရသည်။ ချွေးဖြိုင်ဖြိုင်ကျလာသည်။ ဖုံရွံ့များ စေကပ်နေသည်။ လာရီဆိုသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ရှိသေးသည်။ အနားလာပြီး သူမ၏ အိပ်မက်အကြောင်း လာပြောနေသည်။ သူမ အိမ်သို့ ကွန်မြူနစ် အစောင့်တပ်သားဝင်လာကာ ရေချိုးခန်းထဲ ရေချိုးကြောင်း၊ အခြားအရာရှိများလည်း ရေချိုးရန်တန်းစီနေကြကြောင်း၊ ဝတ်လစ်စလစ်ဖြင့် လူကဲ့သို့နေသူများ မဟုတ်ကြောင်း၊ ထွက်ခဲ့ဖို့ အော်ငေါက်လိုက်ကြောင်း ‘ခရစ်ယာန်များ၏ နှလုံးသားထဲတွင် ဗေသေသဒ ရေကန်ရှိသည် မဟုတ်လား’ ဟု ပြန်ပြောကြောင်း သူရေချိုးခန်းထဲက ထွက်လာသောအခါ သူ့ကိုယ်ခန္ဓာသည် ဖုံးပွင့်ထက်ဖြူနေပြီး၊ မျက်နှာလည်း လှပလာကြောင်း သူမကကို နှိပ်စက်ခဲ့သော အစောင့်တပ်သားမဟုတ်တော့ကြောင်း၊ ပြီးတော့ သူမလန့်နိုးလာကြောင်း ပြောပြသည်။ ဆက်လက်၍ သူ့မှာဗျာဒိတ်တစ်ခုရ ကြောင်း၊ ခရစ်ယာန် အသက်တာရလိုက်လျှင် သန့်ရှင်းလှပဖြူရှင်သွားကြောင်း အရင်က လူဆိုးကြီး လည်း ချစ်စရာကောင်းလာကြောင်း ပြောပြသည်။

ထိုအိပ်မက်ကို ကျွန်မတို့အားလုံး ကြိုက်ကြသည်။ မျှော်လင့်ခြင်းနှင့် ဆက်လက်အသက်ရှင်ရမည်။ သူတစ်ပါးကိုလည်း ဝေငှရမည်။ လွင်ပြင်ကြီးမှာ အချိန်ကုန်ခဲ့လှသည်။ အသက်ရှူကြပ်သည်။ အာခေါက်ခြောက်သွေ့ နေကြသည်။ သို့သော် တူးဆွနေဆဲ။ ရပ်၍မရပါ။ လူတွေကရေကားကြီးကို

မျှော်လင့်ကြသည်။ အစောင့်တွေကလည်း ရေဗူးကိုင်လျက် ရေကားကို မျှော်နေကြသည်။ “ကျွန်မရေ မသောက်ရရင် မေ့မျောသွားမလားမသိဘူး” မာရီယာက ပြောသည်။ ဖြူဖတ်ဖြူရော် ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်မမှ တောင့်တင်း ထားရန်နှင့် မေ့မျောလျှင် ၎င်းတို့လာ၍ ကန်ကျောက်မည်ကို စိုးရိမ်ရကြောင်း သတိပေးလိုက်သည်။ နေပူသည်ထက်ပူလာပြီး ကျွန်မ အလုပ်လုပ်တိုင်းသား မိဟိုင်းကို သတိရသည်။ သူ၏ ပိန်လိုသော ပုံသဏ္ဌာန်ကို မြင်ယောင်သည်။ မျက်နှာကလည်း သေးသေးသွယ်သွယ်၊ တွေးရင်းတွေးရင်း မျက်ရည်ကျမတတ် ခံစားရသည်။ ကွန်မြူနစ်သည် အသက်အရွယ် နုပျိုခြင်းကို မထိမဲ့မြင်ပြုကြ သည့်အပြင် ချိုးနှိမ်ဖျက်ဆီးကြသည်။ မေတ္တာ၊ စေတနာ၊ သနားကြင်နာမှု မရှိသော အရပ်အဖြစ် လူများကို ဖန်ဆင်းနေကြသည်။

တူးမြောင်းစခန်း၌ရှိသော မိခင်များ၏ ဆုတောင်းသံများသည် ကောင်းကင်ဘုံတွင် အဘယ်မျှ ဆူညံနေမည်နည်း။ မိခင်များ မေ့မျောကြသည်။ မေ့မျောလျှင်ရှိက်သည်။ မတ်တပ်ရပ်ခိုင်းသည်။ ကုန်းပေါ်က ငါးကဲ့သို့ တွန့်လိမ်နေကြသည်။ မာရီယာက အစောင့်များကို ကြောက်သည်။ ထို့ကြောင့် ပင်ပန်ကြီးစွာ မြေကြီးတူးနေသည်။ ကျွန်မက ‘ဟေ့ မာရီယာ ရေကားကြီးလာ နေပြီ’ ဟု ပြောလိုက်သည်။ ရေငတ်သည်အသံများပေါ်ထွက် လာသည်။ အစောင့်တွေက ပါးစပ်ပိတ်၍ အလုပ်လုပ်ရန်သာ အမိန့်ပေးကြ သည်။ ရေကား နီးလာပါပြီ။ ရေကားဆွဲသော မြင်းကို လှမ်းမြင်ရပြီ။

အကျဉ်းသားများသည် ဝမ်းဗိုက်မကောင်းသော ရောဂါအမျိုးမျိုး ဖြစ်ပွားနေကြသည်။ အချို့ဝမ်းရောဂါ ဖြစ်နေကြသည်။ လူများသည် တုတ်ချောင်းကလေးကဲ့သို့ အလွန်ပိန်လိုကြသည်။ အသားများ ညိုမဲနေသည်။ ကြည့်မကောင်းတော့ပါ။ ကျွန်မတို့သည် မနက်မိုးလင်းကတည်းက မည်သည့် အစားအစာကိုမျှမစားရသေးပါ။ ရေလည်းမသောက်ရသေးပါ။ ဇီဝိုင်းဒါးဆိုသော အမျိုးသမီးက “ဟေ့အဲဒါ အစားအစာကားဖြစ်တယ်”ဟု ပြောလိုက်ရာ၊ အချို့အကျဉ်းသားများသည် လမ်းဘေးနားတွင် ပေါက်ပြားများကိုချပြီး

အော်ဟစ်နေကြသည်။ အစောင့်များက သေနတ်ကို ဆွဲထုတ်ကြသည်။ သေနတ်နှင့်သာ ပတ်လိုက်လျှင် မြောက်များစွာ သေကြလိမ့်မည်။ သူတို့က ရေ၊ ရေပေးပါ'ဟု တခဲနက်အော်နေကြသည်။

အစောင့်များက သေနတ်များဖြင့် အားလုံးကို ချိန်းထားသည်။ လူအုပ်ကို စုလိုက်သည်။ ရှေ့တိုးလာသူကို သေနတ်ဖြင့် ချိန်ထားပြန်သည်။ တဖြည်းဖြည်း ထမင်းစာချိန်ရောက်လာသည်။ ကားမောင်းသူက လူအုပ်ကြီး ဆူပူနေပုံကိုကြည့်ပြီး အလန့်တကြား မြင်းဇက်ကြီးဆွဲလိုက်ရာ လှည်းကားသည် ကျောက်တုံးပေါ်တက်သွားသည်။ မြင်းကိုထိန်းမရတော့ပါ။ ထမင်း စားဆောင်သွားပြီး အားလုံးဖိတ်စင်ကုန်သည်။ မာကရိုနီခေါ်ခေါက်ဆွဲပြုတ်တွေ သဲပုံပေါ်ကျကုန်သည်။ တန်ဖိုးအလွန်ကြီးမားသော အစားအစာများသည် သဲပုံကြီးဖြစ်သွားသည်။ အကျဉ်းသားများမှ အလှအယက်သဲပုံထဲမှ မာကရိုနီကို စားကြသည်။

တစ်နာရီခန့် ကြာသောအခါ ရဲအစောင့်များမှ ခရာမှုတ်ကြသည်။ အလုပ်ပြန်ဆင်းကြရသည်။ ထိုနေ့တွင် ရေမလာတော့ပါ။ အစောင့်တပ်သားများ နောက်ထပ်ကားနှစ်စီးစာ ရောက်လာကြသည်။ အလုပ်လုပ်နေရင်း ကျွန်မ၏ လျှာကြီးလာသည်။ ခရစ်တော်၏ စကားသံကို ကြားမိသည်။ ပြဇာတ်ထဲမှ “ရေငတ်တယ်”ဟူသော အသံထွက်ပြဇာတ်တွင် ခရစ်တော်လျှာပေါ်၌ မိုးပေါက်ကလေးများ ကျနေပုံကိုတွေ့ရသည်။ ကျွန်မလျှာပေါ်တွင်မူ မည်သည့် မိုးပေါက်မျှ မကျလာပါ။ နောက်ဆုံး မိုးချုပ်လာသည်နှင့် တန်းစီကြ သည်။ လမ်းလျှောက်သွားကြရာ၊ စခန်းစရောက်ခင်မှာပင် ရေအိုင်တစ်ခုရှိသည်။ အမျိုးသမီးများ မနေနိုင်တော့ဘဲ ဗွက်ရေကို လျှာဖြင့်လျှက်ကြသည်။ ထိုရေသောက်မိသောကြောင့် တနင်္ဂနွေနေ့တွင် အချိန်ပိုအလုပ်လုပ်ကြရသည်။

ပေါ်လာဆိုသော အမျိုးသမီးသည် စိတ်လှုပ်ရှားနေပြီး၊ လူတန်းစား တိုက်ပွဲကြီး စနေပြီဖြစ်ကြောင်း၊ ရိုမေးနီးယားတွင် လူတန်းစားနှစ်ရပ်ရှိကြောင်း အကောင်းမြင်ဝါဒသမားများက လူများကို ဆိုက်ဘေးရီးယား အလုပ်ကြမ်း

စခန်းကိုကားဖြင့် ပို့ကြောင်း၊ အဆိုးမြင်ဝါဒသမားများက လူများကို လမ်းလျှောက်ခိုင်းကြောင်း ပြောဆိုနေပါသည်။ မရယ်နိုင်ကြတော့ပါ။ အမျိုးသမီးများ ကွင်းထဲတွင် အစုလိုက်အပုံလိုက်လဲကြသည်။ ညအချိန်တွင် တဲထဲ၌ အလွန်ပူအိုက်သဖြင့် အိပ်မရပါ။

တစ်ညပေါ်လာက လှုပ်နှိုးသဖြင့် ကျွန်မလန့်ပြီးနိုးသည်။ ပေါ်လာက ခိုင်ယာနာကို အသေအလဲ ရိုက်ထားကြကြောင်းပြောပြသည်။ သတိမရပါ။ နာခေါင်းမှသွေးများလည်း ထွက်နေသည်။ ခိုင်ယာနာမေ့မျောရာမှ နိုးလာသည်။ အကြောင်းစုံကို ပြောပြသည်။ ပြည့်တန်ဆာနှစ်ဦးမှ သူ့ကို အပြင်ခေါ်ထုတ် သွားကြောင်း၊ အစောင့်တပ်သားအချို့က အပြင်က စောင့်နေပြီး သူ့ကိုမုဒိမ်းကျင့်ကြကြောင်း၊ ရုန်းကန်သဖြင့် သူမကို ရိုက်နှက်ပြီး ပစ်ထား ကြကြောင်း ပြောပြသည်။ သူမတုန်ပြီး ချမ်းနေပုံရသည်။ ခိုင်ယာနာသည် ဆရာမကလေးဖြစ်သည်။ ဝတ္ထုတိုကလေးများလည်း ရေးသည်။ ကွန်မြူနစ်ဝါဒ ကောင်းကြောင်းနှင့် စတာလင်ကို ချီးမြှောက်သည့်စာများကို ရေးရသည်။ ကျွန်မက လူနှစ်မျိုးရှိကြောင်း၊ အချို့ဖန်ဆင်းရှင်ကို ချီးမွမ်း၏။

အချို့ လူသတ်သမားကြီးကို ချီးမွမ်းကြကြောင်း ပြောပြလိုက်သည်။ ကျွန်မက ဘာကြောင့်အဖမ်းခံရကြောင်း မေးလိုက်သောအခါ၊ သူမက သမိုင်းစာအုပ်၏ မှားယွင်းချက်ကို ဝေဖန်မိသဖြင့် ၎င်းတို့မကြိုက်ကြကြောင်း၊ ကွန်မြူနစ်အကြိုက် လူများကိုရွေးပြီး သမိုင်းကြောင်းကို ပြန်ရေးခိုင်းကြောင်း၊ ပုန်ကန်သူများသည် သံကြိုးခတ်ခံရကြောင်း ပြောပြသည်။ အနုပညာနှင့် ဘာသာရေးကို သူတို့မုန်းကြသည်။ ဆောင်ရွက်သူများကိုလည်း ညှင်းဆဲနှိပ်စက်သည်။

အကျဉ်းသားများ အိပ်ကုန်ကြလေပြီ။ အိပ်မှုနံ့စွဲများနှင့် အသံအမျိုးမျိုး ထွက်လာသည်။ အများဆုံးက 'အမေ'ဟု ခေါ်သံများဖြစ်သည်။ မိခင်ကို တမ်းတကြသူများလှသည်။ ခရစ်တော်သည် ကားတိုင်ပေါ်မှ ရှင်ယောဟန်အား မယ်တော်မာရီကို ကြည့်ရှုရန်အပ်နှံသည်။

ဗျာဒိတ်ကျမ်းတွင် ရှင်ယောဟန်ရသော ဗျာဒိတ်၌ ကောင်းကင်ကို မြင်ရပြီး အမျိုးသမီးတစ်ဦးကို နေမင်းကြီးက ပတ်စည်းထားပြီး ခြေထောက် အောက်၌ လမင်းကို မြင်ရသည်။

ကျွန်မကို လက်ထောက်စောင့်မှူးကခေါ်တွေ့ပြီး ဘုရားအကြောင်း ဟောခြင်းမှရပ်တန်းကရပန်ရန် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ ကျွန်မက ရပ်၍ မရကြောင်း ပြန်ပြောရာ လက်သီးဖြင့် ထိုးရန်လက်ရွယ်လိုက်သည်။ ထိုသူ၏ လက်မလှုပ်နိုင်တော့ပါ။ ရပ်နေသည်။ “မင်းဘာကြောင့် ပြီးနေသလဲ” ဟု မေးရာ “မင်းမျက်စိထဲမှာ ငါ့ကို ငါတွေ့တယ်” ဟု ပြန်ဖြေလိုက်သည်။ “ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ” ဟု မေးရာ “ကျွန်မက ရှင်းပါတယ်။ ကျွန်မကို ကျွန်မမြင်တာပါ။ မျက်လုံးဆိုတာ နီးနီးကပ်ကပ်ကြည့်ရင် အရိပ်ကိုမြင်ရတယ်” ဟု ရှင်းပြ လိုက်သောအခါ ကျွန်မကို မထိုးတော့ပါ။ “မင်းလည်း ငါ့မျက်စိထဲကို ကြည့်ရင် မင်းကို မင်းမြင်မှာပေါ့” ဟု ဆက်ပြောလိုက်သည်။ နောက်တော့ ကျွန်မကို ပြန်လွှတ်လိုက်သည်။ ပန္နိပိလတ်မင်းလည်း သူ့ကိုသူ ခရစ်တော်၏ မျက်စိထဲကြည့်ခဲ့ရန် ကောင်းသည် သူသည် ဘယ်လိုဘုရင်ခံမျိုးဖြစ်ကြောင်း သူသိလာသည်။ သူ့ဇနီးကမှ ခရစ်တော်သည် အပြစ်မရှိကြောင်း သူ့ကို သတိပေးခဲ့သည်။ ကျွန်မလည်း ထောင်ထဲတွင် ဆက်လက်၍ သက်သေခံသည်။

ကျွန်မ ထိုနေ့အလုပ်လုပ်ရာတွင် မအီမသာဖြစ်နေသည်။ မျက်လုံးများ ပြာလာသည်။ ဆက်မလုပ်နိုင်ပါ။ နားလိုက်သည်နှင့် အစောင့်က ကျွန်မကို ကာစာနှင့် လာခြိမ်းခြောက်သည်။ ကျွန်မအစာမနိုင်ပါ။ ရေအနည်းငယ် သောက်ပြီး ပေါက်မုန့်အနည်းငယ်သာ စားနိုင်သည်။ ညနေပိုင်းတွင် လဲကျသွား တော့သည်။ အစောင့်များသည် ကျွန်မခြေထောက်မှ ဆွဲသွားပြီးလည်မျိုထဲ ရေလောင်းချသည်။ အနည်းငယ်သက်သာလာ၏။ အလုပ်လုပ်ခိုင်းပြန်သည်။ မြက်ပင်များကိုတူးခိုင်း ပြန်တယ်။ ကျွန်မပေါက်ပြားကိုပင် မမြှောက်နိုင်တော့ပါ။ ညနေရောက်သွားပါသည်။ စခန်းနဲ့ဝေးသောကြောင့် ကားနှင့်လာကြိုသည်။ မကြာခင် မိုးရွာချတော့သည်။ အားလုံးသက်သာရာ ရသွားပါတော့သည်။

သို့သော် မိုးများလာသောကြောင့် ကားများသွား၍ မရတော့ပါ။ ကားဘီးများ
ဗွက်မှာနစ်ကုန်သည်။ နောက်ဆုံးစခန်းသို့ လမ်းလျှောက်ပြန်ကြရသည်။
စခန်းရောက်သောအခါ ကျွန်မတို့ အဝတ်စုံများကို ရေညှစ်ပြီး အိပ်ကြပါသည်။
ကျွန်မသည် ရစ်ချတ်ပြောသော ပုံပြင်တစ်ခု ခေါင်းထဲ ဝင်လာသည်။ ထိုပုံပြင်ကို
စဉ်းစားပြီး အိပ်မောကျ သွားတော့သည်။

အချိန်သည် မကုန်နိုင်တော့ပါ။ တစ်သက်လုံး ကျွန်ခံနေရသည်။
တူးမြောင်းသည် ကျွန်မတို့ ကမ္ဘာပင် ဖြစ်သည်။ ဒုက္ခဆင်းရဲခြင်းသည်
ထွက်မသွားပါ။ အမြဲဒုက္ခပေးနေဆဲပင်။ စခန်း၌နည်းမျိုးစုံသုံးပြီး လူများကို
ခိုင်းသည်။ အစောင့်မှူးသည် လူများကိုခေါ်ပြီး မိန့်ခွင်းပြောသည်။ လူတော်
(၂၀) ကို လွှတ်လိုက်မည်ဟု ပြောနေသည်။ ထိုအမျိုးသမီး (၂၀)ကို
ဂုဏ်ပြုချီးမြှင့်ပြီး ကားပေါ်တင်လိုက်သည်။ အားရပါးရနုတ်ဆက်ကြသည်။
၎င်းတို့ထွက်သွားပြီးနောက် စခန်းရောက်သည်နှင့် ခရီးမဆက်တော့ပါ။
အလုပ်ဆက်လုပ်ရသည်။ စခန်းပြောင်းသည်ကိုသာ တွေ့ရသည်။ အကြောင်းစုံ
ကို မသိကြသောကြောင့် လူများသည် လွတ်မြောက်ရန်ဟု ရည်ရွယ်ပြီး
အလုပ်ကြိုးစားလုပ်ကြသည်။ နောက်တော့မှ အကြောင်းစုံကို ကြားသိ
ကြရသည်။

မီးရထား

THE TRAIN

တစ်နေ့နံနက်စောစောတွင် စစ်ဆေးမှုများလုပ်ပြီးသည်နှင့် အစောင့်တပ်သားများ ဝင်လာကြပြီး ‘လူတိုင်းတစ်နာရီအတွင်း ထွက်ခွာမယ် အားလုံး အဆင်သင့်’ဟု အမိန့်ချသည်။ ဤကိစ္စသည် စခန်းတစ်ခု၊ နှစ်ခုသာမဟုတ်။ စခန်းကြီးတစ်ခုလုံးကို အမိန့်ပေးခြင်းဖြစ်သည်။ အမျိုးသမီးများ လှုပ်ရှားလာကြပြီး ပစ္စည်းများကောက်သိမ်းကြသည်။ ကြက်ကလေးများကဲ့သို့ ဟိုပြေးဒီပြေးလုပ်နေကြသည်။ နောက်တစ်ဖန်ပြန်တွေ့ ရတော့မည် မဟုတ်ဟု ဆိုကာ နှုတ်ဆက်နေကြသည်မှာ အမေပင်ဖြစ်လေသည်။

အဘယ်ကြောင့် ပြောင်းရွှေ့ကြောင်းကို မည်သူမျှ မသိပါ။ လူများမှ အမျိုးမျိုးထင်ကြေးပေးနေကြသည်ကိုသာ တွေ့ရသည်။ အမေရိကန်များ သံကုလားကာကိုထိုးဖောက်ပြီး ရုရှားများမှ အနောက်ဘာလင်ကို ဝင်ရောက် အုပ်စိုးလေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးကိုခေါ်ပြီး တစ်နေရာတွင် ပစ်သတ်ကြဘို့ ဖြစ်သည်။ အားလုံး အဆင်သင့်ဖြစ်သောအခါ၊ အမျိုးသမီးများ တန်းစီပြီး ထွက်လာကြသည်။ အဆင်သင့်စောင့်နေရသည်။ မည်သည်ကို စောင့်နေ ရကြောင်း မည်သူမျှမသိပါ။ ဦးတည်မည့်နေရာကိုလည်း မသိကြပါ။ တစ်ယောက်တစ်မျိုးဖြင့် သိနေကြသည်။ ထောင်ဆိုသည်မှာ စောင့်နေရသော အမျိုးအစားပင်ဖြစ်သည်။ စောင့်နေကြသည်မှာ မိုးပင်ချုပ်တော့မည်။ နောက်မှ ကားများပေါ် တက်ကြရသည်။ အများစုကို မီးရထားစခန်း တစ်နေရာသို့ ပို့ပေးလိုက်သည်။ ကေ (၄)စခန်းမှ လူများအေးချမ်းပါသည်။ မီးရထား စခန်း တစ်နေရာဖြစ်သည်။ မီးရထားကြီးမှာ ကုန်တင်မီးရထားကြီး ဖြစ်သည်။ တွဲများစွာကို ဆက်ထားသည်။ တွဲတိုင်း၌ ဆွဲဖွင့်တံခါးများ ပါသည်။ ခေါင်မိုးနားတွင် ပြူတင်းပေါက်ကလေး တပေါက်လည်းပါသည်။ ကုန်တင်သော တွဲများ ဖြစ်ပါသည်။

အစောင့်များက ဟေ့ ရှေ့တိုး အားလုံးဝင်ကြ'ဟု အမိန့်ပေးနေသည်။ မီးရထား အစောင့်များသည်တို့ အလုပ်ကိုကျွမ်းကျင်နေပြီး ဖြစ်သည်။ လူများကို အတင်းဝင်ခိုင်းသည်။ မတ်တပ်ရပ်ရန် နေရာမရှိပါ။ အထဲသို့ လူများဝင်၍ မရတော့ပါ။ အားလုံးအသက်ရှူကြပ်လေပြီ။ ဘုရား၊ ဘုရား သို့သော်မရပါ။ အတင်းထပ်၍ တက်ခိုင်းသည် လူ (၄၀) လောက် ဝင်နိုင်သောတွဲတွင် လူ(၈၄) ယောက်ရှိပြီ။ နောက်ဆုံးတွင် လက်ဆွဲတံခါးကြီးကို ဆွဲပြီး ပိတ်လိုက်တော့သည်။ ကျွန်မတို့တွဲတွင် ထိုင်ခုံ အချို့ပါသည်။ အိမ်သာပါသည်။ ရေစက္ကူများမရှိပါ။ လူများသည် ကြုံသလို နေတတ်ကြလေပြီ။

အမျိုးသမီးများသည် စကားများကာရန်ဖြစ်နေကြပြီး အချို့ငိုယို နေကြသည်။ ကေငှ စခန်းမှထွက်ကာ ယခုမည်သည့်နေရာ ရောက်မှန်း မသိသော ခရီးကို သွားနေပြန်ပြီ။ တစ်ချို့က အစုလိုက်အပြုံးလိုက် သတ်ဖြတ် ဘိုရန် ခေါ်သွားသည်ဟု ထင်ကြေးပေးနေကြသည်။ ကိုယ့်သေတွင်း ကိုယ်တူးရမည်။ ပြီးနောက် စစ်သေနတ်နှင့်ပစ်ပြီး သချိုင်းထဲ တွန်းချ၊ မြေမြှုပ်လိုက်ရုံပင် ဖြစ်သည်ဟု ဆိုကြသည်။ တစ်ချို့ကမူ ဒုက္ခပေါင်းများစွာ တွေ့နေရသောကြောင့် ဤအရာသည် အကောင်းဆုံးဟုပင် ဆုံးဖြတ်ကြသည်။

အမျိုးသမီး တစ်ဦးက အသံမာမာဖြင့် “ဟေ့ ဒို့တတွေ ဂင်စီရာ သွားမယ်မသိဘူးလား။ ကြားစခန်းလေ။ ပြီးတော့အားလုံးကို လွှတ်လိမ့်မယ်။ အစိုးရအပြောင်းအလဲ ဖြစ်သွားတော့ စီမံချက်တွေလည်း ပြောင်းလဲသွား တယ်”ဟု အတည်ပေါက်ပြောနေသည်။ လူများမှ မယုံပါ။ သို့သော်လည်း စိတ်သက်သာရာရကြသည်။ တစ်ယောက်က “ဟေ့ နားထောင်၊ မြင်းကျားနှင့် ကွန်မြူနစ်ဘာခြားနားသလဲ၊ သလား”ဟု မေးလိုက်သည်။ ထိုသူကပင် ပြန်ဖြေနေသည်။ မြင်းကျားကိုကြည့်ရင် အစင်းကြီးတွေဟာ မြင်ပေါ်မှသာ ရှိတယ်။ ဟုတ်လား။ ပါတီမှာဆိုရင် တိရစ္ဆာန်ဟာ လိုင်းပေါ်မှာနေရတယ်ဟု ရှင်းပြနေသည်။ ကျွန်မတို့ ထိုင်စရာနေရာမရှိပါ။ ငိုက်မြည်းအိပ်ပျော် နေကြပြီး မီးရထား၊ ဘရိတ်အုပ်တိုင်း၊ လန့်နှိုးလာကြသည်။ ပြုတင်းပေါက်မှ ကြည့်လျှင်

မဲမှောင်နေပါသည်။

မိုးလင်းသောအခါ နွေဦးကာလ မြင်ကွင်းကို မြင်ရသည်။ နွားများ မြက်စားနေကြသည်။ မြေကြီးသည် အသက်ဝင်လာသည်။ ဗာရာဏသီမှာကဲ့သို့ အသက်မဲ့ ဘဝမဟုတ်တော့ပါ။ သစ်ပင်ပန်းပင်များကို တွေ့ရသည်။ ထိုမျှမကပါ လယ်သမား၊ ချောင်းသမားများ လယ်ကွင်းတွင် အလုပ်လုပ်နေကြသည်။ ကလေးသုံးဦးက မီးရထားကို လက်ရမ်းပြလိုက်သော အခါ အမျိုးသမီးများ ဝမ်းနည်းကြေကွဲပြီး ငိုယိုကြသည်။ မီးရထားကြီးသည် ရိုမေးနီးယား ပြည်မကြီးကို ဖြတ်မောင်းနေသည်ဟု ထင်ရသည်။ မြောက်ဘက်ကို သွားနေ ပုံရသည်။ တစ်နေရာအရောက်တွင် မီးရထားရပ်ပေးသည်။ အစောင့်များက ရေပုန်းနှင့် ရေပေးသည်။ နောက်ပိုင်း တွဲထဲတွင် ဂျစ်စီအမျိုးသမီးများ စကားပြောနေကြသည်။ ထုံးစံအတိုင်း ၎င်းတို့ဘဝကို ဖော်ပြ ဆွေးနွေး နေကြသည်။ သမ္မတ ထရူးမင်းပြီးလျှင် အိုင်စင်ဟောင်ဝါ တက်လာမည့် အကြောင်းသူသည် ဥရောပတိုက်အကြောင်းကို ကောင်းကောင်းသိသောကြောင့် ဒုက္ခရောက်သူများကို ကယ်လိမ့်မည် ဖြစ်ကြောင်း ပြောနေကြသည်။

ကျွန်ဘဝရောက်နေသော ဥရောပတိုက် နိုင်ငံများကို ကယ်လိမ့်မည်။ ဗိုလ်ချုပ်အိုင်စင်ဟောင်ဝါသည် ကမ္ဘာစစ်ကြီးပြီးသောအခါ စစ်သုံ့ပန်း မြောက်များစွာကို လူဆိုးကြီး စတာလင်ထံ အပ်လိုက်သည်ဟု ပြောကြသည်။ ဆိုက်ဘေးရီးယား ရေခဲပြင်စခန်းတွင် သေကြေပျက်စီးကြသည်။ မီးရထားသည် ဖြည်းဖြည်းချင်းလျှော့နှုန်းနေကြောင်းကို ကျွန်မသိထားမိသည်။ လမ်းဆုံတွင် အကြာကြီးရပ်ထားသည်။ အမျိုးသမီးများက အလှည့်ကျ ပြုတင်းပေါက်မှ ချောင်းကြည့်ကြသည်။ ဒီရထားတွဲထဲတွင် ပိတ်လှောင်ခံ နေရသည်မှာ ကြာညောင်းသောကြောင့် အမျိုးသမီးများသည် စိတ်ခြောက်ခြားလာပါတော့ သည်။ အနံ့အသက်များ မကောင်းတော့ပါ။ အသက်ရှူရ ကြပ်လာပါသည်။

အမှန်မှာ ဤရထားတွဲထဲ၌ ပညာတတ်များလည်း ပါလာပါသည်။ စာရေးဆရာ၊ ကဗျာဆရာ၊ အင်္ဂလိပ်၊ ပြင်သစ်စကားကိုသင်သော ဆရာမများ

ပါသည်။ မနီးနာ ကာပိုနူးဆိုသော ဆရာမကြီးက ‘ရာဇဝတ်ကောင်နှင့် ပြစ်ဒဏ်’
ဝတ္ထုကို ပြောပြခဲ့ရာ သုံးနာရီပင် ကြာသွားသည်။ မီးရထားရပ်နေသည်ကိုပင်
မသိလိုက်ကြပါ။ ဂျင်နီတာဆိုသော အမျိုးသမီးမှ ဤ ‘ရာဇဝင်ကောင်နဲ့
အပြစ်ဒဏ် ဝတ္ထုထဲမှ ပန်းချီဆရာသည် ခရစ်တော်အား ကိုယ်စားပြုသည်ဟု
ရှင်းပြသည်။ ပန်းချီဆရာ၏ ပြောင်မြောက်သော လက်ရာကြောင့် လူများ
မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်လာသည်။ နောက်ဆုံး ပန်းချီ ဆရာကို သတ်လိုက်ကြ သည်။
ဤကဲ့သို့ပင်လူများသည် ခရစ်တော်၏ သွန်သင်ချက်များကို မခံမရပ်
နိုင်ဖြစ်လာကာ ခရစ်တော်ကို သတ်လိုက်ကြသည့် အခြေအနေ ဖြစ်သွား
ရသည်ဟု မှတ်ချက်ချသည်။ အမျိုးသမီးတချို့ကလည်း ၎င်းတို့ ထင်မြင်ချက်
များကို ဝေငှနေပြန်သည်။ ဤစာအုပ်သည် လူတန်းစား တိုက်ပွဲဖြစ်သည်။
ဆင်းရဲသားများကတစ်ဘက်၊ ချမ်းသာကြွယ်ဝသော နေရှင်များက တစ်ဘက်
ကွာဟမှုရှိနေသဖြင့် စနစ်တခုပေါ်လာပြီး ထိုစနစ်ကို ဖြေရှင်းပေးခြင်းဖြစ်သည်ဟု
ကိုယ်လိုရာ ဆွဲပြောနေကြပြန်သည်။

တစ်နေရာရောက်သောအခါ မီးရထားရပ်သွားသည်။ တံခါးဖွင့်လိုက်ပြီး
အစားအသောက် အိတ်တစ်အိတ် ပစ်သွင်းလိုက်သည်။ ပေါင်မုန့်မဲများကို
လတ်လတ်ဆပ်ဆပ် တွေ့ရသည်။ ခွဲဝေပြီး ချက်ခြင်းပင် အကုန်စားလိုက်ကြ
သည်။ နောက်ထပ်နှစ်ရက်တိုင်တိုင်၊ သွားလိုက်၊ ရပ်လိုက် လုပ်နေသည်။
နောက်တစ်နေ့ညနေတွင် တံခါးဖွင့်လိုက်သောအခါ တပ်ကြပ်ကြီး တစ်ဦးကို
တွေ့သည်။ သူ့တပည့်မှပေါင်မုန့်အိတ်ကို ကိုင်ထားသည်။ နောက်ပြီး တွဲထဲ
ပစ်သွင်းလိုက်သည်။ မာရီယာမှ ဘယ်နှစ်ရက်သွားရဦးမှာလဲဟု မေးသောအခါ
“အားလုံးကိုပစ်သတ်ဘို့ ခေါ်သွားတာ”ဟု တပ်ကြပ်ကြီးက ရယ်မောပြီး
ပြောနေပြန်သည်။ တစ်ချို့ အမျိုးသမီးများက ဟုတ်မယ်။ သူမူးမူးနဲ့
မှန်တာတွေပြောနေတာဘဲ”ဆိုကာ ပိုပြီးကြောက်လန့် နေကြသည်။
မစွပ်ကာပိုနူးက ဇာတ်လမ်းကိုထပ်ပြီး ပြောနေပါတယ်။ လူဆိုးကြီး
တစ်ယောက်ကြောင့် လူသန်းပေါင်းများစွာ သေကြရမည်လော၊ သူရှားကြီးကဲ့သို့

သံမဏိ အခန်းကြီးထဲမှာထိုင်ပြီး ထင်သလို အမိန့်ပေးနေရမည်လော။

နိုင်ငံခြား သံတမန်များ လာတွေ့ချိန်တွင်ပင် သူစကားမပြောပါဟု ပြောကြသည်။ ခပ်တည်တည်နှင့် စာရွက်ပေါ်တွင် မိန်းမပုံများ ဆွဲနေသည်ဟု ပြောကြသည်။ သူ့ကိုလူများက ဘုရားနေရာတွင် ထားကြသည်။ ဉာဏ်ကြီးရှင် ဟု ခေါ်သည်။ ‘ဖခင်ကြီး စတာလင်’ဟုလည်း ခေါ်ကြသည်။ ကျွန်မက ၎င်းတို့ကို ပြောပြလိုက်သည်။ အာဏာရှင်တစ်ဦးသည် ဘုရားသခင်၏ ပလ္လင်တော်မှာထိုင်ပြီး အုပ်ချုပ်သည်မှာ မထူးဆန်းကြောင်း။ အဲဒါတွေပြည်က ဖာရောဘုရင်လည်း ဤကဲ့သို့ပင်မဟုတ်ပါလား။ ဣသရေလ လူများကို အလုပ်ကြမ်းနှင့် ကျွန်ခံစေခဲ့သည်။ လူမှဘုရားနေရာ လုယူခြင်း ဖြစ်သည်။ ဖာရောဘုရင်သည် ဂျူးကလေးများကို နိုင်းမြစ်ထဲပစ်ချ ခိုင်းခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။ သို့သော် ဂျူးကလေးတစ်ယောက်ကို နန်းတော်သို့ခေါ်ပြီး ပြုစုပျိုးထောင်ခဲ့ပြန်သည်။ ဘုရားသခင်မှ ကယ်တင်ခြင်းလုပ်ငန်းလုပ်ရန် ကိုယ်တော်တိုင်စီစဉ်ခဲ့သည်။ ဒုတိယမြောက်သော ဆာလံကို ကြည့်ပါ။ ဘုရားသခင်သည် တစ်ခါတစ်ရံ ရယ်မောသည်ဟု ဆိုပါသည်။ နောက်နှစ်ပေါင်း များစွာကြာလျှင် ကျွန်မဘုရားသခင်၏ ရယ်မောသံကို ကြားရဦးမည်။ စတာလင်၏ သမီးသည် ရုရှားပြည်မြေအောက် အသင်းတော်ကြောင့် ယုံကြည်သူ ဖြစ်လာသည်။

မစ္စင်ကာပိုနူးက ပြောပြန်သည်။ “ဒီလူ ဘယ်လောက် ကြာကြာ ခံမှာလဲ ဘာကြောင့် ဒီလိုလူမျိုးကြီး ပေါ်လာတာလဲ” ကျွန်မက ပြန်ဖြေသည်။ “ဒါဟာ အခြေအနေကြောင့် ဖြစ်လာတာဘဲ။ စတာလင်ဟာ ရဲအရာရှိ တစ်ဦးရဲက မွေးစားသားဖြစ်တယ်။ သူ့အမေဟာ အဲဒီရဲအရာ ရှိအိမ်မှာ အစေခံလုပ်တယ်။ အဲဒီတော့ သူ့အမေ အဓမ္မကျင့်ခံပြီး ကိုယ်ဝန်ရှိလာတယ်။ စတာလင်ကိုမွေးတယ်။ သူ့အဖေအရင်းက အရက်သမားကြီး ဖြစ်သည်။ စတာလင်ဟာ သူ့သားမဟုတ်ကြောင်းသိတော့ အတင်းနှိပ်စက် ရိုက်ပုတ်တယ်။ နောက်စတာလင် အော်သိုဒေါ့ ကျမ်းစာကျောင်းတက်တယ်။ ထောင်ထဲမှာလိုဘဲ

စတာလင်နေရတယ်။ သူဟာ ဂျော်ဂျီရာပြည်နယ်သား ဖြစ်တယ်။ ဂျော်ဂျီယာ အော်သိုဒေါ့ အသင်းတော်ကို ရုရှားအစိုးရက ပိတ်ပင်လိုက်တယ်။ အဲဒီတော့ စတာလင်ဟာအစိုးရကို ပုန်ကန်တယ်။ အဲဒီကစပြီး သူ့ဝါဒကို သူတည်ထောင် တော့တာဘဲ။”

ညညဆိုလျှင် ကျွန်မတို့ကို ဆွဲထုတ်ပြီး သတ်ဖြတ်မည်ကို အလွန် စိုးရိမ်နေကြရသည်။ မီးရထားကလည်းရပ်လိုက် သွားလိုက်လုပ်နေသည်။ ချက်ချင်းဆိုသလို “ထွက်ကြ၊ အားလုံးထွက်ကြဟု အမိန့်ပေးသံကြားရသည်။ ညသည် မှောင်မဲနေပါသည်။ ဘူတာရုံလည်း မရှိပါ။ ဘာမျှမရှိပါ။ လူများသည် ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ဖြင့် ခုန်ချကြသည်။ အေးအေးဆေးဆေး လုပ်သော သူကို ရိုက်သည်။ သေနတ်ဒင်နှင့် တွန်းသည်။ “တန်းစီ၊ တန်းစီ အော်နေပြန် သည်။ နောက်မှ ကျွန်မတို့ကို ကွင်းကြီးထဲခေါ်သွားသည်။ ‘မှောင်လဲ့ကြ။ မြေပေါ်ဝပ်နေကြ’ဟု အမိန့်ပေးနေပြန်သည်။ ကျွန်မတို့ ရွံ့ဩက်ထဲမှာမှောက်ပြီး ဝပ်နေကြရသည်။ အမျိုးသမီးများက “သေပါပြီ သေပါပြီ၊ ဒို့ကို ပစ်သတ်ကြ တော့မှာဘဲ”ဟု ညီးညူနေကြသည်။

နောက်မှ မြန်မြန်ဆန်ဆန် ထပြီးသွားကြရသည်။ မကြာမကြာ ရပ်ခိုင်းသည်။ မြေပေါ်မှာမှောက်ပြီး ဝပ်နေရပြန်သည်။ နောက်က လူများမမှီ၍ စောင့်နေရပြန်သည်။ နောက်ဆုံး ထောင်ကြီးတစ်ခု နားသို့ရောက်သွားသည်။ မီးလုံးမှိန်မှိန်များ ထွန်းထားသည်။ သံတံခါးကြီး ဖွင့်လိုက်သောအခါ ကျွန်မတို့ အားလုံးဝင်သွားကြရသည်။ အပေါက်ဝတွင် “တာဂူဆော်”ထောင်ဟု စာလုံးကြီးကြီးနှင့် ရေးထားသည်။ ဤထောင်ကို ကြားဘူးသည်။ သူခိုး၊ ဓားပြ၊ သစ္စာဖောက်များကိုထားသော ထောင်ဖြစ်သည်။ နာမည်ကြီးသော ထောင်ပင် ဖြစ်သည်။ အဘယ်ကြောင့် ဤသို့ ခေါ်သနည်း မည်သည့်အတွက်ကြောင့် နည်း။ ကျွန်မတို့ နားမလည်နိုင်ကြပါ။ လူတိုင်း စိတ်မချမ်းသာ ဖြစ်နေကြသည်။

တာဂူဆော်

TIRGUSOR

တာဂူဆော် အကျဉ်းထောင်တွင် ကျွန်မကို အပ်ချုပ်အလုပ်ရုံ၌ တာဝန်ပေးပါသည်။ အမျိုးသမီးများတွင် (၂၄)နာရီ အလှည့်ကျ အလုပ်လုပ်ကြရသည်။ တစ်ဦးကို (၁၂)နာရီတိတိ အလုပ်လုပ်ရပါသည်။ အခန်းကြီးထဲရှိ ခုံတန်းလျားရှည်ကြီးများတွင် ထိုင်ချုပ်ရသည်။ အပ်ချုပ်စက်များ ကလည်း ဟောင်းနွမ်းနေပါသည်။ တစ်နေ့လျှင် အနည်းဆုံးတစ်ကြိမ်ပျက်သည်။ ရစ်ချတ်က ဆင်းဂါးအပ်ချုပ်စက်ကို ကြွားဝါဘူးသည်။ ဆင်းဂါးကို ဂျူးလူမျိုး တစ်ဦးမှ တီထွင်ခဲ့ပါသည်။ ဆင်းဂါးအပ်ချုပ်စက်များကို အထင်မကြီးတော့ပါ။ ထောင်မှာ သုံးစွဲသော ဖျာကြမ်းများရှိသည်။ အပ်ချည်လုံး ကြီးကြီးနှင့် ဖျာများကို ဆက်ပြီး ချုပ်ကြရသည်။ ဤလေးလံသော ဖျာများကို တစ်ချိန်လုံးလှည့် ပေးရသည်။ အပ်ချုပ်စက်ကိုမူ ခြေနှင့်နင်းရသည်။

ညတာဝန်ကျသော အမျိုးသမီးများသည် အပ်ချုပ်စက်ပေါ်မှာပင် အိပ်ပျော်သွားတတ်ကြသည်။ နေ့အချိန်ဆူပူသံများဖြင့် အိပ်၍မရတော့ပါ။ ထောင်ဝါတာများမှ တစ်ချိန်လုံးစစ်ဆေးနေသည်။ အိမ်သူများကိုပါးရိုက်သည်။ လက်သီးနှင့်ထိုးသည်။ တူးမြောင်းစခန်းထက် ပါသည်ဟု မထင်ကြပါ။ အမှန်မှာ တာဂူဆော်အကျဉ်းထောင်တွင် အဆိုးဆုံး အကျဉ်းသားများကို ထားသည်။ လူသတ်သမားလိင်ပြစ်မှု၊ သူခိုး၊ ဓါးပြဲများကို ထားသည်။ အချို့ရှူးသွတ် နေပြီဖြစ်သည်။ ကျွန်မအနား၌ စက်ချုပ်သော အမျိုးသမီးသည် ရှူးသွတ်နေသလို ဖြစ်သည်။ သူမသည် ဆရာဝန် တစ်ဦးကို ကပ်ကြေးနှင့်ထိုးသတ်ခဲ့သည်။ သူမမှ ကပ်ကြေးကို ခဏခဏ ငှါးပြီးအသုံးပြု တော့သည်။ အားလုံးနှင့် ဆိုင်သော ကပ်ကြေးဖြစ်သည်။ လူများက သူ့ကို လန့်နေကြသည်။ သူကလည်း ကပ်ကြေးကို အကြာကြီး စိုက်ကြည့်နေတတ်သည်။ ယခု သူမသည် အရူး လောကတွင် စိတ်ကူးနေတတ်သည်။ သူသတ်လိုက်သော ဆရာဝန်နှင့်

သူချစ်ကြိုက်ခဲ့သည်ဟု ဆိုကြသည်။ သူ့မှာ အခြားချစ်ရသူ အများကြီးရှိသည်။
မေတ္တာစာကို အပ်ဖြားနှင့် ဆပ်ပြာပေါ်ရေးထားလေ့ရှိသည်။ ၎င်းကို လူများမှ
ဖတ်ကြသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ ငိုပွဲဆင်သည်။ စိတ်ကူးယဉ်ခြင်းကများသည်။
အချို့အမေအမေညီမများ ထောင်၌ ပြန်တွေ့ကြသည်။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး
လွတ်သွားသည်ဟု ထင်နေကြသူများဖြစ်သည်။ မလွတ်ကြသေးကြောင်း
တွေ့ရကြသောအခါ အလွန် စိတ်ဓါတ်ကြနေရသည်။

ကျွန်မတို့ အကျဉ်းထောင်ထဲတွင် တနေ့တော့ အမျိုးသမီး
တစ်ယောက်က “ငါက မစ္စစ်ကော်နီလက်(စ်)ကူး ဖြစ်သည်။ ဂလူဂျာမြို့က
လာသည်ဟု မိတ်ဆက်သည်။ ကျွန်မတို့ အခန်းတွင်လည်း ယင်းမြို့ကမှ
မစ္စစ်ကော်နီလက်(စ်)ကူး တစ်ယောက်ရှိနေသည်။ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်က
အခန်း (၃)မှာလည်း တတိယ မစ္စစ်ကော်နီလက်(စ်)ကူး တစ်ယောက်ရှိသေး
ကြောင်း ပြောပြန်သည်။ ဤနာမည်တူလူများ တွေ့ကြသောအချိန်တွင်
အကြီးအကျယ် ရန်ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ ၎င်းတို့၏ ယောက်ျားသည် တစ်ဦးတည်း
ဖြစ်သည်။ ထိုလူသည် စုံထောင်ရဲအဖွဲ့က ဖြစ်သည်။ ထိုလူဟာ မိန်းမ
တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ယူခဲ့သည်။ အားလုံးထောင်ထဲ ရောက်လာ
ကြသည်။ အချို့မိသားစုများမှာ ကွဲလွင့်နေပြီး အဖမ်းခံရမှ ထောင်ထဲတွင်
လာဆုံနေကြသည်။

နိုင်ငံရေး သတင်းများအရ အမျိုးမျိုး ကြားနေရပြန်သည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး
အိုင်စင်ဟောင်ဝါသည် အမေရိကန်သမ္မတ ဖြစ်လာသောအခါ နိုင်ငံရေး
အပြောင်းအလဲများ ဖြစ်လာသည်။ ကွန်မြူနစ်ပါတီတွင်လည်း ဆေးရုံး ကျွန်မကို
သတိရပြီး ချက်ခြင်းဆေးရုံတင်လိုက်သည်။ ကုတင်ပေါ်မှာ စောင်နှင့်ခေါင်းအုံး
အိပ်ရတော့သည်။

အမျိုးသမီးဆရာဝန် မာရီယာခရစ်ဆင်း အခန်းထဲ ဝင်လာပြီး
ကျွေးသမျှ အကုန်စားဖို့ ပြောလိုက်သည်။ ကျောင်ဆင်းခါစ၊ အလုပ်ကြိုးစား
ချိန်ဖြစ်၍ လူနာများက ချစ်ခင်ကြသည်။ ကျွန်မရောဂါမှာ အစားအသောက်

မကောင်းသဖြင့် အရေခွံမှာ အနာပေါက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အစာစားခိုင်းသည်။ ဆေးလည်းထိုးပေးသည်။ ရောဂါသက်သာလာပြီး အနာတွေ ခြောက်သွေ့လာသည်။ မျက်စေ့မှုန်တာလည်း ကြည်လင်လာသည်။ ဗီတာမင် နည်းသဖြင့် အားလုံးချို့တဲ့လာသည်။ အချို့အကျဉ်းသားတွေ မျက်လုံး ကောင်းကောင်း မမြင်တော့ဘူး။ ကျွန်မအနားက လူနားအမျိုးသမီး တစ်ချို့က ချမ်းသာခဲ့သည်။ မကြာခင် လွှတ်တော့မယ်ဟု ယုံကြည်နေသည်။ အမေရိကန် သမ္မတသစ်နှင့် အင်္ဂလန်နိုင်ငံ ဝန်ကြီးချုပ်တွေ အရှေ့ရောပ ကျွန်စနစ်ကို ကြည့်နေမှာ မဟုတ်ဘူးဟု ပြောသည်။ အမေရိကန်တွေလာလျှင် ရုရှားကို စစ်လျော်ကြေးတွေ ပေးခိုင်းမည်။ ယခင်လစာတွေလည်း အကုန် ပြန်တောင်းမည်ဟု ပြောရာ ပိုတောင်းဘို့ ကျွန်မအားပေးလိုက်သည်။ သူမက ဟုတ်တယ်ဟေ့မင်းတို့ ဂျူးတွေက အလွန်တော်တာဘဲနော်ဟု ပြောပြန်သည်။ ဆေးရုံကို နိုင်ငံအရာရှိ တစ်ဦးက အုပ်ချုပ်သည်။ ထိုအရာရှိသည် ညနေခင်းတစ်ခုမှာ ဧည့်သည်များနှင့် အတူလာသည်။ သူက ကွန်မြူနစ် ကောင်းကြောင်းပြောပြီး ဤမျှလောက်ကောင်းသော ဆေးရုံးတွေရှိလျှင် ဘုရားမလိုတော့ဘူး၊ မဟုတ်လားဟု မေးခွန်းထုတ်နေသည်။

ကျွန်မက လောကမှာ လူတွေရှိသမျှ ကာလပတ်လုံး ဘုရားသိရမည်။ လိုအပ်သည်။ ခရစ်တော်လည်း လိုအပ်သည်။ ခရစ်တော်က အသက်ကိုပေး သကဲ့သို့ ကျမ်းမာရေးကိုလည်း ပေးသည်။ ထိုရာရှိသည် ဒေါသထွက်ပြီး ကျွန်မကို ကြိမ်းမောင်းသည်။ အိမ်တစ်လုံးဖြစ်လို့ အိမ်သည် “သင်သည် သင်၏ညီအစ်ကိုကို ချစ်ခြင်းမေတ္တာနဲ့ မကြည့်နိုင်ရင် သင်ပျော်ရွှင်မှု မရနိုင်ပါ”ဟု ဖော်ပြထားသည်။

တဂူဆော်ထောင်မှာ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်မှုနှင့် မသင်္ကာမှုများ လာသည်။ ကွန်မြူနစ်များက သတင်းအမျိုးမျိုး နားထောင်ပြီး အပြန်အလှန် စစ်ဆေးသည်။ လူသစ်များ ရောက်လာလျှင်လည်း သတင်းအမျိုးမျိုးကို ရလေ သည်။ ဤသတင်းများ စုဆောင်းပြီး စစ်ဆေးမှု အသက်ကို လုပ်ကြပြန်သည်။

ထောင်ထဲ၌ ရှိသော ကွန်မြူနစ်များကမူ ကောင်းကောင်းသိသည်။ ၎င်းတို့ သတ်ပြစ်ခံရမည်မှာ သေချာသည်။ သူတို့သည် သူတစ်ပါးကို နှိပ်စက်ခဲ့ခြင်း ကြောင့် ယခု ၎င်းတို့ ပြန်ခံနေကြရသည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် အပြစ် ကင်းမဲ့သော လူများပါ။ အသတ်ခံရသည်။ ကွန်မြူနစ်အရာရှိကြီး တစ်ဦး၏ သမီးထောင်ထဲမှာရှိသည်။ သူမသည် ခရစ်ယာန် ဖြစ်လာသည်။ တစ်နေ့တွင် သတင်းလာပေးသည်။ သန်းခေါင်းယံအချိန်တွင် သေဒဏ်ပေးလိမ့်မည်။ သူမသည် နောက်ဆုံးညစာကို စားသည်။ သူ့အခန်းထဲရှိ လူများနှင့်စားကြသည်။ သူမမှ “ငါမကြာခင် မြေကြီး ပြန်ဖြစ်တော့မည်” ဟု သနားဖွယ် ပြောနေရှာသည်။ ငါ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှ မြက်ပင်တွေ ပေါက်လာတော့မည်။ ဝိညာဉ်ကို ပြုစုရမဲ့ အချိန်ကုန်သွားပြီ။ သူမကို အပြင်သို့ ခေါ်သွားသောအခါ ခရစ်ယာန် ယုံကြည်ချက်များကို ရွတ်ဆိုသွားသည်။ ဘုရားသခင်အပေါ် သစ္စာရှိသော အမျိုးသမီး ပင်ဖြစ်သည် သူမအတွက် ထာဝရအသက်သည် စောင့်မျှော် နေပါသည်။

ရက်အတန်ကြာသောအခါ လူများကို ခဏခဏ စစ်ဆေးစပြု နေကြသည်။ အခန်းတွင်လည်း သေသေချာချာ စစ်နေသည်။ တစ်နေ့မှာ လူတွေကို မြန်မြန်ဆန်ဆန် စစ်ဆေးပြီး ပစ္စည်းတွေ ချက်ခြင်းသိမ်းခိုင်းသည်။ မကြာမီ ထိုအကျဉ်းထောင်စခန်းက ကျွန်မတို့ ထွက်ခွာကြရသည်။

ဝက်မွေးမြူရေးစခန်း

THE PIG FARM

ကျွန်မတို့အားလုံး ဂှာမာရိုစီ မွေးမြူရေးစခန်းသို့ ကားကြီးများဖြင့် တင်သွားသည်။ ရောက်ရောက်ခြင်း အလုပ်ခိုင်းသည်။ စခန်းမှာ အမိုးအကာ သဖြင့် အလွန်အေးသည်။ မြေကြီးကလဲ မာကျောနေသည်။ အပင်တွေကလည်း ခြောက်သွေ့ပြီး ရေခဲက ခဲအုပ်ထားသည်။ ပစ်ထားတာကြာပြီ။ နောက် တစ်နှစ်ဆိုလျှင် စပျစ်ပင်တွေ မရှင်နိုင်တော့ဘူး။ ဘယ်သူကမှလည်း ဂရုစိုက်ပုံ မရဘူး။ သူတို့အလုပ်လည်း မဟုတ်ဘူး။ အလုပ်သဘောပြပြီး အစီရင်ခံ စာပို့ရန်သာ စဉ်းစားကြသည်။

အမှန်မှာ ဤစပျစ်ဥယျာဉ်ကြီးသည် ရိုမေနီးယားနိုင်ငံမှာ အလွန်ထင်ပေါ် ကျော်ကြားသည်။ ပိုင်ရှင်က ထောင်ထဲရောက်သွားပြီ။ ပိုင်ရှင်က နေရှင်ဟု စွပ်စွဲပြီ ထောင်ထဲပို့လိုက်သည်။ လယ်သမား၊ ချောင်းသမားတွေက လုပ်ကိုင်စားသောက်ရန် အလွန်ခက်ခဲနေကြသည်။ ပုန်ကန်လျှင်လည်း ပြင်းပြင်းထန်ထန် နှိပ်ကွက်သည်။ မပြောရဲ၊ မဆိုရဲကြဘူး။ အလုပ်သိပ်မလုပ် ကြတော့ဘူး။ ပေးသွင်းရမည့် အခွန်အခတွေ မပေးနိုင်လျှင် ထောင်ချပြန်သည်။ လူမရှိသဖြင့် ကွင်းပြင်တွေ ပစ်ထားရသည်။ အငတ်ပြဿနာကြီးထွားလာသည်။ ထို့ကြောင့် အစိုးရက အကျဉ်းသားတွေကို လယ်လုပ်ခိုင်းသည်။ စိုက်ပျိုးခိုင်း သည်။ နေရာတကာမှာ ဤပုံစံအတိုင်း ဖြစ်နေသည်။ အလုပ်တတ်သဖြင့် အပင်မအောင်ဘူး။ အစောင့်တွေကလည်း အမှန်မှာ လယ်သမားတွေပါ။ အလုပ်မလုပ်သူကို ပစ်သတ်သဖြင့် ကြောက်ပြီးလုပ်ကြ ရရှာသည်။ အချို့ အိမ်တွေမှာ သေနတ်တွေသည် သူတို့ဘဲ အကွက်ဆင်ထားသည်။ ကြိုက်သလို နှိပ်စက်ရပြန်သည်။

အမျိုးသမီးများသာ ကျန်သဖြင့် နွား၊ လှည်း၊ ကိရိယာများကို အတင်း လာလုယူသွားကြသည်။ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က ကျွန်မကို ပြောပြသည်။

အိမ်မှာ မွေသီချင်း စာအုပ်သာကျန်တော့သည်။ ဘုရားသခင် ဂုဏ်တော်ကို
ချီးမွမ်းဖြစ်ကြောင်း ပြောပြသည်။ နောက်ပြီး နွားမတစ်ကောင် ကျန်၍
ယုယပြုစုနေရကြောင်း နွားမကို ချစ်မှသာလျှင် နွားကန့်ထွက်သည်။ အခုတော့
နွားတွေနို့မထွက်တော့ကြောင်း ပြောပြသည်။ စုပေါင်းလုပ်ဆောင်ခြင်း ဆိုသော
မေတ္တာမရှိလျှင် ဘုရားကောင်းကြီး မလာတော့ဘူးဟု ပြောနေရှာသည်။
ကျွန်မတစ်နေ့ မနက်ကွင်းထဲမှ အလုပ်လုပ်နေစဉ် လဲကျသွားသည်။
အစောင့်တွေလာပြီး ထမ်းစင်ဖြင့် ယူသွားသည်။ နောက်ဆေးရုံသို့ ယူသွားသည်။
လမ်းမှာ ကျွန်မဦးခေါင်း အလွန်ကြီးလာပြီ ဖရဲသီးကြီးနှင့် တူလာသည်။
ဆေးရုံခန်းထဲမှာ မထားဘဲ ကျွန်မကို အခန်းငယ်မှာဘဲ ထားသည်။ ကွန်ကရစ်
ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ အိပ်ရသည်။ နောက်တစ်နေ့ အနည်းငယ်ကောင်းလာသည်။
ပြုတင်းပေါက်မှ အမျိုးသား အကျဉ်းသားများ တွေ့ရပြီး ရစ်ချက်ဝန်းဘရင်း
သိလားဟု မေးလိုက်သည်။ မသိကြောင်း ခေါင်းခါပြကြသည်။ လူတစ်ဦးက
သိကြောင်းပြောသဖြင့် သူသည် ကျွန်မ အမျိုးသားဖြစ်ကြောင်း ပြောလိုက်သည်။
သူက ရစ်ချတ်ကြောင့် သူခရစ်ယာန် ဖြစ်လာကြောင်း ပြောပြသည်။ သို့သော်
ရစ်ချတ် ရှင်လား၊ သေပြီလား မပြောသွားပါ။

နောက်တစ်နေ့တွင် ထို့လူက ရစ်ချတ်အကြောင်း လာထပ်ပြောသည်။
သေခါနီး လူတွေထားသော အခန်းကလေးမှာ သူ့ကိုထားသည်။ ခရစ်တော်
အကြောင်းသာ လူတိုင်းကို ပြောလေ့ရှိကြောင်း သိရသည်။ ကျွန်မလည်း
ထိုအခန်းကလေးထဲမှာသာ နေရသည်။ ဆရာဝန်လည်း လာမစစ်ဘူး။ သို့သော်
နေပျော်သည်။ ရစ်ချတ်မသေသေးဘူးဟု ကျွန်ုပ်ထင်သည်။ ကျမ်းချက်တွေ
သတိရလာသည်။ ယာကုပ်သား ရှုဗင်ဖြစ်သည်။ ရှုဗင်မသေရဘူး။ ဘုရားသခင်
ကတိတော်ပါဘဲ။ နောက် (၄၈)နာရီကြာမှ အပြောင်းအလဲများ ရှိသည်။
စိတ်ယာဟူသော အမျိုးသမီးက ဒါတွေမယုံပါနှင့် ရှုရှားအားလုံးကို ချုပ်ထားတယ်။
စတာလင်ရှိနေရင် ဘာမှဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူးဟု ပြောပြနေသည်။
ရိုမေးနီးယားသတင်းတွေက ခိုင်လုံကြောင်း တူးမြောင်းကြီးကို ရပ်လိုက်ပြီ

ဖြစ်ကြောင်း အလုပ်သမားစခန်းများလည်း ပိတ်လိုက်ပြီ ဖြစ်ကြောင်း စီမံချက်များ မှားယွင်းနေသည်ဟု ပြောသည်။ ကေ (၄)စခန်းက မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ တစ်ဦးက ၎င်းတို့ စခန်းတစ်ကယ်ပိတ်လိုက်ပြီ ဖြစ်ကြောင်း အရာရှိများကို အားလုံး ဖမ်းဆီးလိုက်ကြောင်း တူးမြောင်းအင်ဂျင်နီယာ များကို ခုံရုံးတင် ငွေအလွဲ သုံးစားမှုလည်း အများကြီး ရှိကြောင်း ပြောပါသည်။

အင်နာပေါ်ကား အုပ်ချုပ်သောဌာနမှ အမျိုးသမီး တစ်ဦးထောင်ကျပြီး ကျွန်မတို့ စခန်းရောက်လာသည်။ သူမ အပြစ်မရှိပါ။ ကျွန်မတို့ကသာ သူ့ခိုး၊ ဓါးပြဟု လိုက်စွပ်စွဲသည် သူမ မတရားစွပ်စွဲခံကာ ရောက်လာကြောင်း ပြောဆိုပြီးသည့်အတွက် မခံချင်သောသူများနှင့် စကားများ ကြပြန်သည်။ နောက်ပိုင်း ကြေအေးသွားပါသည်။ ဘုရားသခင်၏ နှုတ်ကပတ်တော်မှာ တန်ခိုးရှိသည်။ ကျွန်မကပင် ဆုတောင်းခြင်းကို ဦးဆောင်ခဲ့ရသည်။ ကျွန်မ တစ်ခါတစ်ခါ ငြင်းဆိုလိုက်သည်။ ဆူပူသော လူများကြောင့် ဆုမတောင်း ချင်တော့ပါဟု ပြောပြလိုက်သည်။ ကျွန်မ ကျမ်းစာရွတ်ပြလိုက်သည်။ ရှင်မသဲ ၅:၂၃ကို ရွတ်ပြပြီး ၎င်းလူတို့ကို နားထောင်စေပါသည်။

“ထို့ကြောင့် သင်သည် ပူဇော်သက္ကကို ယဇ်ပလ္လင်သို့ ဆောင်ယူ ခဲ့လျက်၊ သင်၏ ညီအစ်ကိုသည် သင်၌ အပြစ်တင်ခွင့် တစ်စုံတစ်ခု ရှိသည်ဟု အောက်မေ့သတိရလျှင်၊ ပြန်၍ ပူဇော်သက္ကကို တင်လော့”ဟု ဆိုလိုက်သည်။ အမျိုးသမီးများ ရန်ငြိမ်းဖို့ ရန်ဖြစ်သည်။ ၎င်းတို့ တစ်တွေ နောင်တရ လာကြသည်။ ကျမ်းပယ်တစ်နေရာတွင် ခရစ်တော်က ပြောဆောက် သူရှိသည်။ အစားအစာဖြစ်ဖို့ ချက်ပြုတ်သူရှိသည်မဟုတ်လား။ လောကမှ အံ့ဩဘွယ်ရာ နေ၊ လ၊ ကြယ်၊ မိုးရေ၊ သစ်သီးဝလံတွေရှိသည်။ ဤအရာ အားလုံးကို ဘုရားသခင် ဖန်ဆင်းပေးကြောင်း ကျွန်မပြောလိုက်ရာ နိုင်ငံရေးအရာရှိသည် ရယ်မောပြီး ဧည့်သည်များနှင့် ထွက်ခွာသွားသည်။ နောက်တစ်နေ့ အစောင့် တစ်ယောက်ရောက်လာပြီ ပစ္စည်းထုတ်ခိုင်းသည်။ ထိုနေ့ဘဲ အလုပ်စခန်းသို့ ပြန်ပို့လိုက်သည်။ ဤတစ်ခါတော့ နိုင်ငံတော် ဝက်မွေးမြူရေးစခန်း အမျိုးသမီး

ငါးဆယ်လောက် ဝက်မွေးမြူရေး လုပ်ရသည်။

အလုပ်က အလွန်အလွန်ပင်ပန်းသည်။ မနက် ငါးနာရီကို အိပ်ယာက ထပြီး ဝက်စာကျွေးရသည်။ ရွံ့နွံတွေက ခြေမျက်စိထိ အနံ့အသက်တွေကလည်း မခံမရပ်နိုင်စရာ။ လူတစ်ကိုယ်လုံး နံစော်နေပြီ။ ပျောက်သောသား ဥပမာထဲက အတိုင်းပင်။ ဝက်တွေစားသော စပါးခွံကို ကျွန်မတို့ စားကြရသည်။ မခံမရပ်နိုင် တော့သဖြင့် 'အကျွန်ုပ်ဘုရား၊ အကျွန်ုပ်ဘုရား၊ ကျွန်မကို အဘယ်ကြောင့် စွန့်လွှတ်ရပါသလဲ' ဟု ငိုကြွေးမိသည်။

ဝက်ခြံဆေးကြောရသည်မှာလည်း အချီးနှီး သက်သက်ပါ။ နေ့စဉ်လုပ်ရသည်။ စွတ်စွတ်စိုစိုနေရသည်။ ငတ်ပြတ်သည်။ အရှင်လတ်လတ် သေနေသကဲ့သို့ဖြစ်၏။ အညစ်အကြေးတွေကိုလည်း တွန်းလှည်းဖြင့် သယ်ရသည်။ ကျွန်မအတွက် မျှော်လင့်စရာ မရှိတော့ပါဘူး။ ကမ္ဘာကြီးလည်း မျှော်လင့်စရာမရှိဘူး။ ကျွန်မသေဘို့သာ ကျန်တော့သည်။ ဤအခြေအနေနှင့် တော့အသက်ရှင်ဘို့ ခက်ခဲနေပြီ။ သို့သော် မကြာပါဘူး ဘုရားသခင်သည် ကျွန်မဆုတောင်းသံကို နားညောင်းပြီး။ အကြံအစည်တော်ဖြင့် ကျွန်မကိုခေါ် ထုတ်သည်။ အခက်ခဲဆုံးကို သင်ယူရသည်။ အခါးဆုံးဖွက်ကိုလည်း သောက်စေသည်။ အောင်ပွဲခံရတော့မည်။ ဘုရားကို ချစ်ပါ။ ချစ်တတ်ဘို့ သင်ပေးနေသည်။ ထရပ်ကား စီးနင်းလာရသည်။ နေအိမ်ထဲ ကလေးတွေ အဝေးမှာကျန်ခဲ့သည်။ စက်စခန်းလည်း မတွေ့တော့ဘူး။

လေပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်ခတ်နေသည်။ ကျွန်မတို့အုပ်စု ဘယ်သွားကြမလဲ မသိကြဘူး။ တစ်နေရာရာဖြစ်မည်။ သို့သော် ရုတ်တရက် ဂရင်စီရာမြို့ကို ပြန်ရောက်သည်။ နှစ်နှစ်လောက်တုန်းက တူးမြောင်းစခန်း အသွားမှာ ဖြတ်သွားရသော ကြားစခန်းဖြစ်သည်။ အမျိုးသမီးတွေ အများကြီးစုနေသည်။ အားလုံးရှုပ်ထွေးနေသည်။ လူတွေ လိုက်စစ်ဆေး နေသည်။ ညမှောင်ခါနီးတွင် တဲထဲသို့ ပို့လိုက်ကြသည်။ အထဲမှာမျှ နွေးထွေးသည်။ အသက်ပြန်ဝင်လာသည်။ ဤစခန်းမှာ ရိုမေးနီးယား

အနယ်နယ် အရပ်ရပ်က အမျိုးသမီးတွေ ဖြစ်သည်။ ဘာလုပ်တို့လဲဟု ကျွန်မတို့ မမေးပါ။ အတွေ့အကြုံများပြီ။ ဒုတိယနေ့မှာ ကောလဟာ လသတင်းတွေ ထွက်လာသည်။ လူကိုယ်ရေးရာဇဝင်တွေ စစ်နေတယ်ဆိုပါလား။

လူတွေတိုးတိုးတိတ်တိတ် ပြောဆိုသံကြားသည်။ လူတွေစိတ်လှုပ်ရှား နေပုံကြသည်။ အနံ့အသက်တွေက နံ့စေ့နေသည်။ အသက်ရှူမဝဘူး။ အသံချဲ့စက်နှင့် အော်နေသည်။ လူတွေ နာမည်ခေါ်သံစောင့်မျှော်ကြသည်။ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက်ခေါ်သည်။ တစ်နေ့ကျ ကျွန်မ နာမည်ခေါ်သည်။ စဘီနား၊ စဘီနား ဟုခေါ်သည်။ ထိုသူက အမျိုးသမီး ဖိနေးဒါးဖြစ်သည်။ ကေ(၄)စခန်းမှာ ဆုံခဲ့ဘူးသည်။ သူမနှင့်စကားတွေ အများကြီးပြောနေရသည်။ ကျွန်မကို ယောက်ျားဘောင်းဘီနှင့် ဂျာကင် အင်္ကျီပေးသည်။ ချာလီ၊ ချာပလင် လူပျက်နှင့် တူလာသည်။ လူတွေက ဘယ်လောက်ကြာဦးမှာလဲဟု ရွစ်ရွစ်ပြော နေကြသည်။ အစောင့်က စာရင်းပြည့်ပြီး တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ခေါ်စစ်နေသည်။ ဖိနေးဒါးက မနေ့က အစစ်ခံသည်။ သူမက ထူးထူးခြားခြား ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးဘဲ စစ်ဆေးသည်။ သူတို့အပေါ် ဘယ်လိုထင်သလဲဟု မေးရာ ဖိနေးဒါးက သူတို့မေးသမျှ သူတို့ကောင်းကြောင်းကိုသာ ပြော လိုက်သည်။

နောက်မကြာခင် အမျိုးသမီးတွေ အစုလိုက် စခန်းက ထွက်ခွာ သွားကြသည်။ ဘယ်သွားသည်။ မသိပါ။ အခြေအနေက တိုးတက်လာပုံ ရသည်။ ကျွန်မအလှည့်ရောက်လာပါပြီ။ ဗိုလ်မှူးက အရှေ့စာပွဲမှာ ထိုင်နေသည်။ ဝဝတုတ်တုတ် ကလေး၊ လက်ချောင်းကလေးတွေက ဝက်အူချောင်းနှင့် တူသည်။ သူက 'မစွပ်ဝန်ဘရင်း၊ မင်းသိထားဘို့ ဒီနေရာမှာ ငါဟာဘုရားထက် တန်ခိုးကြီးတယ်' ဟု စပြောသည်။ 'အဲဒါမင်းကကော လက်ခံပါရဲလား ဘာသာရေးဆိုတာ အလကားဘဲဆိုတာ မင်းမသိဘူးလား၊ ကွန်မြူနစ်တွေ ကတော့ ဘုရားဟာ အပိုပါဘဲ၊ ဒို့ဘုရားကို မလိုဘူး၊ မင်းလဲ မလိုဘူး၊ မင်းဒီကထွက်သွားရင် ဒီနှစ်တွေမှာ ဘယ်လောက်တိုးတက်နေ တယ်ဆိုတာ

မင်းတွေ့ရမယ်။ ဒါဟာ အစဘဲရှိသေးတယ်'ဟု တရားဟောသည်။ ရဲစုံထောက် ဗိုလ်မှူး ရွှေလက်ကောက်က တဝင်းဝင်းကိုင်ထားသော အမှုတွဲ ကျွန်မအမှုတွဲ ဖြစ်နိုင်သည်။

ကျွန်မက 'ရှင်ဟာ အာဏာရှိတယ်။ ငါ့အမှုတွဲကို မင်းကိုင်ထားတော့ လုပ်ချင်သလို လုပ်လို့ရတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘုရားသခင်မှာလဲ ဖိုင်တွဲရှိတာဘဲ။ မင်းရော၊ ငါရော အသက်ရင်ဘို့ဟာ ဘုရားလက်ထဲမှာ ရှိတယ်။ ငါ့ကိုလွှတ်မယ် မလွှတ်ဘူးဆိုတာ ဘုရားဘဲ ဆုံးဖြတ်ပေးမယ်'ဟု ပြောလိုက်သည်။ ဗိုလ်မှူးသည် လက်နှစ်ဘက်စလုံး စားပွဲကို ထုလိုက်သည်။ အလွန်နာကြင်သွားပုံရသည်။ 'မင်းကျေးဇူးကန်းတယ်၊ မစွပ်စွဲဘဲရင်း ကျေးဇူးကန်းတယ်။ သင်ခန်းစာတွေ မရသေးတဲ့အတွက် ဝမ်းနည်းပါတယ်။ ငါ့အထက်ကို သတင်းပို့ရမယ်'ဟု မခံချမခံသာ ပြန်ပြောသည်။ နောက်ထပ် သုံးရက်ကြာသောအခါ အထက် အရာရှိတွေ အဆုံးအဖြတ် ပေးလိုက်ဟန်ရှိသဖြင့် ကျွန်မကို အပြင်ကို ခေါ်ထုတ်သွားသည်။ ကျွန်မအထုပ်ကို ပွေ့ဖက်ထားသည်။ လွှတ်မလွှတ်ကို သေသေချာချာ မသိပါ။ တံခါးပေါက် အပြင်ဖက်တွင်တန်းစီပြီး တစ်ယောက်စီ လက်မှတ်တွေ ထုတ်ပေးသည်။ အစောင့်က ဝန်းဘရင်း၊ စဘီးနား၊ ဘိုရမ်း၊ ဆာနောတီး၊ ၁၉၁၃ နေ့ရပ်လက်မှတ်ထုတ်ပေးလိုက်သည်။ လွှတ်မြောက်ရေး လက်မှတ်ဟု ခေါ်ကြသည်။ အချိန်မှောင်စပြုနေပါပြီ။ နောက်ပြီး ကားပေါ်တက်ရသည်။ လူပြည့်ကို မောင်းထွက်သွားသည်။ ဤစခန်းသည် ဘူချာရတ်မြို့တော်နှင့် မိုင်အနည်းငယ်သာဝေးသည်။ သို့သော် မြို့ပြင် အဝေးကြီးမှာ ရပ်ပေးပြီးဆင်းခိုင်းသည်။ ကျွန်မအထုပ်ကလေး နံနံစော်စော်နှင့် ရပ်ကွက်တွေကို ဖြတ်လျှောက်သွားသည်။ သုံးနှစ်လောက်ကြာခဲ့သည်။ အခုမှ လူတွေအလုပ်က ပြန်လာကြသည်ကို တွေ့ရပြန်သည်။ တစ်ချို့အပြန် ဈေးဝယ်နေသည်။

'အိမ်ရောက်တော့မယ်' အိမ်ပြန်နေတာပါ။ အိမ်ကောရှိသေးရဲ့လား အိမ်၊ မိသားစု မိတ်ဆွေတွေရှိသေးရဲ့လား။

ကျွန်မ ဘာမှမသိရသေးဘူး။ မိဟိုင်း (၁၄)နှစ်ရှိသွားပြီ။ ဤနှစ်တွေမှာ သူ့ဘာတွေ ဖြစ်နေပါလိမ့် ကျွန်မသိရမှာကို ကြောက်လန့်မိသည်။ ချက်ခြင်း ကချင်စိတ်တွေ ပေါ်လာသည်။ မီးတွေက ထိန်ထိန်လင်းနေသည်။ စားသောက်ဆိုင်က ဟင်းနဲ့တွေ့ကလည်း မွေးကြိုင် နေပါလား?။ ကျွန်မ ဓါတ်ရထားမှတ်တိုင် အမှတ် (၇)ကို ရှာလိုက်သည်။ ရှိမှရှိပါ့မလား?။ ဓါတ်ရထားပေါ် အပြေးအလွှား တက်လိုက်ပြီးမှ ပိုက်ဆံမပါကြောင်းသိသည်။ ကျွန်မရထားခ ပေးပေးပါလို့ ပြောလိုက်တော့သည်။ လူတွေက လှည့်ကြည့် နေကြပြီး ချက်ခြင်းသဘောပေါက်သွားပုံရသည်။ လူတော်တော်များများက ရထားခပေးကြသည်။ လူတွေက ဝိုင်းလာကြသည်။ သနားကြည့်ဖြင့် ကျွန်မကို ကြည့်နေကြသည်။ သမရိုးကျ အဖြစ်အပျက် တွေပါ။ လူတိုင်း လိုလိုနီးစပ်ရာ ဆွေမျိုးတစ်ယောက်ယောက် ထောင်မှာ ရှိကြသည်။ သူတို့သိလိုသော နာမည် ကျွန်မကို မေးကြသည်။

ကျွန်မတို့ ဂစ်ထရီလမ်းမကြီးကို ဖြတ်ကျော်လိုက်ရာ ယခင် အဖြစ်အပျက်တွေ သတိရလာမိသည်။ ဘာမှ မပြောင်းလဲသေးဘူး။ ဓါတ်ပုံကြီး လေးပုံ မတ်(စ်)အိမ်ကျယ်၊ လီနင်၊ စတာလင်ပုံတွေ။ ကျွန်မ ဓါတ်ရထားက ဆင်းလိုက်သည်။ တိုက်ခန်းတစ်ခုကို တက်သွားရာ မိတ်ဆွေတစ်ဦးက တံခါးဖွင့်ပေးသည်။ ‘စဘီးနား’ သူမ ပါးစပ်ပိတ်ပြီး နောက်ဆုတ်လိုက်သည်။ သူမမျောမတတ်ခံစားရကြောင်း ပြောရင်းဆိုရင်း ကျွန်မတို့ ဖက်ရမ်း လိုက်ကြ ပါသည်။ နောက်ငိုယိုသည်။

လူတစ်ယောက်ကပြောပြီး မိဟိုင်းကို သွားခေါ်ပေးသည်။ မိဟိုင်းက တံခါးပေါက်က ဝင်လာရာ ကျွန်မနုလုံးသားတွေရပ်သွား သကဲ့သို့ ခံစားရသည်။ ဖြူဖတ်ဖြူရော်နှင့် အရပ်ကလည်း ရှည်သည်။ ပိန်လည်း ပိန်သွားသည်။ ‘အမေရယ် မငိုပါနဲကတော့’ဟု ပြောသည်။ ထိုအချိန်မှာ ဒုက္ခဟူသရွေ့ အားလုံး ကင်းစင်သွားပြီး ငိုဘို့ရန် မလိုတော့ဟု အားအင်သစ် ခံစားလိုရသည်။

အပိုင်း (၃)
တဖန်အိမ်ပြန်ရောက်ခြင်း
HOME AGAIN

ကျွန်မတို့သည် နောက်တနေ့တွင် ဘူချာရတ်မြို့၊ ချီမီရူပန်းခြံကြီးသို့ အလည်အပတ်သွားကြသည်။ ကျွန်မသည် သားနှင့်စကားမြောက်များစွာ ပြောရန်ရှိပြီး သူ၏ အခြေအနေကိုလည်း သိချင်လှသည်။ ကျွန်မသည် မိဟိုင်း ငယ်စဉ်က သူ့အတွက် စိတ်ပူခဲ့ရသည်။ သူသည် ဘာသာတရား၊ သဘောတရားများ ပြည့်ဝနေပုံရသည်။ သူသည် ထူးဆန်းသော မေးခွန်းများကို မေးလေ့ရှိသည်။ ငါးနှစ်အရွယ်မှာပင် ဝေဂေလီသဘောကို နားလည်နေလေပြီ။ မိဟိုင်း ၇ နှစ်အရွယ်က ပါမောက္ခတစ်ဦးကို ခရစ်တော်ထံ ပို့ဆောင်ခဲ့ဘူးသည်။ ထိုသူသည် ကျွန်မတို့၏ အသင်းသားတဦးဖြစ်လာခဲ့သည်။ သို့သော် နောက်ပိုင်းတွင် ကွန်မြူနစ်များကြောင်း သူ၏ ကောင်းသော အကျင့်များ ယိုယွင်းပျက်စီးသွား မသွားကိုမူ မသိတော့ပါ။ ကွန်မြူနစ်များသည် သနား ကြင်နာမှုမျိုးကို နားမလည်ကြပါ။

ကျွန်မသည် မိဟိုင်း၏ လက်ခံယုံကြည်ချက်ကို ထပ်မံကြား ရသောအခါ အထူးဝမ်းမြောက်မိပါသည်။ ကျွန်မ၏ ထောင်ထဲမှ ကြွတွေ့ရသည့် အဖြစ်အပျက်များကို ပြောပြသည်။ သူက “ကျွန်တော်တော့ ဘဝကို အပြစ် မတင်ဘူး၊ နေ့ရှိသလို ညရှိတယ်။ အလင်းရှိသလို အမှောင်လဲ ရှိရမှာဘဲ။ အဲဒီတော့ မကောင်းတဲ့လူတွေ ရှိရမှာပေါ့” ဟု ပြောပါသည်။ ကျွန်မမှာ ကားတိုင်လမ်းအကြောင်းကို ထပ်မံရှင်းပြလိုက်သည်။ မိဟိုင်းမှ ကောင်းမွန်စွာ နားထောင်နေပါသည်။ ကျွန်မတို့ လျှောက်နေစဉ် လမ်းတွင် သစ်ပင်တပင်ကို တွေ့ရပါသည်။ နှင်းခဲများအရေပျော်နေပြီး သစ်ပင်၏ အကိုင်းအခက်များတွင် ရွက်သစ်အတွက် အညှင့်ထွက်နေကြလေပြီ။ နွေဦးပေါက်၏ လက္ခဏာပင် ဖြစ်သည်။ မိဟိုင်းက ‘အဖေနဲ့ အမေက ကားတိုင်လမ်းကို လိုက်ကြတယ်။

ဘုရားသခင်အတွက် အစေခံဘို့ အကောင်းဆုံးလမ်း မဟုတ်လား။ ကျွန်တော် တော့ အဲဒီလမ်းကို ရွေးချင်မှ ရွေးမယ်။ သဘာဝရဲ့ ကြားထဲမှာနေရင် ဘုရားနှင့် ပိုနီးတယ်လို့ ထင်တယ်။ တစ်နေရာမှာတော့ လှပတာလေးတွေ ရှိရမယ်။ အရှက်တွဲ အကျိုးနည်းခြင်းနှင့် ဒုက္ခဆင်းရဲခြင်း မရှိတဲ့နေရာလေ'ဟု ဆက်ပြီး ပြောနေပါသည်။

မိဟိုင်း၏ ဘဝတွင် ပျော်ရွှင်စရာ မရှိပါသဖြင့် သူကြုံတွေ့ရသော ဘဝလေးကို တန်ဖိုးထားနေပုံရသည်။ ဘုရားသခင်၏ သဘာဝအလှကို ကြည့်ရန် ငွေကြေးပေးစရာ မလိုပါ။ သူက “ကျွန်တော်တို့ ပန်းခြံထဲမှာ နေရအောင်နော်။ ပန်းရနံ့သင်းတယ်။ ဘုရားကိုလည်း ချစ်ခွင့်ရတယ်”ဟု ဆက်ပြောပါသည်။ ကျွန်မက “ကဲကြည့်ပါ။ ခရစ်တော်လက်ဝါးကပ်တိုင်မှာ အသေသတ်ခံရတုန်းက အနားမှာ ပန်းခြံရှိတယ်လေ။ အဲဒီပန်းခြံထဲမှာ မင်းကတော့ရှိနေပြီ အပြစ်မဲ့တဲ့ လူတစ်ဦးဟာ အသေသတ်ခံနေရတယ်ဆိုရင် မင်းဘာဆက်လုပ်မှာလဲ။ ဒီတိုင်းဘဲ အခု ဒို့အနားမှာ ဝါကာရက်တီးနှင့် ဂျီလားဝါးရောင်ရှိနေတယ်။ မဝေးဘူး အဲဒီထောင်ထဲမှာ ညှင်းဆဲနိုင်စက် ဒဏ်ကို ခံနေတဲ့ လူတွေရှိတယ်။ မင်းကတော့ ပန်းတွေရဲ့ အလှအပကိုဘဲ ကြည့်နေ တော့မှာလား။ ဒါတင်မကသေးဘူး။ ငါတို့နားမှာ ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီး ဌာနရှိ နေတာ မင်းမသိဘဲ'ဟု ရှင်းပြလိုက်ပါသည်။

မိဟိုင်းက “အမေ ထောင်ထဲမှာ တော်တော် ဒုက္ခရောက်သလား”ဟု မေးရာ ကျွန်မမှပြုံးပြီး “သားရယ်၊ ဒို့ဟာ ဟေဗြဲလူမျိုး၊ ဘုရားသခင်ရဲ့ သားသမီးဖြစ်တယ်။ အဓိက ဒဏ်ချက်ဟာ ပြင်ပကိုယ်ခန္ဓာမဟုတ်ဘူး။ လှည့်စားနေတဲ့ ကမ္ဘာကြီးကြောင့် ဒို့က ဒီဒဏ်ကို ခံနေရတာ။ ဝိညာဉ်ရေးရာ အပိုင်းထိ ဒုက္ခပေးတယ်။ တူးမြောင်းစခန်းကြီးကို ကြည့်ရင် ဘယ်လောက် ရင်နာစရာ ကောင်းသလဲ။ ဘာမှလဲ မဟုတ်ဘူး။ ဘုရားသခင်က ရှိနေတော့ ဘုရားကဘဲ ရုပ်သိမ်းပေးလိုက်တယ် မဟုတ်လား။ တူးမြောင်းစခန်းဟာ အခုမြင်တဲ့အတိုင်းဘဲ ရောမအင်ပိုင်ယာလည်း ဒီအတိုင်းဘဲ။ ဂရိအင်ပိုင်ယာ

ခေတ် ပထမယုဒနိုင်ငံ၊ အီဂျစ်နှင့် တရုတ်တို့ရဲ့ ယဉ်ကျေးမှုခေတ်ဆိုပြီး လျှမ်းလျှမ်းတောက်ခဲ့ကြတယ်လေ။ အခု ကြည့်ပါလား ဗြိတိသျှနိုင်ငံလည်း ဒီလိုနည်းနှင့် ကျဆင်းရမှာဘဲ။ ဒါတွေအားလုံးဟာ အချိန်အခါအလိုက် ပြောင်းလဲခဲ့ကြတယ်။ ဒို့ဂျူးလူမျိုးအတွက်ကတော့ ဝိညာဉ်ရေးရာ လောကမှာ မှေးမှိန်သွားရတယ် မဟုတ်လား” ဟု ပြောလိုက်ပါသည်။

တစ်နေ့သောအခါ မိဟိုင်းသည် ကျွန်မထံရောက်လာပြီး စာရေး ဆရာကြီး ပလူတတ်(ချ်)ရေးသော “ကာပိုဇ်ဘဝ” စာအုပ်ကို ဖတ်ပြနေ ပါသည်။ လူဆိုးကြီး ဆူလာသည် နန်းတော်တဆောင်ကို ပိုင်ဆိုင်ပြီး ထိုနန်းတော်အား လူများကို သက်သောနေရာဟုလည်း ဆိုကြသည်။ သူသတ်ခဲ့သော ဦးခေါင်းခွံများကို တွေ့သူတိုင်း အော့နုလုံးနာမုန်းတီးကြသည်။ ကာတိုသည် အသက် (၁၄)နှစ်အရွယ် လူငယ်လေးဖြစ်သည် “လူသတ် သမားကြီး ဆူလာကိုတာဖြစ်လို့ မသတ်ကြတာလဲ” ဟု လူများကို မေးသောအခါ ဆူလာကို မုန်းသော်လည်း ကြောက်ရွံ့ကြခြင်းကြောင့် မသတ်ကြောင်း ပြန်ဖြေကြလေသည်။ ကာတိုက “ငါ့ကို သံလျက်ကြီး ပေးကြပါ။ အဲဒီလူကို သတ်ပြီး တိုင်းပြည်ကို ငါကယ်မယ်” ဟု ပြောလေသည်။ ဤစာပိုဒ် အရောက်တွင် မိဟိုင်းမှ စာအုပ်ကို အောက်သို့ချပြီး ပြောလိုက်သည်မှာ “ကာတို ပြောတာ မှန်တယ်။ ကျွန်တော်လဲ ဒီလိုဘဲ ခံစားရတယ်။ လူငယ်တွေကထပြီး ဘာဖြစ်လို့ တခုခုကို မလုပ်ကြတာလဲ။ ကျွန်တော်ကို လူငယ်တစ်ဦးက တိုင်းပြည်ကို ကယ်တင်နိုင်တာဘဲ။ ဓမ္မဟောင်းကျမ်းမှာ အဲဒီလို လူငယ်တွေ အကြောင်းပါ တယ်မဟုတ်လား။ ဘုရားသခင်က ဒီလိုဘဲ စေခိုင်းတယ် မဟုတ်လားဟု ဆက်လက်၍ ပြောလေသည်။ ကျွန်မမှ ယခုခေတ်တွင် လုပ်၍ မရကြောင်း အကောင်းဆုံးနည်းလမ်းလည်း မဟုတ်ကြောင်း စနစ်ကိုဖြိုဖျက်မှ ရကြောင်း လူဆိုးကို မမုန်းဘဲ အပြစ်ကိုသာ မုန်းသင့်ကြောင်း၊ အပြစ်သားကိုမူ ချစ်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြလိုက်ရာ မိဟိုင်းက “အမေ အဲဒါ အခက်ဆုံးဘဲ နော်” ဟု ဆိုလေသည်။

အစောပိုင်းရက်များတွင် ကျွန်မသည် သေရွာပြန်သူကဲ့သို့ ဖြစ်နေပါသည်။ ယခုလွတ်လပ်လေပြီ။ ထောင်ထဲမှ ဖြစ်ရပ်များသည် အဝေးသို့ ကျန်ရစ်ခဲ့ပေတော့မည်။ ထောင်ထဲတွင် နေစဉ်က “ငါထောင်ကထွက်ပြီးရင် ရေနံပေါင်မုန့်ဘဲ စားရပါစေ၊ ကျေနပ်ပါပြီ အပြစ်ရမယ့် စကား မပြောတော့ဘူး” ဟု ပြောခဲ့ပါသည်။ ယခု ကျွန်မ ပြောခဲ့သည့်စကား အတိုင်းပင် ပေါင်မုန့်နှင့်ရေဖြင့် အသက်ရှင်နေရပါသည်။ ပြဿနာများ ထပ်မံပေါ်ပေါက်လာပါသည်။ ကြီးလေးသည့် ပြဿနာရှိသလို သေးငယ်သည့် ပြဿနာများရှိလေသည်။ ကျွန်မတို့ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် အငယ်အနှောင်း ပြဿနာကြီးများ ဖြစ်ပေါ်နေခြင်းသည် ထင်ရှားသော သာဓက ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်မ သိကျွမ်းခဲ့သော လူများသည် ယခုအရာ မရောက်ကြတော့ပါ။ စား၊ ဝတ်၊ နေရေးကင်းမဲ့သည့် လူတန်းစားအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြလေပြီ။ ရက်ပေါင်းများစွာပင် ပေါင်မုန့်နှင့် အမဲသားကို ဝယ်မစားနိုင်ကြပါ။ ပိုက်ဆံ မရှိသောကြောင့် နွေးထွေးစေရန် လျှပ်စစ်ကို မသုံးဝံ့ကြပါ။

ကျွန်မ၏မိတ်ဆွေတဦးက “ကြည်ပါလား၊ ဒို့မှာရှိသမျှ အကုန်ရောင်းချလိုက်ရပြီ။ စာအုပ်တောင်မကျန်တော့ဘူး။ ကုလားထိုင်ဆိုရင် အကျိုးအပျက်ဘဲ ကျန်တော့တယ်။ ဟေ့ အဲဒီမှာ မထိုင်နဲ့ ကျိုးနေတယ်” ဟု သနားစဖွယ်ပြောပြနေရှာသည်။ ထို့ပြင် ရသမျှငွေကြေးလေးဖြင့် သူမ၏ ဖခင်အတွက် ဆေးဝယ်ရသည်။ သူမ၏အိမ်တွင် ဘာဆိုဘာမျှ မရှိတော့ပါ။ သူမက “စဘီးနားရေ စကားပြောရင်ကြည့်ပြောနော်။ သူလျှိုတွေနေရာ တကာမှာ ရှိတယ်။ ဗိမာန်တော်ကိုလဲ သူတို့လာတတ်ကြတယ်” ဟု သတိပေး ပါသည်။ ကျွန်မထံသို့ မိတ်ဆွေများ လာကြပြီး ထောင်ထဲမှ ၎င်းတို့၏ သားချင်းများသတင်းကို မေးမြန်းကြသည်။ ကျွန်မသိသည့်အရာ များကိုသာ ပြောပြနိုင်ပြီး အလုံးစုံကိုမူ မပြောပြနိုင်ပါ။ ကျွန်မ လွတ်မြောက်လာပုံနှင့် ၎င်းတို့၏ သားချင်းများ လွတ်မြောက်ရန်မည်သို့ လုပ်ဆောင်ရမည့် အကြောင်းများကို မေးမြန်းကြသည်။ ဆိုင်များတွင် တန်းစီနေသောလူများသည် မျက်စိတဆုံးပင်

ရှည်လျားလှသည်။ ကျွန်မထံတွင် ပေါင်မုန့်ဝယ်ရန် ရာရှင်ကဒ်ပြားမရှိပါ။ သို့သော် ကျွန်မလည်း ဝင်ရောက်တန်းစီလိုက်ပါသည်။ ကျွန်မ အလှည့်ရောက်သောအခါ စာရေးမက “ဘယ်မှာလဲ ကဒ်ပြား၊ အလုပ်ကဒ်ပြား မရှိရင် ထုတ်မပေးဘူး” ဟု ပြောရာ ကျွန်မသည် ထောင်မှထွက်ကာစရှိကြောင်း၊ အလုပ်မရှိ သေးကြောင်း ပြောသောအခါ စာရေးမက “ဒါ မင်းကိစ္စဘဲ ငါနှင့် ဘာဆိုင်လို့လဲ” ဟု ပြန်ပြောလိုက်ပါသည်။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်မသည် အခြားသူများ ကျွေးမွေးမှသာ စားရသည့် ဘဝသို့ ရောက်သွားခဲ့ပါတော့သည်။ ကျွန်မသည် နေစရာအခန့်လည်း သီးသန့်မရှိပါ။ ကျွန်မတို့အိမ်ကို အစိုးရမှ သိမ်းထားခဲ့သည်မှာ ကြာလေပြီ။

ရက်အတန်ကြာမှ ပုံစံဖြည့်ကာ၊ တန်းစီပြီး အသနားခံခြင်းကြောင့် သူတပါး၏ အိမ်ခေါင်းမိုးထပ် (ထပ်ခိုး)တွင် နေခွင့်ရခဲ့ပါသည်။ ရေနင့်အိမ်သာ မရှိပါ။ ထို့ပြင် သားမိဟိုင်းနှင့် ထောင်မှလွတ်လာသော ဂျင်နီတာတို့နှစ်ယောက်ပါ လာရောက် ပူးပေါင်းခဲ့ကြသည်။ ထိုစဉ် ကျွန်မတို့၏ အသင်းသူ ဖြစ်သော မာရီရက်တာဆိုသူ အလည်လာပြီး သူမဒုက္ခရောက်ပုံနှင့်နေစရာမရှိကြောင်းများကို ပြောပြနေပါသည်။ နေစရာ မရှိသောကြောင့် သူမကိုပါ ကျွန်မတို့ အခန်းကျဉ်းလေးထဲတွင် ခေါ်ထားလိုက်ရပါသည်။ လူများလည်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လာကြသည်။ ဘုရားကျောင်း ခေါင်းလောင်းသံလည်း အံ့ဩဘွယ်ရာကြားရပါသည်။ ဘုရားကျောင်းများလည်း ပြန်လည်ဖွင့်လှစ်ခွင့်ရသည်။ တစ်ချိန်က ရိုမေးနီးယားသည် ခရစ်ယာန် နိုင်ငံဖြစ်ခဲ့ခြင်းကြောင့် ဘုရားကျောင်းအများ အပြားရှိသည်။ တူရကီနိုင်ငံနှင့် စစ်ဖြစ်ခဲ့သေးသည်။ နေရာတကာရှိ ဘုရားကျောင်းများမှ ခေါင်းလောင်းသံများသည် တညံ့ညံ့ကြားနေရသည်။ လူစုဝေး မလုပ်ရဟု အမိန့်ထုတ် ထားသော်လည်း ယခု ဟိုတစ်စု၊ ဒီတစ်စုဖြင့် စုရုံးနေကြသည်။

မကြာခင် ဝစ်ထရီလမ်းမကြီး တစ်လျှောက် ရုရူးနိုင်ငံ ခေါင်းဆောင်ကြီး စတာလင်ကွယ်လွန်သွားကြောင်း၊ ဝမ်းနည်းကြေကွဲရ

ကြောင်းကို အသံချဲ့စက်မှ ကြေငြာလေသည်။ ခေါင်းလောင်းသံများသည် ဝမ်းနည်းသည့် အထိမ်းအမှတ်ဖြစ်သော်လည်း အောင်ပွဲခံသည့် အသံများပင် ဖြစ်လေသည်။ ကောလဟာလသတင်းများလည်း ပေါ်ထွက်လာသည်။ စတာလင် မသေခင်က ဘုရားဝတ်ပြုခိုင်းခဲ့ပြီး သူ၏အလောင်းနှင့်အတူ လက်ဝါးကပ်တိုင် ထည့်ခိုင်းသည့် သတင်းလည်းပါသည်။ ကျောင်းနှင့် ဈေးဆိုင်များကို ပိတ်ကြသည်။ ကျွန်မတို့သည် နိုင်ငံခြားရေဒီယို အသံလွှင့် ချက်များကို ခိုး၍နားထောင်ရသည်။ တစ်ကြိမ်တွင် ရေဒီယိုမှနေ၍ဟေရှာယ အခန်းကြီး (၁၄)ဟောကြားချက်ကို ကြားလိုက်ရသည်။ ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်သူ ကွယ်လွန်သည့် အခန်းကြီးဖြစ်သည်။ ထိုခေါင်းဆောင် ငရဲထဲသို့ ရောက်သွား သောအခါ အခြားသူများမှ သူ့အား လှောင်ပြောင်ကဲ့ရဲ့ သည့်အကြောင်းများ ပါဝင်သည်။

မီဟိုင်းမှ ကျွန်မ၏ သဘောထားကို မေးလာပါသည်။ လူသည် သေခါနီးအချိန်တွင် အမျိုးမျိုး ပြောင်လဲသွားနိုင်ကြောင်း ရှင်းပြလိုက်ပါသည်။ စတာလင်၏ မိခင်သည် အမေရိကန် အမျိုးသမီးဖြစ်သည်။ သူမမည်မျှ ဆုတောင်းခဲ့ကြောင်းကို မည်သူမျှ မသိကြပါ။ ထို့ပြင် စတာလင်၏ သမီးသည် ခရစ်ယာန်ဖြစ်လာပြီး အနောက်နိုင်ငံသို့ ထွက်ပြေးသွားခဲ့သည်။ စတာလင်၏ သမီး စဝက်ကနားမှ သူမဖခင် မကွယ်လွန်မီအချိန်လေးတွင် ကောင်းကင်ကို လက်ညှိုးထိုးခဲ့သည့် အကြောင်းပြောပြခဲ့သည်။ ပုပ်ရဟန်းမင်းကြီးမှ စတာလင် အတွက် ဝတ်ပြုအစည်းအဝေး ပြုလုပ်ပေးခဲ့ကြောင်းလည်း ပါသည်။ ခရစ်တော်သည် စတာလင်၏ ဝိညာဉ်အား မေတ္တာ(ချစ်) မထားပါဟု ပြော၍ မရပါ။ ရလဒ်အားဖြင့် စနစ်သစ်၊ ခေတ်သစ် အသွင်သို့ ကူးပြောင်းမည့် လက္ခဏာများ တွေ့နေရသည်။ ဖိနှိပ်ခံ ကျွန်ဘဝနှင့် အလုပ်ကြမ်းများ ပပျောက်သွားလိမ့်မည်။ တူမြောင်း အလုပ်ကြမ်းစခန်းကိုလည်း ဖျက်သိမ်း ခဲ့သည်။ တူးမြောင်းစခန်းတွင် လူ ၂၀၀၀၀၀ အလုပ်လုပ်နေကြသည်။ ထောင်ပေါင်းများစွာ သေကြေပျက်စီးခဲ့ကြသည်။ ငွေသန်းပေါင်းများစွာ

ရင်းနှီးအသုံးပြုခဲ့သည့်အတွက် တိုင်းပြည်၏ စီးပွားရေးသည်လည်း ဖရိုဖရဲ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးမှုဒဏ်ကိုလည်း ကြုံတွေ့စေသည်။ စီမံကိန်းသည် လုံးဝအဓိပ္ပါယ် မရှိပါ။

နိုင်ငံတော်၏ သတင်းစာဖြစ်သော ‘စင်းတီး’ သတင်းစာတွင် ဖတ်ရသည်။ လူမှုရေးလုပ်ငန်းများကို ဖျက်သိမ်းပြီး စာသောက်ကုန် ထုတ်လုပ် ရေးကိုသာ စောက်ချလုပ်ကိုင်မည်။ လူမှုရေးအဆင့်အတန်းကို မြှင့်တင်ပေးမည်၊ တူးမြောင်းစီမံကိန်းကို ပြန်လည်စစ်ဆေးသောအခါ အမှားများကို တွေ့ရသည်။ ဘာရာဂါလွင်ပြင်ကို ရေလွှမ်းမိုးသွားနိုင်ကြောင်း တွေ့ရသည်။ ထို့ပြင် တူးမြောင်းအောင်မြင်ပါကလည်း ရေမဝနိုင်ကြောင်း တွေ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် စီမံကိန်း အရာရှိများနှင့် အဂျင်နီယာများ အဖမ်းခံကြရသည်။ အချို့ကို သေဒဏ်ပေးပြီး နှစ်ဦးကိုမူချက်ခြင်း သတ်လိုက်ကြသည်။ ဝန်ထမ်း အများစုသည် ထောင်ဒဏ် (၂၅)အထိ ကျခံကြရသည်စသည့် ကောလဟာလ သတင်းများ ပြန့်နှံ့နေပါသည်။

ပသခါနေ့ ဆုတောင်းပွဲတွင် ကျွန်မတို့ ဆုတောင်းကြသည်။ အဲဂုတ္တုပြည် ဖာရော ဘုရင်လက်ထဲတွင် ကျွန်ခံခဲ့ကြရသော်လည်း ဘုရားသခင်သည် ကြီးမားသော လက်ရုံးတော်ဖြင့် ရွေးနှုတ်ကယ်တင်ခဲ့သည်။ ယခုလည်း ရွေးနှုတ်ခံရန် ကျွန်မတို့ ဆုတောင်းကြသည်။ လွင်ပြင်ကြီးတခုလုံး သဘာဝအတိုင်းပင် ပြန်လည်ရှင်သန်လာခဲ့လေပြီ။ ယခုမြက်ပင်ချုံနွယ်များပင် ပေါက်နေလေပြီ။ ကျွန်မသည်လည်း တစ်ဖြည်းဖြည်း အင်အားပြည့်ဝလာခဲ့ သည်။ ဒင်နုမြစ်ထဲ ပစ်ချခံရစဉ်က ကျိုးသွားသော ကျွန်မ၏ နံရိုးသည် ယခုတိုင်နာကျင်နေဆဲ ဖြစ်ပါသည်။ တစ်ဖြည်းဖြည်း အင်အားပြည့်ဝလာခဲ့သည်။ ယခုတိုင်နာကျင်နေဆဲ ဖြစ်ပါသည်။ တစ်ဖြည်းဖြည်း အလိုအလျောက် ဆက်သွားလျှင် ပြန်လည်ကောင်းမွန်လာမည်ဟု ဆရာဝန်မှ ပြောပြပါသည်။ ဤအခြေအနေထိ ပြန်ကောင်းလာနိုင်ခြင်းသည် ကျေးဇူးတော်ပင် ဖြစ်ပေသည်။ ကျွန်မ၏ အနာဂတ်တွင် ဆက်လက် လုပ်ဆောင်ရမည့် လုပ်ငန်းမြောက်များ

စွာက ကြိုဆိုစောင့်မျှော် နေပါသည်။

တနေ့တွင် ကျွန်မသည် အိုတီးနီးလမ်းမကြီးအတိုင်း လျှောက်လာရာ စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ် ဝတ်ဆင်ထားပြီး ခေါင်းပြောင်နေသောသူ တစ်ဦးကို သတိထားမိသည်။ သူသည် ကျွန်မအား အသေအချာ စိုက်ကြည့်သွားပါသည်။ ကျွန်မသည် ကုတ်အင်္ကျီအိတ်ထဲသို့ နှိုက်လိုက်ရာ ဝေစာတစ်စောင်ကို စမ်းသပ်မိသည်။ စာပါ ကျမ်းပိုဒ်မှာ “ထိုအခါ ထာဝရဘုရားသည် သင့်ကို ငြိုငြင်ခြင်း၊ စိုးရိမ်ခြင်း၊ သူတစ်ပါးစေစား၍ ဆင်းရဲစွာ အစေကျွန်ခံရခြင်းထဲက နှုတ်၍ ချမ်းသာပေးတော်မူမည်” ဟူ၍ ဖြစ်သည်။ ဆက်လက်၍ တိုက်ပွဲဝင် ရန်လိုအပ်ကြောင်း ကျွန်မ သဘောပေါက်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်မ အလွန် စိတ်ချမ်းသာသွားပါသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်မသည် မြေအောက် အသင်းတော်တပါး၏ အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးဖြစ်သောကြောင့် ပေတည်း။ မြေအောက် အသင်းတော်ဆိုသည်မှာ အမည် (ဆိုင်းဘုတ်) တပ်ထားခြင်း မရှိပါ။ အဆောက်အဦလည်း မရှိပါ။ ဘုန်းတော်ကြီးများသည်လည်း ဟောင်းနွမ်းသော အဝတ်အထည်များကို ဝတ်ဆင်သူများသာ ဖြစ်ကြသည်။ ကျမ်းစာ ကျောင်းဆင်းလည်း မဟုတ်ပါ။ ကျင့်ဝတ်ကျင့်ထုံးများကိုလည်း နားမလည် ကြပါ။ မသိရှိကြပါ။ သံကုလားကာ အတွင်း၌ရှိသော မြေအောက် အသင်းတော်များသည် အမည်နာမ မရှိပါ။ မြေအောက်အသင်းတော် ဆိုသည်မှာ အနောက်တိုင်း ခရစ်ယာန်များမှ ပေးထားသော နာမည်သာဖြစ် သည်။ ရိုမေးနီးယားတွင် “မြေအောက်အသင်းတော်ရှိပါ သလား” ဟု ကျွန်မကို မေးပါက “မသိဘူး” ဟုသာ ကျွန်မ ဖြေရပေမည်။ ကျွန်မတို့သည် ခရစ်တော်၏ အမှုတော်ဆောင် ဖြစ်ကြောင်းကိုသာ သိပါသည်။ ဤကိစ္စများ ဖြစ်ပေါ်ပြီးနောက် (၁၂) တိုင်တိုင် ခရစ်တော်၏ အမှုတော်ဆောင်အဖြစ် ဆက်လက် လုပ်ဆောင် ခဲ့ပါသည်။

အသင်းသူ အသင်းသားများ၏ အခက်အခဲ၊ ပြဿနာများကြောင့် ကျွန်မ စိတ်ရှုတ်ထွေးနေမိပါသည်။ ရဲများမှ စစ်ဆေးလားဖြင့် ဖမ်းဆီးခြင်းများ

ပြုလုပ်ခဲ့ကြသည်။ သူလျှို့များကလည်း အမျိုးမျိုးတိုင်တန်း ကြသည်။ ရေဒီယို၊
ကျောင်း၊ ရုပ်ရှင်၊ ပြဇာတ်နှင့်သတင်းစာများကပါ ဘာသာရေးကို အမျိုးမျိုး
ချေမှုန်းပုတ်ခတ်ရေးသား ကြသည်။ သက်ကြီး ရွယ်အိုများသည် ခက်ခက်ခဲခဲ
ဘုရားဝတ်ပြု ရှိခိုးကြရသည်။ လူငယ်များကမူ ဘာသာတရားကို အလေး
မထားကြပါ။ ကျွန်မ၏ မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်းများ သည် မိမိအလုပ်
ပြုတ်မည်ကို စိုးရိမ်သောကြောင့် ကျွန်မ၏ အိမ်နားသို့ပင် မလာရဲကြတော့ပါ။
တချို့က မိမိခရစ်ယာန် ဖြစ်ကြောင်းကို ဖုံးဖိထားကြသည်။ လွန်စွာ
ခင်မင်ရင်းနှီးသော တက္ကသိုလ်ကျောင်းဆရာတစ်ဦးနှင့် လမ်းတွင်ဆုံကြရာ ကျွန်မမှ
နှုတ်ဆက်သော်လည်း ဘေးနားတွင် သူစိမ်းတစ်ဦးရှိနေခြင်းကြောင့် ကျွန်မကို
မသိကျိုးကျွံပြုသည်ပြင် “မသိပါ” ဟူ၍ ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း
ငြင်းဆိုနေပါသည်။ မြေအောက်အသင်းတော်၏ အဓိက သွန်သင်ချက်များမှာ
ဘုရားသခင်ရှိသည်၊ လမ်းပြဖို့ ဆောင်နေသည်၊ မကြောက်ကြရန်ဟူသော
သွန်သင်ချက်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်မတို့ အသင်းတော်ကို လူသရင်မှ သင်းအုပ်ဆရာ နှစ်ပါးက
ကြီးကြပ်ပေးပါသည်။ သို့သော် အသင်းဝင်ဟောင်းများသည် ပြဿနာ၊
အခက်အခဲကြုံတွေ့တိုင်း ကျွန်မထံသို့သာ လာကြသည်။ ယုံကြည်ခြင်းကြောင့်
ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်သည့်အခါ အခြားခရစ်ယာန်များ၏ ကဲ့ရဲ့မှုကို ခံကြရသည်။
သမ္မာတရားကြောင့် မာတုရများ ပေါ်ထွက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ သင်းအုပ်ဆရာ
နှစ်ပါးမှာလည်း အတွေ့အကြုံမရှိကြပါ။ ကျမ်းစာကျောင်းမှ သင်ယူသည့်
စာတွေ့သမားများသာ ဖြစ်သည်။ မြေအောက်အသင်းတော်သည် ကွန်မြူနစ်များ
၏ လုပ်ရပ်ကို ဆိုင်ပြိုင်တိုက်လှန်ကြခြင်းကြောင့် မားမား မတ်မတ် ရပ်တည်ရန်
အထူးလိုအပ်လေသည်။

တစ်နေ့ မိဟိုင်းသည် ကျောင်းမှ ဝမ်းသာအားရစွာဖြင့် ခပ်စောစော
ပြန်လာလေသည်။ “ကျောင်းမသွားတော့ဘူး” ဟူ၍လည်း ပြောနေပါသည်။
မည်သည့်အကြောင်းကိစ္စကြောင့် ကျောင်းပျက်ရမည်နည်းဟု မေးသောအခါ

သူနေသည့် ကျောင်းတွင်မနေလိုတော့ပါ ဟူသောအဖြေကိုသာ ရလေသည်။ ကျောင်းတွင် ကွန်မြူနစ်ဝတ်စုံကို ဝတ်ရမည်ဟူသော စည်းကမ်းကြောင့် မိဟိုင်းမှ ကျောင်းတက်ရန် ငြင်းဆိုနေခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် ဝတ်စုံဝတ်ရန် မလိုကြောင်းနှင့် ကျောင်းပြန်တက်ရမည်ဟု ဆိုကာသူ၏ ဆရာများမှ လာခေါ် နေပါသည်။ ဆရာ အများစုသည် မိဟိုင်းကို ချစ်ကြသည်။ ကျောင်းတွင် ရုပ်ရှင်နှစ်တစ်မျိုး၊ သင်ခန်းစာများဖြင့် တစ်ပုံဘုရား မရှိကြောင်း နည်းမျိုးစုံဖြင့် သင်ကြားပေးနေသည်။ ကျောင်း၌ အခန်းတစ်ခန်းကို သီးသန့်ထားရှိလေရာ ထိုအခန်းကို ဘုရားမရှိသော အခန်းဟုခေါ်သည်။ ရုပ်ပုံနှင့် စာအုပ်များမှ ဘုရားဟူသော အရာမရှိပါဟု ဖော်ညွှန်းနေပါသည်။ မိဟိုင်းသည် ပြန်လည် မချေပနိုင်သော အကြောင်းအရာများကို ကျွန်မအား လာပြီးမေးနေရှာသည်။ ကွန်မြူနစ်ဝါဒသည် လူငယ်များအား ပုံလွှင်းနေသည်။ ၎င်းတို့ဝါဒကို အကျိုးပြုမည့် သူများအား စည်းရုံးလှုံ့ဆော်ကြသည်။ လူကြီးများကမူ မိမိတို့ ယုံကြည်ချက်များ နေသာ ကျနေပြီဖြစ်ခြင်းကြောင့် ပြုပြင်၍ မရတော့ကြောင်း သိရှိနေကြပါသည်။

ကွန်မြူနစ် စနစ်အောက်တွင် ထောင်ပေါင်းများစွာသော ခရစ်ယာန်များ သည် ကွန်မြူနစ် လည်စည်းအနီကို ဆင်ထားကြရပြီး ပါတီတံဆိပ်ကိုလည်း ရင်ဘတ်တွင် တပ်ဆင်ကြရသည်။ အချို့သည် ရာထူးကြီးများပိုင် ရရှိကြသည်။ သို့သော် ၎င်းတို့သည် မြေအောက်အသင်းသူ၊ အသင်းသား စစ်စစ်များ ဖြစ်ကြသည်။ ၎င်းလူငယ်များကို ဗဟိုဖွဲ့ပေးလိုပါက ညအချိန်တွင် တိတ်တဆိတ် ဘုန်းတော်ကြီးများကို ပင့်ဆောင်ကာ ဗဟိုဖွဲ့ပေးရသည်။ အိမ်ထောင် ပြုမည့်သူများကိုမူ တခြားမြို့သို့ ခေါ်ဆောင်သွားပြီးသင်းအုပ် ဆရာမှ လက်ထပ်ပေးသည်။ သတင်းပေးပို့သော သူလျှိုတစ်ချို့ပင်လျှင် မိမိတို့ အပြုအမူပေါ် နောင်တရကာ ကျွန်မထံ လာရောက် တောင်းပန်ကာ ဘုရားသခင် အား ခွင့်လွှတ်ဖို့ရန် ဆုတောင်းကြသည်။ နောင်ပိုင်းတွင် မြေအောက် အသင်းတော်၏ သတင်းကို စုံစမ်းဖော်ထုတ်သောသူများနှင့် ရဲအရာရှိများ၏

စာရင်းကို ကျွန်မတို့မှ တိတ်တဆိတ် စာရင်းပြုစုပြီး ကျွန်မတို့ကို ဖော်ထုတ် သကဲ့သို့ ၎င်းတို့ကိုလည်း တန်ပြန်ဖော် ထုတ်ခဲ့ကြသည်။ လူလျှိုများသည် နောင်တရခြင်းနှင့်အတူ ကျွန်မထံ ဝန်ချတောင်းပန်ရန် တစ်ဖွဲဖွဲ ရောက်ရှိ လာကြသည်။

အတူနေထိုင်သော မာရီယက်တာ၏ အိမ်ပြန်နောက်ကျခြင်းကို ကျွန်မ သတိထားမိပါသည်။ သူမ၌ ခြေလက်မသန်စွမ်းသော လူငယ်ချစ်သူ တစ်ဦးရှိနေကြောင်း ကျွန်မအားဖွင့်ပြောခဲ့သည်။ ထိုလူငယ်သည် စက်ရုံတစ်ရုံ၌ မတော်တဆ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရကာ ကိုယ်တစ်ခြမ်းသေသွားသည့် မသန်မစွမ်း လူငယ်ဖြစ်သည်။ စကားပြောတိုင်း စိတ်ထိခိုက်ပုံရသည်။ သို့သော် ယခုအခါတွင် ယခုအခါတွင် အခြေအနေသည် တဖြည်းဖြည်း တိုးတက်နေပါသည်။ ထို့နောက် မာရီယက်တာသည် ခြေမသန်စွမ်းသော အဆိုပါလူငယ်ပီတာနှင့် အိမ်ထောင်ပြု လိုက်ပါသည်။ အိမ်ထောင်ပြုပြီးသည်နှင့် ၎င်းတို့သည် ကျွန်မတို့ထံ အတူတကွ လာရောက် နေထိုင်ကြသည်။ ယခုကျဉ်း မြောင်းသော အခန်းလေးတွင် လူ(၄)ဦး ကြပ်တည်းစွာ နေထိုင်ကြရသည်။ ဧည့်သည် များလည်း မပြတ်ပါ။ တည်းခိုသူများပင် ရှိပေသည်။ ဧည့်သည်များထဲတွင် ရဲစခန်းမှ ထမင်းချက် လူငယ်လေးတဦးလည်း ပါဝင်သည်။ ရဲစခန်းတွင် အစားအသောက် မပြတ်ကြောင်း ပြောပြပြီး တစ်ခါတစ်ရံ ပေါင်မုန့်များကို ယူလာပေးလေ့ရှိသည်။

မြေအောက်အသင်းတော်

THE UNDERGROUND CHURCH

မိဟိုင်းသည် အိမ်ပြန်လာပြီးနောက် ဇာတ်လမ်း တစ်ပိုဒ် ပြောပြပါသည်။ သူ၏ ဇာတ်လမ်းသည် ကျောင်းသင်ခန်းစာထဲမှ ဇာတ်လမ်းမဟုတ်ပါ။ သူပြောပြသော ဇာတ်လမ်းအရ ဟစ်တလာ၊ နပိုလီယံနှင့် အလက်ဇန္ဒားတို့ သုံးဦးရှိကြသည်။ ၎င်းတို့ သုံးဦး ငရဲဘုံတခုသို့ ရောက်ရှိကြသည်။ တနေ့သော အခါ ငရဲမင်းကြီးထံ ခွင့်ပန်ပြီးမောစကို ရင်ပြင်နီတွင် ကျင်းပသည့် စစ်အင်အား ပြပွဲကြီးကို ကြည့်ရှုရန် လူ့ပြည်သို့ ဆင်းလာခဲ့ကြသည်။ ထိုအင်အား ပြပွဲကြီးကို ကြည့်ရင်းဦးစွာ ဟစ်တလာက “တပ်နီတော် ဒီလောက် အင်အားကြီးမှန်းသိခဲ့ရင် ရုရှားကို ငါမတိုက်ခဲ့ပါ ဘူးကွာ” ဟု ပြောလိုက်သည်။ အလက်ဇန္ဒားကလည်း “ငါ့မှာသာ ဒီလောက် အင်အားကြီးမားတဲ့ တပ်တော်ကြီး ရှိရင် ကမ္ဘာကို အလွယ်တကူ သိမ်းပိုက်လိုက်မှာဘဲ” ဟု ဝေဖန်ပြောကြားသည်။ နောက်ဆုံးတွင် နပိုလီယံသည် စဉ်းစားပြီး “ရုရှားသတင်းစာကို ကြည့်ပါ။ ပရာပဒါ သတင်းစာဆိုရင် အိုးရကို ဘယ်လောက်ကြောက်သလဲ။ ငါ့သတင်းစာ သာဆိုရင် ဝါတာလူးတိုက်ပွဲ အကြောင်းတွေကို ဖော်ပြခိုင်းမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါဆိုရင် ကမ္ဘာကလည်း ဘာမှသိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး” ဟူ၍ ပြောကြားရင်း မှတ်ချက်ချ သွားပါသည်။

မိဟိုင်းသည် သူ၏ ဝါသနာအလျောက် ကွန်မြူနစ်နှင့် ပတ်သက်သော ဟာသများကို လိုက်လံစုဆောင်းလေ့ရှိသည်။ သူသည် မူလတန်းပညာကို အောင်မြင်ပြီးသောအခါ ဆက်လက် ပညာသင်ရန် ကျောင်းမရှိတော့ပါ။ နိုင်ငံရေးသား သမီးများအား အထက်တန်းပညာကို သင်ယူခွင့် မပြုခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် မိဟိုင်းသည် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် အလုပ်ရှာရ တော့သည်။ အလုပ်ရှာဖွေနေဆဲ ဖြစ်သောကြောင့် အလုပ်လက်မဲ့ဖြစ်နေသည်။ တနေ့သောအခါ အိမ်လာလည်စဉ် မိဟိုင်း၏ စန္ဒယားလက်သံကို ကြားဘူးသော

သူ့အဖေ၏ မိတ်ဆွေက ကြားလိုက်သည်။ သူ့ထံတွင် အလုပ်ဝင်လုပ်ရန် ဖိတ်ခေါ်ပါသည်။

ညွှတ်သည်မှ “ငါဟာ နိုင်ငံတော်ပြဇာတ်ရုံကြီးမှာ အလုပ်လုပ်တယ်။ အတီးအမှုတ်ကိရိယာတွေကို တာဝန်ယူရတယ်။ ပျက်ရင်လည်း ပြင်ပေးရတယ်” ငါ့မှာ လက်ထောက်တစ်ယောက် လိုနေတယ်။ အဲဒီလက်ထောက်ရဲ့ လက်ချောင်းလေးတွေဟာ တီးမှုတ်နိုင်ရမယ်။ နားလည်း အလွန်ပါးတဲ့သူ ဖြစ်ရမယ်”ဟု ပြောကြားပါသည်။ ထိုနောက် မိဟိုင်းသည် အလုပ်အတွက် ၁၆ မျက်နှာရှိသော ပုံစံများကို ဖြည့်စွက်သည်။ ပုံစံထဲတွင် ယခင်နေထိုင်ခဲ့သော ရပ်ကွက်၊ လမ်းမှ လူနှစ်ဦး၏ လိပ်စာ အပြည့်အစုံကို ဖော်ပြရသည်။ လွန်ခဲ့သော ၆ နှစ်အချိန်မှစပြီး ယနေ့ထိ အစီအစဉ်အတိုင်း ဖြည့်စွက်ရသည်။ မိဟိုင်းသည် (၁၅)နှစ်သာ ရှိသေးသည်။

ထိုညွှတ်သည် မိတ်ဆွေကြီးမှ “မင်းကို ရဲစုံထောက်တွေက လာစစ်ကြဦးမယ်၊ စစ်တဲ့အချိန်မှာ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ပြောဆိုတတ်ဖို့လည်း လိုသေးတယ်ကွဲ့”ဟု သတိပေးခဲ့သည်။ မိဟိုင်းသည် ပုံစံဖြည့်စွက်ပြီးသည်နှင့် အလုပ်သမားဌာနသို့ ထပ်မံသွားပြီး ဖြည့်စွက်ထားသော ပုံစံတွင် မှင်စွန်းထင်း နေပါသဖြင့် အသစ်ထပ်မံ ထုတ်ပေးရန် တောင်းဆိုခဲ့သည်။ ဤနည်းဖြင့် ပုံစံ (၂)စုံ ပြုလုပ်ခဲ့သည်။ တစ်စုံကို မူကောင်းမွန်စွာ သိမ်းထားလေသည်။ သူ့ဖြည့်စွက်သမျှကို မမှတ်မိသောကြောင့် လိုအပ်ပါက စစ်ဆေးနိုင်ရန်နှင့် ဖြည့်စွက်ရာ၌ လွယ်ကူစေရန် ရည်ရွယ်ခြင်းဖြစ်သည်။ အကယ်၍ အသစ် တစ်စောင် လုပ်ရမည်ဆိုပါက အမှားအယွင်းရှိနိုင်သည်။ ယခုမမှား နိုင်တော့ပါ။ ပုံစံထဲတွင် “သင်၏ ဖခင် အဖမ်းခံရဘူးပါလား”ဟူသော မေးခွန်း တစ်ခု ပါဝင်ပါသည်။ မိဟိုင်းကမူ “အဖမ်းမခံရဘူးပါ”ဟု ဖြေသည်။ မိဟိုင်း အနေနှင့် သူ့အဖြေမှန်ကန်သည်ဟု ယုံကြည်လေသည်။ ရဲများသည် ၎င်းတို့ ဖခင်အား လာရောက်ဖမ်းဆီးခြင်းမဟုတ်၊ ခရီးသွားနေစဉ် ပြန်ပေးခွဲ သွားခြင်းကြောင့်ဟူ၍ ဆင်ခြေပေးသည်။ ထို့ကြောင့် ၎င်း၏ယူဆချက် အမှားအမှန်ကို

ကျွန်မအားလာမေးပါသည်။

သို့သော် မိဟိုင်း ယင်းအလုပ်ကို ရရှိသွားပါသည်။ လစာအနေနှင့် တလ (၈)ပေါင်ရသည်။ ကျွန်မတို့ မိသားစုအတွက် များပြားလှသော ငွေကြေးပင် ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ပြင် မိဟိုင်းသည် ရာရှင်ကန်ပြားကိုပါ ရရှိသည်။ ဤကန်ပြားဖြင့် ပေါင်မုန့်ဝယ်ယူခွင့်ရသည်။ ထိုလူကြီးသည် မိဟိုင်းကို အရမ်းသဘော ကျလေသည်။ ကွဲပြားသော အသံများကို ချက်ခြင်းဖော် ထုတ်နိုင်သည့်ပြင် အသံကို ပြန်လည်ညှိယူနိုင်သည်။ ထိုမိတ်ဆွေကြီးမှ “ငါတော့ အနှစ် (၄၀)ကျော် လုပ်လာခဲ့ပြီးပြီ၊ တော်လောက်ပါပြီ။ မိဟိုင်းကိုပဲ အလုပ်လွှဲပေးတော့မယ်”ဟု ပြောသည်။

နောက်ပိုင်းတွင် မိဟိုင်းသည် တူရိယာ မှန်သမျှအားလုံးလိုလို ကျွမ်းကျင်လာလေသည်။ ပျက်လျှင်လည်း ကောင်းမွန်စွာ ပြင်ဆင်နိုင်သည်။ ဤအလုပ်၌ (၁၈)လကြာခဲ့သည်။ (၁၈)နှစ် ပြည့်သောအချိန်တွင် မိဟိုင်းသည် နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသား တစ်ဦး၏ သားဖြစ်ကြောင်း စုံစမ်းသိရှိသွားကြပါသည်။ သို့သော် မိဟိုင်းသည် တေးဂီတလောကမှ လူအတော်များများနှင့် သိကျွမ်း ရင်းနှီးနေခဲ့လေပြီ။ မိဟိုင်းအလုပ်ပြုတ်သွားသော်လည်း တေးဂီတသမားများအား ပြင်ပတွင် ကျူရှင်ဆက်ပေးနေပါသည်။ အပျက်များကိုလည်း တစ်ဖက်မှ ပြင်ဆင်ပေးသည်။ အခကြေးငွေများလည်း ရရှိနေပါသည်။ ထို့ကြောင့် အိမ်စရိတ်ကို ထောက်ပံ့ပေးနိုင်သည်။ စာအုပ်ကောင်းများကိုလည်း ဝယ်ယူဖတ်ရှု နိုင်ပါသည်။

ကျွန်မအနေနှင့် အလုပ်ကိုမရွေးပါ။ ရသည့်အလုပ်ကို လုပ်ပါသည်။ ဦးစွာ ပိုးချည်မျှင်ထုတ်သော ပိုးမွေးမြူရေး သမဝါယမတွင် အလုပ်ရသည်။ မာရီတာသည် မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ဖတ်ရင်း ကြော်ငြာတစ်ခုကို တွေ့လိုက်သည်။ ကြော်ငြာတွင် “မိမိအိမ်တွင် ပိုးမွေးမြူရေးကို တပိုင်တနိုင် မွေးမြူလိုက်ပါက” ဟူ၍ အချက်အလက်များကို ဖော်ပြထားသည်။ သင်၏ဝင်ငွေတိုးစေပါ။ ဆိုရှယ်လစ် လောကကြီးကိုလည်း တည်ထောင်ပါ စသည်ဖြင့် ဖော်ပြထား

လေသည်။ စိတ်ဝင်စားဘွယ် ကောင်းလှပါသည်။ မိဟိုင်းကမူ ပိုးမွေးမြူရေး ဟူသော ဝေါဟာရမှာ သူ့အတွက် ထူးဆန်းနေသဖြင့် ရယ်မောနေပါသည်။ “မာရီတာကတော့ စိတ်ကူးယဉ်ပြီး ပိုးဂါဝန်ကြီး ဝတ်တော့မယ် ထင်တယ်” ဟု မိဟိုင်းမှ နောက်ပြောနေပါသည်။ မာရီတာကမူ မရယ်မောနိုင်ပါ။ သူမက “ဒါနောက်ပြောင်စရာ မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ တကယ်လုပ်ရင် တကယ်ဖြစ်တယ်” ဟု ပြန်ပြောသည်။ ဆက်လက်၍ “ပိုးထည်ဆိုတာ အရမ်းတန်ဖိုးရှိတဲ့ အဝတ်အထည် မဟုတ်လား” ဟု အားတက်သရော ပြောလေသည်။ ထိုအချိန်ကျမှ မိဟိုင်းသည် မဂ္ဂဇင်းကို ဖတ်ရှုလေ့လာရင်း “ဒီမှာ ကြည့်ပါလား၊ ထုတ်လုပ်တဲ့ ပိုးချည်တွေကို အစိုးရ သမဝါယမမှာ သွင်းလို့ရတယ်လေ” ဟု ပြောသည်။

အစိုးရသည် အဘယ်ကြောင့် ပိုးမွေးခိုင်းပါသနည်း။ ၎င်းတို့ အတွက်ပင် မဟုတ်လော။ မွေးမြူရေးကြမည်ဆိုပါက မည်သည့်နေရာတွင် မွေးမြူရမည်နည်း။ ဤကျဉ်းမြောင်းသော အခန်းလေးထဲတွင် ပိုးမွေးပါက ပိုးများကြားတွင် စားသောက်ကြရမည်လော။ အမေတို့ဖာသာ အမေတို့၏ ကုတင်အောက်တွင် မွေးပြီးထားကြမည် မဟုတ်လော။ ပိုးလေးများသည် မည်သည့် အစာကိုစားကြပါလိမ့် စသည်ဖြင့် မေးခွန်းပေါင်းများစွာ စဉ်းစားသော မိဟိုင်းအား “ပိုးစားတာပိုးစာရွတ်ပေါ့၊ မသိဘူးလား၊ လူတိုင်းသိတယ်” ဟု ကျွန်မမှ ရှင်းပြလိုက်ပါသည်။ “ဟေ့ မိဟိုင်း မင်းရဲ့အဒေါ် အဲလစ်နှင့် နေတုန်းကလေ။ အဲဒီအနားမှာ ဆေးရုံရှိတယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီ ဆေးရုံ အရှေ့မှာ သင်္ချိုင်းကြီးတစ်ခုရှိတယ်လေ။ အဲဒီ သင်္ချိုင်းထဲမှာ ပိုးစာပင်တွေ အများကြီးပေါက်နေတာ တွေ့တယ်မဟုတ်လား။ ဒီပိုးစာရွက်တွေကို ခူးပြီးတော့ ပိုးမွေးကြတာပေါ့” ဟု ကျွန်မ အကြံပေးလိုက်ပါသည်။

ထိုအချိန်မှစပြီး ပိုးမွေးမြူရန် ပြင်ဆင်ကြပါသည်။ ထင်းရှူး သေတ္တာရှာပြီး ပိုးအကောင် (၁၀၀) ကို စတင်မွေးမြူကြပါတော့သည်။ ပိုးချည်မျှင် သမဝါယမမှ ပိုးမွေးမြူနိုင်ရန် ညွှန်ကြားချက်များကို စိတ်ပါဝင်စားစွာ ဖတ်ရှုနေပါသည်။ ပိုးကောင်လေးများ ကြီးထွားလာပြီး ခူကောင်ဖြစ်လာလိမ့်

မည်။ ထို့နောက် ခန္ဓာကိုယ်မှ အစေးများထွက်လာပြီး လှုပ်ရှားရင်းဖြင့် ချည်မျှင် ယက်လုပ်လိမ့်မည်ဟု အညွှန်းစာတွင် ဆိုထားကြောင်း မိဟိုင်းမှ ရှင်းပြပါသည်။ ကျွန်မမှ ဤအကောင်လေးများ ခူကောင်ဖြစ်သွားကြောင်းကို မကြားဘူးသည့် အကြောင်းပြောသောအခါ မိဟိုင်းမှ ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း သေချာစွာ လုပ်ဆောင်ရန်လိုကြောင်းနှင့် သေတ္တာအဖုံးကို ဖွင့်ပါက ပိုးကောင်လေးများ ထွက်သွားနိုင်ကြောင်းကို ရှင်းပြရင်း အညွှန်းစာအုပ်လေးကို ဆက်လက်ဖတ်ရှု နေသည်။ တအောင့်အကြာတွင် ပိုးကောင်လေးများ ထုတ်သော ပိုးချည်မျှင် သည် ကိုက်တစ်ရာမှ နှစ်ရာအထိပင် ရနိုင်ကြောင်းကြောင်း ဖော်ပြသည်။ မည်သို့ဖြစ်နိုင်မည်နည်း။ တွေးရခက်လှကြောင်း များကိုပါ တဆက်တည်း ပြောနေသည်။

ပိုးကောင်လေးများ ပေါက်ပွားလာသည်နှင့် ကျွန်မတို့သည် စိတ်ဝင်တစား ကြည့်ရှုကြသည်။ သေတ္တာတွင် ဖောက်ထားသော အပေါက် လေးမှ တဆင့် ချောင်းကြည့်ကြသည်။ မိဟိုင်းသည် သေတ္တာကို အပေါက်လေးများ ဖောက်ထားပေသည်။ ခူကောင်ဘဝရောက်လာသော ပိုးကောင်လေးများသည် အကျဉ်းတန်လှပါသည်။ သုံးလက်မခန့်ရှည်လျားပြီး ခန္ဓာကိုယ်၏ အရောင်များ ခဲရောင်ဖြစ်သည်။ အစာကို မပြတ်စားသုံးသော အကောင်များဖြစ်သည်။ ပိုးကောင်လေးများ၏ အသက်တာသည် တချိန်လုံး အစာစားနေသော အသက်တာဖြစ်ပါသည်။ သို့နှင့်ချည်မျှင်များ ထွက်လာသော အခါ အကောင်လေးများသည် လူးလိမ့်နေကြသည်။ ထို့ကြောင့် ပိုးချည်မျှင်ကို ဆွဲဆန့်လိုက်သောအခါ ရှည်လျားစွာထွက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ရစ်ဘီးဖြင့် ဗိုင်းငင်သကဲ့သို့ ငင်ရသည်။ မွေးကာစတွင် သင်္ချိုင်းစောင့်မှ မိဟိုင်းကို ခူးခွင့်မပြုဘဲ လိုက်ဖမ်းတော့သည်။ မိဟိုင်းမှလည်း အလွယ်တကူ အလျှော့ မပေးပါ။ မှောင်ရိပ်ခိုပြီး တိတ်တဆိတ် သွားခူးမှ အဆင်ပြေလိမ့်မည်ဟု ပြောပြနေပါသည်။

နောက်နေ့ညတွင် မိဟိုင်းသည် စက္ကူအိတ်များကိုယူကာ သင်္ချိုင်း

ဝင်းထရုံကိုကျော်ပြီး ဝင်သွားလေသည်။ စက္ကူအိတ်အပြည့် ခူးလာသည့်အတွက် တပတ်စာဖူလုံသွားပါသည်။ ဤကိစ္စအား ခက်ခက်ခဲခဲ လုပ်နေရသည်။ အမှန်မှာ လူသေများအနေနှင့် ပိုးစာရွက်ကို မည်သည့်နေရာအတွက် အသုံးပြုမည်နည်းဟု မိဟိုင်းမှ ညီးညူကာ ပြောနေသော အချိန်တွင် ကျွန်မသည် ဗျာဒိတ်ကျမ်း၌ ပါသော ကျမ်းချက်ကို သတိရမိပါသည်။ ကောင်းကင်မှ ယေရုရှလင်မြို့သစ် ကျလာသောအချိန်တွင် အသက်ပင်၏ အရွက်သည် အနာရောဂါများကို ပျောက်ကင်းစေလိမ့်မည်ဟု ဖော်ပြထားသည်။ မာရိတာမှ “ငါတော့ ပျော်တယ်ဟေ့၊ ဖျားနာနေတဲ့ ဝိညာဉ်တွေကို အဲဒီအရွက် ကျွေးလိုက်ရင် ရောဂါပျောက်သွားမှာဘဲဟု ပြောရင်း မှတ်ချက်ချပါသည်။ ပိုးဥများသည် အလွန်ပင် ထူးဆန်းပါသည်။ ဥများကို နှစ်ပေါင်းများစွာ သိုထား၍ရကြောင်း သိရသည်။ အပူအအေးမျှတရမည် ပူလွန်း၊ အေးလွန်းလျှင် မရပါ။ အပူချိန် ဖာရင်ဟိုက် (၇၈)ဒီဂရီနှင့် (၆၂) ဒီဂရီကြားတွင် ရှိရမည်။ အပူချိန် ဖာရင်ဟိုက် (၇၈) ဒီဂရီကျော်လာလျှင် ၎င်း (၆၂) ဒီဂရီအောက် ကျလာလျှင်၎င်း ပိုးဥပျက်ဆီးသွားပါသည်။ အလင်းရောင် လိုအပ်ပါသော်လည်း တော်တန်ရုံ အလင်းရောင်သာ လိုအပ်သည်။ ထို့ပြင် ဥများကို ကိုင်တွယ်ပြောင်းရွှေ့ခြင်းများ မလုပ်ရပါ။ လှုပ်ရှားနိုင်သော နေရာတွင်မထားဘဲ ငြိမ်သက်စွာ ထားရသည်။

မိဟိုင်းသည် အထက်ပါ ပိုမွေးမြူရေးတွင် သိရမည့် အချက်များကို ပြောပြရင်း ကျွန်မတို့အား တိတ်တဆိတ်နေရန် လှမ်းပြောပါသည်။ ထို့နောက် လမ်းညွှန်ပါအချက်အလက်များကို ဆက်လက်ဖတ်ရှုနေသည်။ ဥပွားများလာ သည့် အချိန်တွင် ဆူညံသော အသံဗလံများကိုလည်း မပြုလုပ်ရပါ။ ဤသို့ဖြင့် တလခန့်အကြာတွင် မိဟိုင်းသည် သင်္ချိုင်းရှိ ပိုးစာရွက်များကို ခူးရပြန်သည်။ ပိုးအကောင် (၁၀၀)ခန့် အောင်မြင်ပါသည်။ ထိုပိုးကောင်များကို သမဝါယမသို့ သွားသွင်ရာ ကျွန်မတို့စားရန် (၂)ရက်စာ အတွက် ဖူလုံသွားပါသည်။ ကျွန်မတို့အတွက် မနည်းပါ။ နောက်ထပ် ပိုးအကောင်ငယ် (၁၀၀)ကို မွေးရန်ဝယ်လိုက်သည်။ ၄/၅ လခန့် ကြာသောအခါ ပိုးခြံလေးသည်

ပုံမှန်တည်ငြိမ်လာသည့်အတွက် စိတ်အေးလက်အေး မွေးမြူလာနိုင်လေပြီ။ တစ်နေ့တွင် ပိုးကောင်လေးများသည် ဖြူဖတ်ဖြူရော် ဖြစ်နေကြောင်းကို သတိထားမိသည်။ ပျက်စီးတော့မည် အနေအထားမျိုး ဖြစ်သည်။ မိဟိုင်းသည် လမ်းညွှန်စာအုပ်ကို ဖတ်ကာ ပိုးကောင်လေးများ အသက်ကို ကယ်ရန်ကြိုးစား နေပါတော့သည်။ မလုံလောက်သည့်အတွက် စာကြည့်တိုက်သို့ သွားကာ လိုအပ်သည့် စာအုပ်စာပေများကို ထပ်မံရှာဖွေရာ ပိုးမွေးမြူရေး စာအုပ် အမြောက်အများရလာသည်။

မိဟိုင်းမှ အဖြေရှာ၍ရကြောင်း ပြောပါသည်။ ဤရောဂါသည် အခန့်မသင့်လျှင် ဖြစ်လေ့ရှိပြီး အထူးသဖြင့် ရေငတ်သည့်အခါ ပို၍ ဖြစ်တတ်သည်။ ပိုးကောင်လေးများ ခေါင်းပွလာခြင်းသည် ဝဖိုးလာခြင်း ဟုတ်မဟုတ် မိဟိုင်အားမေးရာ မှန်ကန်ကြောင်း ဤပိုးကောင်လေးများသည် ယခု ရေဖျဉ်းရောဂါစွဲနေကြောင်း လမ်းညွှန်စာအရ သိရသည်။ ကျွန်မ၏ စိတ်ထဲတွင် ခရစ်တော်မှ ရေဖျဉ်းစွဲနေသော အမျိုးသမီးတစ်ဦးကို ကုသခဲ့ပုံအား သတိရလိုက်ပါသည်။ ဤပိုးကောင်လေးများကို ခရစ်တော်မှမည်သို့ ကုသပေး ပါမည်နည်း။ သို့သော် နောက်ဆုံးတွင် ပိုးကောင်လေးများ အားလုံးအား စွန့်ပစ်လိုက်ရပါတော့သည်။

နောက်ထပ် မည်သည့်အလုပ်ကို လုပ်ရပါမည်နည်းဟု တွေးတော နေမိသည်။ အချုပ်အလုပ်ဖြစ်သော ဂျာကင်အင်္ကျီကို ဇာနည်ထိုးရန် စဉ်းစားမိပြီး စတင်ပြင်ဆင်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်မရသော ငွေကြေးလေးနှင့် မိဟိုင်း ပစ္စည်း ပြင်သောလုပ်ငန်းလေးမှ ရရှိသည့် ငွေကြေးလေးများကိုသာ ချွေတာ သုံးဆောင်နေကြပါသည်။ ယခုနှစ်တွင် နိုင်ငံတကာ လူငယ်ပွဲတော်ကို မကြာမီ ကျင်းပတော့မည်ဖြစ်၍ ကွန်မြူနစ်နိုင်ငံများနှင့် အခြားရင်းနှီးသည့် နိုင်ငံများမှ လူငယ်များ ဘူရာရတ်မြို့တော်သို့ ရောက်လာကြတော့မည်။ ပွဲတော်လမတိုင်မီ (၃)လခန့်ကမူ ဆိုင်များတွင် မည်သည့်ပစ္စည်းမျှ မရှိပါ။ ပေါင်မုန့်ရဘို့ လူအုပ်ကြီးမှာ မျက်စိတဆုံး တန်းစီခဲ့ကြရသည်။ တခါတရံမှသာ ထောပတ်ကို

ရရှိသည်။ ဂုံမှုန့်အနည်းငယ် ဝယ်ယူရရှိသည့် အချိန်၌ ညှိး ရပါသည်။

မကြာမီပွဲတော်ကြီး စတော့မည်။ ဆိုင်များတွင် ပစ္စည်းများသည် အံ့ဩရလောက်အောင်ပင် ပြည့်လျှံလာပါသည်။ ဥလပတ်အတွင်း ဤမျှ များပြားသော ပစ္စည်းများကို မတွေ့ခဲ့ဘူးပါ။ စစ်ကြီး မဖြစ်မီကပုံစံအတိုင်း ဖြစ်နေပါသည်။ မိဟိုင်းသည် ဆိုင်များကို မြင်တွေ့သည်နှင့် အားပါးတရ ပြန်လည်ပြောပြသည်။ စွန်ပလွန်သီးများကို သေတ္တာလိုက် တွေ့ခဲ့ပုံနှင့် ချောကလက်များကိုလည်း ရွှေစက္ကူများနှင့် ထုတ်ထားသည့် အကြောင်းများ ဖြစ်လေသည်။ သို့သော် လူငယ်ပွဲတော်ကြီး ပြီးဆုံးသွားသည်နှင့် ဆိုင်ပေါ် တင်ထားသော ပစ္စည်းများ ရှားပါးလာသည်။ အာဏာရှိသူများက ခွဲတမ်းဖြင့် အပိုင်ယူသွားကြသည်။ ဤသို့ ပစ္စည်းများ ပြသခြင်းသည် နိုင်ငံတကာမှ ရိုးမေးနီးယားသို့ မျက်လှည့်ပြလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

မိဟိုင်းက နောက်တဖန် ပြောပြသည်မှာ နိုင်ငံတကာမှ ကွန်မြူနစ် လူငယ်များသည် အားလုံးကို စုံစမ်းထောက်လှမ်းရန် လူငယ်စုံထောက်များကို လွှတ်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ယခုအားလုံးကို သိသွားကြသည်။ ၎င်းတို့ နိုင်ငံတွင် လည်း ဤအတိုင်းပင်လုပ်ဆောင်ကြကြောင်း ပြောပြနေပါသည်။ ပြင်သစ်နှင့် အီတလီမှလူငယ်များကို မချေမငံ ဆက်ဆံမိသော ရိုးမေးနီးယား အိမ်ရှင်များကို ရဲစုံထောက်များမှ အမြောက်အများ ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ထား လေသည်။ မိဟိုင်း၏ လူငယ်မိတ်ဆွေများလည်း ပါသွားကြသည်။ ဤအရာများသည် အရပ်ဆိုး၊ အကျည်းတန်လှပြီး ဝမ်းနည်းဘွယ်ကောင်းလှပါ သည်။ ဤအကြောင်းများကို ကြားရလေလေ ဆိုးညစ်ယုတ်မာသော လူမှုရေးစနစ်ကို ရွံရှာမိသည်။ ရိုးရိုးသားသားလုပ်ကိုင်စားသောက်ကာ လွတ်လပ်စွာ ဆက်ဆံ တွေးခေါ် တတ်ရမည်။ သို့သော် ဤအရာများကို ဖျက်ဆီးခြင်းနှင့် တူနေပါသည်။ ဤကိစ္စမျိုးသည် ကမ္ဘာ၏ သုံးပုံတပုံတွင် ကျင့်သုံးနေကြလေပြီ။ လယ်သမား၊ ယာသမားနှင့်မြစ်ချောင်း၌ လုပ်ကိုင် စားသောက် သူများသည် ၎င်းတို့၏ လယ်ယာမြေများကို မရရသောနည်းဖြင့် ပြန်လည်ရယူကြရသည်။ ကြီးကျယ်

သော ပဋိပက္ခ အမျိုးမျိုးကို နေ့စဉ်ကြားနေရသည်။ အလုပ်သမား များလည်း ဆူပူသောင်းကြမ်းလာကြ သည်။ ၎င်းတို့၏ ခံစားခွင့်များ မရသောကြောင့် အစိုးရကို မကျေနပ်ကြပါ။ နေရာတကာ၌ လာဘ်ပေး လာဘ်ယူကို တွေ့နေရသည်။ တံစိုးလက်ဆောင် မပါလျှင် မည်သည့်အရာမျှ ဖြစ်မလာပါ။ ဝန်ထမ်းထိပ်ပိုင်းနှင့် အောက်ပိုင်းကို ဆက်ဆံရသည်မှာ အတူတူပင်ဖြစ်သည်။ နိုင်ငံတော်မှ ဖွင့်လှစ်ပေးသော ကုန်တိုက်ကြီးများ၏ မန်နေဂျာများသည် မှောင်ခိုလောက သူဌေးကြီးများ ဖြစ်လာသည်။ မှောင်ခိုလောကနှင့် ဆက်စပ်မှုရှိကြသည်။ ကုန်ပစ္စည်းများကို နည်းမျိုးစုံဖြင့် မှောင်ခိုကြသည်။ လိမ်လည်မှုနှင့် အပြစ်ရှာသည့် ကိစ္စများသည် နေရာတကာတွင် တွေ့ရသည်။ ဤအခက်အခဲများကို အကျဉ်းသား နေရာတကာတွင် တွေ့ရသည်။ ဤအခက်အခဲများကို အကျဉ်းသား မိသားစုများမှ ပိုမိုခံစားကြရသည်။ မချစ်သော်လည်း အောင့်ကာနမ်းကြရသည်။ မလိုက်ချင်လျှင်လည်း လိုက်နာနေရသည်။ အကြိုက်လိုက်မှသာ အစိုးရမှ နှစ်သက်သည်။

လူအများ ပြောဆိုနေတတ်ကြသည့် အဖြစ်အပျက်များကို မိဟိုင်းမှ တဆင့်ကြားရလေ့ရှိသည်။ လူအများသည် ကွန်မြူနစ်စနစ်ကို မည်မျှ မုန်းတီးကြောင်းသိသာလှသည်။ မိတ်ဆွေနှစ်ဦးသည် ဘတ်စကားပေါ်တွင် ဆုံကြရာ တဦးက ခပ်တိုးတိုးဖြင့် “မင်းတို့ရဲ့ ဝန်ကြီးချုပ် ဂျော်ဟူးဒတ်ကို ဘယ်လိုမြင်သလဲ” ဟု မေးလိုက်ရာ သူ၏မိတ်ဆွေမှ ပါးစပ်ကိုလက်ဖြင့် အချက်ပြပြီး “ရှု၊ မင်းရှုသနေသလား၊ လူတွေနားထောင်နေတယ်” ဟု သတိပေးလိုက်သည်။ ဘတ်စကားပေါ်မှ ဆင်းလာကြပြီး ပန်းခြံတခုထဲတွင် လျှောက်သွားရင်း “ဟုတ်လား၊ နားထောင်နေတယ် ဟုတ်လား” ဟု ပြန်မေးရင်း ‘ကဲ အခု မင်းသဘောထားကကော ဘယ်လိုလဲ’ ဟူ၍ ဆက်မေးလာသည်။ ထိုအချိန်တွင် အနားတွင်လူများ မရှိပါ။ ခပ်လှမ်းလှမ်း ကိုက် ၅၀၀ခန့်တွင် လူများထိုင်နေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ အမေးခံသော မိတ်ဆွေမှ တဖန် “ရှုသူတို့ကြားသွားရင် ဒုက္ခရောက်ကုန်မှာပေါ့” ဟု ထပ်ပြောလိုက်ပြန်သည်။

ဆက်လက်လျှောက်လာခဲ့ကြရင်း လူရိပ် လူခြေတိတ်ဆိတ်သည့် နေရာသို့ ရောက်လာကြရာ တဦးတယောက်ကိုမျှ မတွေ့ရတော့ပါ။ “ကဲ မိတ်ဆွေ မင်းရဲ ခံယူချက်ကို ပြောလို့ရပြီနော်” ဟု သတိပေးလိုက်သည်။ မိတ်ဆွေမှ ဘေးကင်းရန်ကင်း နေထိုင်ရန် ပြန်ပြောရင်း “ဟုတ်တယ် ဝန်ကြီးချုပ်ဟာ အင်မတန်ကောင်းမြတ်တဲ့ လူပါဘဲ၊ မှတ်ထား” ဟု နောက်ဆုံး ပြောလိုက်လေ သတည်း။

ကျွန်မတို့၏ အခက်အခဲနှင့် ခံစားချက်များသည် ပြော၍ကုန်နိုင် မည်မဟုတ်ပါ။ ဤပြဿနာများသည် အထူးအဆန်းမဟုတ်တော့ပါ။ အသက်တာ၌ ဆုတောင်းခြင်းဖြင့်သာ အသက်ရှင်ကြရပေမည်။ ဆင်းရဲဒုက္ခ ရောက်နေသူများအား ကယ်မရမည်။ အထူးသဖြင့် ကျွန်မတို့သည် ထောင်ထဲတွင် အကျဉ်းချခံရသော မိသားစုများအား ပိုမိုကူညီပါသည်။ ရစ်ချတ် ထောင်ထဲတွင် ကျခံနေရသည့် ကာလတလျှောက် ကျွန်မနှင့်ဂျင်းနက်တို့၏ အဓိကလုပ်ငန်းမှာ ကူညီစောင့်ရှောက်ပေးခြင်း ဖြစ်သည်။ ယခု သင်းအုပ် ဆရာမှန်သမျှ အဖမ်းခံရပြီး ထောင်ထဲ၌ အကျဉ်းခံနေကြရလေပြီ။ ထို့ကြောင့် အသင်းတော်၏ လုပ်ငန်းများကို ကျန်ရစ်သူဇနီးများမှ ဆက်လက် လုပ်ဆောင် နေကြရသည်။ မြေအောက်အသင်းတော်တွင် သက်သာသော လုပ်ငန်းမရှိပါ။ ကျွန်မတို့ ကိုယ်တိုင်သည် ကျမ်းစာကျောင်းဆင်း မဟုတ်သောကြောင့် မတောက်တခေါက် ဖြင့် အမှုတောင်ဆောင်နေကြပါသည်။

ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်ဖြင့် လေ့လာပြီး တရားဟောကြသည်။ အမြို့မြို့ အရွာရွာမှ အမျိုးသမီးများ ဒုက္ခရောက်ကြသည့်အတွက် ဘူချာရတ်မြို့တော်သို့ ရောက်လာကာ အကူအညီများ တောင်းကြသည်။ ၎င်းတို့၏ မြေအောက် အသင်းတော်များအတွက် မည်သို့ ဆက်လက်လုပ်ဆောင်ကြရမည်ကို ကျွန်မမှ ဒိုင်ခံ ဖြေရှင်းပေးရသည်။ ဆွေးနွေးကာ အကြံဉာဏ်များကို ပေးပါသည်။ လွန်စွာအချိန်ကုန်သော အလုပ်ဖြစ်သည်။ အနောက်နိုင်ငံ အသင်းတော်၌ အမျိုးသမီးများ လက်တင်မင်္ဂလာပေးသင့်၊ မသင့် ဆွေးနွေးကြဆဲ ဖြစ်သော်

လည်း အရှေ့တိုင်းတွင်မူ ဤပြဿနာမရှိပါ။ အလိုအလျောက် အမျိုးသမီးမှ အသင်းတော်ကို တာဝန်ယူနေကြရသည်။ ကျွန်မတို့ ကွန်မြူနစ် နိုင်ငံတွင် သင်းအုပ်ဆရာများ အဖမ်းခံရခြင်းကြောင့် ဆရာကတော်များသည် သင်းအုပ် ဖြစ်လာခဲ့ကြသည်။ ခရစ်တော်ကိုယ်တိုင် ဘိသိက်ပေးသည်ဟု ယုံကြည် ကြသည်။ ကျွန်မကိုယ်တိုင်ပင် လက်တင် အသင်းအုပ်ဆရာမ ဖြစ်နေလေပြီ။

မြေအောက်အသင်းတော်၏ လုပ်ငန်းသည် ထူးခြားလှသည်။ အရာရာကို လျှို့ဝှက်ပြီး လုပ်ဆောင်ကြရသည်။ ဆွေးနွေးခြင်း အစည်းဝေးကျင်းပ ခြင်းနှင့် ဝတ်ပြုကိုးကွယ်ခြင်းများကို လျှို့ဝှက်စွာ လုပ်ဆောင်ကြရသည်။ အိမ်များ၏ မြေအောက်ခန်းနှင့် ထပ်ခိုးများ၌ ဘုရားရှိခိုးကြရသည်။ မှောင်မိုက်သောညများတွင် ပြုတင်းပေါက်၌ ထိုင်နေသော မိဟိုင်းကို တွေ့ရတတ်သည်။ လူအများမှ ၎င်းအား သိရှိကြသည်။ တဦးခြင်း တိတ်တဆိတ်ရောက်လာကြသည်။ တံခါးခေါက်လျှင်လည်း သင်္ကေတဖြင့် ခေါက်ရသည်။ ကိုက်ညီမှသာဖွင့်ပေးသည်။ အခန်းထဲတွင် လူများကြပ်သိပ်နေပြီး အောက်စီဂျင်ပင် အသက်ရှူရန် မလုံလောက်ပါ။ အသက်ရှူကြပ်သည်။ အမှောင်ထဲတွင်ပင် ဘုရားရှိခိုးပြီး အစည်းအဝေး လုပ်ကြရသည်။ ကွန်မြူနစ် ပါတီတွင် အဖွဲ့ငယ်လေးများ ဖွဲ့ထားကြောင်း သင်းအုပ်ဆရာဂရီကူက လာရောက်ပြောပြသည်။ မြေအောက် အသင်းတော်၌လည်း ဤပုံစံဖြင့် အဖွဲ့ငယ်လေးများ ဖွဲ့စည်းလှုပ်ရှားရန် အကြံပေးသည်။ ဤအသင်းအုပ် အစိုးရအသိအမှတ်ပြုသော ဆရာဖြစ်သည်။ ခွင့်ပြုထားသော ခရစ်ယာန် သင်းအုပ်ဆရာထဲမှ တပါးဖြစ်ပါသည်။ ၎င်းတို့ကို လိုင်စင်ထုတ်ပေးထားပြီး တရားဝင်အမှုဆောင်၍ ရသည်။ ဤဆရာသည် အရက်ကို ကြိုက်နှစ်သက်ခြင်း ကြောင့် ကွန်မြူနစ် အစိုးရမှလည်း သူတို့၏ လူယုံအဖြစ် သတ်မှတ်ထားသည်။ အခြားဘုန်းတော်ကြီးများလည်း ရှိပါသည်။ အရက်သောက်သော ဘုန်းတော်ကြီး ဖြစ်ပါက ကွန်မြူနစ်တို့မှ စိတ်ချသည်။ ကြိုးကိုင်၍ရသည်။ ဆရာဂရီကူသည် ဤအခွင့်ကောင်းကို ရယူကာ မြေအောက်အသင်းတော်များအတွက်

ကာကွယ်မစပေးနေလေသည်။

အားကိုးရသော ဆရာကြီးဖြစ်ပြီး လိုအပ်သည်များကို စွမ်းဆောင်ပေးသည်။ အစိုးရကိုအယုံသွင်းကာ အသင်းတော်တိုးတက်ရေးကို လုပ်ဆောင်သည်။ ခရစ်ယာန်များ၏ ယုံကြည်ချက်ခိုင်မာလာရန် သွန်သင်ပေးသည်။ ထို့ကြောင့် အသင်းတော်များ တိုးတက်ကောင်းမွန်လာရန် အခြား ဘုန်းတော်ကြီးများလည်း အသင်းတော်နှင့် ဂိုဏ်းအတွက် အလုပ်လုပ်လာ ကြသည်။ အစိုးရခွင့်ပြုချက် ဟူ၍ အကြောင်းပြကြသည်။ မြေပေါ်အသင်းတော်နှင့် မြေအောက် အသင်းတော်ကို ခွဲ၍မရပါ။ မြေပေါ် အသင်းတော်သည် ရပ်ပြုဖြစ်ပြီး အမှန်တကယ်လှုပ်ရှားသည်မှာ မြေအောက် အသင်းတော်ဖြစ်လေသည်။ အခက်အခဲများ ကြုံလာသည်နှင့် ဂိုဏ်းဂဏအစွဲ အလန်းများ မရှိတော့ပါ။ ခရစ်ယာန်များဟူ၍ စည်းလုံးညီညွတ်လာကြသည်။ အတုယူဘွယ်ရာ ကောင်းလှပေသည်။ ကာသိုလိပ်၊ အောသိုဒေါ့နှင့် လုသရင်ဟူ၍ ယခင်က တသီးတခြား ရပ်တည်ခြင်း မရှိကြတော့ပါ။ ခရစ်တော်ကို ယုံကြည်သည့် အခြင်းအရာ၌ အခြေခံလာခဲ့ကြသည်။

ယခင်အသင်းတော်များကဲ့သို့ ဂိုဏ်းဂဏမရှိတော့ပါ။ အသင်းတော် တိုင်းခရစ်တော်၏ နောက်လိုက်ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ဝေဖန်ပြောဆိုမှုများ မရှိတော့ပါ။ သင်းအုပ်ဆရာ ဂရိကနှင့် ကျွန်မတို့ အုပ်စုသည် အစီအစဉ်များ ဆွေးနွေးညှိနှိုင်း ခဲ့ကြသည်။ နည်းလမ်းကောင်းများ ဖော်ထုတ်ကြသည်။ ဂျင်နီကာသည် အမျိုးသမီးခေါင်းဆောင် ဖြစ်ရုံမျှမက အသင်းတော်၏ ခေါင်းဆောင်ကြီးပင် ဖြစ်လေပြီ။ လီနင်စာအုပ်ကို ဖတ်ပြီးကျွန်မတို့ တိုက်ပွဲဝင်ကြသည်။ စာအုပ်၏ အမည်မှာ “ဒို.ဘာလုပ် ကြမှာလဲ” ဟူသော စာအုပ်ဖြစ်သည်။ စာအုပ်ထဲတွင် လီနင်က ကမ္ဘာကြီးကို စိုးမိုးနိုင်ရန် စီမံချက်များ ရေးဆွဲထားသည်။ ၁၉၀၃ ခုနှစ်တွင် ရေးသားခဲ့သော စာအုပ်ဖြစ်သည်။ နေရှင်၊ မြေရှင်၊ အမြတ်ကြီးစား များ၏ အနုဌာရုံများကို တခုခြင်း ဖော်ပြထားသည်။ ပထမခြေလှမ်းအဖြစ် တန်ပြန်အဖွဲ့အစည်းများကို ဖွဲ့ပြီးမလိုလာသော အဆောက်အအုံကြီးထဲသို့

တန်ပြန်အဖွဲ့များကို ထိုးဖောက် ဝင်ရောက်စေကာ ဖျက်ဆီးရေး နည်းဗျူဟာ ဖြစ်သည်။ အလွန်ထိရောက်သော ဖြိုခွဲရေးစနစ် ဖြစ်သည်။ ကွန်မြူနစ်များသည် ရိုမေးနီးယားကို ဝင်ရောက်သိမ်းပိုက်ပြီးသည့် နောက်ယခင်ဖွဲ့အစည်းနှင့် အဆောက်အဦများမှန်သမျှကို ဖျက်ဆီးလေတော့သည်။ ဤပုံစံအတိုင်းပင် ကွန်မြူနစ်သည် အသင်းတော်၊ ကျမ်းစာသင်ကျောင်းနှင့် သာသနာအဖွဲ့ အစည်းများအတွင်းသို့ လူလျှိုများကို စေလွှတ်ပြီး အတွင်းမှလိုက်စားသည့် ဖျက်ဆီးရေးစနစ်ကို အသုံးပြုလေသည်။

ယခု လီနင်၏စနစ်ကို အသုံးပြုပြီး တန်ပြန်လှုပ်ရှားကြရပေမည်။ ကွန်မြူနစ်များသည် တိုင်းပြည်တွင် အာဏာရှင်များ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် မြေအောက်အသင်းတော်အနေဖြင့် ပြဿနာပေါင်းစုံကို မုချရင်ဆိုင်နေရပေမည်။ ဤပြဿနာများကြောင့် ကွန်မြူနစ်အာဏာပိုင် အဖွဲ့အစည်းကို ထိုဖောက်ရန် လိုသည်။ ဤသို့လုပ်မှသာ မြေအောက်အသင်းတော် ဖျက်ဆီးရေး စီမံကိန်းကို ပျက်ပြားစေနိုင်လိမ့်မည်။ အစဦးတွင် ကျွန်မတို့သည် လုံးဝ စဉ်းစာ၍မရခဲ့ကြပါ။ လုပ်သင့် မလုပ်သင့်ကိုလည်း ဆုံးဖြတ်၍မရပါ။ ခရစ်ယာန်ယုံကြည်ချက်နှင့် ဖီလာဆန်ကျင်သည်ဟု ထင်ခဲ့ကြသည်။ သင်းအုပ်ဆရာ ဂရီကူမှ အဖြေရှိကြောင်း ပြောပြပါသည်။ “ခရစ်တော်ဟာ ဗိမာန်တော်ကို သူခိုး၊ ဓါးပြတော့နေတဲ့ အိမ်လို့ စွပ်စွဲတယ်။ ဒါပေမယ့် ခရစ်တော် ရှင်ပြန်ထမြောက်ပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်းတမန်တော်များဟာ ဗိမာန်တော်ထဲဝင်ပြီး ပဌနာပြုကြတယ်။ အခြေအနေဆိုတာ ဒီလိုတဲ့ ပြောင်းသွားတယ်မဟုတ်လား။ “သူခိုးကိုဖမ်းချင်ရင် သူခိုးထက်ကျွမ်းကျင်ရမယ်” ဆိုတဲ့ စကားပုံဆိုရိုးစကား ရှိတယ်မဟုတ်လားဟု ရှင်းပြခဲ့သည်။

ကျွန်မသည် တဖွတ်ထိုး မလုပ်လိုပါသဖြင့် ကောင်းမွန်စွာ စဉ်းစားနေ ပါသည်။ ကျွန်မတို့၏ အသင်းသူ၊ အသင်းသားများသည် ဤကဲ့သို့ တန်ပြန် ဝင်ရောက်ကြပါက သွေးဆောင်ဖျားယောင်းခြင်း ခံရကာ အကျင့်စာရိတ္တများ ပျက်ပြားသွားမည်ကို စိုးရိမ်ရပါသည်။ ကွန်မြူနစ်များအတွင်း ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်

ပါက ၎င်းတို့ အကျင့်အတိုင်းကျင့်ကြရတော့မည်။ ဝင်ရောက်သော အသင်းသူ အသင်းသားများမှ ခံနိုင်ရည်ရှိပါမည်လား။ ထိုသူများကို တလအတွင်း အပြတ်ရှင်းပစ်ကြမည်လောဟူသော စိုးရိမ်စိတ်သည် ကိန်းအောင်းလျက်ရှိသည်။ သို့သော် သင်းအုပ်ဆရာ ဂရိကူကမူ အားလုံးပျက်စီးသွားမည် မဟုတ်ကြောင်း အချို့သည် လိမ္မာပါးနပ်စွာဖြင့် လုပ်ဆောင်ကြမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ယနေ့ လူငယ်များသည် ရေလိုက်ငါးလိုက် နေထိုင်တတ်ကြကြောင်း၊ ကွန်မြူနစ် လူငယ်များနှင့် ရောနှောရန် မခဲယဉ်းကြောင်း၊ တဆင့်တတ်ကာ တပ်နီးထဲသို့ ဝင်ရောက်ရမည်ဖြစ်ပြီး ရဲစုံထောက်အဖွဲ့နှင့် ပါတီဌာနချုပ်များတွင် နေရာယူကြ ရမည် ဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြပါသည်။

ရုရှားများထံမှ သင်ခန်းစာကို ယူပြီးပြောင်းလဲလာသူများ၏ အကူအညီကိုလည်း ရယူကြရမည့်အကြောင်းကို ကျွန်မတောင်းခံလိုက်ပါသည်။ ကျွန်မတို့ အသင်းတော်သို့ ရောက်လာသူများသည် စိတ်ဓာတ်တက်သန်ကြ သည်။ အင်တိုက်အားတိုက် လုပ်ဆောင်မည့်သူများ ဖြစ်ကြသည်။ ကျွန်မမှ လေ့လာသောအခါ လူတန်းစာနှစ်မျိုးကို တွေ့ရသည်။ တစ်ချို့သည် ဤကိစ္စမျိုးတွင် ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် လုပ်ဆောင်နိုင်ခြင်း မရှိကြပါ။ တာဝန်ပေးအပ်ခံရသူသည် ကျွမ်းကျင်ရန် လိုအပ်သည်။ မကျွမ်းကျင်ပါက အဦးဆုံး ဒုက္ခရောက်ရမည်။ တချို့သည် လူနည်းစုဖြစ်ပြီး ရှင်ပေါလုကဲ့သို့ စွန့်စားမှုမျိုးကို နှစ်သက်ကြသည်။ သူတပါးပြောင်းလဲလာရန် လုပ်ဆောင် နိုင်သော သတ္တိရှိသည်။ ဂျူးများနှင့်နေလျှင် ဂျူးများကဲ့သို့ ကျင့်သည်။ ဟေလသများနှင့်နေလျှင် ဟေလသအကျင့်များကိုကျင့်သည်။ ဒေါင်ကျကျ ပြားကျကျ နှစ်မျိုးစလုံးတွင် အသုံးခံတတ်ကြသည်။ ဤကိစ္စမျိုးကို လူတိုင်း မလုပ်ဆောင်နိုင်ပါ။ ဤလူမျိုးများကို ရွေးထုတ်ရမည်။ မြေအောက် အသင်းတော်ကို မစွန့်လွှတ်ဘဲ ကာကွယ်ခြင်း၊ မိမိကိုယ်ကို ဆက်ကပ်ပြီး အသင်းသူ အသင်းသားများ ထောင်ထဲမရောက်ရန် ကာကွယ်ပေးခြင်းများ လုပ်ဆောင်ကြရမည်။ ကျွန်မတို့၏ အသင်းတော်တွင် ဤလုပ်ငန်းကို လူ

၁၀၀ တွင် တယောက်ကသာ နားလည်သည်။

သင်းအုပ်ဆရာ ဂရိကုကမူ စဉ်းစားရင်း ဤသူငယ်များ၏ စွန့်စားမှုကို မိဘများမှ မည်သို့သဘောထားကြမည်နည်း။ ကန့်ကွက်ကြမည်လောဟု ပူပန်နေပါသည်။ ကျွန်မကျောင်းနေစဉ်က ကြားဘူးသော ဇာတ်လမ်းကို သတိရကာ သင်းအုပ်ဆရာအား ပြောပြလိုက်ပါသည်။ တီဖင်ဘုရင်ကြီးသည် ရှေ့တန်းတိုက်ပွဲတွင် ဒဏ်ရာအပြင်းအထန်ရပြီး ပြန်လာခဲ့သည်။ သူ၏ ရဲတိုက်ကြီးရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ သူ၏ မိခင်မှ ဒဏ်ရာရသူမည်သူ ဖြစ်ကြောင်း မေးလိုက်သည်။ စတီဖင်မှ အမေ၏သား စတီဖင်ဖြစ်ကြောင်း ပြန်ပြောလေသည်။ မိခင်ကြီးမှ သူမအား မဖြစ်နိုင်ကြောင်း သူမ၏ သားသည် ရှေ့တန်း၌သာ နေသူဖြစ်ပြီး ပြန်လာသူမဖြစ်နိုင်ကြောင်း ငြင်းဆိုလေသည်။ သူမ၏ သားသည် ရှေ့တန်းတွင် အသက်စွန့်ပြီး တိုက်ပွဲဝင်နေဆဲ ဖြစ်ကြောင်း တိုက်ပွဲဝင်နေသောသူမှသာလျှင် သူမ၏ သားဖြစ်ကြောင်း ဆက်၍ပြောဆို ပါသည်။ ရိုမေးနီးယား မိခင်များသည် ဤစိတ်မျိုးရှိကြသည်။ ထို့ကြောင့် ဤသို့စွန့်စားသောသူငယ်များတွင် မိမိကိုယ်ကို ဆက်ကပ်သော မိခင်ကြီးများ ရှိရန်လိုပါသည်။ မြေအောက်အသင်းတော်သို့ ရောက်လာကြသော မိခင်များသည် ၎င်းတို့ ယောက်ျားနှင့်သားများ ထောင်ထဲတွင်ရှနေခြင်းကြောင့် ရဲစွမ်းသတ္တိအပြည့်ဖြင့် ဘုရားဝတ်ပြုရှိခိုးကြသည်။ ယခု ကွန်မြူနစ်များမှ ရစ်ချတ်ထောင်ထဲတွင် သေဆုံးသွားကြောင်း လာပြောပါက ကျွန်မ ဝမ်းနည်း ရမည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ဂုဏ်ယူမည်ဖြစ်ပါသည်။ ဤစိတ်ဓာတ်မျိုးကို ကျွန်မတို့ မွေးကြရမည်။ တိုင်းပြည်အတွက် အသက်စွန့် သောသားအပေါ် မိဘများအနေဖြင့် ဂုဏ်ယူရပေမည်။ ဤ စိတ်ဓာတ်မျိုးကို ကျွန်မတို့ မွေးကြရမည်။ တိုင်းပြည်အတွက် အသက်စွန့်သော သားအပေါ် မိဘများအနေဖြင့် ဂုဏ်ယူထိုက်သည် မဟုတ်လော။ ထိုနည်းတူ ခရစ်တော် အတွက် မာတုရခံရသော သားအပေါ် မည်မျှဂုဏ်ယူထိုက်ပါသနည်းဟု ကျွန်မ၏ ခံယူချက်ကို ပြောပြလိုက်ပါသည်။

သင်းအုပ်ဆရာ ဂရိကူသည် ပြုံးလိုက်ပါသည်။ သူ၏အပြုံးတွင် ခံစားရသော ခံစားချက်များကို မျက်နှာပေါ်တွင် တွေ့နေရသည်။ အသေခံခြင်း သည် မာတုရတွင် အမြန်ဆုံးနည်းဖြစ်သကဲ့သို့ အခြားသောနည်းဖြင့် မာတုရလုပ်ငန်း လုပ်ဆောင်ရန် ကျန်ရှိပါသေးသည်ဟု ရှင်းပြရာ ဂျင်နီတာမှ မှန်ပါလိမ့်မည်။ အခြားနည်းလမ်းများလည်း ရှိပေလိမ့်မည်။ မြင့်မြတ်သော အလုပ်နှင့်ဆက်ကပ်မှု အများအပြားရှိပေမည်။ ကယ်တင်ခြင်းအတွက် လုပ်ငန်း သည် များပြားလှပေသည်ဟု သူမ၏ ထင်မြင်ချက်ကို ရှင်းပြပါသည်။

ဆရာကြီးသည် ပြန်ရန်ပြင်ဆင်ရန် မတ်တပ်ရပ်ခါ ဝတ်စုံပေါ်မှ ပေနေသော နေရာကို တချက်နှစ်ချက် ခါနေလိုက်သည်။ ဆရာကြီးမှ “ဆက်ကပ်မှုကတော့ အရေးကြီးတာပေါ့လေ။ ဘာမှ တာဝန်မပေးရင်လဲ ဘာမှ လုပ်စရာ မရှိဘူးပေါ့။ အဲဒီလူမျိုးလည်း ရှိသေးတယ်” ဟု ပြောရင်း ပြန်သွား ပါသည်။

မာရီတာတွင် မိတ်ဆွေရှိသည်။ လှပချောမွေ့သော ထရူဒီအမည်ရှိ အမျိုးသမီးဖြစ်သည်။ သူမသည် တောမြို့လေးတမြို့မှ ရောက်လာသူဖြစ်သည်။ အသက် (၁၈)နှစ်ဖြစ်ပြီး ဆံပင်အနက်ရောင်ပိုင်ရှင် ဖြစ်သည်။ မျက်လုံး တောက်ပနေပါသည်။ တခါတရံ ကျွန်မထံ အလည်လာတတ်သည်။ သူမပြောပြချက်အရ ထောင်ထဲတွင် အကျဉ်းသားများအား အစောင့်မှ ရိုက်နှက် တော့မည်ဆိုလျှင် မာတုရဖြစ်ချင်သူများ အရိုက်ခံကြရန် ပြောလေ့ ရှိကြောင်းဖြင့် ပြောပြပါသည်။ အကျဉ်းသားများမှလည်း ဤနည်းဖြင့် အရိုက်ခံတတ်ကြသည်။ မိမိ အရိုက်ခံရသောအခါ၌လည်း ခရစ်တော်အတွက်ဟု စဉ်းစားလျှင် ခံနိုင်ရည် ပိုမိုရရှိသည်ဟု ခံစားရပါသည်။ ကနဦးအသင်းတော်မှ ခရစ်ယာန်များသည် ဤသို့ပင်ခံယူခဲ့ကြသည်။ ထို့နောက် ကျွန်မသည် ထရူဒီကို ပြောပြလိုက်သည်။ သူမအား အကူအညီ ပေးလိုက်ပေးနိုင်ကြောင်း ဘိတ်ခေါ် လိုက်ပါသည်။ သူမသည် မျက်လုံးပြုံး၍ ကျွန်မကို ကြည့်နေပါသည်။ ထရူဒီသည် စကားနည်း ပြီး ဉာဏ်ထက်မြက်သည်။ အလုပ်ကို မရှက်မကြောက် လုပ်တတ်သည်။

ခြေလက်များ သန်စွမ်းပြီး အလုပ်ကို သေသပ်စွာ လုပ်သည်။ အလုပ်မရွေးပါ။ သူမသည် ညီအကို မောင်နှမထဲတွင် အကြီးဆုံးဖြစ်ပြီး အိမ်မှုတာဝန် ကျွမ်းကျင်သည် သာမက မညည်းညူတတ်ပါ။ တအိမ်လုံး သူ့လက်သူ့ခြေပင် ဖြစ်သည်။ ခရစ်ယာန် လူငယ်များအနေဖြင့် ကွန်မြူနစ်လူငယ် အဖွဲ့အစည်းတွင် ပါဝင်သင့်ကြောင်းကို ရှင်းပြလိုက်သည်။

တိုင်းပြည်တွင် ထူးခြားမှုများဖြစ်ပေါ်နေသည်။ ကျွန်မတို့အတွက် အခွင့်ကောင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးရှိကာနူးသည် ရဲစုံထောက် တပ်ဖွဲ့မှဖြစ်ပြီး သူ၏တပ်ကြပ်ကြီးအား သူ့အိမ်အတွက် စိတ်ချရသည့် အိမ်စေအမျိုးသမီးတစ်ဦး အလိုရှိကြောင်း မေးမြန်းနေလေသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီး သည် မြို့ထဲတွင် ခမ်းနားထယ်ဝါစွာ နေထိုင်ပြီး သူ၏ဇနီးသည် အသုံးအဖြုန်း ကြီးမားသူ ဖြစ်သည်။ အတွေးအခေါ် ဉာဏ်မရှိသော်လည်း ညာတာ သနားတတ်သူ ဖြစ်သည်။ ယင်းအိမ်ဖော်အလုပ်ကို ထရုဒီမှ ရမည်ဆိုပါက ခရစ်ယာန်များအတွက် အထောက်အကူ ရနိုင်မည့်အကြောင်းကို ကျွန်မမှ ပြောပြခဲ့ပါသည်။ သူမသည် မည်သို့မျှ တုန့်ပြန်မှုမပြသည့်ပြင် မျက်နှာ အမူအယာသည်လည်း ပြောင်းလဲမှုမရှိပါ။ သို့သော် သူမ၏ အညိုရောင် မျက်လုံးများ တောက်ပလာသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူမအား ထပ်မံ၍ “သူတို့ တတွေက မင်းကို မသင်္ကာတာတွေ တခုမှ မရှိစေရဘူး။ အဲဒီ တပ်ကြပ်ကြီးက သူ့ဇနီးကိုမေးတယ်။ သူ့ဇနီးက သူ့အပေါင်းအသင်းတွေကို ထပ်မေးတယ်။ အဲဒီအပေါင်းအသင်းက ခိုအသင်းတော်က ဖြစ်တယ်။ သူ့ကို ခရစ်ယာန်မှန်း မသိကြဘူး”ဟု ပြောလိုက်ရာ ထရုဒီက “ကျွန်မဘာလုပ်ရ မှာလဲ”ဟု မေးပါသည်။ “ဘာမှလုပ်စရာရှိမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ အိမ်ဆိုတော့ တောက်တိုမယ်ရ လုပ်ရမှာပေါ့။ အိမ်ကလူတွေအားလုံးကို သိထားဖို့လိုမယ်။ သူတို့ကတော့ မင်းကို ဘာမဆိုလာပြောကြမှာဘဲ။ သူတို့ပြောသမျှ မငြင်းဘူးဆိုရင် သဘောကျလိမ့်မယ်။ မနွေ့ကတော် သတိမထားမိဘူးလား။ မစွတူမာရှူးလေ။ သူ့ရောဂါအကြောင်းတွေကို လာပြောနေသေးတယ်လေ။ အဲဒီလိုဘဲပေါ့။

နှင့်ဆီကို လာပြောကြမှာဘဲ”ဟု ပြောလိုက်ရာ ထရှဒီသည် ရယ်မောနေရင်း “ငါ့ကို သူနာပြုဆရာမလို့များ ထင်နေသလား၊ မသိပါဘူး”ဟု ပြောကာ စဉ်းစားပြီးသည်နှင့် အလုပ်ကို လက်ခံလိုက်လေသည်။

တညနေက သင်းအုပ်ဆရာမှ ရှင်ယောဟန် ခရစ်ဝင်ကျမ်းတွင် ကျမ်းပိုဒ်တခုရှိကြောင်း၊ တမန်တော်တပါးသည် ယဇ်ပုရောဟိတ် အသိုင်းအဝိုင်း ထဲသို့ ဝင်သွားသည့်အကြောင်း တွေ့ဘူးပါသလား။ ထိုတမန်တော်သည် ယဇ်ပုရောဟိတ်ကြီးကေဖနှင့် ရင်းနှီးသိကျွမ်းသူဖြစ်သည်။ ခရစ်တော်ကို ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ပြီး စစ်ဆေးသည့်ညတွင် အတွင်းပိုင်းသို့ တိတ်တဆိတ် ဝင်ရောက်ကာ ပေတရုကိုပင် အတွင်းသို့ခေါ်ဆောင်ခဲ့ပုံကို ဖော်ပြထားကြောင်း ပါရှိရာ ဤကျမ်းပိုဒ်အား လူငယ်များထံ ပြောပြရန် တိုက်တွန်းခဲ့ပါသည်။ လူငယ်များမှလည်း အတုယူရန် လိုအပ်ကြောင်းနှင့် ၎င်းတို့သဘောကျမည့် စွန့်စားမှုမျိုးဖြစ်ကြောင်းများကို ပြောပြခဲ့လေသည်။ ကျွန်မသည် အမျိုးသမီး တချို့အား ကွန်မြူနစ်များအတွင်းသို့ ထပ်မံဝင် ရောက်စေနိုင်ခဲ့ပါသည်။ အစိုးရက ဘုန်းတော်ကြီးများကို ကြိုးကိုင်ထားကြသည်။ ထိုဘုန်းတော်ကြီး များသည် မိမိတို့အသင်းသူ အသင်းသားများအား အမျိုးမျိုးပုံသွင်းကြသည်။ ထို့ကြောင့် ဤကိစ္စကို ဘုန်းတော်ကြီးများ အားအသိမပေးကြပါ။ သင်းအုပ်ဆရာ များကိုလည်း အသိမပေးပါ။ သူလျှိုလုပ်ငန်းသည် ပေါ့ပေါ့ဆဆ လုပ်၍ မရပါ။ ကြီးမားသော ဒုက္ခအန္တရာယ်နှင့် ကြုံနိုင်သည်။ အန်တီအဲလစ်မှ “အကျိုးကို ခပ်သိမ်းသော အရာတို့သည် တညီတညွတ်တည်း ပြုစုကြသည်ကို ငါတို့ သိကြ၏”လို့ ရှင်ပေါလုပြောခဲ့တာ ဘယ်လို အဓိပ္ပါယ်လဲ၊ ဘာအကျိုးရှိ သလဲဆိုတာ ငါသိချင်လိုက်တာ”ဟု အိမ်ထဲတွင် ကျွန်မအား မေးမြန်းနေပါသည်။

အဖြေပေးရန် ကျွန်မစဉ်းစားသော်လည်း အဖြေကို မပေးနိုင်ခဲ့ပါ။ ကျွန်မသည် ကောင်းကွက်ကိုမတွေ့ဘဲ ဆိုးကျိုးများကိုသာ တွေ့နေလေ့ရှိ ပါသည်။ ဖော်ပြပါ မေးခွန်း၏အဖြေကို ကျွန်မ စိတ်ဝင်စားနေမိသည်။ ကျွန်မအိပ်ရာဝင်ရင်း စဉ်းစားမိသည်မှာ ဤအရာသည် ဝိညာဉ်ရေးရာ၏

ထူးခြားချက်ဖြစ်မည့်အကြောင်းပင် ဖြစ်သည်။ သတင်းပို့တတ်သူများမှ အမြဲပြောလေ့ရှိသော စကားမှာ “လူဟာ အသက်ရှင်နေသ၍ အခြားသူတဦးရဲ့ စုံစမ်းခြင်းကို ခံနေရမှာဘဲ” ဟူသော စကားဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့အား ကောင်းကင်တမန်များကပင် စောင့်ရှောက်ကြည့်ရှုနေသည် မဟုတ်ပါလား။ သို့သော် ကောင်းကင်တမန်၏ မျက်နှာကိုမူ မမြင်ရပေ။ ထို့ကြောင့် အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ နေထိုင်ကြသည်။ လူဆိုသည်မှာမည်သည့်အရာလုပ်လုပ် အကျိုးတရား နှင့် အကြောင်းတရား ရှိကြောင်း ပြောကြသေးသည်။ သတင်းပို့ ပေးတတ်သူ များ၏ ပြောစကားကြောင့် ကျွန်မသည် စူးစမ်းရှာဖွေတတ်သော အကျင့်ကို ရရှိခဲ့ပါသည်။

ရဲများသည် စုံစမ်းစစ်ဆေးကြသောအခါ ယုံကြည်သူများအဖြစ် ဟန်ဆောင် ရောက်လာတတ်ကြသည်။ ပထမဆုံးလာခဲ့သော သူကိုမူ ကျွန်မ ချက်ခြင်းရိပ်မိသည်။ သူသည် ကျွန်မအား အော့တဲနီလမ်းမကြီးပေါ်တွင် မေးမြန်းခဲ့သည်။ သူက “မင်း မစ္စဝန်းဘရင်း မဟုတ်လား” ဟု မေးရာ ကျွန်မ ဟုတ်ပါကြောင်း ပြောခဲ့သည်။ ထိုသူသည် အသက် (၃၀)ခန့် သာရှိပြီး မိုးကာအင်္ကျီအသစ်ကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ သူသည် မျက်လုံးကစားရင်း ဆာနာဝိုဒါ အလုပ်စခန်းတွင် နေခဲ့သူဖြစ်ကြောင်း အတွဲ(၄) အဖွဲ့တွင် အလုပ်လုပ်ခဲ့ကြောင်း၊ ကျွန်မကို မှတ်မိကြောင်း တလသာနေခဲ့ရပြီး အဂိတ်မီဒီယာစခန်းသို့ ပြောင်းသွားကြောင်း စခန်းတွင် နေခဲ့စဉ်က ကျွန်မမှ လူအများကို ကူညီခဲ့သည်ကို ကောင်းစွာ မှတ်မိကြောင်းနှင့် ခရစ်တော်အကြောင်း ပြောသောအခါ လူအများမှ ကျေးဇူးတင်ဝမ်းမြောက် ကြကြောင်းများကို ပြောပြနေခဲ့သည်။

ဤသို့ဖြင့် လမ်းလျှောက်ကြရင်း ကျွန်မမှ တူးမြောင်းစခန်း အကြောင်းအရာများကို မေးကြည့်ရာ သူသည် ကောင်းမွန်စွာ မဖြေကြားနိုင်ပါ။ သူလုံးဝရောက်ရှိခဲ့သူ မဟုတ်ကြောင်း ကျွန်မ သိလိုက်ပါသည်။ သို့သော် တိတိကျကျကြီး သတိမထားမိပါ။ ကျွန်မ နေရပ်လိပ်စာအား ဆက်လက်မေးမြန်း

လေသည်။ အလုပ်အကိုင်၊ အစားအသောက်မှစ၍ အမျိုးမျိုးမေးနေပါသည်။
ထို့ပြင် သူသည် ယုံကြည်သူတစ်ဦးဖြစ်ပြီး ထောင်ထဲတွင် အကျဉ်းချခံရစဉ်က
ပြောင်းလဲခဲ့သူဖြစ်ကြောင်း ပြောပြနေပါသည်။ သူပြောင်းလဲလာပုံကိုလည်း
လုပ်ကြံပြီး ပြောနေသေးသည်။ ထို့နောက် ကျွန်မတို့အိမ်သို့ အလည်အပတ်
လာချင်ကြောင်းပြောရာ ကျွန်မမှ ဖိတ်ခေါ်လိုက်ပါသည်။ အိမ်ရောက်သောအခါ
နိုင်ငံရေးကို မည်သို့ သဘောထားသည့်အကြောင်းကို မေးပြန်သည်။
ထိုအချိန်တွင် ကျွန်မမှ “ရှင် ကျမ်းစာ မှန်မှန်ဖတ်ရဲ့လား” ဟု မေးလိုက်ပါသည်။
သူက “ဟုတ်ကဲ့ မှန်မှန် ဖတ်ပါတယ်” ဟု ဖြေပါသည်။ ကျွန်မမှ ခွန်အားယူရန်
ကျမ်းစာအနည်းငယ် ဖတ်ပြရန် ပြောရင်း ကျမ်းစာအုပ်ကို လက်ကမ်းပေးလိုက်
ပါသည်။ ထိုအချိန်တွင် မိဟိုင်၊ ဂျင်နီတာ၊ မာရီတာ၊ ပီတာနှင့် အခြားဧည့်သည်
အမျိုးသမီးတဦးတို့ ရှိနေသည်။ သူသည် ဆာလံကျမ်းကို ဖတ်ပြီး အနည်းငယ်
နှိုးဆော်ပေးလိုက်ပါ သေးသည်။

ထို့နောက် ဆုတောင်းပေးပါရန် ထိုသူအား ကျွန်မမှ ဖိတ်ခေါ်လိုက်ပြီး
ကျွန်မတို့အားလုံး ဒူးထောက်လိုက်ကြပါသည်။ သူ၏ ဆုတောင်းသံကို
နားစွင့်ကြသော်လည်း အသံထွက်မလာပါ။ မျက်နှာကြီး နီမြန်းလာပါသည်။
ထို့နောက် စကားတခွန်မျှပင် မပြောတော့ပါ။ မည်သည့်စကားကိုလည်း
ပြောရမှန်း မသိတော့ပါ။ ကျွန်မတို့မှ ၎င်းအား ရိပ်မိနေကြောင်းကို သူ့ကိုယ်သူ
သိရှိနေလေပြီ။ ထို့နောက် ဂျင်နီတာမှ “မင်း အခုလုပ်နေတာတွေကိုက
မှားနေပါပြီ။ ဒီအလုပ်တွေကို နောက်ထပ် မလုပ်ပါနဲ့နော်” ဟု သတိပေးလိုက်
ပါသည်။

ရစ်ချတ်သည် ၁၉၃၈ ခုနှစ်က ကျွန်မကို ယင်းကျမ်းစာတအုပ်အား
ပေးခဲ့သည်။ ထိုနှစ်သည် ကျွန်မ ပြောင်းလဲသော နှစ်ပင်ဖြစ်ပါသည်။
ကျမ်းစာအုပ်ထဲ၌ စာမျက်နှာ အလွတ်များပါသည်။ ကျွန်မတို့ အတူတကွ
ကျမ်းစာကို ဖတ်ကြသည်။ လေ့လာကြသည်။ ထိုကျမ်းစာအုပ်၏ စာမျက်နှာများ
တွင် တွေးခေါ်မှု၊ ခံစားမှုနှင့် အတွေ့အကြုံများကို အများအပြား

ရေးမှတ်ထားသည်။ သို့သော် ကျွန်မသည် မိမိသာ နားလည်သော အတိုကောက်ဖြင့် ရေးသားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

တချို့လူများ နားလည်မည် မဟုတ်ပါ။ ကျွန်မ အဖမ်းခံရစဉ်က မိဟိုင်းသည် ဤကျမ်းစာအုပ်ကိုယူပြီး သေသေချာချာ သိမ်းထားခဲ့သည်။ ကျွန်မ ဖွင့်ဖတ်လိုက်တိုင်း ရစ်ချတ်၏ ဖော်ပြချက်များအားဖြင့် ကြီးမားသော ခွန်အားယူ ပါသည်။ ရစ်ချတ်သည် အခန်းထဲတွင် ရှိနေသကဲ့သို့ ခံစားမိသည်။ ကျွန်မကို အမြဲသွန်သင်နေသည်ဟု ခံစားမိသည်။ ကျွန်မကို အားပေးနေသည်။ ဆုံးမသည်။ သတိပေးသည်။ ယခင်က တွေ့ခဲ့ဆုံကာ ပြောခဲ့သမျှသည် အသက်ပြန်ဝင်လာသလို ခံစားရသည်။ ဤကျမ်းစာအုပ်သည် ဟောင်းနွမ်း နေပါပြီ။ အနှစ်သုံးဆယ်ပင် ရှိနေလေပြီ။ သို့သော် ကျွန်မကို အမြဲလမ်းပြ နေပါသည်။ ကျွန်မ၏ ပိုင်ဆိုင်မှုအားလုံး၏ အချုပ်သည် ဤကျမ်းစာအုပ်ပင် ဖြစ်တော့သည်။

ရိုမေးနီးယား၌ သမ္မာကျမ်းစာအုပ် အလွန်ရှားပါးပါသည်။ ယုံကြည် သူများသည် ကျွန်မထံလာပြီး ကျမ်းစာကို နားထောင်ကြသည်။ ကျွန်မသည် မြေအောက်အသင်းတော် အစည်းအဝေးများသို့ လွယ်လွယ်သွား၍ မရပါ။ အမြဲပင် ကျွန်မစောင့်ကြည့်နေသည်။ မြို့ပြင်ထွက်ခွင့်မပြုပါ။ စည်းကမ်းချက် များကို သတ်မှတ်ပေးထားသည်။ သို့သော်လည်း မိဟိုင်းအနေနှင့် မြေပေါ် မြေအောက် အစည်းအဝေးတက်ခွင့်ရသည်။ တားမြတ်ချက် မရှိပါ။ ပါတီမှ လူငယ်များ စည်းရုံးရေးဆင်းသည့် ပုံစံမျိုး လုပ်ကြသည်။ လူငယ်များစုပြီး အခန်းကျယ်သော အိမ်တွင် စုရုံးကြသည်။ ၎င်းတို့လာလျှင် အပေါက်ဝမှ ဆူဆူပူပူ နှုတ်ဆက်ကြသည်။ ထိုနောက် သီချင်းများကို အကျယ်ကြီး ဖွင့်ကြသည်။ ခေတ်ပေါ် တေးသီချင်းများကို တီးပြီး ကခုန်ကြသည်။ နောက်မကြာခင် ဓာတ်စက်ပိတ်လိုက်ကာ လူတိုင်းက ဝေပေလီ သတင်းစကား ကို စတင်ဟောပြောသည်။ ထို့နောက် ဆုတောင်း အစီအစဉ်များကို တစ်ချင်းတစ်ခု လုပ်ကြသည်။ နောက်ထပ်တေးသီချင်းများကို ပြန်ဖွင့်ကြသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်မှ ကပွဲကျင်းပနေသည်ဟု ယူဆစေချင်သည်။ ‘ခဏခဏ အိမ်လဲ မွေးနေ့ကျတယ်နော်။ သူ့အမေကတော့ မကြာမကြာ အိမ်ထောင်စု ချီးမွမ်းပွဲတွေ လုပ်တယ်။ နောက်တစ်ကြိမ်တော့ ပျော်ပွဲစား ထွက်ကြရအောင်’ဟု အကြံပေး လိုက်ပါသည်။

ဤလူငယ်များ ဓာတ်စက်ကိုယူကာ တနင်္ဂနွေနေ့၌ မြို့ပြင်သို့ လေ့လာရေးခရီးထွက်ကြသည်။ ပျော်ပွဲစားသွားသည် ဟူ၍လည်း ပြောကြ သည်။ သို့သော် အမှန်မှာ ဆုတောင်းစည်းဝေးသွားလုပ်ကြခြင်း ဖြစ်ပါ သည်။ ၎င်းတို့သည် အစောင့်ကို အထပ်ထပ်ချထားကြသည်။ လူစီမ်းတဦးကို အဝေးကပင် ကောင်းကောင်းသိသည်။ ပုံစံပြောင်းလိုက်ကြသည်။ ဤ အခြေအနေမျိုးတွင် လူငယ်များ ဘုရားကို လွန်စွာ ဆာငတ်ကြသည်။ စည်းဝေးပွဲအရှိန်ပြင်းထန်သည်။ အထူးဂရုစိုက်ကြရသည်။ တစ်ခုမျှ အမှားမခံပါ။ မှားလျှင်ခံရမည်။ ထို့ကြောင့် အစစအရာရာ အသေးစိပ် စီမံချက်ချပြီးမှ လုပ်ဆောင်ကြသည်။ အချိန်နေရာကို သေသေချာချာ ရွေးသည်။ လျှို့ဝှက်စာဖြင့် ပိပိရိုရို စီစဉ်ရသည်။ ဤဆုတောင်းပွဲတွင် အမှားဖြစ်ခဲ့လျှင် အိမ်ပြန်လမ်း မရှိကြောင်းကို လူငယ်များမှ ကောင်းကောင်းသိကြသည်။ အနောက်တိုင်းနိုင်ငံရှိ လူငယ်ဝတ်ပြု စည်းဝေးပွဲနှင့်မူကွာခြားလှပါသည်။ တားဟောသူမှ အားရပါးရ ဟောသည်။ ဤအရာသည် သူ့အတွက် နောက်ဆုံးဟောပြောခြင်းဟု မှတ်ယူပါသည်။ တရားဟောခြင်းကြောင့် ထောင်ကျနိုင်သည်။ တရားဟောခြင်း ကို သေခြင်းဟုယူဆကြသည်။

ကျွန်မတို့ သင်းအုပ်ဆရာများမှာမူ အစိုးရ သတ်မှတ်ထားသော တရားဝင် သင်းအုပ်ဆရာများဖြစ်ပါသည်။ ဘာသာရေး လွတ်လပ်ခွင့်ပေး ထားသည်ဟူသော အချက်ကို ပေါ်လွင်စေချင်၍ လွှတ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် အမျိုးမျိုးသော စည်းကမ်းများကို ထပ်မံထုတ်ထားကြသည့် အမျိုးမျိုး ချုပ်ကိုင်သည်။ ဆရာများမှလည်း အခြေအနေကို ကောင်းကောင်း သိသဖြင့် တိတ်တဆိတ်ပင် လူငယ်များကို စည်းရုံးလှုံ့ဆော်ကြသည်။ လူငယ်များ၏

အစီအစဉ်၌ ပါဝင်ကြသည်။ ဟောပြောကြသည်။ မြေပေါ်စည်းဝေးပွဲများတွင် ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင်သာ လုပ်ကြသည် မယ်မယ်ရရ မဟောရဲကြပါ။ တရားဟောချက်အားလုံး သတင်းဌာနသို့ ရောက်သွားသည်။ မိဟိုင်းမှ အခြေအနေများကို ပိုသိသည်။ ဟာသများကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု အိမ်သို့ယူလာလေ့ရှိသည်။ သူက 'သိလား၊ ဆောက်လုပ် ရေးဝန်ကြီးဌာနမှာ အမိန့်ထုတ်ထားတယ်။ အိမ်အသစ်ဆောက်ရင် ထရုံကို ပါးပါးကလေး ဆောက်ကြရမယ်။ ဒီတော့မှ ဟိုဘက်ခန်း၊ ဒီဘက်ခန်းစုံစမ်းလို့ ရအောင်' ဟု ပြောပြပါသည်။

ဤအရာသည် ဟာသပင်ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ဤကဲ့သို့ တစ်ဦးကို တစ်ဦးသတင်းပို့သည့် စနစ်ကြီးပေါ် ထွက်လာပါသည်။ အစည်းအဝေးတိုင်းမှ ကျွန်မကို ဖိတ်ခေါ်ပြီး ထောင်အကြောင်းသက်သေခံခိုင်းသည်။ အထူးသဖြင့် တူးမြောင်းစခန်းအကြောင်း ပြောခိုင်းသည်။ မည်သည့်အရာများကို ပြောပြလျှင် ကောင်းမည်နည်း။ သင့်တော်ပါ့မလားဟု စဉ်းစားနေမိသည်။ မိဟိုင်း ကိုယ်တိုင်ပင် ကျွန်မကို ပြောစေချင်သည်။ ထောင်ထဲတွင် မည်သို့ ညှင်းဆဲနှိပ်စက်ခံရပုံ၊ ဒုက္ခအမျိုးမျိုး ရောက်ပုံများကို လူငယ်များအား သိစေချင်သည်။ အသက်ရှင်ဘို့ရာ မြက်ပင်များကိုပင် စားခဲ့ရကြောင်း သိစေချင်သည်။ သူက 'အမေ ဒီလိုဒုက္ခမျိုးတွေကို ကျော်လွှားနိုင်ဘို့ရန် ဘယ်လိုခွန်အားတွေရတယ်ဆိုတာ ပြောပြပါ' ဟု တိုက်တွန်းပါသည်။

ကျွန်မမှ ဤအကြောင်းများကို ဟေဗြဲစကားဖြင့် ပြန်ဖြေပါသည်။ ဟေဗြဲစကားအရ နောင်ဖြစ်မည့် အရာများကို ယခုဖြစ်နေသကဲ့သို့ ဖော်ပြ၍ရသည်။ မဖြစ်သေးသောအရာကို ဖြစ်နေသကဲ့သို့ ခံယူတတ်သည်။ ဥပမာ ဟေရှာယ အနာဂတ္တိကျမ်း အခန်းကြီး (၅၃)ကို ကြည့်ပါ။ မေရှိယ ကြွလာဘို့ရန် ဖော်ပြပြီး မည်သို့သော ဒုက္ခဝေဒနာများ ခံစားရမည်ကို အတိအလင်းပင် ကြိုတင်ရေးသားထားပါသည်။ အနာဂတ်ကဲ့သို့ ရေးသား ထားခြင်း မဟုတ်ပါ။ အတိတ်က အဖြစ်အပျက်များကို ရေးနေခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော် အားလုံးသိကြသည့်အတိုင်း ခရစ်တော် မပေါ်ထွန်းမှီ အနှစ် (၈၀၀) ခန့်က ရေးထားခဲ့သော ကျမ်းစကားများ ဖြစ်ပါသည်။

ခရစ်တော်သည် မိမိခံစားတော့မည့် ဒုက္ခဝေဒနာအကြောင်းများကို ဖတ်ရှုသောအခါ ချက်ခြင်းပင် ဝေဒနာကို ခံစားနေရသည်။ သူသည် လူတကာ၏ ပြစ်တင်ရှုတ်ချခြင်းကို ခံနေရပြီ။ နှိပ်စက်ညှဉ်းခဲခြင်းကို ခံနေရပြီ။ ခရစ်တော်အတွက် ဤကျမ်းသည် ပစ္စုပ္ပန်နှင့် အနာဂတ်ပင်ဖြစ်သည်။ ဟေဗြဲဘာသာဖြင့် ရေးထားသောကျမ်းကို ဖတ်ခြင်းကြောင်း သူခံလေပြီ။ အောင်ပွဲခံခဲ့ပြီဟု အဓိပ္ပါယ်ရသည်။ ကျွန်မလည်း ခရစ်တော်ကဲ့သို့ ဒုက္ခဝေဒနာများကို ခံစားခဲ့ရသည်။ ယင်းဒုက္ခများကို ကျွန်မ ကျော်ဖြတ်ခဲ့ပြီ။ ယခုရွှင်လန်း ဝမ်းမြောက်စွာဖြင့် အသက်ရှင်နေပါသည်။ ထာဝရ ပျော်ရွှင်ခြင်း ကာလထဲသို့ ရောက်နေလေပြီ။ ကောင်းကင်အရပ်မှ ကျွန်မအား မည်သူမျှ ဆွဲမချနိုင်တော့ပါ။ ဒုက္ခများ မရှိတော့ပါ။ ကျော်ဖြတ်ခဲ့ပြီလေပြီ။ အတိတ်တွင် ထားရစ်ခဲ့သည်။ ယခု သခင်ဘုရားနှင့်အတူ ရွှင်လန်းဝမ်းမြောက်ခြင်း သုခဘုံ၌ ရောက်လေပြီ။ ခရစ်ယာန် အသက်တာ၌ ဤခံယူချက်ရှိရမည်။ လူဆိုသည်မှာ ကိုယ့်ဒုက္ခနှင့်ကိုယ် ရှိနေပါမည်။ ခံစားကြရပေမည်။ ကျော်ဖြတ်ကြရပေမည်။ အောင်ပွဲခံရန်သာ အရေးကြီးသည်။ မပြိုလဲသွားရန် အရေးကြီးသည်။ ပြီးမြောက်သွားလျှင် ကြွယ်ဝသော အသက်တာရမည်။ ထာဝရအသက်တာကို ကာလအစဉ်အမြဲ ခံစားခွင့် ရကြမည်။ ဤအရာများသည် ဟေဗြဲလူမျိုးများ၏ ခံယူချက်ပင်ဖြစ်သည်။ နောက်ပိုင်းတွင် ရစ်ချတ်နှင့် ပြန်ဆုံသောအခါ ဤအရာများကို ပြောပြပါသည်။ ဆွေဇွေးကြသည်။ ရစ်ချတ်ကလည်း အမှောင်ခန်းထဲတွင် နေရသောအခါ၊ သူလည်း ဟေဗြဲတို့ ခံယူချက်အတိုင်း အမှန်တကယ် ခံစားနေမိကြောင်း ပြောပါသည်။ ကျွန်မတို့ အတူတကွ ဒုက္ခရောက်ကြစဉ် ဝိညာဉ်အားဖြင့် ဆက်သွယ်နေကြသည်ဟု ထင်မြင်ယူဆ ရပါသည်။

ထရှုဒီမိန်းကလေးမှာ ဗိုလ်မှူးကြီး ရှိကာနူးအိမ်၌ နေလာသည်မှာ

တစ်လပင် ရှိလေပြီ။ သူမသည် ရဲစုံထောက် လောကအကြောင်းကို ကောင်းကောင်း သိလာသည်။ သို့ဖြင့် ကျွန်မထံသို့ အရေးတကြီး သတင်းတစ်ခု ပို့လိုက်သည်။ ကိုယ်တိုင် မလာတော့ပါ။ မစ်လန်ဒူးရားဟူသော ဆရာမတစ်ဦး နှင့် သတင်းပါးလိုက်သည်။ သတင်းကောင်း မဟုတ်ပါ။ ရှိကားနူးမှ သင်းအုပ်ဆရာအင်၏ အကြောင်းပြောနေသံ ကြားကြောင်းပင် ဖြစ်သည်။ ဤဆရာသည် ကျွန်မတို့၏ အစည်းအဝေးကို လာနေကျ ဆရာဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မတို့မှ ဆရာ့ကို အတင်းအကြပ် မေးရပါတော့သည်။ ဆရာက ပြောသည်။ သူ့ကို အမျိုးမျိုး ခြိမ်းခြောက်ကြောင်း၊ သူ့ကျန်းမာရေးကလည်း မကောင်းကြောင်းနှင့် ရှိကားနူး၏ လက်ပါးစေ သူလျှိုလုပ်ပေးမည်ဟု ကတိပေးခဲ့ကြောင်းများကို ပြောပြသည်။ သို့သော် ယနေ့ထိမည်သည့် သတင်းမျှ မပို့ရသေးကြောင်းကို ပြောပြပါသည်။ ဆရာမမျှာ တော်တော်ရှက် သွားပါသည်။ နောက်ဆုံး ဘူချာရိတ်မြို့မှ နယ်တို့ထွက်သွား သည်ဟု ကြားသိရသည်။

နောက်ထပ် ထရူဒီမှ သူလျှိုမိန်းကလေး တဦး၏ နာမည်ကို ထပ်ပေးပါသည်။ ယင်းမိန်းကလေးကမူ အတင်းငြင်းဆိုနေပါသည်။ ကျွန်မက တဖြည်းဖြည်း ဖျောင်းဖျကာ ‘မင်းခံနေရတဲ့ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်ခြင်းတွေကို ဒို့နားလည်တယ်။ ခွင့်လွှတ်ပါတယ် သို့သော်လည်း မင်းကမှ မကူညီရင် မင်းရဲ့ မိတ်ဆွေ လူငယ်တွေအားလုံး ဒုက္ခရောက်ကုန်ကြမှာပေါ့’ဟု နားဝင်ရန် ပြောပြပါသည်။ ထို့နောက် ယင်းမိန်းကလေးသည် စိတ်လျော့ပြီး ငိုယို နေပါတော့သည်။

သူမကပြောသည်။ “ကျွန်မက လမ်းပေါ်မှာ လျှောက်သွားတဲ့အခါ ရုတ်တရက် ဘတ်စ်ကား တစ်စီးဟာ အနားမှာ ရပ်လိုက်တယ်။ လူနှစ်ယောက် ဆင်းလာတယ်။ သူတို့က ဒို့ရဲ့အဖွဲ့ကဘဲ။ အထဲဝင်လို့ ဆွဲတင်သွားတယ်။ ဘယ်မှခေါ်မသွားဘူး။ မော်တော်ကားကိုဘဲ လှည့်ပတ်မောင်းနှင်နေတယ်။ သူတို့က ဆက်ပြောတယ်။ အပတ်စဉ် သူတို့ကို သတင်းပို့ရမယ်။ ကျွန်မရဲ့

အိမ်မှာ ဘာတွေပြောပြီ။ ဘာတွေလုပ်တယ်ဆိုတာ သတင်းပို့ရမယ်။ ပြီးတော့
မြေအောက်အသင်းတော်ရဲ့ လုပ်ပုံတွေအားလုံး သတင်းပို့ရမယ်လို့
အမိန့်ပေးပါတယ်။ ကျွန်မ ပျက်ကွက်ရင် ကျွန်မမိဘတွေ၊ မိသားစုအားလုံး
ဒုက္ခရောက်ကုန်မယ်လို့ ပြောကြတယ်။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်မဟာ ကြံရာ
မရတော့ဘဲ သဘောတူလိုက်ရတယ်။ အခုအထိတော့ ဘာမှသတင်း
မပို့ရသေးဘူးဟု ကျိန်ဆိုနေပါသည်။ သတင်းမပို့ရသေးကြောင်း မျှော်လင့်
နေရပါသည်။

မကြာခဏဆိုသလို ထရူဒီသည် အရေးကြီးသော သတင်းများကို
ပို့ပေးပါသည်။ သူမသွားနေသော ဗိုလ်မှူးကြီး၏ အိမ်၌ ခရစ်ယာန်လူငယ်များ
အစည်းအဝေးလုပ်နိုင်ရန် ကြိုးစားနေသည်။ အံ့သြစရာ အလွန်ကောင်းပါသည်။
ဗိုလ်မှူးကြီး ရှိကားနူးသည် ကွန်မြူနစ် အထက်တန်းလွှာထဲတွင် ပါဝင်သော
ကြောင့် အခွင့်အရေးများ တသိတတန်းကြီး ရရှိသည်။ ပင်လယ် ကမ်းခြေ
အပန်းဖြေခန်းများသို့ မိသားစုကို ခေါ်သွားသည်။ အိမ်ကိုမူ ထရူဒီအား
စိတ်ချလက်ချ အပ်နှံခဲ့သည်။ မစွပ်ရှီ ကားနူးမှ ထရူဒီကို အလွန်သဘောကျ
သောကြောင့် 'ငါ့ဘဏ္ဍာတိုက်ကလေး'ဟု ပင်ချစ်စနိုး ခေါ်လေ့ရှိသည်။

တစ်နေ့တွင် ရောက်လာတယ်။ မစ်လန်ဒူးယားက သတင်းတပုဒ်
လာပြောသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးအိမ်သို့လာပြီး စည်းဝေးလာလုပ်ကြရန်
သတင်းဖြစ်သည်။ အိမ်ရှင်အားလုံး ခရီးသွားကြသည် အိမ်ကလည်း
ကျယ်ဝန်းလှသည်။ မည်သူမျှ ဤအိမ်မျိုးကို အထင်လွဲမည်မဟုတ်၊
စိတ်အချရဆုံး နေရာဖြစ်သည်ဟု ပြောသည်။ မှန်ပါသည်။ ခရစ်ယာန်များ
ဤကဲ့သို့သော သူ၏အိမ်တွင် စည်းဝေးလုပ်ရဲပါမည်လော။ ၎င်းတို့ကို
လိုက်ဖမ်းနေသော လူအိမ်မဟုတ်ပါလော။ ကျွန်မမှ သဘောကျ၍ ခွင့်ပြုလိုက်ပါ
သည်။ လူငယ်တချို့သည် ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ဖြင့် သွားကြသည်။
ချိန်ထားသော အချိန်တွင် တစ်ဦးချင်းသွားကြသည်။ ထရူဒီမှ ကြိုဆိုနေပါသည်။
အားလုံး အဆင်ပြေ ချောမွေ့စွာနှင့်ပင် အစည်းဝေး ဝတ်ပြုကြရသည်။

ဤသို့ဖြင့် မကြာခဏ လူကြီးမရှိသော အချိန်၌ ထရူဒီကခေါ်ပြီး ဆုတောင်း စည်းဝေး လုပ်ကြသည်။ ထရူဒီသည် ပီပီရီရီ လုပ်ကိုင်တတ်သည်။ တဖြည်းဖြည်း ပုံစံဝင်လာသည်။ လူငယ်များမှ တပ်နီသီချင်းဆိုကာ ပါတီကို ချီးမွမ်းထောပနာ ပြုကြသည်။ သို့နှင့် အချို့လူငယ်များ ကွန်မြူနစ်ပါတီ၌ အလုပ်ရကြသည်။ ရာထူးကြီးကြီး ရသူလည်း ရှိသည်။

ကျွန်မတို့သည် ရုရှားပြည်မြေအောက်အသင်းတော် အကြောင်းကို လေ့လာပြီး။ အတုယူသည်။ အနှစ်သုံးဆယ်ကျော်ပင် မားမားမတ်မတ် ရပ်တည်နိုင်ခဲ့သည်။ ပျောက်ပျက်မသွားပါ။ ဘာသာရာသီရာနယ်မှ လာသော ညီအစ်ကိုများက လာပြောကြသည်။ ခရစ်ယာန်များသည် ပြင်းထန်သော နှိပ်စက်ခြင်းအောက်၌ တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ပုံများကို လာ၍ပြောပြကြသည်။ အလွန် အံ့ဩစရာ ကောင်းပြီး၊ ကြောက်မက်ဘွယ်ရာလည်းကောင်းသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မတို့မှလည်း ၎င်းတို့၏ ဗျူဟာနည်းစနစ်များကို အတုယူကြရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မတို့အတွက် မအောင်မြင်မှုများ ကြုံတွေ့ရသည်။ တချို့လူငယ်များသည် ဤလုပ်ငန်း၏ ခက်ခဲမှု၊ ပြင်းထန်မှုဒဏ်ကို မခံနိုင်ကြပါ။ တချို့က အတင့်ရဲသဖြင့် အဖမ်းခံရပြီး အဖိုးအခကို ပေးလိုက်ကြလေသည်။

ကျွန်မတို့၏ သူလျှိုတစ်ဦးဆိုလျှင် နိုင်ငံတော်စာအုပ်ဆိုင် မာနေဂျာ ဖြစ်နေပါသည်။ အလွန်ကြီးမားသော စာအုပ်ဆိုင်ဖြစ်သည်။ သမ္မာကျမ်းစာကို မရောင်းရပါ။ ဘာသာရေးကို ဆန့်ကျင်သော စာအုပ်အမြောက်အများကို ရောင်းချရသည်။ ကျမ်းစာပါအကြောင်းအရာများကို ရည်ညွှန်းပြီး အတိုက်အခံ လုပ်ထားသော စာအုပ်များဖြစ်သည်။ လူများမှ ဖတ်ပြီးရယ်မောကြသည်။ လှောင်ပြောင်ကြသည်။ အလွန်ရောင်းကောင်းသော စာအုပ်များဖြစ်သည်။ သို့ဖြင့် မန်နေဂျာသည် အရဲစွန့်လာသည်။ လွတ်လပ်ရေးနေ့၊ ဩဂုတ်လ ၂၃ ရက်နေ့တွင် ထိုစာအုပ်ဆိုင်ရှေ့၌ လူအမြောက်အများရှိနေသည်။ လူအများ စုရုံးကြပြီ။ လက်ခုပ်တီးနေကြသည်ကို တွေ့မြင်သော ရဲစုံထောက်များက မသင်္ကာဖြစ်ကြပါ။ ဗိုလ်မှူးကြီး ရှိကာနူးကိုယ်တိုင် သတိထားမိလာသည်။

သို့ဖြင့် ဗိုလ်မှူးကြီးက လျှောက်ကြည့်ရာ မတ်စ်၊ အိမ်ဂျယ်၊ လီနင်၊ စတာလင်ပံ
အမြောက်အများပြသထားသည်ကို တွေ့လေသည်။ သို့သော် ဤရုပ်ပုံများ
အောက်၌မူ စာရေးဆရာကြီး ဝစ်တာဟရူးဂိုး၏ နာမည်ကြီး စာအုပ်ခေါင်းစဉ်
များကို ချိတ်ဆွဲထားသည်။ “လက်(စ်)မစ်စရေးဘား” စာတမ်းဖြစ်သည်။
ဤအရာသည် ကွန်မြူနစ်ကို ဆန့်ကျင်သော လုပ်ငန်းပင်ဖြစ်သည်။ သို့နှင့်
မန်နေဂျာကို ဖမ်းချုပ်ကာ အလုပ်ကြမ်းစခန်း အကျဉ်းထောင်သို့ ပို့လိုက်သည်။
မြက်ပင်ရိတ်ရသော အလုပ်ကြမ်းကို လုပ်ရရှာသည်။ ဤနေရာသည်လည်း
နိုင်ငံတော်၏ အလုပ်ကြမ်းစခန်းတစ်ခု ပင်ဖြစ်သည်။ ဒင်းညမြစ်ဝနားရှိ
စခန်းဖြစ်သည်။

ပြန်လည် တိုက်ခိုက်ခြင်း

FIGHTING BACK

ကျွန်မထောင်က လွတ်လာပြီးနောက် လအနည်းငယ်အတွင်းမှာ ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးဌာနမှ အရာရှိတစ်ဦးအိမ်သို့ ရောက်လာသည်။ လူဝကြီး ဖြစ်ကာ အသံကျယ်ပြီး၊ ဆံပင်အနက်ရောင်နှင့် ဦးခေါင်းအလယ်မှ ဆံပင်ကို ခွဲထားသည်။ လက်ဆဲအိတ်တစ်လုံး ဆွဲထားသေသည်။ အပေါ်က ချုပ်ရိုးပြုတ် နေသော်လည်း စာရွတ်အမြောက်အများကို ထည့်ထားသည်။ သူက “သင်ဟာ မိခင်တစ်ဦးလား၊ ဘယ်လိုမိခင်လဲပြောပါ” ဟု ဆိုပြီး ပေါက်ကရ မေးနေ ပါသည်။ “ကလေးရှိသလား၊ ကလေးရှိရင် ဂရုစိုက်သလား၊ ပညာ မတတ်မြောက်စေချင်ဘူးလား” ဟု မေးခွန်းပေါင်းစုံကို မေးပါသည်။ ပညာတတ်ရင် အလုပ်ကောင်းကောင်းရဖြစ်ကြောင်း” မိခင်တာဝန် ကျေပြန်ရန် လိုကြောင်းနှင့် ကျွန်မနာမည်လည်း ပြောင်းရန်လိုကြောင်း ပေါက်ကရပြောနေ သော်လည်း ကျွန်မမှ ပြန်မပက်ပါ။ တိုတိုနှင့်လိုရင်းကိုသာ ဖြေပါသည်။ သို့ဖြင့် လာရသောရည်ရွယ်ချက်ကို ပြောပါတော့သည်။

“မင်းယောက်ျားနဲ့ မပတ်သက်နဲ့တော့၊ ကွာရှင်းလိုက်ပါ။ နိုင်ငံတော်ကို ပုန်ကန်တဲ့လူဆိုတော့ တသက်လုံးလည်း တွေ့ရမှာမဟုတ်ဘူး။ မင်းလို အမျိုးသမီးဟာ ပညာဉာဏ်ရှိတော့ နိုင်ငံတော်ရဲ့ ရန်သူနဲ့ မပတ်သက်ရင် အကောင်းဆုံးဘဲ” ဘယ်လောက် ကြာကြာ ဒီလိုနေနိုင်မှာလဲ။ နိုင်ငံတော်ကို ဆန့်ကျင်မှုလုပ်နေရင်လည်း ဒုက္ခဘဲ ရောက်တော့မှာပေါ့” ဟု ပြောသည်။

ကျွန်မ၏ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စကို ချိုးချိုးဖဲ့ဖဲ့ ပြောပါသည်။ “မေတ္တာရှိလို့ ဟုတ်လား၊ မေတ္တာဆိုတာ ဘာလဲ၊ ဘာမှ အဓိပ္ပါယ်မရှိဘူး။ သံယောဇဉ်ဆိုတာလည်းမရှိဘူး။ မင်းအတွက်တော့ နောက်ထပ် အိမ်ထောင် ပြုပြီး၊ ကလေးတွေကို ကျွေးမွေးပြုစုရမယ့် ဖခင်တဦးဘဲလိုတယ် မဟုတ်လား၊ အစိုးရကို ဆန့်ကျင်ဘက်နေတဲ့ လူတွေအတွက်ကတော့ မေတ္တာဆိုတဲ့

ချစ်ခြင်းဟာ မရှိဘူး”ဟု ပြောသည်။ လူစိမ်းတဦးက ကျွန်မအိမ်ပေါ် တက်ကာ အဘယ်ကြောင့် ဤသို့လာပြောရဲပါသနည်း၊ ကျွန်မ၏ လက်နက်က ငြိမ်သက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ငြိမ်သက်ခြင်းဖြင့် အနိုင်ရယူရမည်။ ကျွန်မက “ကျွန်မ အိမ်ထောင်ပြုတာ ပျော်ရွှင်တဲ့အချိန်တွေ အတွက်သာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘုရားသခင် စုံဘက်ပေးတာ၊ ကောင်းသည်ဖြစ်စေ၊ ဆိုးသည်ဖြစ်စေ ပေါင်းသင်ရမှာဘဲ၊ အဲဒီတော့ ကျွန်မယောက်ျားနဲ့ ကျွန်မ မကွာရှင်းနိုင်ဘူး”ဟု ပြောလိုက်ပါသည်။ သူသည် ကျွန်မစကားကို နားမထောင်ဘဲ သူပြောချင်သည့် အရာများကို နောက်ထပ်နာရီဝက်ခန့် ဆက်ပြောနေသည်။ ကျွန်မဆက် မပြောတော့ပါဘူး။ တိတ်ဆိတ်စွာနေရင်း နောက်ဆုံးတွင် ထိုသူသည် လက်လျှော့သွားသည်။ ခေါင်းခါပြနေသည်။ သူက နောက်ဆုံးပြောလိုက်သည် ‘ရပါတယ်၊ နောက်တခါမင်းငါတို့ ဆီလာရမှာပါ၊ လူတွေနောက်ဆုံး လာကြရတာဘဲ’ ဟု ပြောရင်း ဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့် ဆင်းသွားသည်။ နောက်တဦးထံ လှည့်စားပေမည်။ ထိုတစ်ယောက် အလှည့်ရောက်လျှင်မူ သူ့အကြောင်းနှင့်သူ ဖြေကြားပါလိမ့်မည်။

အစိုးရသည် အကျဉ်းကျနေသောသူများ၏ ဇနီးများထံသွားပြီး ယောက်ျားနှင့် ပြတ်စဲကြရန် တိုက်တွန်းသည်။ အကျဉ်းသားများအနေဖြင့် ၎င်းတို့ မယားမှ စွန့်လွှတ်ကြောင်း ကြားသိလျှင် စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းသွားခဲ့မည်။ ဇနီးများသည်လည်း နောက်ကြောင်းမရှိသည့်အတွက် ကွန်မြူနစ်ဝါဒနှင့်အညီ လိုက်လျှောက်အသက်ရှင်စေလိုသည့် ရည်ရွယ်ချက်ဖြစ်သည်။ ပြတ်စဲပြီးသော အမျိုးသမီးများသည် လွတ်လပ်စွာ တိုင်းရင်းပြည်ရေး၌ ပါဝင်နိုင်သည်။ တိုင်းပြည်မှ ခိုင်းသမျှကို လုပ်ရမည်။ လင်မယားခန်းပြတ်စဲသော အမျိုးသမီး တော်တော်များများ ကျွန်မသိသည်။ ၎င်းတို့သည် နိုင်ငံရေး အကျဉ်းသား များအား ရှုတ်ချနိုင်သည့် အခြေအနေသွားကြသည်။ ၎င်းတို့ လက်ထပ် ထားသော် ကလေးများ၏ဖခင်ကို စိမ်းကားလိုက်ကြသည်။ ဖခင်မရှိသော ကလေးများ ဖြစ်လာသည်နှင့် နိုင်ငံတော်က တာဝန်ယူလိုက်သည်။

ဤကိစ္စမျိုးတွင် အိမ်ရှင်မကသာ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီ ဆိုလျှင်ကျန်ရှိသည့် လုပ်စရာမှန်သမျှ ၎င်းတို့က လုပ်သွားကြသည်။ ကွာရှင်းရန် သဘောတူသည်နှင့် ၎င်းတို့က အကျဉ်းသားထံသွားပြီး တရားဝင် စာရွက်စာ တမ်းများကိုပြကာ ‘သင့်ရဲ့ ဇနီးသည်က သင့်ကို ကွာရှင်းလိုက်ပြီ’ဟု အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြ တတ်ကြသည်။

ယောက်ျားများကမူ စိတ်ဓာတ်ကျပြီး ‘ငါ့ကို ဘယ်သူ ဂရုစိုက်တော့ မှာလဲ၊ ငါလည်း လက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်တော့မယ်’ဟု ဆိုတတ်ကြသည်။ ဤသို့ဖြင့် လွတ်လပ်သူများ ဖြစ်သွားကြသည်။ လက်မှတ်ထိုးတိုင်း ထောင်မှချက်ခြင်းမလွှတ်ပါ။ အချိန်ဆွဲထားသေးသည်။ ထိုအတောအတွင်းမှာပင် သူ့ဇနီးဟောင်းသည် အခြားအိမ်ထောင်နှင့် ကလေးပင် ရနုတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် စနစ်အရအိမ်ထောင်ကို ဖျက်ဆီးစေသော ရည်ရွယ်ချက်ရှိသည်။ ကျွန်မ အတွေ့အကြုံအရသိရှိရသော အိမ်ထောင်ရေး ပြိုကွဲမှုများကို စာအုတ်ထုတ်ရမည်ဆိုလျှင် တစ်အုပ်နှင့် ပြည့်စုံမည်မဟုတ်ပါ။ ရေးစရာ အမြောက်အများရှိသည်။

ထောင်ထဲတွင် ကြားနေကျစကားမှာ “ဒို့အတူနေတုန်းကလေ ရန်ဖြစ်နေလိုက်ကြတာ၊ ငါဟာ တော်တော် အသေးတာဘဲ”ဟု ပေါ့ပေါ့တန်တန် အသက်ရှင်ကြပြန်သည်။ “ယောက်ျားက ထောင်ထဲမှာ တသက်လုံးနေရင် ငါဘယ်လို နေရမှာလဲ ရာရှက်ကဒ်ပြားမရှိဘဲနဲ့ ကလေးတွေကို ဘာနဲ့ကျွေး ရမှာလဲ၊ အလုပ်လည်းလုပ်လို့ မရဘူး။ နိုင်ငံရေး အကျဉ်းသားရဲ့ ဇနီးဆိုရင် ဘာအလုပ်မှ မရနိုင်ဘူး မဟုတ်လား၊ ငါ့ယောက်ျားလည်း ကွဲတာကြိုက်ပါ လိမ့်မယ်”ဟု ဆိုပြီး ပြည်ထဲရေး၏ လမ်းစဉ်သို့ လိုက်ကြသည်။

ကျွန်မသည် အမျိုးသမီးအား ယခုတရားဟောနေရသည်။ လင်မှင့်မယား ကွာရှင်းပြတ်စဲခြင်း မပြုရပါ။ ဘုရားသခင်စုံဘက်ထားသဖြင့် ဘုရားမှ မကြိုက်ပါ။ ယောက်ျား၏အပြစ်ကြောင့် မဟုတ်သကဲ့သို့ ဇနီး၏ အပြစ်ကြောင့်လဲမဟုတ်ပါ။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ၏ တန်ဖိုးပြန်လည် သတိရစေရန်

အတူတကွ နေထိုင်ခဲ့ကြစဉ်က ချစ်ခင်မြတ်နိုးခဲ့ကြပုံများကို သတိရစေရန်
ဟောကြားပါသည်။ သို့သော် အချို့တော်တော်များများ ပြောဆို၍ မရပါ။
ပြည်ထဲရေးဌာန၏ စီမံချက်သည် ပြင်းထန်လွန်းခြင်းကြောင့် အမျိုးသမီးများ
ခံနိုင်ရည်မရှိကြပါ။ သို့သော် အိမ်ထောင်ရေး အခက်အခဲများကို ကျော်လွှား
နိုင်မည့် နည်းလမ်းများအား အခါမလပ် ကျွန်မသည် ဟောပြော ခဲ့ပါသည်။
ကျွန်မသည် ဂျူးပုံပြင်တပုဒ်အား ၎င်းတို့ကို ပြောပြခဲ့ပါသည်။ “အလွန်တွေ
ဝေနေတဲ့ လင်ယောက်ျားဟာ ရဗွိဆရာတစ်ဦး ဆီကိုလာပြီး သူ့အခက်အခဲကို
ပြောပြတယ်။ သူ့ဇနီးဟာ လက်ထက်ပြီး (၃)လအကြာမှာ ကလေးမွေးတယ်။
ဒီမိန်းမဟာ သစ္စာဖောက်တာဘဲ မဟုတ်လား” ဟု မေးစရာကြီးမေးရာ “နေပါအုံး၊
မင်းက သူနဲ့အတူ (၃)လနေတယ်၊ သူကလည်း မင်းနဲ့အတူ (၃)လ နေတယ်။
အတူတူ (၃)လ နေခဲ့တယ်ဆိုတော့ အားလုံး (၉)လပြည့်နေပြီလေ။ (၉)လဆိုရင်
ဘာမှ မမှားနိုင်ပါဘူး” ဟု ဆရာကြီးမှ ဖြေရှင်းပေးလိုက်သည်။ ဤနည်းမျိုးဖြင့်
လင်မယား ပြဿနာမျိုးစုံကို ဖြေရှင်းပေးနေရပါသည်။

တချို့အမျိုးသမီးများသည် ၎င်းတို့၏ ဆန္ဒဖြင့်ပြတ်စဲချင်ကြကြောင်း
ပြောပြခဲ့ကြရာ ကျွန်မမှ မဒါဂတ်စတားကျွန်းရှိ မလာကာ ဆေးအကြောင်းကို
ပြောပြလိုက်ပါသည်။ အဲဒီကျွန်းမှာဆိုရင် သူတို့လင်မယား ပြတ်စဲလိုတဲ့အခါ
သူတို့သီးခြား တရားသူကြီးထံကို လာရကြတယ်။ တရားသူကြီးက သူတို့
လင်မယား ဘယ်လိုနေထိုင်ခဲ့တယ်ဆိုတာ အသေးစိတ် မေးလေ့ရှိတယ်။
သူတို့ရဲ့ ပြောဆိုချက်တွေကို တရားသူကြီးက ရေးချထားတယ်။ တရားစီရင်
ရမယ်နေ့ ရောက်လာတဲ့အခါ တရားသူကြီးက သူရေးမှတ်ထားတဲ့
မှတ်တမ်းတွေကို ဖတ်ခိုင်းတယ်။ အမျိုးသမီးက ဖတ်တယ် ‘ချစ်သူရေ၊ ဒီနေ့
ဒို့တတွေ ပြတ်စဲရတဲ့နေ့မှာလေ’ ငါတို့တွေကြတဲ့နေ့ကို အမြဲလွမ်းဆွတ် တမ်းတ
နေမိတယ်။ ငါဟာ မင်းနဲ့အလွန်ဘဲ အတူနေချင်တယ်။ မင်းရဲ့လင်ယောက်ျား
လည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ ငါအဲဒီတုန်းက ဆိုရင်အလုပ်တောင်မှ မသွားချင်ဘူး။
ချက်ခြင်းအလုပ်က ပြန်လာပြီးတော့ မင်းနဲ့အတူ နေချင်ခဲ့တယ်။ ဒို့နဲ့အတူ

ချစ်ခြင်းတွေကို ပြန်ပြီးတော့ အခုသတိရနေမိတယ်။ ဒါနဲ့ဘဲ အတူနေခဲ့စဉ်က ကြည်နူးခဲ့တာတွေအများကြီး ဖော်ပြထားတယ်။ အဲဒီတစ်ချိန် ထဲမှာဘဲ လင်ယောက်ျား ဖြစ်သူက ဇနီးရေးထားတဲ့ စာတမ်းကို ဖတ်နေပြန်တယ်။ ဇနီးရဲ့ချစ်ခင်ကြင်နာခဲ့ပုံတွေကိုလည်း အများကြီး ဖော်ပြထားပြန်တယ်။ အခုလို အထင်မမှတ်ဘဲနဲ့ စိတ်ဝမ်းကွဲရတာကိုဘဲ အလွန်ဝမ်းနည်းနေမိကြောင်း ဖော်ပြတယ်။ ဒါနဲ့ဘဲ စာတမ်းတွေဖတ်ပြီးတော့ မျက်ရည်တွေ ကျလာကြတယ်။ ပြီးတော့ အတူတကွ အိမ်ပြန်သွားကြတယ်။

မှန်ပါသည်။ မကောင်းသည့် အတွေးအခေါ်များ ဝင်လာပါက လင်မယား ပြတ်စဲရန်မခက်ခဲပါ။ အမှန်မှာ အချိန်ကောင်းများ ရှိပါသည်။ ဤအချိန်ကောင်းများကို လူသည်ဇာတိသဘောကြောင့် မေ့လျော့တတ်ကြသည်။ မေ့လျော့နေသော အချက်များကို သတိရစေရန် လုပ်ဆောင်ပေးပါက ပြန်လည်သင့်မြတ်သွားကြပါသည်။ ကျွန်မတို့ အသိထဲက မော်ရာဒေလီယာ သည် ကလေးနှစ်ယောက် မိခင်ဖြစ်ပြီး သူခင်ပွန်းမှာ နိုင်ငံရေး အကျဉ်းထောင် ထဲတွင် ရှိနေသည်။ (၇)နှစ်တိုင်တိုင် ခင်ပွန်း၏ သတင်းကို မကြားရပါ။ သို့ဖြင့် အခြားတစ်ယောက်နှင့် အကြောင်းပါခဲ့သည်။ ကလေးများလည်း ကြီးပြင်းလာ ခဲ့ကြသည်။ ကွန်မြူနစ်အယူဝါဒသည်လည်း အရာခပ်သိမ်းကို လွှမ်းမိုး နေပါသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ထောင်ထဲမှပို့စကဒ်တစောင် ရောက်လာသည်။ သူမကလည်း အထုတ်တထုပ်ကို ထောင်သို့ပို့ပေးလိုက်သည်။ နောက် အိမ်ထောင်ပြုကြောင်းကို မပြောပြခဲ့ပါ။ (၁၁)နှစ် ပြည့်သောအခါ ခင်ပွန်းဟောင်းသည် ထောင်မှလွတ်လာပါသည်။ သူသည် မိသားစုကို ရှာပါ တော့သည်။ သားသမီးများဖြစ်သော သားသည်(၁၂)၊ သမီးသည် (၁၃)နှစ်ပင် ပြည့်လေပြီ။ သားသမီးများမှ ၎င်းတို့ဖခင်အား “ဦးလေးကို မသိဘူး”ဟု ပြောကြသည်။ ထို့ပြင် “ငါတို့မှာ အဖေရှိတယ်”ဟု ဆက်၍ ပြောကြသည်။ ခင်ပွန်းက ဇနီးသည်အား ပြန်ချော့သော်လည်းမရပါ။ သူမသည်

အရင်ယောက်ျားကို ကွာရှင်းလိုက်ပြီး နောက်ယောက်ျားကိုသာ အတည်
ယူလိုက်သည်။ ခင်ပွန်းဟောင်းမှာ အလွန်စိတ်ထိခိုက်သွားရသည်။ ကျွန်မတို့
ကိုယ်တိုင် ထိုအမျိုးသားအား မျက်နှာတွင် ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များစွာနှင့်
လမ်းမပေါ်တွင် တွေ့ရသည်။ သို့သော် ကျွန်မတို့အား အမြဲတမ်း ရှောင်သွား
လေ့ရှိသည်။ နောက်များမကြာမီပင် ဝေဒနာအမျိုးမျိုး ခံစားရင်း ထိုအမျိုးသား
ရများ ကွယ်လွန်သွားရှာသည်။

ထောင်ထဲတွင် နေရစဉ်က ဒုက္ခအသေးအမွှားများကိုသာ ခံစား
ခဲ့ရသော်လည်း ပြင်ပလောကသို့ ရောက်လာသောအခါ ကြီးမား ပြင်းထန်သော
ဒုက္ခများကို ကြုံတွေ့ရသည်ဟု ဂျင်နီတာမှ မှတ်ချက်ချသည်။ ရာပေါင်း
များစွာသောလူ မျိုးဆက်နှင့် နောင်ဖြစ်ပေါ်လာဦးမည့် မျိုးဆက်များသည်
ဒုက္ခအမျိုးမျိုးကို ကြုံတွေ့ကြရပေမည်။ ကျွန်မအနေဖြင့် ဒုက္ခဆင်းရဲ
အမျိုးမျိုးကြုံတွေ့နေရသူများအား တတ်နိုင်သမျှ ကူညီပေးရန် မိမိကိုယ်မိမိ
အချိန်ပေးထားပါသည်။ ကျွန်မကိုယ်တိုင် ဤဒုက္ခဆင်းရဲအမျိုးမျိုးကို
ကြုံတွေ့ခဲ့ရသဖြင့် ကောင်းစွာသိရှိနေပါသည်။ ကျွန်မ၏ခင်ပွန်း ရစ်ချတ်သည်
ထောင်ထဲ၌ (၁၄)နှစ် ကျခံနေရစဉ်က ကျွန်မကိုယ်တိုင် စုံစမ်းခြင်း အမျိုးမျိုးနှင့်
ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည်။ ကျွန်မ ထောင်မှလွတ်လာပြီး တနှစ်ခန့်အကြာတွင်
အစည်းအဝေး တက်ရောက်လာသူ တဦးမှကျွန်မအား ချစ်ကြိုက်ခဲ့သည်။
ကျွန်မ၏ အသက်သည် (၄၃)နှစ်ရှိပြီး သားတယောက်နှင့် ဘဝတွင်ရုန်းကန်
အသက်ရှင်နေရချိန် ဖြစ်ပါသည်။ အားကိုးရာမဲ့သည့် အချိန်ဖြစ်နေပြီး
ရစ်ချတ်ထံမှလည်း မည်သည့်သတင်းမျှ မကြားသိရချေ။

ထိုသူသည် လူပျိုကြီးဖြစ်ပြီး ကျွန်မနှင့် ရွယ်တူဖြစ်ပါသည်။
တည်ကြည်ပြီး မိဟိုင်းနှင့်လည်း ခင်မင်ရင်းနှီးကြသည်။ ဂျူးလူမျိုးမှ ခရစ်ယာန်
ဖြစ်လာသူဖြစ်သည်။ သူ၏အမည်မှာ ပေါလုဖြစ်ပြီး မိဘနှင့်အတူနေထိုင်သည်။
ကျွန်မတို့သည် အထူးခင်မင်ကြပြီး မိဟိုင်းကို ရပ်ရှင်ရုံသို့ခေါ်သွားတတ်သည်။
ထိုပြင် စာသင်ပေးသည်။ မိဟိုင်းကိုယ်တိုင် စာတတ်မြောက်ရန် စိတ်အား

ထက်သန်လှသဖြင့် အထောက်အကူများစွာ ရရှိသည်။ သူသည် ခင်မင်တတ်သူဖြစ်ပြီ ဟာသများကိုလည်း ပြောဆိုတတ်သည်။ ကျွန်မသည် ပေါလုကဲ့သို့သော လူမျိုးကို အမှန်ပင် နှစ်သက်ပါသည်။ တခါတရံ နီးနီးကပ်ကပ် ဆုံနေတတ်ပါသည်။ ရင်းနှီးမှုကြောင်းသာဖြစ်ပြီး အပြစ်ကျူးလွန်ခြင်း မဟုတ်ပါသဖြင့် အသင်းတော်မှလည်း အရေးယူ၍ မရပါ။ တရားဥပဒေမှာလည်း ကန့်ကွက်၍မရပါ။ သို့သော် ဘုရားသခင် ရှေ့တော်မှောက်တွင် ကျွန်မသည် ကျူးလွန်သူဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မ၏ စိတ်ထဲ၌ အမှားကျူးလွန်နေလေပြီ။

သင်းအုပ်ဆရာ ဂရိကူသည် ကျွန်မတို့၏ အခြေအနေအား တစေ့တစောင်းကြည့်နေပါသည်။ ဆရာသည် ကျွန်မအား အေးအေးဆေးဆေးပင်ဆုံးမပါသည်။ ပြိုလဲတော့မည် ကျွန်မ၏ အသက်တာကို အချိန်မီကာကွယ်ပေးပါသည်။ ဆရာသည် ကျွန်မကို လွန်စွာရင်းနှီးပြီး အသင်းတော်အတွက်လည်း အားကိုးရခြင်းကြောင့် တစုံတရာ ပြဿနာမဖြစ်စေချင်ကြောင်း ကျွန်မကို ပြောပါသည်။ ဆရာသည် ကျွန်မကိုသာ သိသည်မဟုတ်။ ရစ်ချတ်နှင့် အတူတကွ လက်တွဲကာ အမှုတော်ဆောင်သည့်အတွက် ဆုံးမရသည့်ကိစ္စတွင် ဆုံးမရမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြပါသည်။ ကျွန်မမှလည်း ဆုံးမသတိပေးချင်သည့်အရာရှိလျှင် ပြောပြရန်နှင့် ဤကိစ္စအတွက် ခင်မင်မှု ပျက်ဆီးသွားမည် မဟုတ်ကြောင်း၊ ကျွန်မသည် ပြုပြင်သင့်သည်များကို ပြုပြင်နိုင်ပါကြောင်း၊ ကလေးသူငယ် အရွယ်မဟုတ်ကြောင်းကို ပြောပြလိုက်ပါသည်။ ဆရာမှ ပေါလုနှင့် နေထိုင်ပုံသည် မသင့်တော်ကြောင်းဖြင့် စတင်ပြောကြားလာပါသည်။ ရုတ်တရက် အမေးခံရသဖြင့် မည်သို့ပြန်ပြောရမည်ကို မသိပါ။ ကျွန်မတို့ အခြေအနေကို တိတိကျကျ သိချင်ကြောင်းမေးပါသည်။ ကျွန်မမှ ပေါလုသည် ကျွန်မကို နှစ်သက်မြတ်နိုးနေပုံရကြောင်း ဖြေလိုက်ပါသည်။

ကျွန်မဘက်မှ သဘောထားကို မေးရာကျွန်မမှ “မသိ”ကြောင်း မည်သို့ ပြောရမည်ကို မသိကြောင်း ဖြေကြားလိုက်ပါသည်။ ဆရာမှ ‘ကျွန်ုပ်ရစ်ချတ်ပြောတဲ့ စကားတစ်ခွန်ကို သတိရနေမိတယ်။ ဆင်ခြင်မှုဟာ

တိကျပြတ်သားမယ်ဆိုရင် တဏှာရဂဟာ ကျော်လွှားလို့ မရနိုင်ဘူး။ တစ်ခုခုလုပ်ရင် အချိန်ယူရတယ်။ စဉ်းစားရတယ်။ အဲဒီလို အခါမျိုးမှာ သင်လုပ်တော့မယ့်အရာရဲ့ အကျိုးတရားတွေဟာ ပြောထွက်လာရမှာဘဲ။ ဘာဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုတာ တွေးဆလို့ရတယ်။ အခုလည်း သေသေချာချာ စဉ်းစားရမယ့်အချိန်ဘဲ’ဟု ဆရာက သတိပေးနေတယ်။ ‘မင်းဟာ အခု ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ချရမယ့်အချိန်ရောက်ပြီ။ ခက်ခဲတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက် တစ်ရပ် လည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒီလူကို ဘယ်တော့မှ မတွေ့ဆုံနဲ့တော့’ဟု ခပ်ပြတ်ပြတ် ဆရာက ပြောလိုက်တယ်။

ဆရာသည် အမှန်တရားများကိုသာ ပြောနေကြောင်း ကျွန်မကောင်းစွာ သိပါသည်။ သို့ဖြင့် ပေါလုအား ခက်ခက်ခဲခဲနှင့်ပင် ရှောင်နေလိုက်ပါသည်။ တပတ်ပြီးတပတ် ရှောင်ခဲ့ရာမှ ပေါလုကိုယ်တိုင် ကျွန်မကို တွေ့ဆုံရန် မကြိုးစားတော့ပါ။ ဆရာဂရီကူသည် ပေါလုကိုလည်း သွားရောက်တွေ့ဆုံကာ ဆွေးနွေးခဲ့ကြောင်း နောက်ပိုင်းတွင် သတင်းကြားရသည်။ ပေါလုကိုလည်း ရစ်ချတ်ထောင်ထဲတွင် အကျဉ်းကျခံနေရကြောင်း ပြောပြလိုက်ဟန်တူသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ ကျွန်မ အနှစ်နှစ် အလလ စောင့်မျှော်ခဲ့ရသော ကာလများအတွက် သစ္စာမဲ့သော အလုပ်မှသီသီလေးလွတ် မြောက်လာပုံကို သတိရပြီး ဘုရားသခင်ထံဖူးထောက် ဆုတောင်းလိုက်ပါသည်။ ရစ်ချတ်၏ ပို့စကဒ်သည် ကျွန်မအတွက် “သတင်းဆိုး”ပင် ဖြစ်နေပါသည်။ ကျွန်မသည် အလွန်အမင်း တွေ့ဆုံလိုပါသော်လည်း သွားခွင့်မရပါ။ အပတ်စဉ် ရဲစခန်းတွင် လက်မှတ် သွားထိုးနေရချိန် ဖြစ်နေပါသည်။ ကျွန်မအား ခြေချုပ်ချုပ်ထားပါသဖြင့် သားမိဟိုင်းကို လွှတ်လိုက်ရပါသည်။

တာဂူအော်နာသည် မြို့လေးတမြို့ ဖြစ်ပါသည်။ ရိုမေးနီးယား၏ မြောက်ဘက်ပိုင်းတွင် ရှိကာ ရထားဖြင့် တောင်ကြိုတောင်ကြားမှ သွားရပြီး မိုင်လေးငါးရာဝေးပါသည်။ အန်ဘီအဲလစ်နှင့် အတူသွားရန် စီစဉ်လိုက် ရပါသည်။ အဲလစ်အနေနှင့်မူ တွေ့ခွင့်မရနိုင်ပါ။ မိသားစုနှင့်သာ တွေ့ခွင့်ရှိသည်။

ကျွန်မသည် သတင်းကို အိမ်မှစောင့်နေပါသည်။ နှစ်ရက်နှင့် အမှန်တကယ်
တွေ့ခွင့်ပေးပါမည်လော။ တချိန်က တူးမြောင်းစခန်းတွင် မိဟိုင်းသည်
ကျွန်မကိုတွေ့ရန် ခရီးဝေးမှာသော်လည်း တွေ့ခွင့်မရလိုက်ပါ။ ကျွန်မပေးပို့
လိုက်သော အခွေးထည်နှင့်အစားစာများကို ရစ်ချတ်ရရှိပါမည်လော။
ဆေးရုံတက် နေသဖြင့် အစားအစာများကို စားနိုင်ပါမည်လော။ အဖျားကြီးခြင်း
ကြောင့် ဆေးရုံတက်နေရသလော။ မတ်တပ်ရပ်နိုင်ပါမည်လော။ မိဟိုင်းနှင့်
စကားပြောနိုင်ပါမည်လောဟူ၍ “လော”ပေါင်းများစွာသည် ကျွန်မရင်ထဲ၌
ပြည့်နေပါသည်။

ဒီဇင်ဘာလတွင် မိဟိုင်းတို့ ပြန်လာကြသည်။ ရစ်ချတ် အသက်ရှင်
နေပြီး သွားလာလှုပ်ရှားရကြောင်း၊ ၎င်းတို့ ဝင်လာသောအခါ ပုခုံးတွင် နှင်းခဲများ
ကပ်ပါလာကြောင်း အဲလစ်မှ ပြောပြနေပါသည်။ မိဟိုင်းမှ ဖခင် နေကောင်း
ကြောင်း၊ မကြာမီ ပြန်လာမည့်အကြောင်းများကို ပြောပြပါသည်။ ဘုရားသခင်
သည် နိမိတ်လက္ခဏာ တစ်ခုခုကို ဖော်ပြလျှင် အခြား နိမိတ်လက္ခဏာ
များကိုလည်း ဆက်လက်ဖော်ပြတတ်ပါသည်။ ကျွန်မတို့ မိသားစု ပြန်လည်ဆုံ
ဆည်းကြရတော့မည်ဟု ပြောရင်းပြောရင်း ကျွန်မ တို့သည် မျက်ရည်များ
ကျဆင်းလာကြသည်။ ထို့နောက် ကျွန်မသည် ၎င်းတို့အား ကော်ဖီပူလေး
ဖျော်တိုက်ပါသည်။ အကြောင်းစုံကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြောပြနေပါသည်။
မာရီကာနှင့် ပီတာတို့သည်လည်း ကျွန်မတို့အနားတွင် ရှိပါသည်။
ကျွန်မတို့အားလုံး ပျော်ရွှင်နေကြသည်။ ပျော်ရွှင်ခြင်းသည် လူကိုမရွေးပါ။
ခြေမသန်စွမ်းသူ၊ ဝတ်ရူးပြန်သူ၊ အကျဉ်းသား၊ သားမယား များသည်လည်း
ပျော်ရွှင်တတ်ပါသည်။ အဲလစ်သည် ပြောရင်းပြောရင်း အားတက်သရော
ဖြစ်လာကာ “သူတို့ကပြောတယ်။ မလွယ်ဘူး။ နှင်းခဲတွေ ထဲမှာ နာရီပေါင်း
များစွာ စောင့်နေကြရတယ်။ နောက်မှ တံခါးမကြီးကနေ ဝင်ခွင့်ပြုတယ်။
နောက်ပြီး ဆေးရုံနဲ့သံဆူးကြိုးတွေ ကာထားတာတွေတယ်။ အကျဉ်းသား
တွေဟာ ဆေးရုံက ထွက်လာပြီ၊ တဲကလေးဆီကို လာကြရတယ်။ အဲဒီမှာမှ

ညောင်သည်တွေကို တွေ့ခွင့်ရတယ်။ မြင်ရတာ စိတ်မချမ်းသာစရာပါဘဲ။
ကြောက်လန့်စရာလည်းကောင်းတယ်။ နှင်းခဲတွေထဲမှာ ကျောက်ရုပ်ကြီး
တွေလိုဘဲ။ တစ္ဆေတွေကို မမြင်ဘူးသော်လည်း၊ သူတို့ဟာ သူရဲတွေဘဲ
ဖြစ်ရမယ်လို့ ထင်မိတယ်။ လှုပ်လှုပ်နဲ့ ရွေ့နေတဲ့အရာထဲ သေချာ
ကြည့်တော့မှဘဲ ရစ်ချတ်ကို တွေ့ရတယ်။ သေသေချာချာကြည့်မှသာ
သူဖြစ်ကြောင်း ပိုမိုထင်ရှားတယ်။ သူတစ်ပါးထက် အရပ်ရှည်တယ်။
ကျွန်မခုန်ချပြီးတော့ လက်ရမ်းပြနေတယ်။ သူ ကျွန်မကို မမှတ်မိဘူး။
ကျွန်မတို့က စုပြုံပြီး လှုပ်ရှားနေတော့ သူရွေးချယ်ဘို့ရန် ခက်နေလိမ့်မယ်။
နောက်တော့ မိဟိုင်းကိုဘဲ တွေ့ဆုံဘို့ ခွင့်ပြုတယ်။ နောက်ဆုံးတော့
သူတို့ပြန်ဝင်သွားကြတယ်။ ကျွန်မတို့ပြန်ဘို့ မီးရထား မရှိတော့ဘူး။ အဲဒီတော့
မြို့ထဲသွားပြီး ခိုကပ်တည်းခိုရတယ်။ မိဟိုင်းဟာ ဖခင်ကိုတွေ့တော့
အတော်ကြောက်လန့်သွားပုံရတယ်။ ဘာမှ စကားမပြောနိုင်ဘူး။ တွေ့ဝေ
နေတယ်။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ဘဲ မေးယူရတယ်။ ပစ္စည်းတွေ မေးတော့ ပေးလို့
ရလို့ ထားခဲ့တယ်ပြောတယ် မိဟိုင်းဟာအဖေကို သိပ်ချစ်တယ်။ ရှိသေ
လေးစာတယ်။ ဒါပေမယ့် ထောင်ထဲမှာ အကျဉ်းသားကြီး ဖြစ်နေတယ်။
မှတ်ဆိတ်မွှေးကြီးတွေနဲ့ လူရုပ်မပေါက်ဘူး။ ပိန်လိုက်တာလဲ အရိုးနဲ့အရေဘဲ
ရှိတော့တယ်။

မိဟိုင်းကတော့ ဖခင်တွေ့တာနဲ့ အချိန်မရှိမှန်းသိတယ်။ ချက်ခြင်းဘဲ
ပြောစရာ ရှိတာပြောတော့တာဘဲ။ ‘အမေက မှာလိုက်တယ်။ မကြောက်နဲ့။
ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ မတွေ့ရင် ကောင်းကင်ဘုံမှာဘဲ တွေ့ကြရမယ်လို့’ မှာလိုက်တယ်။
ရစ်ချတ် စိတ်သက်သာရာ ရလာတယ်။ ရစ်ချတ်က ပြုံးပြပြီးတော့ မိဟိုင်းကို
မေးတယ်။ ‘မင်းတို့ စားလို့သောက်လို့ လုံလောက်ကြရဲ့လား’ မိဟိုင်းက
‘ဪ’ လောက်ပါတယ်။ ကျွန်တော် အဖေမည်းတော်က ကြည့်ရှု
စောင့်မနေပါတယ်’ လို့ ဖြေလိုက်တယ်။ အနားမှ စောင့်နေတဲ့ ရဲအရာရှိက
နားထောင်ပြီး ပြုနေတယ်။ သူထင်တာက မိဟိုင်းအဖေအသစ် ရသွားပြီ။

အဲဒီအဖေက ရှာကျွေးနေတယ်လို့ သဘောပေါက်သွားပုံရတယ်။ ရစ်ချတ်က သားကလေးကို မှာစရာရှိတာတွေ မှာနေတယ်။ “မိဟိုင်း ငါဆိုတဲ့ အဖေဟာ မင်းကို ပေးစရာမရှိပေမယ့် တစ်ခုတော့ လက်ဆောင်ပေးလိုက်မယ်။ ခရစ်ယာန်တို့ရဲ့ အမြင့်မားဆုံးဖြစ်တဲ့ အကျင့်သီလ သမာဓိကို စောင့်ထိန်းပါနော်။ မင်းဘဝအသက်တာရဲ့ အရာခပ်သိမ်းကို ထိန်းသိမ်းကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေး မယ်ဆိုတာ အမြဲတစေ မှတ်ထားပါလို့ မှားကြားနေတယ်” ဟု အဲလစ်မှ ပြောပြပါသည်။ “ငါးနှစ်စီမံကိန်း” ဟု ကြွေးကြော်ခဲ့ကြသော်လည်း မည်သည့် အရာမျှ ဖြစ်မလာပါ။ အစားအစာများ ပိုမိုရှားပါးလာသည်။ လစာများလည်း နည်းသည်ထက် နည်းလာပါသည်။ စတာလင် ကွယ်လွန်လျှင် ပြောင်းလဲမည်ဟု မျှော်လင့်နေသော ပြည်သူလူထုသည် စတာလင် ကွယ်လွန်သွားသော်လည်း ဘာမှ ပြောင်းလဲမှုမရှိပါ။ လူထုကြီးသည် မငြိမ်သက်ဖြစ်နေလေပြီ။ မကြာပါ။ ဖေဖော်ဝါရီလတွင် အကြိမ် (၂၀)မြောက် ကွန်မြူနစ်ပါတီ ညီလာခံကြီးကို ကျင်းပကြသည်။ ခေါင်းဆောင်ကြီး ခရူးရှက်က မိန့်ခွန်းပြောကြရာ စတာလင်ကို ရှုတ်ချသည်။ သို့သော် သတင်းစာတွင် ဤသတင်းပါမလာပါ။ သို့သော် လူထုမှ ကြားခဲ့ကြသည်။ ဥရောပအရှေ့ပိုင်းရှိ နိုင်ငံများသည် မျှော်လင့်ခြင်း ကြီးမားလာခဲ့ကြပြန်သည်။ စတာလင်၏ စီမံကိန်းကို တဖြည်းဖြည်း ဖျက်သိမ်းစပြုကြသည်။ ရဲစုံထောက်နှင့် တပ်မတော်ကို အင်အား လျှော့ချ ခဲ့ကြသည်။ အနည်းအကျဉ်းသာထားရှိကြသည်။ အရှေ့တိုင်းနှင့် အနောက်တိုင်း နေရှင်နိုင်ငံများနှင့် စီးပွားရေးစာချုပ်ချုပ်ဆိုကြသည်။ စီးပွားရေး အဖတ်ဆယ်ရန် ကြိုးပမ်းလာကြသည်။ အလုပ်စခန်း စုပေါင်းလုပ်အားပေး စခန်းများကို ဖျက်သိမ်းလာကြသည်။ စနစ်သစ်အတွက် ခေါင်းဆောင်သစ်များ ရွေးချယ်ရန် နိုင်ငံရေးလှုပ်ရှားမှုကြီးများ ပေါ်ပေါက်လာနေပါသည်။ နေ့စဉ်ဆိုသလို နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားများအား လွတ်ငြိမ်ချမ်းသာခွင့် ပေးနေပါသည်။

ကျွန်မအနေဖြင့် ရစ်ချတ်မည်သည့်အချိန်တွင် အလှည့်ကျမည်ကို မတွေးဝံ့ပါ။ မျှော်လင့်တကြီးဖြင့် စောင့်ဆိုင်းနေပါသည်။ သို့သော် မည်သည့်

သတင်းကိုမျှ မကြားရပါ။ အရိပ်အယောင်ပင် မတွေ့ရပါ။ ရစ်ချတ်သည် ထောင် (၁၂)နှစ် ကျခံရန် ဒီဂရီ ချထားခြင်းခံရသည်။ ၁၉၅၆ ခုနှစ် ဇွန်လ၏ နံနက်ခင်းတစ်ခုတွင် ကျွန်မသည် မိတ်ဆွေများထံ အလည်အပတ်သွားခဲ့ရာ အိမ်ပြန်ရောက်ချိန်၌ ရစ်ချတ်သည် အိမ်၌ရောက်ရှိလာပြီ။ ကျွန်မတို့သည် တဦးကိုတဦး ပွေ့ဖက်ထားလိုက်ကြသည်။ ထိုညတွင် ဝမ်းသာခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်း၊ မျက်ရည်များ ကျဆင်းခဲ့ရပြီး၊ ရယ်မောခြင်းနှင့် မျက်ရည်များဖြင့် ခံစားချက် စုံလင်လှပါသည်။ တမြို့လုံးမှ ဓမ္မမိတ်ဆွေများသည်လည်း သတင်းမေးရန် ရောက်လာကြသည်မှာ အိမ်တွင်အပြည့်ဖြစ်ပါသည်။ ညဉ့်နက်လာသောအခါ အိမ်နီးခြင်းများထံမှ ဖျာများကို ငါးပြီးဧည့်သည်များသို့ သိပ်ရသည်။ ရစ်ချတ်ကိုမူ အရပ်ရှည်သောကြောင့် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ကူရှင်ကိုတင်ကာ ခြေထောက်ထားရန် နေရာလုပ်ပေးရမည်။

ရစ်ချတ်အိပ်မပျော်ပါ။ ဂျင်နီကာနှင့် ကျွန်မလည်း အိပ်မပျော်ပါ။ မိုးမလင်းခင် ရစ်ချတ်သည် အိပ်ရာမှ ထပြီး မိဟိုင်းကို အချိန်ကြာကြာ ကြည့်နေခဲ့သည်။ သားကို သေသေချာချာ လေ့လာနေပုံရသည်။ ရစ်ချတ်သည် ထောင်တွင် နှိပ်စက်မှုအမျိုးမျိုးအပြင် အရိုက်ခံခဲ့ရသည်။ သူ၏ခန္ဓာကိုယ်တွေ ဒဏ်ရာအမာရွက် (၁၈)ခု ရှိလေသည်။ ဆရာဝန်များက ရစ်ချတ်ကို စစ်ဆေးခဲ့ကြရာ ဓါတ်ပုံအရ အဆုတ်ရောဂါ ဖြစ်ခဲ့ကြောင်း တွေ့ရသည်။ သို့သော် အနာရောဂါများ ပျောက်ကင်းနေလေပြီ။ အဆုတ်ပေါ်၌ အမာရွတ် များသာ ကျန်ရှိနေသည်။ အဆုတ်ရောဂါဖြင့် (၈)နှစ်ခွဲ တိုင်တိုင် ထောင်ထဲ၌ ခံစားခဲ့ရပြီး အသက်ရှင်နေခြင်းကို ဆရာဝန်များ နားမလည်နိုင်ပါ။ ထိုအတောအတွင်းတွင် ၃ နှစ်တာ အမှောင်ခန်းထဲ၌ နေခဲ့ရသေးသည်။ မြေအောက်ခန်း ဖြစ်ခြင်းကြောင့် လူတိုင်းဒဏ် မခံနိုင်ကြပါ။ သေဆုံးသွား ကြသည်။ ရောဂါဝေဒနာများကိုလည်း ကုသပေးခြင်း မရှိပါ။ စစ်ဆေးပေးခြင်း လည်း မလုပ်ပါ။ ထောင်မှ လွှတ်လိုက်သော အကျဉ်းသားများကို အစိုးရမှ အထူးဂရုစိုက်သည်။ လူထုကြီးမှလည်း မေတ္တာထားကြသည်။ အကျဉ်းသား

သည် မည်သည့်နေရာသို့ သွားသွားမျက်နှာ ရသည်။ ရှိမေးနီးယားတွင် အကျဉ်းထောင်မှ လွတ်လာသောအကျဉ်းသားများသည် အခွင့်ထူးခံ လူတန်းစားများ ဖြစ်လာကြသည်။ ကွန်မြူနစ်များကမူ အထူးမှန်းတီး ကြသည်။

ရစ်ချတ်သည် နားချိန်မရပါ။ တချိန်လုံးသွားလာနေရသည်။ တနိုင်ငံ လုံးမှ အမှုတော်ဆောင်များ လာရောက်နှုတ်ဆက်ကြသည်။ သူသည် ဆေးရုံတွင် ဆေးကုနေရပြီ ခဏခဏဆေးရုံ ပြောင်းနေရသည်။ လူများအုံလာမည်ကို စိုးရိမ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ရဲစုံထောက်များ မရိပ်မိစေရန် ရှောင်ရှား နေရသည်။ ရစ်ချတ်ပြန်လည်နေကောင်းလာသည်နှင့် လက်ထပ် မင်္ဂလာ အနှစ် (၂၀)မြောက် အထိမ်းအမှတ်ပွဲအဖြစ် ဘုရားသခင်၏ ကျေးဇူးတော်ကို ချီးမွမ်းခဲ့ကြသည်။ ရစ်ချတ်၌ ကျွန်မအတွက် လက်ဆောင် ဝယ်ပေးရန် ငွေကြေးမရှိခဲ့ပါ။ သူ့ထံ၌ မှတ်စုစာအုပ် တအုပ်သာရှိသည်။ အမြဲတမ်း မှတ်စု ရေးလေ့ရှိပြီး ကျမ်းချက်များကိုလည်း ရေးသည်။ ကဗျာ၊ အလင်္ကာ များကိုလည်း စပ်ဆိုရေးသားထားသည်။ ဤအထိမ်းအမှတ် ဆုတောင်းပွဲတွင် ရစ်ချတ်မှ ကျွန်မအား သူ၏ မှတ်စုစာအုပ်ကို လက်ဆောင်အဖြစ် ပေးပါသည်။ သို့သော် ဤမှတ်စု စာအုပ်ကား အမြဲတမ်း မကိုင်ဆောင်ခဲ့ရပါ။

ဤသို့ နိုင်ငံရေးအပြောင်းအလဲ ဖြစ်နေချိန်မှာပင် ရစ်ချတ်သည် တရားဝင် တရားဟောဆရာ လိုင်စင်ကို ရရှိခဲ့သည်။ အသင်းတော်များသည် ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်ခံရသည်နှင့် ပိုမိုစည်းရုံးလာကြသည်။ ပိုမိုချစ်ခင်ရင်းနှီး လာကြသည်။ ရစ်ချတ်ကိုလည်း အော်သိုဒေါ့အသင်းတော်၌ တရားဟောခွင့် ပေးလာသည်။ ထိုအသင်းတော်သည် ဆီဘူးမြို့ရှိပြီး ဘုန်းတော်ကြီးသည် ရစ်ချတ်၏ မိတ်ဆွေဟောင်းဖြစ်ပါသည်။ ရစ်ချတ်မှာမူ ပရိသတ်မကြေ မနပ်ဖြစ်မည်ကို စိုးရိမ်နေပါသည်။ အော်သိုဒေါ့အသင်းသူ/သားများသည် ၎င်းတို့ ထုံးစံအတိုင်း လက်ဝါးကပ်တိုင်ပုံနှင့် ကောင်းကြီးပေးမှသာ နှစ်သက်ကြသည်။ ရစ်ချတ်မှ အတတ်နိုင်ဆုံး လိုက်လျောညီထွေမှု ဖြစ်အောင်ကြိုးပမ်းပါသည်။ ၎င်းအသင်းတော်၏ အဓိကတရားမှာ လက်ဝါးကားတိုင် တရားပင်ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မ ကိုယ်တိုင် ရစ်ချတ်နှင့်အတူ ဆီဘူးမြို့သို့ လိုက်ပါခဲ့သည်။ ရစ်ချတ်သည် အားနည်းခြင်းကြောင့် မတ်တပ်မရပ်နိုင်ပါ။ ထို့ကြောင့် ထိုင်းရင်း တရားဟော ရသည်။ အသင်းတော်၏ ပလ္လင်ကို ထုတ်လာပြီး စင်မြင့်ပေါ်တွင် ချထားကြရာ မြင်သည့်လူတိုင်းမှနေ၍ ဂိုဏ်ချုပ်ကိုယ်တိုင်ကြွလာမည်ဟု ထင်ကာ တီးတိုးပြောဆိုနေကြသည်။ တရားဟောမည့်လ ကြွလာသောအခါ တွင်မူကား ဂိုဏ်းချုပ်မဟုတ်ဘဲ ရစ်ချတ်ဖြစ်နေပါသည်။ ဂျူးလူမျိုးဖြစ် သော်လည်း အော်သိုဒေါ့ထုံးတမ်း စဉ်လာအတိုင်း လက်ဝါးကပ်တိုင် အမှတ်လက္ခဏာကို ကျင့်ဆောင်ပါသည်။ လက်ဝါးကပ်တိုင် အကြောင်းကိုသာ တရားဟောလိုက် ပါသည်။ အဓိပ္ပါယ်သည် အလွန်နက်နဲလှပါသည်။ နိုင်ငံရေး အသုံးအနှုန်းမပါပါ။ ရဲစုံထောက်အမြောက်အများမှ နားထောင်ကြပါသည်။ ၎င်းတို့အနေဖြင့် တရားဟောချက်များကို အထက်သို့ အစီရင်ခံရပါသည်။ ရစ်ချတ်ဟော ကြားသောနက်နဲသည့် အဓိပ္ပါယ်များကို ရဲစုံထောက်များမှ နားလည်ပါသည်။ အချို့ခရစ်ယာန်များထက်ပင် နက်နက်နဲနဲ နားလည်ကြသည်။

ရစ်ချတ်သည် ဆက်လက်၍ တရားပွဲအမြောက်အများ လက်ခံရသည်။ ကလပ်(ဂျီ) တက္ကသိုလ်တွင် သင်တန်းပေးရစဉ်က သာသနာရေးဝန်ကြီးဌာနမှ ကျွမ်းကျင်သူများပင် လာရောက် နားထောင်လေသည်။ ထိုအရာရှိမှ အထက်သို့ ဆက်လက်၍ အစီရင်ခံပါသည်။ ရစ်ချတ်၏ သင်ခန်းစာများသည် ကွန်မြူနစ်ဝါဒ ကို တော်လှန်သော သင်ခန်းစာများ ဖြစ်ပါသည်။ မတ်(ခ်)ဝါဒသည် ဘာသာတရားကို ပုတ်ခပ်သည့်ဝါဒ ဖြစ်ကြောင်း ရစ်ချတ်မှ တခုချင်း ပြန်လည်ချေပပါသည်။ ထို့ပြင် လူသရင် အသင်းတော်မှ ဘုန်းတော်ကြီးကိုလည်း ဖိအားပေးလေသည်။ ဤဘုန်းတော်ကြီးသည် ရစ်ချတ်၏ အတွေးအခေါ်များကို ထောက်ခံသော ဘုန်းတော်ကြီး ဖြစ်ပါသည်။ ရိုမေးနီးယားတွင် ရစ်ချတ် တရားဟောပြောမည့် အစီအစဉ်ကို ထောက်ခံပေးသူ ဖြစ်သည်။ ရစ်ချတ် တရားဟောပြောသည့် အစီအစဉ်ကို အားပေးသူဖြစ်သည်။ ရစ်ချတ်သည် နောက်ထပ် တရားဟောပြောရန် (၆)ပတ် အချိန်ရလေသည်။

သာသနာရေးဝန်ကြီးဌာန၏ ကိုယ်စားလှယ်သည် လုသာရင် ဘုန်းကြီးများ အစည်းအဝေးပွဲတွင် အမှာစကား ပြောကြားရာ ပြောရင်းပြောရင်း ခေါ်သထွက်သွားသည်။ နောက်မိနစ်အနည်းငယ်အကြာတွင် ကားသံနှင့်အတူ ဘရိတ်အုတ်သည့်အသံပါ ကြားရပြီး တိုက်ခတ်သံကိုပါ ကြားလိုက်ရသည်။ ထိုသူသည် အိမ်နံရံနှင့် ကားကြားတွင်ညှပ်ပြီး သေနေသည်။ ကားသည် လမ်းမကို ကျော်ပြီး တိုက်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

ရစ်ချတ်သည် လျှို့ဝှက်စွာနှင့်ပင် ဟောကြားပို့ချခြင်းများကို ဆက်လက်လုပ်ဆောင် နေပါသည်။ အသင်းတော်များသို့ သွား၍ ဝေငှ ဟောကြားခြင်းဖြင့် ခွန်အားပေးတိုက်တွန်း နိုးဆော်လေ့ရှိပါသည်။ တရားဟောပြီးပြီးချင်း ချက်ချင်းကိုယ်ရောင်ပျောက်လိုက်သည်။ မည်သူမျှ သတင်းပို့ချိန်မရပါ။ ဖမ်း၍လည်းမရပါ။ နောက်ပိုင်းတွင် ရစ်ချတ်သည် သွားလာသော လမ်းကြောင်းများအား ကျွန်ုပ်မကို အသိမပေးပါသဖြင့် လုံးဝ မသိတော့ပါ။ ကျွန်ုပ်မသည် စိုးရိမ်ထိတ်လန့်ခြင်းများနှင့် အသက်ရှင်နေရပါသည်။

မီဟိုင်းသည် သူ၏ဖခင်အား “မိုးပျံသင်းအုပ်ဆရာ”ဟု ခေါ်သည်။ ရယ်စရာမဟုတ်ပါ။ အမှန်ဖြစ်နေပါသည်။ ရစ်ချတ်ကို အချိန်မရွေးဖမ်းဆီး သွားနိုင်သည်။ နှစ်မကုန်မီပင် ပိုလန်နှင့်ဟန်ဂေရီနိုင်ငံများတွင် အုံကြွမှုများ ပေါ်ပေါက်လာသည်။ သို့သော် အစိုးရမှာချက်ခြင်း ချေမှုန်းခြင်းကြောင့် အုံကြွမှုသည် အရှိန်မရခင် ပျောက်ပျက်သွားလေသည်။

ဆီလူးမြို့တွင် ကျမ်းစာ သင်ကျောင်းတစ်ကျောင်းရှိပြီး သင်းအုပ် ဆရာသင်တန်းကိုလည်း တက်၍ရသည်။ မီဟိုင်းသည် ထိုကျမ်းစာသင် ကျောင်းသို့ တက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ယခုမီဟိုင်းသည် (၁၈)နှစ်ပြည့်ပြီး အကျင့်သိက္ခာကောင်းမွန်သည့်ပြင် သာမာမိရှိလေသည်။ ဝိညာဉ်ရေးရာ ခွန်အားကောင်းမွန်သည်။ ရစ်ချတ် မရှိသည့် အချိန်၌ပင် မီဟိုင်းသည် ဝတ်ပြုရာ၌ ဦးဆောင်နိုင်လေသည်။ သူသည် ဝိညာဉ်ရေးရာတိုက်ပွဲများ ဝင်ခဲ့ရသည်။ စားဝတ်နေရေးဒုက္ခအမျိုးမျိုးကိုလည်း ဖြတ်ကျော်ခဲ့ရသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်၏ နည်းမျိုးစုံဖြင့် မြူဆွယ်ခြင်းခံရစေကာမူ သူ၏ ယုံကြည်ခြင်းသည် လျော့မသွားဘဲ ခိုင်မာစွာ ရပ်တည်နေပါသည်။

ယခုမိဟိုင်းအား ရစ်ချတ်မှ အနီးကပ်ပြုစုနေပါသည်။ မိဟိုင်းမှ အခုတော့ ရစ်ချတ်ဟာ သူ့ကို အနီးကပ်ပြုစုတယ်။ အခုတော့ မိဟိုင်းက ‘အဖေ၊ ကျွန်တော်အဖေကို ချစ်တယ်၊ လေးစားတယ်။ ဒါပေမယ့် အဖေဟာ အဖေဘဲ။ ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော်ဘဲနော်။ အားလုံးမတူနိုင်ဘူး။ ကျွန်တော့်မှာ ထူးခြားချက်တွေရှိတယ်။ ဖော်ထုတ်ရမယ်’ ဟု သူ၏ဖခင်အား ပြောပြလေသည်။ မိဟိုင်းသည် အသက် (၁၅)နှစ် အရွယ်တွင် ကျောင်းမနေရသည့်အတွက် စာလည်းမသင်ရတော့ပါ။ သို့သော် တက္ကသိုလ်ဝင် စာမေးပွဲများကို အောင်မြင်လေသည်။ ယခုအမှုတော်ဆောင်ရန် ပြင်ဆင်နေလေပြီ။ ရစ်ချတ်မှ မိဟိုင်းအား “တကယ်ဘဲ ကျမ်းစာကျောင်း သွားချင်လို့လား။ သားကို အားရပါးရတော့ မထောက်ခံဘူး။ ဘယ်သူ့ကိုမှ မထောက်ခံချင်ဘူး” ဟု ပြောလိုက်သည်။ မိဟိုင်းမှ “ကျွန်တော်သွားကို သွားချင်တယ်” ဟု ပြန်ဖြေပါသည်။

ထိုကာလရှိ ကျန်းစာကျောင်းများသည် လမ်းလွဲနေကြပါသည်။ အပြုသဘောထက် အပျက်သဘောကများနေသည်။ ဘုရားသခင်၏ အကြောင်းကို မသင်ပေရုံမက ဘုရားကို ချစ်ရန်သွန်သင်ခြင်းမရှိပါ။ ကျမ်းစာကိုလည်း မှန်ကန်စွာ သင်ကြားပေးခြင်းမရှိပါ။ ရှေးခေတ် သန့်ရှင်းသူများကဲ့သို့ အသက်ရှင်ရန်လည်း မသွန်သင်ပါ။ ကျမ်းစာကို ဆင်ခြင်တုံတရားဖြင့် လေ့လာပြီး အမျိုးမျိုးခွဲခြမ်း စိတ်ဖြာကြသည်။ နှုတ်ကပတ်တော်ကို တလုံးခြင်း ဝေဖန်သုံးသပ်ကြသည်။ ဤသင်ကြား နည်းသည် ဝိညာဉ်အတွက် တဖြည်းဖြည်း အဆိပ်ခပ်ခြင်းကဲ့သို့ ဖြစ်နေပါသည်။ ဆရာများမှ သိပ္ပံနည်းပညာကို ရှေ့တန်းတင်ကြသည်။ သုတေသန ပြုကြသည်။ ၎င်းတို့၏ အသက်တာသည် ခရစ်ယာန် မပီသတော့ပါ။ သို့သော် မိဟိုင်းသည် ကျမ်းစာကျောင်းတက်ရန် စိတ်ဆုံးဖြတ်ပြီးလေပြီ။

မိဟိုင်းသည် ကျမ်းစာကျောင်းမှ ခရစ်စမတ်ကျောင်းပိတ်ရက် တရက်တွင် အိမ်သို့ပြန်လာသည်။ ညဝတ်ပြုအစည်းအဝေးတွင် ခရစ်ဝင်ကျမ်း ထဲမှ ကျမ်းပိုဒ်တိုဒ်ကို မိဟိုင်းမှ ဖတ်သည်။ ထိုကျမ်းပိုဒ်သည် ခရစ်တော်မှ ဓမ္မဟောင်းကျမ်းကို ရည်ညွှန်းသော ကျမ်းချက်ဖြစ်ပါသည်။ အစည်းအဝေး ပြီးသည်နှင့် အဖေ အဓိပ္ပါယ်ဖွင့်တာ ဒီလိုမဟုတ်ဘူးနော်။ ယေရှုဟာ ဓမ္မဟောင်းကျမ်းကို ဂယနဏ မသိဘူး။ သိပ္ပံနည်းနဲ့ ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာတဲ့ နည်းလမ်း မသိဘူး။ ဒါကြောင့်မို့လို့ ဓမ္မဟောင်းကျမ်းကို ယေရှုကောင်းကောင်း အဓိပ္ပါယ် မဖော်ပြနိုင်ဘူးဟု မှတ်ချက်ချပါလေတော့သည်။ ကျွန်မမှ ‘ဟုတ်တယ်၊ ယေရှုက သိပ္ပံနည်းမသိဘူး။ သိပ္ပံနည်းနဲ့ ဓမ္မဟောင်းကျမ်းကို အဓိပ္ပါယ်မဖွင့်တတ်ဘူး။ ဒါကိုဘဲ ဘုရားသခင်ဂုဏ်တော် ချီးမွမ်းကြရမယ်’ ဟု ပြောရင်း ဖြေမဆည် နိုင်သော မျက်ရည်များ စီးကျနေပါသည်။

နောက်ပိုင်းတွင် မိဟိုင်းသည် သူ၏လွဲမှားမှုများကို သိမြင်လာသည်။ ကျွန်မတို့မှ အထူးတလည်းရှင်းပြကြရသည်။ မိဟိုင်းသည် ကျောင်းတွင် သင်ကြားပေးသောပါမောက္ခများ၏ သွန်သင်မှုကိုပင် လက်ခံခြင်းမရှိတော့ပေ။ သတိကြီးစွာဖြင့် ခံယူတတ်လာသည်။ သူသည် အိန္ဒိယနိုင်ငံသို့ သာသနာပြုရန် ရည်ရွယ်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် အိန္ဒိယ ဘာသာထုံးတမ်းစဉ်လာများကို လေ့လာ သည်။ ဟိန္ဒူကျင့်စဉ်များကို သင်ကြားခံယူသည်။ တခါတရံ ခေါင်းနှင့် ကြမ်းပြင် ထိပြီး ဇောက်ထိုးလုပ်ပြသည်။ ကျွန်မသည် သားအတွက် ပူပန်မိပါသည်။ “ဟတ္ထိ-ယောဂါ” ကျင့်စဉ်များကို မိဟိုင်းနားလည်သည်။ ကျွန်မက “မိဟိုင်း၊ ဘုရားသခင်က ခေါင်းနှင့်မရပ်ခိုင်ဘူး၊ ခြေထောက်နဲ့ ရပ်ခိုင်တယ် မဟုတ်လား” ဟု ပြောလိုက်ပါသည်။

မိဟိုင်းသည် ကျမ်းစာကျောင်း၌ စာတမ်းပြုစုသောအခါ အင်္ဂလန်နိုင်ငံရှိ ဝိညာဉ်သာဓကနှင့် ပြည့်ဝသော ဝိလျံဘူး(သ်)၊ စပါးဂျင်တို့၏ အကြောင်းများကို စာတမ်းတင်ခဲ့သည်။ ဤဆရာကြီးများသည် ခေတ်အဆက်ဆက် ဓမ္မကြောင်း များကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ကျမ်းစာကိုသာ ဦးစားပေးခဲ့သော ဆရာကြီးများ ဖြစ်သည်။

ကျမ်းစာသင်ကျောင်း ဖွင့်ထားခြင်းမှာ ကွန်မြူနစ်များအတွက် အနောက်နိုင်ငံကို လိမ်လည်ပြသရန်သာ ဖြစ်ပါသည်။ ရိုမေးနီးယားသည်လည်း ကမ္ဘာ့ အသင်းတော်ကောင်စီသို့ စတင်ဝင်ရောက်ခါစ အချိန်လည်း ဖြစ်နေပါ သည်။ ကျမ်းစာကျောင်းတွင် ကျောင်းသားအမြောက်အများ မထားလိုကြပါ။ ကျောင်းရှိ သည်ဟူသော သာဓက သက်ရောက်ရုံသာ ဖွင့်လှစ်လိုကြသည်။

ကျမ်းစာသင်ကျောင်း ပြန်လည်ဖွင့်လှစ်သောအခါ လျှောက်လွှာတင် သည့် ကျောင်းသားဦးရေသည် (၄၀၀)ခန့် ဖြစ်နေသည့်အတွက် အစိုးရ အာဏာပိုင်များ စိုးရိမ်လန့်ဖြန့်သွားပါသည်။ ကျမ်းစာကျောင်းသို့ တက်လျှင် မိဘများ၏ အလုပ်ထိခိုက်လိမ့်မည်ဟု သတိပေးခြင်းကြောင့် အတော်များများ နောက်ဆုတ်သွားကြသည်။ ၁၉၆၅ ခုနှစ် စာရင်းအရ ကလူ(ဂျ)မြို့ရှိ (၆)ဦးသာ ကျန်တော့သည်။ မိဟိုင်းသည် (၃)နှစ်လုံးလုံး ဆီဘူးမြို့ရှိ ကျမ်းစာ သင်ကျောင်းတွင် တက်နေပါသည်။ စာကြည့်တိုက်တွင် စာအုပ်စာပေများ စုံလင်သကဲ့သို့ နည်းပြဆရာများလည်း အချို့တော်ကြပါသည်။ ရစ်ချတ်ကို ဒုတိယအကြိမ် ဖမ်းဆီးချိန်တွင် မိဟိုင်းသည် အိမ်တွင် မရှိပါ။

ရစ်ချတ်အဖမ်းခံရမည်ကို ကျွန်မတို့မှ မှန်းဆပြီးသား ဖြစ်ပါသည်။ ၁၉၅၈ ခုနှစ်တွင် နိုင်ငံသည် ဆိုးရွားသော အခြေအနေသို့ ပြန်လည် ကျရောက်သွားလေသည်။ ကျွန်မတို့ကို နည်းမျိုးစုံဖြင့် လှည့်စားနေကြသည်။ အစိုးရမှ ကျွန်မတို့အား အနောက်နိုင်ငံများနှင့် ပူးပေါင်းသည်ဟု ယူဆကြသည်။ တိုင်းပြည် ကမောက်ကမ ဖြစ်စေလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ကြသည်။ ပြည်သူလူထုသည်လည်း အမျိုးမျိုး လိမ်ညာခြင်းခံနေရသည်။ ယခုတိုင် လိမ်ညာခြင်း ခံနေရဆဲဖြစ်သည်။ ၁၉၅၈ ခုနှစ်တွင် နိုင်ငံတော် ဥပဒေသစ်ကို အမြောက်အများရေးဆွဲပြီး ထုတ်ပြန်သည်။ တိုင်းပြည်ငယ်လေးများသည် ဤနည်းဖြင့် တဖြည်းဖြည်း ကြပ်တည်သွားကြရ သည်။ သေးငယ်သော အမှုလေးကိုပင် သေဒဏ်ချမှတ်ကြသည်။ လူအမြောက်အများ ဖမ်းဆီးခြင်း ခံရသည်။ ထောင်ပေါင်းများစွာသော လူများကို အလုပ်စခန်းသို့ပို့ကြသည်။

ဒင်းညမြစ်တလျှောက်၌ ပေါက်ရောက်သော မြက်တောကြီးကို ခုတ်ထွင် ရှင်းလင်းစေသည်။ “ဆိုးသွမ်းလူငယ်”ဟု အမည်တွင်သော အစိုးရကို ဝေဖန်သူမှန်သမျှ “မြက်တော”သို့ အပို့ခံရသည်။

အစိုးရဌာနများ၌လည်း ဖြုတ်၊ ထုတ်၊ သတ်စနစ် လုပ်ဆောင်လာ ကြသည်။ အလုပ်ပြန်လည် ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်သူများကို အလုပ်ထုတ်ပစ်ပြီး ၎င်းတို့၏ မိသားစုများကိုလည်း အစိုးရဌာနများ၌ အလုပ်လုပ်ခွင့်မပေးပါ။ ဘာသာရေးကိုလည်း နှိပ်ကွပ်လေသည်။ မော်စကိုအစိုးရ၏ အဓိပတိခရူးရှက်မှ အသင်းများကို တခုမကျန် ပိတ်ပစ်ရန် အမိန့်ထုတ်ပြန်သည်။ ဘုန်းတော်ကြီး မှန်သမျှကိုလည်း ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်သည်။ ဤစီမံချက်ကို “ခုနှစ်နှစ် စီမံကိန်း” အဖြစ်ရေးဆွဲလုပ်ဆောင်ခဲ့ကြသည်။ အချက်အလက်များကို ဥပဒေအဖြစ် ပြဋ္ဌာန်းကာ အရေးယူဆောင်ရွက်ကြ လေသည်။

ကျွန်မတို့၏ အိမ်ခေါင်မိုး ထပ်မံလေးသည် မြေအောက်အသင်းတော် ပင်ဖြစ်လေသည်။ နည်းမျိုးစုံဖြင့် အသင်းတော်တည်မြဲရေးအတွက် သတိထား လုပ်ဆောင်ရသည်။ ရစ်ချတ်သည် ညနေတိုင်း အပြင်းအထန် ဆုတောင်း လေ့ရှိသည်။ သူ၏ဆုတောင်းချက်မှာ “ဘုရားသခင် ကျွန်တော့်ကို အလိုတော် ရှိလို့ ထောင်ထဲပြန်နေရမယ်ဆိုရင်လည်း ထောင်ထဲကိုပြန်ပို့ပါ”ဟူ၍ ဖြစ်သည်။ ကျွန်မအနေနှင့် “အာမင်”မပေးချင်ပါ။ ၁၉၅၉ ခု ဇွန်ဝါရီလ (၁၄)ရက် အင်္ဂါနေ့ တနေ့၏ ညနေပိုင်းတွင် အသင်းတော်မှ အမျိုးသမီးတဦး မျက်ရည်နှင့် ရောက်လာသည်။ သူမသည် ရစ်ချတ်၏ တရားဟောချက်များကို ငှားယူပြီး မိတ္တူကူးကာ အခြားသူများကို ဝေငှခဲ့သည်။ သူမလုပ်ရပ်သည် တည်ဆဲဥပဒေကို ဆန့်ကျင်ရာရောက်သည်။ ထို့ကြောင့် ယင်းအမျိုးသမီး၏ အိမ်ကို ရဲများမှ ပိုင်းထားပြီး စာရွက်စာတမ်းများကို သိမ်းယူသွားခဲ့လေသည်။

ကွန်မြူနစ်ပါတီဖြစ်သော ကျွန်မတို့၏ လူယုံတစ်ဦးမှ သင်းအုပ်ဆရာ တစ်ဦးသည် ရစ်ချတ်ကို အပုတ်ချနေကြောင်း ပြောပြပါသည်။ ရစ်ချတ်သည် ရင်းနှီးသည့် မိတ်ဆွေဖြစ်သော်လည်း အတိုင်ခံရလိမ့်မည်ဟု ထိုသင်းအုပ်ဆရာမှ

ကြေငြာပြောဆိုနေပါသည်။ အစိုးရမှ ယင်းသင်းအုပ်အား အသုံးပြုကာ ဉာဏ်ဆင်ခြင်မှုမှာ ဝေခွဲ၍မရပါ။ သူ၏ ကြေငြာစာတမ်းကို အတင်းအဓမ္မ လက်မှတ်ရေးထိုးခိုင်းခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ အကြောင်းရင်းကိုမူ မသိရပါ။ ထိုသင်းအုပ်ဆရာနှင့် ကျွန်မတို့သည် ရင်းနှီးနေကြသောကြောင့် ရေငုံနှုတ်ပိတ် နေခဲ့ကြသည်။ ထို့ပြင် ဇန္တဝါရီလ (၁၅)ရက်၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ နံနက် (၁)နာရီ အချိန်တွင် ကျွန်မတို့အား ရဲများက ဝိုင်းထားပါတော့သည်။ တံခါးကို ဒရုကြမ်း တွန်းဖွင့်ကာ ခေါင်းမိုးတွင်ရှိသော ကျွန်မတို့၏ အိမ်သို့ဝင်လာကြသည်။ မီးများကိုဖွင့်ပြီး “မင်းဟာ ရစ်ချတ်ဝန်းဘရင်း မဟုတ်လား၊ တခြားအခန်းထဲ ကိုသွား၊ အဲဒီမှာ ငြိမ်ငြိမ်နေပါ”ဟု အမိန့်ပေးပါသည်။

ကျွန်မတို့ အခန်းထဲ၌ လူများပြည့်ကြပ်နေသည်။ ကျွန်မတို့၏ ပရိဘောဂပစ္စည်းများကို ဆွဲချကြသည်။ အံ့ဆွဲမှန်သမျှဖွင့်ကာ စာရွက်၊ စာတမ်း ပစ္စည်းများကို မွေ့နှောက်ကြသည်။ ရစ်ချတ်၏ စားပွဲပေါ်မှ စာရွက်စာတမ်း မှန်သမျှကို သိမ်းယူကြသည်။ ထို့နောက် ဖမ်းဆီးခြင်း ခံရပါသည်။ ရစ်ချတ် ပေးခဲ့သည့် လက်ဆောင်ဖြစ်သော မှတ်စာစာအုပ်ကို တွေ့သောအခါ ကျွန်မမှ “အဲဒါကိုတော့ မယူပါနဲ့၊ ကျွန်မ အမြတ်တနိုးထားတဲ့ ပစ္စည်းဖြစ်လို့ပါ”ဟု တောင်းပန်သော်လည်း ၎င်းတို့မှ သိမ်းယူသွားကြပါသည်။ ထို့နောက် ရစ်ချတ်ကို တဘက်ခန်းမှ ခေါ်ထုတ်လာပြီး လက်ထိပ်ခတ်လိုက်ကြသည်။ “အပြစ်မဲ့တဲ့သူတွေကို ဒီလိုဆက်ဆံတာ မရက်ကြဘူးလား”ဟု ကျွန်မမှ ဒေါသတကြီး ပြောလိုက်ပါသည်။ ရစ်ချတ် လှုပ်ရွံ့လှုပ်ရွံ့ ဖြစ်နေခြင်းကြောင့် ရဲများမှ ချုပ်ကိုင်ထားကြသည်။ အရာရှိထံရစ်ချတ်မှ “ငါ့မိန်းမကို နှုတ်ဆက်ချင်တယ် ပြီးတော့မှ မင်းတို့နှင့်လိုက်မယ်”ဟု ခွင့်တောင်းရာ အရာရှိမှ ခွင့်ပြုလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့အား ဝိုင်းထားသည်။ ကျွန်မတို့သည် “အသင်းတော် အမြစ်ကား ယေရှုပေတည်း”ဟူသော ဓမ္မတေးကို သီဆိုကြ သည်။ ထိုစဉ် အရာရှိမှ ရစ်ချတ်ကို ကိုင်ကာ “ငါတို့သွားကြမယ်၊ ၅ နာရီထိုးတော့မယ်”ဟု အမိန့်ပေးပြောကြားနေသော်လည်း သူ၏အသံသည်

တိုးတိုးညင်သာလေးဖြစ်ပြီး မျက်နှာထားလည်း မကောင်းပါ။

၎င်းတို့နောက်သို့ ကျွန်မ လိုက်သွားရာ ရစ်ချတ်မှ “မိဟိုင်းကို နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်။ နောက်ပြီး ငါ့ကိုတိုင်တဲ့ သင်းအုပ်ဆရာကိုလည်း နှုတ်ဆက်ပေးလိုက်ပါ” ဟု နောက်ဆုံးပြောကြားရင်း သူ့ကိုကားထဲသို့ တွန်းထည့် လိုက်ကြပါသည်။ ကားထွက်ခွါနေစဉ် ကျွန်မသည် “ရစ်ချတ်၊ ရစ်ချတ်” ဟု အော်ငိုရင်း အတင်းလိုက်နေမိသည်။ လမ်းပေါ်တွင် ရေများခဲ့နေပါသည်။ ကျွန်မစိတ်များ ခြောက်ခြားလာပြီး မည်သည့်အရာကိုမျှ မမြင်တော့ပါ။ မည်သို့ ဖြစ်မှန်းလည်း မသိတော့ပါ။ မည်သို့လုပ်ရမှန်းလည်း သတိမရတော့ပါ။ ကျွန်မသည် အိမ်ပြန်လာပြီး တဖန်ငိုကြွေး နေမိသည်။ “ကိုယ်တော်၊ ကျွန်မယောက်ျားကို ကိုယ်တော့လက်ထဲမှာဘဲ အပ်လိုက်ပါပြီ။ ကျွန်မလည်း ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ပါဘူး။ ကိုယ်တော်ဟာ သံတံခါးကြီးတွေကို ဖြတ်ကျော် နိုင်တယ်။ ကောင်းကင်တမန်တော်တွေကိုလည်း တပ်ချပေးနိုင်တယ်။ ကိုယ်တော် ရစ်ချတ်ကိုလည်း ပြန်ပို့ပေးနိုင်တယ်” ဟု ဆုတောင်းလိုက်ပါသည်။

ကျွန်မသည် အမှောင်ထဲမှ တချိန်လုံးဆုတောင်းနေပါသည်။ တဖြည်းဖြည်း သတိပြန်လည်လာသည်။ အဲလစ် ဝင်လာသောအခါ “ငါ့ယောက်ျားကို သူတို့ခိုးယူသွားကြပြန်ပြီ” ဟု ပြောပြလိုက်ပါသည်။

အသစ်သော ကြောက်မက်ဘွယ်

THE NEW TERROR

ဦးစွာ ဤသတင်းကို မိဟိုင်းအား အသိပေးပြောပြရလိမ့်မည်။ လွယ်ကူသည့် အလုပ်မဟုတ်ပါ။ မိဟိုင်းသည် ဝမ်းနည်းဘွယ်ရာ လောကဓံ တရားကို ဖြတ်ကျော်ခဲ့ရသည်။ ထို့ပြင် ဤသတင်းအား တက္ကသိုလ်ရှိ သတင်းပို့သူများကြားသိ၍ မဖြစ်ပါ။ ၎င်းတို့သိလျှင် မိဟိုင်းကျောင်းထုတ် ခံရမည်မှာ သေချာလှသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မကိုယ်တိုင် ဆီဘူးမြို့သို့ သွားရန်မဖြစ်ပါ။ ၎င်းတို့မှ ကျွန်မကို သိရှိနေကြပါသည်။ ထို့ကြောင့် အဲလစ်ကို မီးရထားဖြင့် လွှတ်လိုက်ပါသည်။ အဲလစ်သည် ကျမ်းစာကျောင်းအနီးရှိ ပန်းခြံလေးမှ မိဟိုင်းကို စောင့်နေသည်။ အခြားကျောင်းသားများကိုလည်း မမေးမြန်းရဲပါ။ မေးမြန်းပြီး အခြားသူများမှ သိပါက သတင်းပေါက်ကြား လိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့် ပန်းခြံကို မိဟိုင်းဖြတ်လာမည့် အချိန်ကိုသာ စောင့်နေ ရသည်။ ရာသီဥတုသည်လည်း အလွန်အေးချမ်းနေပြီး သစ်ပင်များပေါ်၌ ဆီးနှင်းများ ဖုံးလွှမ်းနေပါသည်။ ထိုင်ခုံများပေါ်တွင်လည်း ထူထပ်သော နှင်းခဲများသည် ဖုံးအုပ်နေသည်။ ညနေခင်းကျမှ မိဟိုင်းရောက်လာပြီး အကျိုးအကြောင်းကို ပြောပြရာ “ဟုတ်တယ်၊ ဒီလိုဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်။ အမေ့ကို ပြောလိုက်ပါ ကျွန်တော် ပြန်လာမယ်၊ အမေ့ကိုလည်း ဖမ်းသွားနိုင်တယ်” ဟု ပြန်ပြောပါသည်။ အဲလစ်မှ “မင်းကကော ဒီကျောင်းမှာ သုံးနှစ်တောင်မှ ရောက်နေပြီမဟုတ်လား” ဟု ထောင်လိုက်ရာ မိဟိုင်းမှ “ဒါတွေ ဘာဖြစ်သလဲ။ ဒီဂရီရတဲ့ သင်းအုပ်ဆရာတွေဟာ လူကိုများတဲ့ တံငါတွေဖြစ်တဲ့ ဧဝံဂေလိဆရာတွေ တည်ဆောက်ထားတာ ဖျက်ကြသေးတာဘဲ မဟုတ်လား။ ဒီဂရီမရှိရင် ပိုတော်ကောင်းသေးတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း မကြာခင်တောင် နှင်ထုတ်ကြတော့မှာဘဲ၊ သူတို့ အလိုအတိုင်း လုပ်ကြတော့မှာဘဲ မဟုတ်လား”

ဟု ပြန်လည်ချေပပါသည်။ အဲလစ်သည် ကျွန်မ၏အိမ်သို့ ရောက်လာသော အချိန်တွင် ညဉ့်နက်နေလေပြီ။ သူမသည် မိဘိုးနှင့် ပြောဆိုခဲ့ပုံများကို ပြန်လည် ပြောပြနေပါသည်။

ကျွန်မသည် ထောင်၌ ရစ်ချတ်ကို တကြိမ်တွေ့လိုက်ရသည်။ နောက်ပိုင်း (၆)နှစ်လုံးလုံး တွေ့ခွင့်မရတော့ပါ။ ရစ်ချတ်ကို ရုံးတင်စစ်ဆေးကြရာ ဆွေမျိုးများ လာရောက်နားထောင်ခွင့်ရသည်။ ၁၉၄၈ ခုနှစ်နှင့် စာလျှင် တရားရုံး၏ စနစ်များ အနည်းငယ်တိုးတက်လာပါသည်။ အစိုးရဘက်မှ ပြောကြားသည်မှာ အစိုးရသည် တရားရုံးရှိကြောင်း၊ အချည်းနှီးသက်သက် ထောင်မချကြောင်း၊ အယူခံဝင်ရန် ရုံးလည်းရှိကြောင်း၊ တရားသူကြီးများ ကိုလည်း အဆင့်ဆင့်ထားရှိကြောင်း ပြောကြားပါသည်။ တရားစီရင်ချိန်တွင် တရားသူကြီး (၅)ဦး ထိုင်ကြသည်။ စင်မြင့်ပေါ်တွင် အလံနီကြီးကို ထောင်ထားပြီး စာတမ်းကြီးကိုလည်း ထင်ရှားစွာဖြင့် “တရားမျှတရေးသည် လူထုအတွက်၊ အစေခံ ဝန်ထမ်းရေးသည် လူထုအတွက်” ဟု ရေးထိုးထားသည်။ ထိုစာတမ်း အပေါ်တွင် ဂရီုဒတ်(ဂျီ)၏ ဓာတ်ပုံကို ချိတ်ဆွဲထားသည်။ အခြားပါတီ ခေါင်းဆောင်များ၏ ပုံများကိုပါ ချိတ်ဆွဲထားကြသည်။

လူထု၏ရန်သူ ခုံသမာဓိများသည် တံခါးပေါက်တခုမှ ဝင်လာကြပြီး အခြားတံခါးပေါက်မှ ပြန်ထွက်သွားကြသည်။ အမှုကို သဘောအရ ကြားနာ ကြသည်။ ခုံခံကာကွယ်ခွင့်ပေးထားသည်။ သို့သော် ပြစ်ဒဏ်ချမှတ် လေသည်။ အမှုစစ်သည့် အချိန်သည် မကြာပါ။ မိနစ်ပိုင်းသာကြာသည်။ ဘုန်းတော်ကြီးများ၊ တောင်သူလယ်သမားများ၊ ဂျစ်စီများနှင့် စာရေးဆရာများကို မြန်မြန်ဆန်ဆန်ပင် ဖယ်ရှားလိုက်ကြသည်။ ထိုအထဲတွင် တံမြက်စည်းလဲ့ သူသည် အရက်မူးမူးဖြင့် ဂရီုဒတ်(ချ်)ဟာ လူမိုက်ကြီး မဟုတ်လား၊ သူ့ကို ပြန်ပို့ပြီး မီးရထား ပြန်မောင်းခိုင်းလိုက်ပါလား (ဒတ်(ချ်)သည် တချိန်က မီးရထားဌာနမှ ဝန်ထမ်း တစ်ဦးသာ ဖြစ်ပါသည်)ဟု ကျယ်လောင်စွာ ဟော်ဟစ်နေလေသည်။ ထိုတံမြက်လဲ့သမားအား ရုံးတင်တရားစွဲလိုက်ကြသည်။ အစိုးရရှေ့နေမှ

လျှောက်လဲပြီးသည်နှင့် တရားသူကြီးဥက္ကဋ္ဌမှ ထောင် (၂)နှစ် ချမှတ်လိုက်ပါတော့သည်။ ထိုအမှုကိုလဲသမား၏ အမှုစစ်ပြီးသည်နှင့် ရစ်ချတ်ကို ရုံးတင်ကြသည်။ ကျွန်မတို့နှင့် အလှမ်းကွာဝေးပါသဖြင့် ၎င်းတို့ပြောသည့် စကားများကို မကြားရပါ။ ရစ်ချတ်ကိုယ်တိုင် မည်သည့်ကိစ္စဖြစ်ကြောင်း သိပုံမရပါ။ ကျွန်မတို့သည် တဦးကို တဦးကြည့်နေကြပါသည်။ ဤအကြိမ်သည် ရစ်ချတ်အား နောက်ဆုံးအကြိမ် တွေ့ခြင်းဖြစ်နိုင်လေသည်။

အမှုပြီးဆုံးသွားပြီး အတန်ကြာမှ မီဟိုင်းသည် အမှုစစ်ပုံများကို ကျွန်မအား ပြောပြပါသည်။ အမှုတွဲဟောင်းကို ပြန်လည်ကြားနာ၍ စစ်ဆေးခြင်းဖြစ်ကြောင်း ၁၉၅၀ ခုနှစ်တွင် စွဲခဲ့သော အမှုဖြစ်ပြီး လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ကို ပယ်ဖျက်ပြီး ယခင်အပြစ်ဒဏ်ကိုပင် ပြန်လည်ချမှတ်ပေးခြင်း ဖြစ်ကြောင်း နောက်ပိုင်းမှ သိရှိရသည်။ ရစ်ချတ်ကို ပြန်လည်ခေါ်ထုတ်သွားသောအခါ သမင်လည်ပြန်ကြည့်ပြီး ကျွန်မတို့အား ပြုံးပြသွားပါသည်။ နောက်ဆုံးတွေ့ခြင်းဟု ဆိုပါက မှားမည်မထင်ပါ။

အမှုကိုင်စာရေးသည် ကျွန်မထံရောက်လာပြီး စာရွက်စာတမ်းများကို လာပေးသည်။ စီရင်ချက်ချသည့် စာရွက်ဖြစ်နေပါသည်။ စာထဲတွင် “ဝန်းဘရင်းအာရ်၊ မွေးနေ့သက္ကရာဇ် ၁၉၀၉ အား (၂၅)နှစ် ထောင်ဒဏ် ချမှတ်လိုက်သည်။ ယခင်ပြစ်ဒဏ်အမိန့်ကို အခြေခံ၍ နောက်ထပ် ထောင်ဒဏ် (၅)နှစ်တိုး၍ ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်လိုက်သည်”ဟု ပါရှိလေသည်။ နောက်ပိုင်းမှ ကျွန်မတို့သည်ပြစ်ဒဏ်၏ အကြောင်းစုံကို သိကြရပါသည်။ ပြစ်ဒဏ်များထဲ ငွေဒဏ်လည်းပါရှိပြီး တရားရုံးစရိတ်ကို ကျခံရမည်ဟု ဖော်ပြထားသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မတို့ ပိုင်ဆိုင်သည့် ပစ္စည်းများကို အားလုံးသိမ်းယူသွားကြသည်။ အခြားနိုင်ငံရေးသမားများကိုလည်း ဤနည်းဖြင့် ပစ္စည်းများ သိမ်းယူလေ့ရှိကြသည်။ ကျွန်မထံ၌ ငွေကြေးမရှိပါ။ အကောက်ခွန်ငှာနမူ အရာရှိ နှစ်ဦးသည် မကြာခဏလာ၍ ငွေညစ်ကြသည်။ ငွေမရသောအခါ ၎င်းတို့ လိုချင်သောပစ္စည်းများမှ တန်ဖိုးနည်းသည့် ပစ္စည်းများဖြစ်သော

ကုတင်ဟောင်း၊ စားပွဲဟောင်းနှင့်ကုလား ထိုင်နှစ်လုံးသာ ကျန်တော့သည်။
ခြောက်နှစ်လုံးလုံး ပစ္စည်းများ တခုခြင်းအသိမ်းခံနေရသည်။ ငွေကိုအရင်
တောင်းပြီး ငွေမရပါက ပစ္စည်းသယ်သွားကြသည်။ နွေ၊ မိုး၊ ဆောင်း
သုံးရာသီလုံးပင် ကျွန်မတို့သည် ဘဝတိုက်ပွဲကြီးတစ်ခုအား တိုက်ခိုက်နေရ
သကဲ့သို့ ဖြစ်နေပါသည်။

အခြေအနေသည် အစစ အရာရာ၌ စိုးရိမ်တုန်လှုပ်နေရသည်။
နေ့စဉ်လိုလို မိတ်ဆွေတဦးပြီးတဦး အဖမ်းခံနေရသည်။ ထောင်မှလွတ်လာ
သူများသည်လည်း ထောင်ထဲသို့ ပြန်ရောက်ကြသည်။ ကျွန်မတို့သည်
စားဝတ်နေရေး၌ မည်သို့နေထိုင် စားသောက်ရမည်ကို မစဉ်းစားတတ်အောင်
ဖြစ်နေရပါသည်။ နယ်မှရောက်လာသူများက အခြေအနေ ပိုဆိုးနေကြသည်။
အသင်းတော်ကိုလည်း လုံးဝပိတ်ပင်ထားသည်။ သင်းဝင်သူများကိုလည်း
အမျိုးမျိုး နှိပ်စက်ကြသည်။ ယောက်ျားများသည် ပိုမို၍ ဖမ်းဆီးခံရသည်။
ကျွန်မတို့နိုင်ငံ၌ ဤသို့ဖရိဖရဲ ဖြစ်နေချိန်တွင် ခရူးရှက်သည် အမေရိကန်နှင့်
မိတ်သဟာယဖွဲ့ရန် အမေရိကန်သို့ အလည်အပတ်သွားပါသည်။ ၁၉၆၀
ခုနှစ်တွင် ပဲရစ်၌ အထူးထိပ်သီး ညီလာခံ ကျင်းပမည်ဟု ကြားသိရသည်။
ကျွန်မတို့သည် မာစ်လန်ဒူးယား၏ အခန်းထဲ၌ နိုင်ငံရေးအကြောင်းကို
ဆွေးနွေးခဲ့ကြရာ သူမမှ “စဘီးနား ဒီညီလာခံပြီးရင်တော့ နင့်ယောက်ျားလဲ
လွတ်လာမှာပါ။ နှစ်နိုင်ငံသဘော တူညီချက် စာချုပ်ချုပ်ပြီးရင် ထောင်တံခါးတွေ
ဖွင့်တော့မယ်”ဟု ပြောနေရှာပါသည်။

ထိုအချိန်တွင် တယ်လီဖုန်းမြည်လာရာ အိမ်နီးခြင်းတစ်ဦးထံမှ ဖြစ်ပြီး
“စဘီးနား အခန်းထဲမှာ ရဲတွေရောက်နေတယ်”ဟူသော သတင်းပင် ဖြစ်လေ
သည်။ ကျန်သည့်သူများမှ ကျွန်မအား အိမ်သို့ပြန်ရန် တားမြစ်ကြသည်။
အဖမ်းခံရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ အဲလစ်ကိုပင် ခေါ်ဆောင်သွားကြောင်း ပြောပြကြ
သည်။ အဲလ်သည် သဘောထားပြည်သူဖြစ်ပြီး သူမတွင်ရှိသည့်
အရာဝတ္ထုများကိုပင် သူတစ်ပါးအား ပေးကမ်းတတ်သူဖြစ်သည်။ နိုင်ငံရေး

အကျဉ်းသားများ၏ သားသမီးများကိုလည်း အတတ်နိုင်ဆုံး ကူညီပံ့ပိုးပေးနေသူ ဖြစ်သည်။ အဲလစ်ကို ဖမ်းဆီးပြီး လုပ်ဘော်ကိုင်ဘက် အမည်များကိုမေးရာ ထုတ်ဖော်ခြင်း မရှိသဖြင့် ရိုက်နှက်ခံရသည်။ အရိုးများနှင့် သွားများ ကျိုးသည့်ပြင် ထောင် (၈)နှစ် ကျခံရန် ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ခြင်း ခံလိုက်ရသည်။ ထိုညတွင်ပင် ရဲများသည် ကျွန်မတို့၏ အိမ်အား (၂)နာရီခန့် စိတ်ကြိုက်ရှာဖွေခဲ့ကြသည်။ အဲလစ် တဦးတည်းကိုသာ ဖမ်းဆီးသွားသည် မဟုတ်၊ သူမနှင့်အတူနေသော အခြား အမျိုးသမီးကိုပါ ဖမ်းဆီးသွားသည်။ ၎င်းတို့၏ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်ဖြစ်ပြီး အမှတ်မထင် တွေ့ရာလူများကိုလည်း ခေါ်ဆောင်သွားတတ်ကြသည်။ အခန်းထဲသို့ ကျွန်မ ပြန်ရောက်သော အချိန်တွင် အစစအရာရာ ဖရိုဖရဲဖြင့် ပျက်စီးနေလေပြီ။ အဝတ်အစား၊ စာရွက်စာတမ်းများလည်း ပြန်ကြနေပြီး မွေ့ရာများကိုလည်း ထိုးခွဲလှန်လှောထားပါသည်။ ဖျာများကိုလည်း အပိုင်းပိုင် ဖြတ်ကာ ထားခဲ့ကြသည်။

မိဟိုင်းမှာ “သူတို့ ဘာယူသွားသလဲသိလား၊ အကြောအခြင် အကိုက်အခဲ ပျောက်ဆေးပုလင်းတော်ပါသွားတယ်”ဟု ပြောပါသည်။ ကျွန်မတို့၏ မိတ်ဆွေ မစ္စတိုမာရူးမှ ဂျာမန် ဆရာဝန်တဦး ရေးသားသော အကြော အခြင်ကိုက်ပျောက်သည့် ဆေးညွှန်းကို ကိုယ်တိုင်လက်ရေးဖြင့် ကူရေး ပါသည်။ ထိုဆေးညွှန်းပါသော စာအုပ်ကို ကျွန်မအားပြပြီး ရှားပါးစာဖြစ်ကြောင်း သူမကိုယ်တိုင် တရက်သာငှား၍ ကူးယူထားကြောင်း၊ ဤဆေးညွှန်းများကို မပျောက်မပျက် ထားရှိရန် တဖွဖွ ပြောကြားခဲ့သည်။ ယခု ယင်းဆေးညွှန်းပါ စာအုပ်မရှိတော့ပါ။ ရဲစုံထောက်များမှ ယူသွားကြောင်း အတန် ရှင်းပြ ပါသော်လည်း သူမအနေဖြင့် မယုံနိုင်ပါ။

ကျွန်မတို့သည် အဲလစ်နှင့် အခြားမိတ်ဆွေများ၏ သတင်းကို နေ့တိုင်းလိုလို နားစွင့်ကြသည်။ မည်သည့်သတင်းမျှ ရရှိခြင်း မရှိပါ။ ၎င်းတို့သည် ထောင်၏အနက်ဆုံးတွင်းထဲသို့ ကျရောက်သွားခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်။ စဉ်းစား၍ မရပါ။ မည်သည့်အချိန်မှ သတင်းကြားရမည်နည်း။ အဲလစ်ကို

အမျိုးမျိုး ရိုက်စစ်ခဲ့ပုံကို ရက်အတန်ကြာမှသာ ကြားသိရသည်။ ဤသတင်းများကို မသိသူမရှိသလောက်ပင် ဖြစ်သည်။ အန်ကယ်ကြီး မစွတာတရီဖူးသည် လင်္ကာ၊ ကဗျာဆရာကြီးဖြစ်ပြီး မိဟိုင်းမှ အဖိုးကဲ့သို့ ချစ်ရသူဖြစ်သည်။ သူ၏ဖခင်သည် နာမည်ကျော် ကဗျာဆရာကြီး ဒဗလျူအိပ်ချ်ဒေးဗစ် ဖြစ်သည်။ သူသည် စာပေမထူးချွန်သော်လည်း ကျာစပ်ရာတွင် ပါရမီရှိသူ ဖြစ်သည်။ မိဟိုင်းသည် ထိုအန်ကယ်ကြီး၏ လက်ပေါ်၌ ကြီးပြင်းလာသူ ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် အခြားဆရာကြီးဖြစ်သော နေလဲစကူးလည်း ရှိသေးသည်။ တေးဂီတ ဘက်တွင် အထူးကျွမ်းကျင်ပြီး ပြိုင်ဘက်ကင်းသူ ဖြစ်ပါသည်။ ယခုမူ သူ၏ဇနီးနှင့် သားသမီး (၄)ဦးသည် ဒုက္ခအမျိုးမျိုး ကြုံတွေ့ကာ လမ်းပေါ်တွင် ရောက်နေကြသည်။

သင်းအုပ်ဆရာ အာမေနူးသည်လည်း ထူးခြားသူဖြစ်ပါသည်။ သူ၏ အကြောင်းကို ကျွန်မမှ အမြဲတမ်း ဝေငှလေ့ရှိပါသည်။ ကြားရသူတိုင်းမှ လုပ်ကြံ ဇာတ်လမ်းဟု ထင်တတ်ကြသည်။ ထိုသင်းအုပ်ဆရာသည် တရားဟောချက် ကြောင့် အနှစ် (၂၀) ထောင်ကျသွားခဲ့ရသည်။ တရားပွဲတိုင်း၌ ရဲများမှ နားထောင်လေ့ရှိကြသည်။ ထိုဆရာကြီးသည် “လင်္ကာဘက်တွင် ပိုက်ကျွန်ချပါ”ဟူသော ကျမ်းပိုဒ်အား ခေါင်းစဉ်အဖြစ် ရွေးချယ်ကာ တရားဟောပါသည်။ သူ၏ ခေါင်းစဉ်ကို နားထောင်သော ရဲများမှ အဓိပ္ပါယ်တလွဲ ကောက်ယူကာ ရုံးတင်ခဲ့ကြသည်။ တရားရုံးတွင် သင်းအုပ်ဆရာအား “ဆရာဘာဖြစ်လို့ လက်ဝဲဘက်မှာ ပိုက်ကွန်မချတာလဲ၊ လက်ယာဝါဒီဖြစ်နေလို့ မဟုတ်လား”ဟု စွပ်စွဲကာ အရေးယူခဲ့ကြသည်။ တရားဟောချက်များကိုလည်း ပုံကြီးချဲ့ကြခြင်းကြောင့် နောက်ဆုံး ထောင်ကျသွားခဲ့ရသည်။ သင်းအုပ်ဆရာ အာမေနူးသည် ထောင်ကျသွားစဉ်က ဇနီးနှင့်အတူ သားသမီး (၅)ဦး ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။ သူ၏ မိသားစုများကို ဘာရင်ဂင်လွင်ပြင်သို့ ပို့လိုက်ကြသည်။ တနေ့တွင် သင်းအုပ်ဆရာ အာမေနူး၏ ဇနီးသည် ကျွန်မထံ ရောက်လာပါသည်။ သူမသည် ပင်ပန်းသည့်ပြင် ဖျားနေပါသည်။ ထို့ကြောင့်

ကျွန်မတို့မှ ပြုစုရန် ခေါ်ထားလိုက်ရသည်။ သနားစရာ ကောင်းလှပါသည်။ ကျွန်မတို့သည် ဤသို့ဖြင့် တဖြည်းဖြည်း လူဦးရေ တိုးပွားလာရာ ယခု (၅)ယောက်ပင် ရှိနေလေပြီ။

သင်းအုပ်ဆရာ အာမေနူးကို တိုင်သောသူသည် ကျွန်မတို့ မြေအောက်အသင်းတော်သို့ တနေ့တွင် ရောက်လာပါသည်။ ဆရာ အာမေနူးကိုယ်တိုင် သူ့ကိုကောင်းမွန်စွာ သိရှိပါသည်။ ထိုသူကို အရေးမယူရန်၊ ခွင့်လွှတ်ရန်၊ သူ၏ဆန္ဒကြောင့် တိုင်ကြားခြင်းမဟုတ်၊ အတင်းအကြပ်စေခိုင်းခြင်းကြောင့်သာဖြစ်ကြောင်း စသည်ဖြင့် ခွင့်လွှတ်ကြရန် ပြောနေရှာပါသည်။ ကျွန်မကမူ လုံးဝမကြေနပ်နိုင်ပါ။ ကျွန်မမှ ထိုသူအား တိုင်ကြားသူ အဖြစ်စွပ်စွဲရင်း တိုင်ကြားရသည့် အကြောင်းရင်းကို မေးကြည့်ရာ ရှက်ကိုး ရှက်ကန်းဖြင့် “ကျွန်တော်ကို အတင်းအကြပ် ထွက်ဆိုခိုင်းတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ကတော့ အမှန်တာတွေ မထွက်ဆိုပါဘူး။ သူတို့ မေးတာတွေဟာ မထူးဆန်းပါဘူး။ ကျွန်တော်ကတော့ တာဝန်ရှိတဲ့အတိုင်းဘဲ ပြောလိုက်တာဘဲ။ ကျွန်တော့်အမြင်ကိုတော့ ပြောရမှာဘဲ” ဟု ထိုသူမှ ဖြေကြားပါသည်။ ကျွန်မမှ ဤသို့ဆိုလျှင် ညှင်းဆဲနှိပ်စက်နေသော အစိုးရကို ထောက်ခံခြင်း ဖြစ်ကြောင်း အစိုးရသည် အပြစ်မဲ့သူများအား ဖမ်းဆီးကာ သတ်ဖြတ်နေကြောင်း၊ ကလေးများကိုလည်း ဘုရားမဲ့ဝါဒီ လိုက်စားရန် တွန်းပို့နေကြခြင်း ဖြစ်ကြောင်းများကို ရှင်းပြရာ ထိုသူမှ ဤသဘောမျိုး မသက်ရောက်ကြောင်း ငြင်းဆိုနေပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မမှ “ကောင်းပြီ ရှင်က ဒီအပြုအမူတွေ မကြိုက်ဘူး၊ မထောက်ခံဘူးလို့ ဘာကြောင့် မပြောရဲတာလဲ၊ ရှင့်မိတ်ဆွေတွေ ဆန့်ကျင်တာကိုတော့ ပြောရဲတယ် မဟုတ်လား” ဟူ၍ မခံချို၊ မခံသာဖြစ်ရင်း ပြောချလိုက်ပါသည်။ ရစ်ချတ်အဖမ်းခံရခြင်းသည်လည်း ဤသူကဲ့သို့သော သင်းအုပ်ဆရာ၊ မိတ်ဆွေ ဘိုးတော်ကြီးများ၏ တိုင်ကြားချက်ကြောင့် ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မသိရှိနေပါသည်။ ထိုသူများသည် ဟောပြောချက်တမျိုးဖြင့် ဟောပြောကြပြီ ထိခိုက်လာပါက အခြားသူများကို လက်ညှိုးထိုးကာ

ကိုယ်ရောင်ဖျောက်သွားတတ်ကြသည်။ ကျွန်မသည် ဤကဲ့သို့သောသူများ အားလုံးဝ မကြေနှပ်နိုင်ပါ။ ထိုသူများကြောင့် အပြစ်မဲ့သူ အမြောက်အများ ထောင်ထဲဝင်သွားကြရသည်။ ကျွန်မသည် ဤအကြောင်း များကို စဉ်းစားပြီး ဘုရားသခင်ထံ ဆုတောင်းပါသော်လည်း ငြိမ်သက်ခြင်းကို အလွယ်တကူ မရခဲ့ပါ။

မာရီယာသည် လက်ဝါးကပ်တိုင် ပုံတော်ကို ယူလာပြီ တနေရာတွင် ကပ်ထားပါသည်။ ကျွန်မ၏ မျက်လုံးသည် ထိုလက်ဝါးကပ်တိုင် ပုံတော်သို့ မကြာခဏရောက်သွားပါသည်။ ထိုပုံတော်ကို ကြည့်လိုက်တိုင်း ခရစ်တော်၏ နောက်ဆုံးစကားကို သတိရနေမိသည်။ ခရစ်တော်သည် ‘အို အဘ သူတို့၏အပြစ်ကို လွှတ်တော်မူပါ။ သူတို့သည် ကိုယ်ပြုသောအမှုကို မသိကြဟု မြှက်ဆိုတော်မူ၏’ ဟူသော စကားနှင့် “ရေငတ်တော်မူသည်” ဟူသော စကားများကို သတိရလာပါသည်။ တိုင်ကြားသူများအနေဖြင့် အပြစ်လွှတ်ပေးရန် မည်မျှဆန္ဒကြီးမားကြလိမ့်မည်နည်း။ ကျွန်မအနေဖြင့် ခွင့်မလွှတ်နိုင်ပါ။ အသိအမှတ် မပြုနိုင်ပါ။ ဤခံစားချက်များကြောင့် ကျွန်မ၏ စိတ်သည် ပြောင်းလဲမှုများ ဖြစ်လာပါသည်။ လူသည် ဘုရားကို ချစ်သည်ထက် တခါတရံ မိမိကိုယ်ကိုသာ ချစ်တတ်ကြသည်။ သန့်ရှင်းဖြောင့်မတ်သူများ ပင်လျှင် မှားယွင်းတတ်ကြသေးတယ်။ လုသရင်ဂိုဏ်းမှ ဘုန်းတော်ကြီး မူလာသည် ကျွန်မတို့၏ မိတ်ဆွေဖြစ်ပါသည်။ သစ္စာဇီဝိကသူများသည် ဘုရားသခင် ရှေ့မှောက်တွင် သနားစဖွယ် အလွန်ကောင်းကြောင်း ဆရာမူလာမှ ပြောပြပါ သည်။ ဘုရားသခင် ကိုယ်တိုင်မှ သန့်ရှင်းသူများပင် အားနည်း တတ်ကြောင်း မိန့်ကြားခဲ့ပါသည်။ လူသည်လည်း မိမိကိုယ်မိမိ အားနည်းသွားကြောင်းကို သိမြင်နိုင် သည်ဟူ၍ သတိပေးစကား ပြောကြားခဲ့ဘူးသည်။

၁၉၆၀ ခုနှစ် ဆောင်းရာသီသည် ခါတိုင်းနှစ်ထက် စောနေပါသည်။ နှင်းခဲများ စောစီးစွာ ကျလာပြီး လမ်းများသည် နှင်းခဲဖြင့် ဖုံးလွှမ်းနေပါသည်။ မည်သူမျှအပြင်သို့ မထွက်ချင်ကြပါ။ ကျွန်မတို့အိမ်ရှိ ပြူတင်းပေါက်မှန်

တချပ်ကွဲသွားသဖြင့် မိဟိုင်းမှ ဖြစ်သလို ဖာထေးထားပါသည်။ အပြင်ဘက်တွင် လေသည် ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခတ်နေပါသည်။ မာရီယာမှ အပြင်ထွက်ကြလျှင် ပို၍ကောင်းကြောင်း၊ ဤအခန်းသည် အပြင်ဘက်ရှိ အအေးဒဏ်နှင့် မကွာခြားတော့ကြောင်း အကြံပေးပါသည်။ အိမ်ခေါင်မိုးမလုံသဖြင့် ရေများစီး ကျနေသည့်ပြင် အလင်းရောင်လည်း မရရှိပါ။ အခန်းကျဉ်းလေး၌ လူ (၅)ဦးသည် ကြပ်တည်းစွာဖြင့် ညအချိန်တွင် နေကြရာ အသက်ရှူမဝဘဲ မွန်းကြပ်နေပါသည်။ ကျွန်မသည် မြေအောက်အသင်းတော်အတွက် အလုပ်မရှိသည့်အချိန်တွင် အစိုးရရုံးများသို့ သွားကာရစ်ချတ်အတွက် ဒဏ်ငွေဆောင်ခြင်းနှင့် အယူခံလွှာများ တင်ခြင်းဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေပါသည်။ ကျွန်မတို့ ပိုင်ဆိုင်သမျှ သိမ်းယူသွားပြီးသည့်အပြင် မကြာခဏ ငွေညစ်ပြီး ယူတတ်ကြသည်။ ရုံးတွင်အရာရှိများနှင့် တွေ့ဆုံရန် အချိန်ကြာမြင့်စွာ စောင့်ရသည်။ ထို့ပြင် ထုတ်ပေးသော ပုံစံများကို တခုပြီးတခု ဖြည့်စွက် ရသော်လည်း ထူးခြားမှု တစုံတရာကိုမျှ မတွေ့ရပါ။

တနေ့တွင် အမြတ်ခွန်ဌာနမှ အရာရှိနှစ်ဦး ရောက်လာပြီး တံခါးလာခေါက်သောကြောင့် မိဟိုင်းမှ ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ ၎င်းတို့သည် ပုံစံများကို ကြည့်ကာငွေလာတောင်းကြသည်။ ကျွန်မသည် ၎င်းတို့အား ပေးရန်ငွေမရှိတော့ပါ။ ထိုအရာရှိများသည် ကျွန်မတို့ ပစ္စည်းများကိုဟိုကြည့် ဒီကြည့်လုပ်ကာ ၎င်းတို့ကြိုက်သည့် ပစ္စည်းများကို သိမ်းယူကြသည်။ စာရင်းပြုစုပြီး ငွေရှိလျှင် လာရောက်ရွေးယူနိုင်သည်ဟု ပြောသွားကြသည်။ ရွေးမရမည့် ပစ္စည်းအဟောင်းများသာ ထားရစ်ခဲ့ကြသည်။ ကုတင်များက ကျိုးနေသဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် ပစ္စည်းများ သွားရွေးရန် (၃)ရက် အချိန်ပေး မည်ဖြစ်ကြောင်း (၃)ရက်ကျော်ပါက အဆုံးဟု မှတ်ရန်ပြောဆိုပြီး ထွက်သွားကြသည်။

နောက်တနေ့တွင် ကျွန်မသည် ရုံးသို့သွားကာ ပစ္စည်းများကို စုံစမ်းရာ ၎င်းတို့သည် နှစ်မြို့ဟန်မရှိဘဲ ဆောင့်အောင့်ကာ အဖြေပေးသည်မှာ

ငွေအကြေလာပေးမှသာလျှင် ပစ္စည်းများကို ထုတ်ပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း စည်းကမ်းချက်တွင် ထည့်ရေးသားသည်ကို မတွေ့ရကောင်းလားဟု ထေ့ငဲ့ကာ ဆက်ဆံကြသည်။ ယခု ငွေအလုံအတောက် မပါဘဲ အဘယ်ကြောင့် စုံစမ်းသနည်းဟုပင် အပြောခဲ့ရပါသည်။ ကျွန်မသည် မည်သည့် စကားလုံးမျှ ပြန်ပြောရန် မရှိတော့ပါသဖြင့် မျက်ရည်စများနှင့် အတူလှေကားပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့ရပါသည်။ ရေခဲများ ဖုံးလွှမ်းနေသော လမ်းမကြီးအတိုင်း ဆက်လျှောက်ရန် ဟန်ပြင်နေ၍ အရပ်ရှည်ရှည် မျက်မှန်တပ်ထားသော လူစိမ်းတဦး ကျွန်မအနားသို့ ရောက်လာပါသည်။ ကျွန်မကို ထပ်မံ ခြိမ်းခြောက်မည့် အရာရှိဟု ထင်မိပါသည်။ သူသည် ဘေးညှာကို ကြည့်ကာ “ငါ မင်း အမှုတွဲကို ကောင်းကောင်း သိတယ်၊ ရော့ ယူသွား”ဟု ပြောရင်း အထုပ်တထုပ်ကို ပေးခဲ့ပါသည်။ သူသည် ချက်ခြင်းပင် ပျောက်ကွယ် သွားလေသည်။ ထိုလူစိမ်းပေးသော အထုပ်ကို ကြည့်လိုက်ရာ ပိုက်ဆံများဖြစ် နေပြီး ကျွန်မတို့အတွက် ရက်ပေါင်းများစွာ ဖြည့်ဆည်းပေးကြောင်း တွေ့လိုက် ပါသည်။

ကျွန်မ၏ ဘိနပ်သည် ဟောင်းနွမ်းနေသောကြောင့် လမ်းလျှောက်ရာ၌ ခြေထောက်နာကျင်လှပါသည်။ လက်များတင် ရေခဲများက ခဲနေသည်။ သို့သော် ကျွန်မစိတ်ထဲတွင် ငြိမ်သက်ခြင်းခံစားရပါသည်။ ဘုရားသခင်၏ မေတ္တာတော်ကို ခံစားနေရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ မဟိုင်းအား ကျွန်မပြောပြလိုက်ရာ ထိုလူစိမ်းကို စုံစမ်းရန် မိဟိုင်း ထွက်သွားပါသည်။ ထိုသူသည် အမြတ်စွန့်ရုံးမှ ဝန်ထမ်းဖြစ်ပြီး မြေအောက်အသင်းတော်ကို အကူအညီပေး နေသူဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ ကျွန်မတို့သည် ထိုသူနှင့်တွေ့ရန် မဖြစ်နိုင်ပါ။ အန္တရာယ်ကြီးမားလှပါသည်။ ရစ်ချတ် ထောင်ကျနေစဉ်အတွင်း ထိုသူသည် ကျွန်ုပ်တို့အား သူ၏လစာထဲမှ အမြဲတမ်း ငွေကြေးပို့ ပေးခဲ့ပါသည်။

နောက်ပိုင်းတွင် မိဟိုင်းအားကျောင်းမှ တရားဝင်ထုတ်ပစ်ကြသည်။ ကျွန်မတို့၏ မိတ်ဆွေဘုန်းတော်ကြီး မူလာမှ အစွမ်းကုန် ကြိုးစားပေးပါသည်။ ဒေါက်တာမူလာကို သူ၏ လုသာရင်ဂိုဏ်းမှ မနှစ်သက်ကြပါ။ ကွန်မြူနစ်များနှင့်

ပူးပေါင်းသည်ဟု စွပ်စွဲကြသည်။ ကွန်မြူနစ်များမှလည်း ၎င်းအား ချီးကျူး
ဂုဏ်ပြုလိုက်ကြသည်။ ကွန်မြူနစ်များ၏ အနေအထားကိုကောင်းစွာ
သိရှိသူဖြစ်ပြီး မြေအောက်အသင်းတော်ကို သူကပင် ကူညီမစပေးနေပါသည်။
သေဆုံးသွားသော ခရစ်ယာန် မာတုရများ၏ အိမ်ထောင်စုများကိုလည်း
ဒေါက်တာမူလာမှပင် ကူညီပံ့ပိုးပေးနေပါသည်။ ယခု ဒေါက်တာမူလာ ကွယ်လွန်
သွားသည့်အတွက် သူ့အား ကျွန်မသည် ကျေးဇူးတင်စွာဖြင့် ချီးကျူးနိုင်ပါသည်။

မိဟိုင်းသည် တက္ကသိုလ်တွင် အင်ဂျင်နီယာလိုင်းရသည်။ နိုင်ငံရေး
အကျဉ်းသား၏ သားသမီးဖြစ်ခြင်းကြောင့် ကျောင်းတက်ခွင့် မရပါ။ အကြောင်း
ရင်းကိုသိလာသည်နှင့် နှင်ထုတ်ခံရမည်ဟု မိဟိုင်းမှ ယူဆပါသည်။ ကျွန်မသည်
အိမ်တွင်နေရင်း အပ်ချုပ်လုပ်ငန်းကို လုပ်ပါသည်။ သိုးမွေးနှင့် ဆွယ်တာထိုး
ပါသည်။ စက်က ဟောင်းနွမ်းနေပါသဖြင့် အလုပ်မတွင်ကျယ်ပါ။ စက်ကို
ပေးသောသူသည် စက်ပြင်ဆရာဖြစ်ပြီး သူ့ကိုယ်တိုင် ခဏခဏ ပြင်ပေးပါသည်။
နောက်ဆုံးတွင် လက်လျှော့သွားခဲ့ရသည်။ သို့နှင့် အခြားစက်တစ်လုံးကို
ရှာပေးရာ ခြေအိတ်ထိုးသောစက် ဖြစ်နေသည်။ အပ်ခဏခဏ ကျိုးသောကြောင့်
အလုပ်ရှုပ်နေပါသည်။ စက်ရုံမှ ယူရသည့်အထိ ဖြစ်လာသည်။ ခြေအိတ်များ
ထုတ်လုပ်ကာ မှောင်ခိုဈေးသို့ သွားသွင်းရသည်။ မှောင်ခိုဈေး သည်များ
မကြာခဏ အဖမ်းခံရသောကြောင့် သတိထား ရှောင်ကြဉ်ရသည်။
အချိန်ကြာသောအခါ ကျွန်မတို့သည် အလုပ်နားလိုက်ကြသည်။ နိုင်ငံရေးလည်း
တည်ငြိမ်လာပါသည်။ အနောက်နိုင်ငံ ပစ္စည်းများ စတင်ဝင်ရောက်လာသဖြင့်
အချုပ်အလုပ်ကို စွန့်လွှတ်ကာ စာသင်သည့် အလုပ်ကိုသာ ဆက်လက်
လုပ်ဆောင်ခဲ့သည်။

မကြာမီ လူတစ်ဦး ရောက်လာကာ “ရဲဘော်စတီးနားဝန်းဘရင်း”ဟု
ခေါ်ကာ အနက်ဖြန် (၉)နာရီတွင် ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးဌာနသို့ ကြွရောက်ပါရန်ဟု
ပြောရင်းကဒ်ပြားလေးတခု ပေးထားပါသည်။ သွားရမည့် နေရာကိုလည်း
ပြောပြပြီး ကဒ်ပြားလေးကိုပြလျှင် ဝင်ခွင့်ပေးမည့်အကြောင်းကိုပါ ပြောပြသည်။

နောက်တနေ့တွင် ကျွန်မသည် အဝတ်အစားလဲကာ လိုအပ်မည့်အရာများကို ယူဆောင်ရင်း မိတ်ဆွေများကို နှုတ်ဆက်ပါသည်။ ပြည်ထဲရေးရှိ ရုံးခန်းမသည် ခမ်းနားလှပြီး ကောဇောများကို ခင်းထားသည်။ အမျိုးသမီးလေးများ မိမိနေရာအလိုက် အလုပ်လုပ်နေကြသည်။ နံရံတွင် လီနင်၏ ရုပ်ပုံများကို နေရာအနှံ့ ချိတ်ဆွဲထားသည်။ အရာရှိတစ်ဦးနှင့် တွေ့ရပြီ ထိုင်ခုံပေးပါသည်။ ထိုအရာရှိမှ ကျွန်မတို့ အိမ်ထောင်သည် ထူးခြားသည့် အိမ်ထောင်ဟု မြင်ကြောင်း ပြောပြရင်း ကျွန်မတို့ အိမ်ထောင်အကြောင်းကို ရှင်းလင်းစွာ ပြောကြားရန် တိုက်တွန်းပါသည်။ သူ၏မေးခွန်းကို ကျွန်မစဉ်းစားရလေပြီ။ ရစ်ချတ်နှင့် ကွာရှင်းရန် အကြံပေးနေသည်ဟု ကျွန်မယူဆသည့်အတိုင်းပင် ထိုအရာရှိမှ တိုက်တွန်းနေသဖြင့် ရစ်ချတ်နှင့် ကျွန်မသည် တသက်လုံး ကွာရှင်းမည်မဟုတ်ကြောင်း ပြတ်ပြတ်သားသားပင် ပြောလိုက်ပါသည်။

အရာရှိကမူ အေးအေးဆေးဆေးဖြင့် ဆက်လက်ပြောနေပါသည်။ အိမ်ထောင်ရေးကို သာယာစေလိုကြောင်း၊ မိဟိုင်းကိုလည်း ကျောင်းပြန် တက်စေလိုကြောင်း စသည်ဖြင့် အမျိုးမျိုး ဆွယ်နေပါသည်။ ကောင်းမွန်သော အလုပ်ရှုရမည့်အပြင် အေးချမ်းစွာ နေနိုင်ရမည်ဟု ပြောပါသည်။ နောက်ဆုံး ထိုအရာရှိ အနုနည်းဖြင့် မရပါက အကြမ်းနည်းဖြင့် မရမကလုပ်မည်ဟု အမိန့်ပေးပါတော့သည်။ ကျွန်မသည် ထိုအရာရှိအား သေချာစွာ စိုက်ကြည့်ရင်း “ဆရာ ထောင်ထဲရောက်နေတဲ့အချိန်မှာ ဆရာမိန်းမက ကွာရှင်းမယ်ဆိုရင် သဘောတူပါမလား” ဟု မေးလိုက်ပါသည်။ ကျွန်မ၏ မေးခွန်းကြောင့် ထိုအရာရှိသည် ဒေါသထွက်လာကာ ကျွန်မအား “ထွက်သွား၊ ထွက်သွား၊ အခုထွက်သွား” ဟု ဒေါသတကြီးပြောရင်း “မင်းကောင်းကောင်း သိစေရမယ်” ဟု ဆက်လက် ပြောကြားခဲ့သည်။

အခြားသူများမှ ရစ်ချတ် ကွယ်လွန်သွားကြောင်း (၂)ကြိမ်သာ ပြောခဲ့ကြသည်။ ပထမအကြိမ်သည် ထောင်ထွက်လူငယ်များ၏ ပြောကြားချက် ဖြစ်ပြီး ရုပ်တိရှိရှိ အထောက်အထားများဖြင့် လာပြောကြ သော်လည်း ကျွန်မမှ

၎င်းတို့အား နှင်ထုတ်ခဲ့ပါသည်။ ဒုတိယအကြိမ်တွင်မူ တရားဝင်အမိန့် ထုတ်ပြန်ခဲ့ကြသည်။ ရစ်ခတ် ကွယ်လွန်ကြောင်းကို ကျွန်မထံတိုက်ရိုက် အကြောင်းမကြားဘဲ ကျွန်မ၏ မိတ်ဆွေများထံ တဆင့်အကြောင်းကြားခိုင်းခြင်း ဖြစ်သည်။ ၎င်းတို့ အနေဖြင့် ထပ်တူထပ်မျှ ဝမ်းနည်းခြင်းကြောင့် လူကိုယ်တိုင် အကြောင်းမကြားရခြင်း ဖြစ်ကြောင်း မိတ်ဆွေများအား အယုံသွင်းခဲ့ကြသည်။ လူအများမှလည်း ဤသတင်းကို သိရှိကြပြီး ရစ်ချတ်အတွက် ဆုတောင်းပွဲ များပင် ပြုလုပ်ခဲ့ကြကြောင်း ကျွန်မသိပါသည်။ ဤသတင်း ထွက်လာပြီး မကြာမီ မိဟိုင်းသည် ကျောင်းထုတ် ခံရသည်။ မိဟိုင်းအား ပြည်ထဲရေးဌာနမှ ကောင်းကောင်းသိ ထားသောကြောင့် အမြဲတမ်း စောင့်ကြည့်နေခဲ့ကြသည်။ မိဟိုင်းသည် ကျွန်မအား အိမ်တွင် ဘုရားဝတ်ပြုလာသည့် လူတိုင်းအား မယုံကြည်ရန် အကြိမ်ကြိမ် သတိပေးပါသည်။ မိဟိုင်းအနေဖြင့် ကျွန်မ အဖမ်းခံရမည်ကို အထူးစိုးရိမ်သည်။ ဆီဘူးကျမ်းစာကျောင်းမှ လူငယ်အချို့ကို ဖမ်းဆီးခဲ့ကြသဖြင့် မိဟိုင်းကိုလည်း အချိန်မရွေး ဖမ်းဆီးနိုင်သည်။ ဖမ်းဆီးခံသူ များသည် ရိုက်နှက်ညှင်းဆဲ ခံရကြောင်း မိဟိုင်းမှ ကောင်းကောင်း သိပါသည်။

ကျွန်မသည် အဲလစ်အား အထူးသတိရနေမိသည်။ သူမသည် ချစ်ခင်ဘွယ်ရာ ကောင်းသောအမျိုးသမီးဖြစ်သည်။ သူမ နှိပ်စက်ခံနေရကြောင်း ကြားရသည်။ ဤအကြိမ်တွင် ရစ်ချတ်လည်း အပြင်းအထန် နှိပ်စက်ခံ နေရကြောင်း ကြားရသည်။ ကျွန်မတို့၏ မြေအောက်အသင်းတော် သည်လည်း အင်အားပြန်လည်တောင့်တင်းခဲ့ရာ လျှို့ဝှက်လုပ်ငန်းများကို ပြန်လည် စတင်ကြသည်။ ပါဝင်လာသူများကို ကျွန်မတို့မှ အထူးစိစစ်ခြင်းများ ပြုလုပ်ပါသည်။ တချို့သည် စိတ်ရင်းစေတနာ မပါဘဲ သတင်းယူ၊ သတင်းပို့သူ အဖြစ် ပါဝင်လာ တတ်သည်ကိုလည်း သိရှိပါသည်။ ဤသို့ စိစစ်ခဲ့ခြင်းကြောင့် မြေအောက် စီမံကိန်းတွင် ပါဝင်သူ ၄၊ ၅၊ ၆ ယောက်တို့သည် လက်ရွေးစင် အမာခံများ ဖြစ်လာကြသည်။ ယုံကြည်စိတ်ချ ရသောသူများ ဖြစ်ကြသည်။ သူလျှို့ဖော်ထုတ်ဖမ်းဆီးခြင်း၌ သတင်းမှားများကို တန်ပြထုတ်ဖော်ခြင်း စနစ်ကို

ကျွန်မတို့မှ အသုံးပြုခဲ့ကြသည်။

တစ်နေရာတွင် ဘုရားရှိခိုးမည်ဟု သတင်းလွှင့်လျှင် သူလျှိုများ ရောက်လာတတ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် အစည်းအဝေး ကျင်းပမည့်နေရာကို သတင်းလွှင့်လိုက်ပြီး ကျွန်မတို့ကမူ အခြားတနေရာ၌ ချက်ခြင်းစည်းဝေးကြ သည်။ သတင်းလွှင့်သည့်နေရာသို့ လာရောက်သူ များသည် သူလျှိုများသာ ဖြစ်ကြသည်။ သူလျှိုများကို ရင်းနှီးစွာ မိတ်ဖွဲ့ပြီး အစည်းအဝေးအတုများတွင် ပါဝင်စေခြင်းဖြင့် မျက်စိလည်စေနိုင်ခဲ့ကြသည်။ ၎င်းတို့သည် မိမိလုပ်ရမည့် အလုပ်များကိုပင် ဇေယျာတို့ ဖြစ်သွားတတ်ကြသည်။ အစိုးရဝန်ထမ်းများ တွင်လည်း ခရစ်ယာန်များ ရှိကြသည်။ ၎င်းတို့သည် သူလျှိုအလုပ်နှင့် ခရစ်ယာန်အလုပ် နှစ်မျိုးစလုံး လုပ်တတ်ကြသည်။ သူလျှိုလုပ်ခြင်းသည် ၎င်းတို့အတွက် ဘေးကင်းသည်ဟု ယူဆကြသည်။ တချိန်လုံးသတိကြီးစွာဖြင့် နေထိုင်ရသည်။ အမှားခံ၍ မရပါ။ မှားသည်နှင့် ချက်ခြင်းအဆွဲခံရသည်။

နီဝင်ဘာလတွင် ကျွန်မသည် ခရစ်ယာန်ခေါင်းဆောင်များ ခုံရုံးတင် စစ်ဆေးသည့်အမှုရှိခြင်းကြောင့် လူဂျိုမြို့သို့ သွားပါသည်။ အဖွဲ့အစည်း အသီးသီးမှ ခရစ်ယာန်များကို စစ်ဆေးကြသည်။ “ဘုရားသခင်၏ တပ်မတော်” ဟု အမည်တွင်သော အဖွဲ့တခုရှိသည်။ တောနေလူတန်း စားများဖြင့် ဖွဲ့စည်း ထားကြသည်။ ၎င်းတို့ကိုယ်စားလှယ်များသည် နိုင်ငံလုံးအနှံ့မှ လာရောက်ခြင်း ဖြင့် မေတ္တာတရားကို ပြသကြသည်။ ၎င်းတို့သည် တိတ်ဆိတ်စွာဖြင့် ဆုတောင်းနေခဲ့ကြသည်။ မိုးလည်းသီးထန်စွာ ရွာသွန်းနေပါ သည်။ ထောင်ကားဝင်လာသည်နှင့် ၎င်းတို့၏ ခေါင်းဆောင်များကို အလှအယက် ကြည့်ရှုကြသည်။ တရားခွင်ထဲ အရောက်ပို့ဆောင်ပေးကြသည်။ ၎င်းတို့မှ အဝတ်အစားနှင့် အစားအသောက်များကို ပေးကြသဖြင့် ရဲများမှ တားမြစ်ကြ သည်။ ထိုနေရာတွင်ပင် ပစ်မည့် ခတ်မည့်အဆင့်ထိ ဝရန်းသုန်းကား ဖြစ်နေကြ သည်နှင့် ချက်ခြင်းပင် အင်အားဖြည့်ရန် ရဲများထပ်မံရောက်ရှိလာခဲ့ကြ သည်။ ရဲများသည် သေနတ်ဖြင့် ခြိမ်းခြောက်ကာ လူထုအားအပြင်သို့ မောင်းထုတ်ကြ

သည်။ ထို့နောက်တံခါးကြီးကို ပိတ်လိုက်ကြသည်။ အပြင်မှ လူထုကြီးက “ငါတို့ကိုလဲ ဖမ်းပါ။ ငါတို့ဟာ ညီအစ်ကိုတွေဖြစ်တယ်၊ ငါတို့လဲ သူတို့ ယုံကြည်သလို ယုံကြည်ကြတယ်”ဟု ဟစ်အော်ကြသည်။ လမ်းထိပ်ရှိ ကားတစ်စီးပေါ်မှ ရဲများဆင်းလာကြသည်။ လူထုကို သေနတ်ဖြင့် ချိန်ထားသည်။ လူထုကြီးမှာ ကြောက်လန့်စွာဖြင့် ဟိုပြေးဒီပြေး လုပ်နေကြ သည်။ ကားထွက်သွားသည်နှင့် ယခင်အတိုင်း အော်ဟစ်ကြပြန်သည်။ တံခါးမကြီး ရှေ့တွင် ဆူညံနေကြသည်။

နောက်ဆုံးရဲများမှ အဖြေရှာခဲ့ကြရသည်။ ဆွေမျိုးသားခြင်းများကို ဝင်ခွင့်ပြုသည်။ ဇနီးနှင့်သားသမီးများလည်း ဝင်ခွင့်ပြုသည်။ ကျန်လူများကမူ အပြင်ဘက်မှနေ၍ တချိန်လုံး အရေးဆိုနေကြလေသည်။ ညပိုင်းကျလာ သောအခါ လူထုကြီးသည် ပိုမိုများပြာလာကြသည်။ တရားရုံးမှလည်း အချိန်မဆွဲတော့ဘဲ တထိုင်တည်းပင် အမိန့်ချပါသည်။ ညတွင်းခြင်းပင် တရားခံများကို အကျဉ်းထောင်သို့ ပို့လိုက်ကြသည်။ နောက်နေ့မနက်ခင်းတွင် အပြစ်ဒဏ်များကို ကြေငြာမည်ဟု နံရံတွင် စာလာကပ်ထားကြသဖြင့် ခရီးဝေးမှလာသောသူများသည် နီးစပ်ရာတွင် တည်းခိုကြရသည်။

အမျိုးသမီးများကမူ မျက်ရည်နှင့် မျက်ခွက်ဖြင့် စောင့်ဆိုင်း နေခဲ့ကြသည်။ ဇနီးသည်များအနေနှင့် မိမိခင်ပွန်းကိုပင် နောက်ဆုံး မတွေ့ခဲ့ကြရပါ။ စကားလည်း မပြောခဲ့ကြရပါ။ ထို့ပြင်ပေးရန် ကြံရွယ်ထားသည့် အထုပ်အပိုးလေးများကိုပင် မပေးခဲ့ရသဖြင့် ယူကျုံးမရ ဖြစ်နေကြသည်။ ကျွန်မတို့ အမျိုးသမီးတစ်စုသည် အိမ်တစ်အိမ်တွင် တညလုံး ဆုတောင်း ခဲ့ကြသည်။ ခရစ်တော်၏ တပ်မတော်အဖွဲ့သည် ဤအကြိမ်သာမဟုတ်၊ မကြာခဏ အဖမ်းခံကြရသည်။ ဤအနိဋ္ဌာရုံးများကို အမြဲကြုံတွေ့ခဲ့ကြရသည်။ နောက်နေ့တွင် ကျွန်မသည် တရားရုံးသို့ ပြန်သွားပါသည်။ အမိန့်စာများ ကပ်ထားခဲ့ကြပြီးဖြစ်သည်။ အားလုံးသော တရားခံများသည် ထောင် (၈) နှစ် ကျသွားကြသည်။ ထို့နောက် ကျွန်မသည် ဘူချာရတ်သို့ ပြန်ရန် ဘူတာရုံမှ

ရထားအလာကို စောင့်နေပါတော့သည်။

အိမ်ရောက်သည်နှင့် လျှို့ဝှက်ခရစ်ယာန်အဖွဲ့သို့ ချက်ခြင်းလာရန် သတင်းရရှိသည်။ ထိုနေရာတွင် ထရူဒီရှိသည်။ ထရူဒီသည် ယခင်က ပြုံးရွှင်စွာဖြင့် အမှုတော်ဆောင်ခဲ့သော်လည်း ယခုအခါတွင် ပင်ပန်း နွမ်းနယ်သော မျက်နှာဖြင့် တွေ့ရသည်။ ကျွန်မသည် သူမ၏အပြစ်ကို ရဲစုံထောက်များ ရိပ်မိသွား၍ ဖြစ်မည်ဟု စိုးရိမ်းစွာဖြင့် “ဘာဖြစ်တာလဲ” ဟု မေးရာ ထရူဒီမှ “ကျွန်မ ချစ်သူအကြောင်း ပြောချင်နေတာပါ။ အိမ်ထောင်ပြုဘို့ ငွေအခက်အခဲရှိတယ်။ ကျွန်မရဲ့ အလုပ်ကလည်း ချက်ချင်းထွက်လိုက်လို့ မကောင်းဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ ချစ်သူကတော့ ကျွန်မကို စိတ်မချလို့ ချက်ခြင်းဘဲ လက်ထပ်စေချင်တယ်။ ကျွန်မကလည်း ချစ်သူကို လက်မလွှတ်ချင် ဘူး။ ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမှာလဲ” ဟု ပြောဆိုပါသည်။ ထရူဒီအတွက် ချစ်သူနှင့် ဆက်ဆံခဲ့ခြင်းကြောင့် အမျိုးသမီးပြဿနာ ပေါ်ပေါက်နေပါသည်။

ဤပြဿနာမျိုးသည် ဆက်လက်ထိန်းထားရန် မဖြစ်နိုင်ပါ။ တနေ့တွင် ဗူးပေါ်သလိုပေါ်လာပေမည်။ ခရစ်ယာန်၏ ကျင့်ဝတ်နှင့်လည်း မကိုက်ညီပါ။ ကျွန်မကိုယ်တိုင် ပဲရစ်မြို့တွင် နေခဲ့စဉ်က ဤပြဿနာမျိုး ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် သန့်ရှင်းစင်ကြယ်ခြင်းသည် အဓိကဖြစ်ကြောင်း သိရှိနားလည်ကြရမည်။ သမ္မာကျမ်းစာတွင် အပျိုကညာ မာရီကို ဖော်ပြထား သည်။ ပြင်သစ်နိုင်ငံ၏ စစ်ပွဲများအောင်မြင်ခြင်းသည် အပျိုကညာ အမျိုးသမီး သူရဲကောင်း “ဂျူးအော့အပ်” ကြောင့်ဖြစ်ပြီး သူမသည် အပျိုစင် ဖြစ်ခြင်းကြောင့် အောင်မြင်သည်ဟု မှတ်ယူကြသည်။ လီဆောက်မြို့ကမှ ထရီဇာသည်လည်း အပျိုကညာဖြစ်ခြင်းကြောင့် စံပြအမျိုးသမီးဖြစ်လာကြောင်း ကို တေးဂီတ ပညာရှင်ကြီးများဖြစ်သော စပိန်းဇားနှင့် ဘီသိုဝင်တို့မှ တေးဂီတအဖြစ် စပ်ဆိုသီကုံးခဲ့ကြသည်။

ကျွန်မသည် စာပေလောကမှ ပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ဦးအား အထူးနှစ်သက်ခဲ့သည်။ တဦးမှာ ပီးဂန့်ဖြစ်ပြီး နောက်တဦးမှာ ဂရီချဆိုသူဖြစ်သည်။ ပီဂန့်သည်

အရက်သမား၊ လူဆိုး၊ သူခိုးဖြစ်သည်။ သို့သော် သူ၏အသက်တာ၌
ဘုရားတရားကြည်ညိုသော အပျိုကညာတဦးကို မေတ္တာထားခဲ့သည်။
ပိဂ်အနေဖြင့် ယင်းအမျိုးသမီးမှ သူ့အားစောင့်မျှော်နေမည်ဟု တထစ်ချ
ယုံကြည်ခဲ့သည်။ သို့ဖြင့် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာညောင်းလာသည်။ ပိဂ်အတွက်
အချိန်မည်မျှကြာကြာ ယင်းအမျိုးသမီးလေးကို မမေ့နိုင်ပါ။ သူမပြန်ရောက်
လာသည့် အချိန်တွင် ပိဂ်သည် အသက်အရွယ်ကြီးရင့်သော အဖိုးကြီးဖြစ်
နေလေပြီ။ ထိုအမျိုးသမီးကြောင့် ပိဂ်အသက်တာပြောင်းလဲသွားခဲ့ပါသည်။

နောက်တဦးမှာ ဂရီချန်ဖြစ်ပါသည်။ ဂရီချန်သည် ဖရောဟူသော
အမျိုးသမီးတစ်ဦးနှင့် ဆုံခဲ့သည်။ သူမသည် ဖရောအား အလေးမထားပါ။
ရုံရှာလှသည် သို့သော် ဂရီချန်သည် တနေ့သောအခါ၌ ဖရောနှင့် မှောက်မှား
ခဲ့ကြသည်။ ဘုရားသခင်ထံ အကြိမ်ကြိမ် ဝန်ချတောင်းပန်ခြင်းကြောင့်
ဘုရားသခင်မှ ခွင့်လွှတ်ပြီး အပျိုကပဘဝကို ပြန်ပေးသည်ဟု အဆိုရှိလေသည်။
အဘယ်ကြောင့် အပျိုစင်ဘဝသည် အရေးကြီးရပါသနည်း။ အမှန်အားဖြင့်
လူသားအားလုံး စိတ်နှလုံးဖြူစင် သန့်ရှင်းရန် သတိပေးနေခြင်းသာ
ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်းများ၏ကျမ်းဖြစ်သော “တယ်လမတ်” ကျမ်း၌ “ဘုရားသခင်သည်
အခြားသောအပြစ်များကို စိတ်ရှည်ရှည်ကုစားသော်လည်း အပျိုစင်ဟုတ်
မဟုတ်ကိုမူ စိတ်မရှည်ပါ” ဟု သွန်သင်ထားသည်။ ခရစ်တော်သည်
အပြစ်၏နက်နဲမှုကို ကောင်းစွာ သိရှိပါသည်။ တဏှာရာဂ၏ ဆွဲဆောင်မှုသည်
ကြီးမားကြောင်း ခရစ်တော်မှ သတိပေးပါသည်။ ထို့ကြောင့် အပြစ်ကျူးလွန်သူ
ပြည့် တန်ဆာမလေးကို ဂရုဏာထားခဲ့ခြင်းကြောင့် ထိုအမျိုးသမီးအား
နောက်ထပ် အမှားမကျူးလွန်ရန် သတိပေးရင်း ခရစ်တော်မှ လွှတ်ပေး
ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ လူများကမူ ဓမ္မဟောင်းအတိုင်း ထိုအမျိုးသမီးကို
ခဲဖြင့်ပေါက်သတ်လိုကြသည်။ ကျွန်ုပ်မသည် ထရူဒီအား အကောင်းဆုံး
သွန်သင်ပေးခဲ့ပါသည်။ “စိတ်နှလုံးဖြူစင်ထားပါ။ ကိုယ်ခန္ဓာ ဖြူစင်လာမယ်။

လှပခြင်း၊ သန့်ရှင်းခြင်းသည် အတွင်းမှလာတယ်။ အတွင်းလှမှ အပြင်လှပနိုင်
တယ်။ သင်သည် ခရစ်တော်ရဲ့ သာသနာလုပ်ငန်းတော်မြတ်များကို
ခရစ်တော်နည်းတူ အနှစ်နာခံ ဆောင်ရွက်ပါ။ မကြာမီ သင်သည်လည်း
ခရစ်တော်နှင့် တူလာပါမည်။ လူတစ်ဦးဟာ သုံးရက်အတွင်း သန့်ရှင်းသူ
တစ်ဦးသာ မဖြစ်လာနိုင်ပါ။ စိန့် အင်တိုနီဆိုသော ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ အနှစ်သုံးဆယ်
ကြာမှ သန့်ရှင်းသူ “စိန့်” ဘွဲ့ထူးကို ရရှိခဲ့တယ်ဟု နောက်ဆုံးပြောကြား
ခဲ့ပါသည်။

၁၉၆၂ ခုနှစ် ရောက်သောအခါ မော်စကို အခြေအနေ ကောင်းခြင်း
ကြောင်း ရိုမေးနီးယားခွဲထွက်မည့် သတင်းများ ထွက်လာသည်။ ရုရှားမှ
လက်ဝါးကြီးအုပ်ထားသော ဘုံစီးပွားရေး စီမံကိန်းဖြစ်သော “ကွန်မီကွန်” မှ
ထွက်မည့်သတင်းဖြစ်သည်။ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ကိုလည်း ပေးတော့မည်ဟု
ကြားနေရသည်။ လူအများက တခါတရံ ဟာသအနေဖြင့် ပြောဆိုနေကြ
ပါသည်။

ခရူးရှက်မှ ‘သမ္မတ၊ ကနေဒီ ခင်ဗျား၊ ကျွန်ုပ် အခု ဘာလုပ်ရင်
ကောင်းမလဲ၊ လူတွေကိုလည်း အမျိုးမျိုး စိတ်ဓာတ် စစ်ဆင်ရေးတွေလုပ်ခဲ့ပါပြီ။
ဦးနှောက်မရှိတဲ့ ခရစ်ယာန်ဆိုတဲ့ လူတွေကို ထောင်ချခဲ့တယ်။ ဘုရားရှိခိုးတာ
မပျက်ကြဘူး’ ဟု မေးလိုက်ရာ -

ကနေဒီက “ခရူးရှက် ခင်ဗျား၊ ခင်ဗျားနိုင်ငံမှာရှိတဲ့ ဘုရားကျောင်း
တွေမှာ အခြားဘုရား ပုံတွေဖြုတ်ချလိုက်ပြီး၊ ခင်ဗျား ရုပ်ပုံကိုဘဲ ချိတ်ဆွဲလိုက်
ပါလား” ဟု အကြံပေးလိုက်ပါသည်။

လွတ်မြောက်လာခြင်း

TO FREEDOM

ကျွန်မတို့သည် ကွန်မြူနစ်ပွဲတော်ရက်များ ကျရောက်တိုင်း ရေဒီယိုကို အထူးနားထောင်လေ့ရှိသည်။ အကျဉ်းသားများ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် သတင်းပါလာဘို့ မျှော်လင့်ကြသည်။ ကျွန်မသည် စဉ်းစားတွေးတောရင်း အိပ်မပျော်နိုင်ပါ။ ၁၉၆၂ ခုနှစ် မေ (၁)ရက်နေ့ “အလုပ်သမားနေ့”၌ မည်သည့် သတင်းကိုမျှ မကြားရပါ။ ဩဂုတ်လ (၂၃)ရက်နေ့ “လွတ်လပ်ရေးနေ့” တွင်လည်း သတင်းတစုံတရာမျှ မကြားရပါ။ နိုဝင်ဘာလ ()ရက်နေ့ “တော်လှန်ရေးနေ့”တွင် အကျဉ်းသားလေး ငါးရာ လွတ်မြောက်လာကြသည်။ နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားများ အကြောင်းကိုမူ မကြားသိရပါ။

သို့သော် အတိတ်နိမိတ်များကိုမူ မြင်တွေ့နေရလေပြီ။ ကျွန်မတို့၏ နိုင်ငံနှင့် ယူဂိုစလားဗီးယားနိုင်ငံတို့သည် ကုန်သွယ်ရေး သဘောတူစာချုပ်ချုပ်ဆိုခဲ့ကြသည်။ ရုရှားဘာသာသင်ကျောင်းကိုလည်း ပြန်လည်မွမ်းမံကြသည်။ နိုင်ငံခြားဘာသာ သင်တန်းကျောင်းကို ပြောင်းလဲလိုက်သည်။ ရုရှား စာအုပ်ဆိုင်သည် ကြီးမားသော စာအုပ်ဆိုင်ကြီးပင် ဖြစ်သည်။ ၁၉၆၃ ခုနှစ် ဩဂုတ်လမှ စ၍ ရိုမေးနီးယား အသံလွှင့်ဌာန၏ အစီအစဉ်များကို အနောက်နိုင်ငံများမှ ပိတ်ပင်ခြင်း မပြုလုပ်တော့ပါ။ ၁၉၆၄ ခုနှစ် အစောပိုင်းတွင် ကြေငြာခြင်း မရှိဘဲ နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသား အချို့ကို လွှတ်ပေးကြသည်။ ကျွန်မတို့၏ မိတ်ဆွေအချို့ပါသည်။ အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို မေးကြည့် သော်လည်း လွတ်မြောက်လာသူများမှာ ဂဃနဏ မသိကြရပါ။ အစောင့်များ သည် အခန်းထဲသို့ ဝင်လာကြပြီး အမည်စာရင်းကို ဖတ်ပြကြသည်။ အမည်စာရင်း ပါသူများအား လွှတ်လိုက်ကြောင်းသာ သိရှိကြသည်။ ဦးရေ (၈၀)ခန့် လွှတ်သည့်အတွက် လူဦးရေအတော်အတန်းများ ပါသည်။ ကျွန်မတို့ ယုံကြည်ခဲ့သည်မှာ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ကြီးပင် ဖြစ်သည်။ ၁၉၅၆ ခုနှစ်တွင်

တကြိမ်လွတ်ခဲ့ကြသည်။ ထိုနည်းတူ ယခုနှစ် မေလ (၁)ရက်နေ့တွင် ဖြစ်စေချင်ကြသည်။ သို့သော် မည်သည့်သတင်းကိုမျှ မကြားသိရပါ။

နံနက်ခင်းတရက်တွင် မာရီတာအိမ်ရောက်လာပြီး အဲလစ် ပြန်ရောက် လာကြောင်း ပြောပြသည်။ အဲလစ်နှင့် ကွဲကွာခဲ့သည်မှာ (၄)နှစ်ပင် ကြာခဲ့လေပြီ။ ကုတ်အင်္ကျီကိုယူပြီး အပြေးအလွှားဖြင့် ဓါတ်ရထား စီးကြသည်။ သူမကို တွေ့သောအခါ ပိန်လိုနေသည့်ပြင် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေသည်။ အထုပ်ကလေးကို ပိုက်ရင်း ကျွန်မတို့ထံ လာနေပါသည်။ အဲလစ်သည် ကျွန်မတို့အား ပြုံးပြ နေပါသေးသည်။ “မနက်ဖြန်ကျရင် ပစ္စည်းရှာပေး မယ်နော်”ဟု ပြောလိုက်ရာ “မင်းတို့လည်းဘာမှ မရှိဘူး မဟုတ်လား”ဟု ပြန်မေးပါသည်။ မိဟိုင်းမှ “ကျွန်တော်တို့ ပစ္စည်းအစုံနှင့်နေတယ်၊ အထက်တန်းစား အခန်းမှာ လဲ” ဟု ထောက်ခံလိုက်သည်။ တဖန် ရေ၊ မီး အစုံရှိကြောင်း ပြောဆို နေခဲ့ကြသည်။ အမှန်မှာ ကျွန်မတို့သည် အခြားသူများနှင့် နှိုင်းယှဉ်ပါက များစွာခဲ့သာပါသည်။ ကျွန်မတို့၌ မေတ္တာရှိသည်။ ကရုဏာရှိ သည်။ ဤအရာများသည် အသင်းတော်၏ အသီးအပွင့်များပင် မဟုတ်ပါလား။

တညလုံး အိပ်မပျော်ပါ။ မိုးလင်းသည်နှင့် အဲလစ်ထံ သွားကြသည်။ သူမသည် အခြားအိမ်တအိမ်တွင် အိပ်သည်။ မာဆီယာဟူသော မိတ်ဆွေသည် အိမ်သို့ မကြာခဏ လာတတ်သည်။ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် အမိန့်ထုတ်တော့မည် ဖြစ်ကြောင်း၊ နောက်တပတ်တွင် အသေအချ ထုတ်ပြန်လိမ့်မည်။ တိကျသည့် သတင်းဖြစ်ကြောင်း လာပြောပါသည်။

ကျွန်မတို့မှ သူ့အား “မလွတ်ငြိမ်း မချမ်းသာခွင့်”ဟု အမည်ပေး လိုက်ကြ သည်။ မာဆီယာသည် အသင်းတော်အတွက် ကြိုးစားလုပ်ဆောင် ပေးသူ ဖြစ်သည်။ သူမ၏ ခင်ပွန်းသည် အစိုးရဝန်ထမ်းဖြစ်ခြင်းကြောင့် သတင်းများ ပါလာတတ်သည်။ အမှန်တကယ်ပင် လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်သည် ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာပါသည်။

ကျွန်မသည် စောစောထပြီး ဈေးသွားပါသည်။ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ဖြစ်ပြီး ရာသီဥတု နွေးထွေးသည်။ ပြန်လာသောအခါ သတင်းစာ၌ “လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာ

ခွင့်ပေးခြင်း” ဟူ၍ သတင်းပါလာသည်။ သတင်းစာကို မိတ်ဆွေတဦးမှ လာပေးသွားသည်။ သတင်းစာတွင် မည်သူမည်ဝါဟူ၍ ရှင်းလင်းစွာ ဖော်ပြမထားပါ။ လွတ်လပ်ခွင့်ပေးရန် အစိုးရက ဝန်လေး နေပါသည်။ ၎င်းတို့၏ အမှားကို မဖော်ပြချင်ကြပါ။ သတင်းများကို သွယ်ဝိုက်၍ ထုတ်ပြန်ကြသည်။ မော်စကိုမှလည်း စောင့်ကြည့်နေပုံ ရသည်။ လူထုကြားတွင် ပြောဆိုသည့် သတင်းများကို ကျွန်မ နားစွင့်နေပါသည်။ ရာဇဝတ်ကောင်းများဟု ပြောသူများလည်းရှိသည်။ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်သည် သေချာကြောင်း ပြောဆိုကြသည်။ အချို့က ဆုတောင်းခြင်းဖြင့် စောင့်မျှော်ရန် အကြံပေးပါသည်။ ကျွန်မ အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ မိတ်ဆွေတဦးသည် အပြေးအလွှား ရောက်လာကာ သူ၏အသိတဦး လွတ်လာကြောင်း ပြောပြသည်။ ထိုသူကပင် ရစ်ချတ်၏အမည်လည်း စာရင်းတွင်ပါကြောင်း ဂဟိလာထောင်စာရင်းတွင် ပါကြောင်း၊ ရစ်ချတ်ကိုလည်း တွေ့ကြောင်း ပြောဆိုလေရာ ကျွန်မသည် နေမထိထိုင်မသာဖြင့် စိတ်တည်ငြိမ်မှုရှိအောင် အာလူးကို အခွံခွာနေလိုက် ပါသည်။ သို့သော် စိတ်တည်ငြိမ်မှုမရှိဘဲ လှုပ်ရှားနေပါသည်။ အတန်ကြာသော အခါ တံခါးခေါက်သံကြားရသည်။ အိမ်ထောင်ထပ်မှ မစွတာအိုင်အိုနက်စကူး ဖြစ်ပြီး သူ၏အိမ်တွင် တယ်လီဖုန်းရှိသည်။ သူသည် အဝေးမှ ကျွန်မကိုပြီးပြ နေပါသည်။ ထို့နောက် ကျွန်မထံလာပြီး ကျွန်မ၏ လက်ကို ကိုင်ထားရင်း အဝေးမှ တယ်လီဖုန်းလာနေကြောင်း ပြောပြရာ လိုက်သွားပြီး တယ်လီဖုန်းကို ကိုင်လိုက်ပါသည်။ တဖက်မှစကားပြောသူသည် ကျွန်မ မမျှော်လင့်သော ရစ်ချတ်ဖြစ်နေရာ သူ၏ အသံကိုကြားသည်နှင့် ကျွန်မ၏ အသံသည် တိမ်ဝင်ကာ ဆိုနှင့်နေသည်။ ခန္ဓာကိုယ်သည် လဲကျမတတ်ခံစားရပြီး နားထဲတွင် ပင်လယ်လှိုင်းလုံးကြီးတက်လာသည့် အသံကဲ့သို့ ကြားရကာ မခံနိုင်တော့ဘဲ ကျွန်မလဲကျသွားပါသည်။ နောက်ပိုင်းလုံးဝ သတိမရ တော့ပါ။

ကျွန်မပြန်လည်သတိရသောအခါ ပတ်ပတ်လည်၌ မိတ်ဆွေများ ပိုင်းအုံနေကြပါသည်။ “သူကောင်းသွားမှာပါ” ဟူသော စကားသံကို ကြားလိုက်ပါ

သည်။ ကျွန်မ မည်သို့ဖြစ်သွားကြောင်း မေးသောအခါ သတိမေ့လျော့သွားကြောင်း ဖြေကြားကြသည်။ မိတ်ဆွေများမှ မိဟိုင်းကိုခေါ်ပြီး ဖုန်းကိုင်ခိုင်းရာ၊ မိဟိုင်းသည် ရယ်ရယ်မောမောဖြင့် စကားပြောနေလေသည်။ ရစ်ချတ်သည် ကလူဂျာမြို့ရှိ မိတ်ဆွေတဦး၏ အိမ်မှ ပြောနေပြီးသားမယားရှိမရှိ စိတ်ပူ၍ တယ်လီဖုန်းဆက်ရခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြနေပါသည်။ ရစ်ချတ်သည် ကျန်းမာစွာဖြင့် လွတ်မြောက်ခဲ့လေပြီ။ ပြန်လာရန် အမြန်စီစဉ်နေပြီဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ ဂါဟီလာမြို့သည် အနောက်ခြမ်းပြည်နယ်တွင်ရှိပြီး ခရီးမိုင်ပေါင်းများစွာ ဝေးကွာလှသည်။ ဂဟီလာနှင့် အနီးဆုံးမြို့သည် ကလူဂျာမြို့ဖြစ်ပြီး ထိုမြို့မှ ရထားဖြင့် ပြန်လာရမည် ဖြစ်သည်။ ယနေ့ ထွက်မလာအားပါ။ ထိုမြို့ရှိ ခရစ်ယာန်များအတွက် အသင်းတော် ဖွဲ့စည်းရန် အစီအစဉ်များ ရှိနေခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

မွန်းလွဲပိုင်းတွင် အနယ်နယ်အရပ်ရပ်ရှိ ထောင်များမှ အကျဉ်းသား မိတ်ဆွေများ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာကြကြောင်း သိရသည်။ ကျွန်မတို့ အိမ်ထောင်သည် မိခင်များအပေါ်ထပ်တွင်စုဝေး၍ စကားမမြည်ပြောဆိုနေကြရင်း စောင့်မျှော်နေကြစဉ် ကြေးနန်း စာရောက်လာ၍ ကျွန်မမှ ဖောက်လိုက်ပါသည်။ ရစ်ချတ်ထံမှ ဖြစ်ပြီး ညရထားနှင့် ပြန်လာမည့်အကြောင်း မနည် ၈ နာရီ ၃၀ မိနစ်တွင် ရထားဆိုက်မည့်အကြောင်း ရေးသားထားသည်။ ဤအကြိမ်တွင်မူ ကျွန်မတို့၏ ဒေါ်ငြိမ်းချမ်းရေးစိတ်ထိခိုက်လွန်း၍ လဲကျမေ့မျောသွားရာ ဝိုင်းဝန်းပြုစုကြရပြန်သည်။ ရေလောင်းသူမှ လောင်းပြီး ယပ်ခပ်မှ ခပ်ပေးနေပါသည်။ ထိုညတွင် ရှိသမျှအားလုံး အိပ်၍မရကြပါ။ တချိန်လုံး သတင်းပေါင်းစုံကြားနေရသည်။ နေရာတကာထောင်မှ လွတ်လာကြသည့် သတင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။ နေရာတကာထောင်မှ လွတ်လာကြသည့် သတင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ အချို့သည် ထောင်ထဲတွင် (၁၀)နှစ်၊ (၁၅)နှစ်ထိ နေခဲ့ကြသဖြင့် မိသားစုနှင့် အဆက်အသွယ်မရသူများ ဖြစ်ကြသည်။ သေရွာမှ ပြန်လာကြသူများကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။ လူများသည် ကျွန်မတို့ အိမ်လေးသို့

လာကြသဖြင့် ထိုင်ရမည့်နေရာပင် မရှိပါ။ အချို့သည် ပန်းစည်းများကို ယူလာကြသည်။ ဒေါ်ငြိမ်းချမ်းရေးနှင့်အဖွဲ့သည် ဘူတာရုံသို့ ပန်းများ တပွေ့တပိုက်ဖြင့် သွားကြသည်။ ဘူတာရုံသို့ မာရီရက်တား၊ အာမေနူးနှင့် အဲလစ်တို့ လိုက်ပါသွားကြသည်။ အလွန်သာယာသော နံနက်ခင်းပါ တကားဟုခံစားမိပါသည်။

မိသားစုများသည် အုပ်စုလိုက် ရထားဆိုက်လာပါက မိမိလူပါလာနိုးဖြင့် မျှော်လင့်ကြီးစွာ စောင့်ဆိုင်းနေကြသည်။ အချို့သည် မည်သည့်သတင်းကိုမျှ မရကြပါ။ အသက်ရှင် မရှင်ကိုပင် မသိရှိကြပါ။ မကြာမီပင် ဒီဇယ် အင်ဂျင်ကြီးဖြင့် ခုတ်မောင်းလာသော ရထားကြီးသည် ဘူတာရုံသို့ ဆိုက်ရောက်လာ ပါတော့ သည်။ ရထားတွဲများကို တတွဲပြီးတတွဲ ရှာကြသည်။ လော်စပီကာမှလည်း အမည်စာရင်းများကို ကြေငြာနေပါသည်။ လူအုပ်ကြီးသည် စကြံပေါ်တွင် တိုးဝှေ့ကြသဖြင့် ရှုတ်ရှက်ခတ်နေပါသည်။ ရစ်ချတ်ကို ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်ပါသည်။ သူသည် ရထားပြုတင်းပေါက်ကို မှီထားပါသည်။ အသားအရေမှာ ဖြူဖတ်ဖြူရော် ဖြစ်နေပြီး ပိန်ကျသွားပါသည်။ ခေါင်းတုံး တုံးထားသည်။ ဘုရားသခင်သည် ကျွန်မ ရစ်ချတ်အား ကျွန်မကို ပြန်လည် ပေးအပ် ခဲ့လေပြီ။ သူ၏ အဝတ်အစားများသည် ဟောင်းနွမ်းနေပါသည်။ စီးထားသော ဘိနပ်ကြီးသည်လည်း သည်းကြိုးမပါပါ။ ထောင်ထဲတွင် ဘိနပ် သည်းကျိုးတပ်ခွင့်မရပါ။ ထို့ကြောင့် ဘိနပ်သည် အကြီးကြီး ဖြစ်နေပါတော့ သည်။ သူသည် ရထားပေါ်မှ ဆင်းလာပြီး ဖြည်းညှင်းစွာဖြင့် ကျွန်မတို့ထံ လာနေပါသည်။ အရပ်ရှည်ရှည်၊ ဘိနပ်ကြီးကြီးနှင့် ဖြစ်သဖြင့် ရေကူးနေသူကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်မနှင့် မိဟိုင်းတို့မှ ပွေ့ဖက်လိုက်ကြသည်။ လူအများမှလည်း နှုတ်ဆက်ကြရာ ဆူညံနေ ပါသည်။ ကျွန်မတို့ သုံးဦးလုံးအား လူတဦးမှ ဓာတ်ပုံရိုက်ယူပါသည်။ အချို့လူများသည် ရစ်ချတ်အား ၎င်းတို့၏ ဆွေမျိုးများ အကြောင်း လာမေးကြပါသည်။ ရထားတွင်ပါလာသောကြောင့် အကျိုး အကြောင်းကို လာမေးကြခြင်း ဖြစ်သည်။ အကျဉ်းသား အတော်များများ

ပါမလာကြပါ။ အချို့သည် ထောင်ထဲ၌ပင် ကွယ်လွန်သွားခဲ့ကြသည်။ ရစ်ချတ်သည် စကားပြောခွင့် မပြုတော့ဘဲ ကျွန်မတို့အား တဝကြီးကြည့် နေပါသည်။

ကျွန်မတို့၏ ခေါင်မိုးအိမ်လေးတွင် နေ့ရောညပါ လူများ ပြည့်ကြပ်နေပါသည်။ တပြည်လုံးမှ မိတ်ဆွေများသည် ရစ်ချတ်ကို နှုတ်ဆက်ရန် ရောက်လာကြပါသည်။ ထိုင်စရာ နေရာမရှိပါသဖြင့် မတ်တပ်ရပ်နေကြသည်။ တံခါးဝတွင် ပြူတစ်ပြူတစ် လုပ်နေသူများပင် ရှိပါသည်။ ၎င်းတို့သည် ရစ်ချတ်နှင့် စကားပြောလိုကြသည်။ ရဲစုံထောက်များမူ ရောက်မလာကြပါ။ တစ်ခါတရံသာလာပြီး နောက်နားမှသာ သတင်းယူသွားကြကြောင်း သိရသည်။ ရစ်ချတ်သည် ညှင်းပန်းနှိပ်စက်မှုများကို မည်သို့သော ခံနိုင်ရည်ဖြင့် ခံခဲ့ကြောင်းကို ကျွန်မ မသိပါ။ သူသည် အထူးပင် ပိန်လှီသွားပါသည်။ သူသည် တခါတရံ ဆေးရုံတက်နေရသည်။ ရဲစုံထောက်များမှလည်း အလစ်မပေးပါ။ လာရောက်နှုတ်ဆက်သူများလည်း မပြတ်ပါ။ နောက်ဆုံးတွင် တောင်ပေါ် ဆေးရုံသို့ ပို့လိုက်ရပါသည်။ ထိုဆေးရုံသည် ဆီးနီးယား တောင်ပေါ်စခန်းတွင် ရှိသည်။

ထောင်ပေါင်းများစွာသော နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားများကို လွှတ်လိုက် သဖြင့် ဘူချာရတ်မြို့တော်၌ ရှုပ်ရှက်ခက်နေပါသည်။ အကျဉ်းသား လူထွက်များသည် စားဝတ်နေရေးအတွက် အလုပ်ရှာဖွေ နေကြသည်။ အလုပ်မရှိ သောကြောင့် သားမယားများ ဒုက္ခရောက် ကြသည်။ စိတ်မချမ်းမြေ့ဘွယ်ရာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲဘွယ်ရာများသည် ဒုနှင့်ဒေးပင် ဖြစ်နေပါသည်။ တဦးနှင့်တဦး အကူအညီ မပေးနိုင်ကြပါ။ ရဲတပ်ဖွဲ့မှလည်း မြို့တော်အင်္ဂါနှင့်ညီစေရန် အထူးထိန်းကွပ်နေသည်။ ရစ်ချတ်သည် မြေအောက်အသင်းတော် တစ်ပါးပြီးတစ်ပါးသို့ သွားကာ တရားဟောခြင်းနှင့် ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ခြင်းများကို လုပ်ဆောင်နေလေသည်။

ရစ်ချတ်သည် တရားဟောခွင့်ရရန် လိုင်စင် ယူထားသော်လည်း သူ၏ လိုင်စင်တွင် အော်ဆိုဝါရှိ အသင်းတော်မှလွဲ၍ တရားဟောခြင်း ခွင့်မပြုဟု

သတ်မှတ်ခြင်းခံရသည်။ ထိုအသင်းတော်သည် အသင်းသား (၃၆) ယောက်သာ ရှိသည်။ (၃၆)ဦးထက် ပိုပါက အရေးယူခြင်းခံရမည်ဟု ရဲစုံထောက်များမှ သတိပေးထားပါသည်။ အသင်းတော်ကို စောင့်ကြည့် နေကြောင်းနှင့် အမြဲသတိထားရန် ဆက်လက်ပြောဆိုသွား ကြပါသည်။ ရစ်ချတ်မှ ၎င်းသွား၍ မဖြစ်ပါ။ သွားပါက လူများဝိုင်းအုံလာကာ အသင်းတော်သည် ဒုက္ခရောက် သွားမည်ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပြောပြ နေပါသည်။ ထို့ကြောင့် အသင်းတော်သို့ မသွားရန် ဆုံးဖြတ်ကြပါသည်။ ဘူချာရတ်ရှိ မြေအောက်အသင်းတော်များ၌ လုပ်ဆောင်ရမည့် ကိစ္စကများလှသည်။ စည်းရုံးရေးကွင်းဆင်းနေရသည်။ နေအိမ်များတွင် အစည်းအဝေးကို အတည်တကျ အလုပ်ဝံ့သဖြင့် နေရာကို အမြဲပြောင်းရွှေ့နေရသည်။ ဘုရားတရားကို ငတ်မွတ်နေကြပြီး ရစ်ချတ်၏ တရားပွဲများကြောင့် လူအမြောက်အများ ပြောင်းလဲကြသည်။ ရစ်ချတ်ကမူ လုံးဝအားမရပါ။ လူထုအတွင်း၌ လှုပ်ရှားရန် ဆန္ဒပြင်းပြနေပါသည်။ ရဲအဖွဲ့၏ ထောင်ချောက်မှ လည်း ရှောင်ရှားတတ်ရန် လိုပါသည်။

အခြေအနေအရ လှုပ်ရှားမည်ဟု ရစ်ချတ်က ပြောပါသည်။ သူတော် စင်များကဲ့သို့ သဲကန္တာရတွင် တဦးတည်းသွားကာ တရားထိုင်ချင် စိတ်ပင် ဝင်လာပါသည်။ သို့သော် ဘုရားသခင်၏ အမှုတော်အတွက် ဆက်လက် လုပ်ဆောင်ရမည့် လုပ်ငန်းသည် များပြားလှကြောင်း ရစ်ချတ်မှ သနားစဖွယ် ပြောပြနေရှာသည်။ ယနေ့ အသင်းတော်သည် ထူးခြားမှု မရှိသေးပါ။ လွတ်လပ်မှုလည်း မရှိပါ။ ရဲစုံထောက်များ ခြေချင်း လိမ်နေသည်။ ဘုန်းတော်ကြီးများကိုလည်း မယုံကြည်ရပါ။ ယုံကြည်သူများကိုလည်း စိတ်မချပါ။ ဘုန်းကြီးများသည် မိမိ အသင်းသားများ၏ အမည်စာရင်းကို တိကျစွာ မှန်ကန်ပေးရသည်။ မမှန်ကန်ပါက ပိတ်ပင်ခြင်းခံရမည်။ ကလေး၊ လူငယ်များကို အစိုးရမှ ဘုရားမဲ့ဝါဒီများဖြစ်လာရန် နည်းမျိုးစုံဖြင့် စည်းရုံး လေသည်။ ရစ်ချတ်သည် အနောက်နိုင်ငံရှိ ခရစ်ယာန်အဖွဲ့အစည်းများ အပေါ် ကြေနပ်နှစ်သိမ့်ခြင်း မရှိပါ။ ကွန်မြူနစ်ဝါဒသည် ဘာသာရေးနှင့် ဆန့်ကျင်နေ

သည်ကို မသိရကောင်းလား ကွန်မြူနစ်ဝါဒီကို နားမလည်ခြင်းလား ဟူ၍ မကျေမနပ် ဖြစ်နေပါသည်။

ကျွန်မသည် အခြားကွန်မြူနစ်နိုင်ငံရှိ အသင်းတော် ခေါင်းဆောင်များ အား အဆက်အသွယ်ပြုလုပ်ပါသည်။ လျှို့ဝှက်နည်း တခုပင် ဖြစ်သည်။ ထိုသူများသည် ကွန်မြူနစ်ပါတီဝင်များ ဖြစ်ကြသည်။ အကြောင်းစုံကို ကြားသိရသည်။အချို့ပါတီဝင်များသည် ပါတီက ရွေးချယ်သဖြင့် နိုင်ငံတကာ စည်းဝေးပွဲများသို့ပင် သွားရောက် ခွင့်ရရှိကြသည်။ ပြန်လာပါက အကျိုးအကြောင်းများကို အစီရင်ခံကြရသည်။ မြေအောက် အသင်းတော် ခေါင်းဆောင်များမှ ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် ရစ်ချတ်ကို ရွေးချယ်ကြကာ ကမ္ဘာ့ ခရစ်ယာန်အဖွဲ့အစည်းများကို ဆက်သွယ်စေကြသည်။ အရှိကိုအရှိအတိုင်း အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို သိရှိလိုကြသည်။

၁၉၄၈ ခုနှစ်တွင် ရိုမေးနီးယားသည် ဂျူးများကို အစွဲအနွှဲနိုင်ငံသို့ ပြန်ပို့ကြသည်။ ကျွန်မတို့လည်း မိမိနိုင်ငံသို့ ပြန်ရန် မျှော်လင့်ခဲ့ကြသည်။ ထောင်ပေါင်းများစွာ ဂျူးများသည် ရိုမေးနီးယားမှ ထွက်ခွာရန် ကြိုးပမ်းကြသည်။ စစ်ဌာနချုပ်ရှေ့တွင် လျှောက်လွှာပုံစံတောင်းယူသော လူထုကြီးသည် ရှည်လျားစွာ တန်းစီနေကြသည်။ ဤကိစ္စကို အာရပ်နိုင်ငံများမှ မကြေကပ်ကြပါ။ အစိုးရမှာလည်း အထူးသတိထား၍ လုပ်ဆောင်နေရသည်။ သို့သော် သက်ဆိုင်ရာသို့ လက်ထိုးပေးပါက အဆင်ပြေသည်။ ကျွန်မတို့သည်လည်း သက်ဆိုင်ရာသို့ အဆင့်ဆင့်ချဉ်းကပ်ပါသည်။ ကျွန်မတို့၏ လျှောက်လွှာမှာ ခွင့်ပြုမိန့် မရကြောင်း သိရသည်။ ကျွန်မတို့ လက်မလျှော့ပါ။ တချို့က မီဟိုင်းတဦးတည်းကို အရင်လွှတ်ရန် အကြံပေးကြသည်။ တချို့ကမူ ကျွန်မတဦးတည်းသော အရင်ထွက်ပြီး တခြားအကူအညီများဖြင့် မိသားစုကို ပြန်လည်ခေါ်ယူရန် အကြံပေးကြပါသည်။ အကျဉ်းသားများကို အစုလိုက် အပြုံလိုက် လွှတ်သော်လည်း ရစ်ချတ်ကိုမူ တကောက်ကောက် နောက်ယောင် ခံကာ စုံစမ်းနေပုံရသည်။ ရစ်ချတ်သွားရောက်သည့် နေရာတိုင်းတွင်

တင်းကြပ်သော စစ်ဆေးမှုများ ပြုလုပ်တတ်ကြသည်။

ကျွန်မတို့၏ ဗမာန်တော်လည်း ချိတ်ပိတ်ခံလိုက်ရသည်။ ပလ္လင်နှင့် ထိုင်ခုံများကို ဖယ်ရှားကာပြုတင်းပေါက်များကို ကာတွန်းကားပြသသော ရုပ်ရှင်ရလိုသွားကြသည်။ အပေါ်ဆုံးထပ် ခေါင်မိုးတွင် နေထိုင်ခြင်းသည် လုံခြုံရေးအတွက် စိတ်ချရပါသည်။ အောက်ခြေတွင် လှုပ်ရှားသွားလာနေကြသော်လည်း အပေါ်ဆုံးထပ်ကိုမူ အလေးမမူကြချေ။ ပထမဆုံး ခြေလှမ်းအဖြစ် နော်ဝေနိုင်ငံမှ ကျွန်မတို့၏ မိတ်ဆွေအနုဇာကို ဆက်သွယ်ကြည့်သည်။ သူမက ကျွန်မတို့ထွက်ခွာနိုင်ရန် ရံပုံငွေရှာဖွေပေးသည်။ ကျွန်မတို့ မိသားစုအား ထွက်ခွာရန် တိုင်းတပါးက ကြိုးစားပေးကြသည်ဟူ၍လည်း ပြောဆိုနေကြသည်။ အနုဇာသည် အဓိက ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ပြီး နော်ဝေအစိုးရမှ ဗီဇာထုတ်ပေးရန် လျှောက်လွှာတင်ပေးခဲ့ပါသည်။ နော်ဝေအစွဲရေး သာသနာအဖွဲ့အစည်း၏ ကြိုးစားမှုကြောင့် အလှူငွေ ဒေါ်လာ (၇၀၀၀)ရရှိနေကြောင်း သိရသည်။ အခြားတဖွဲ့မှာ ဟေဗြ ခရစ်ယာန်အသင်းတော်ဖြစ်ပြီး အခြားသော အသင်းတော် အဖွဲ့အစည်းများ ကူညီပံ့ပိုးမှုကိုလည်း ရရှိကြပါသည်။ အခြားအဖွဲ့အစည်းများ၏ ပံ့ပိုးမှုအရ ဒေါ်လာ (၃၀၀၀) စုဆောင်းပေးကြသည်။ ဆွေမျိုးမိတ်သင်္ဂဟ များမှလည်း အမျိုးမျိုး ကူညီထောက်ပံ့ပေးကြသည်။

အနောက်နိုင်ငံမှ ဧည့်သည်များလည်း လာရောက်ကြသည်။ သိက္ခာတော်ရ ဆရာစတော့ဟဲရစ်သည် ကွန်မြူနစ်နိုင်ငံဆိုင်ရာ ဗြိတိသျှ သာသနာ အဖွဲ့၏ ဥက္ကဋ္ဌ ဖြစ်သည်။ အခြားတဦးမှာ အမေရိကန်နိုင်ငံမှ သင်းအုပ်ဆရာ ဂျွန်မော်စလေ ဖြစ်ပါသည်။ ၎င်းတို့ ရောက်လာသည့် အချိန်သည် ညဖြစ်ပြီး ဒုက္ခရောက်နေသော မိသားစုများကို ထောက်ပံ့ပေးသည့် ငွေကြေးများပါလာပါသည်။ မိဟိုင်းက ရဲစုံထောက်များ ရောက်ရှိနေကြောင်း သတိပေးပါသည်။ ထိုဧည့်သည်များသည် မနက် (၁)နာရီထိ နေကြသည်။ သတင်းပို့မည့်သူလျှို့များကလည်း မျက်လုံးဒေါက်ထောက်ချောင်းမြောင်းနေကြရသည်။ နောက်ထပ် ဧည့်သည်များဖြစ်သော အမေရိကန်နိုင်ငံသား တချို့နှင့်

ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံသားတဦးတို့ ရောက်လာကြပြန်သည်။ ရစ်ချတ်၏ လိမ်စာမသိကြသဖြင့် အခြားသာသနာအဖွဲ့များသို့ မေးမြန်းပြီးရောက် လာကြသည်။ ရစ်ချတ်မှ လက်ရှိ အသင်းတော်များ၏ အခြေအနေကို ရှင်းပြလိုက် ပါသည်။ ဧည့်သည်များသည် ရစ်ချတ်အား ကျန်းမာစွာဖြင့် တွေ့ကြကြောင်း ရုတ်တရက် မယုံနိုင်ကြပါ။

ရက်အတန်ကြာသွားပြီးသည့်နောက် သတင်းရရှိပါသည်။ ကျွန်မတို့ အတွက် ဗီထုတ်ပေးထားကြောင်း ပေးချရမည့် ငွေလည်း ပေးချေပြီးကြောင်း ကြားသိရသည်။ ရဲစုံထောက်များမှ ရစ်ချတ်အား ဆင့်ခေါ်ကာ နိုင်ငံခြားသို့ ထွက်ခွာခွင့် ပြုလိုက်ကြသည်။ ထို့ပြင် နိုင်ငံရပ်ခြားမှ နေ၍ ၎င်းတို့ မကောင်းကြောင်း ပြောဆိုပါက အန္တရာယ်လာပေးမည့် အကြောင်းကြပ်တည်းစွာ သတိပေးကြသည်။ အမြတ်ခွန်ရုံးမှလည်း အကြွေးများကို အကုန်ဆင်ရပ်နှင့် ကြွေးမဆပ်ပါက ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းများကို သိမ်းမည့်အကြောင်း အသိပေးလာပါသည်။ ကျွန်မမှ “မနက်ဖြန်လာသိမ်း ကြပါ” ဟု စကားပြန်လိုက်ပါသည်။ နယ်မှ မိတ်ဆွေများသည် နှုတ်ဆက်ရန် တဖွဲဖွဲရောက်ရှိ လာကြသည်။

နောက်တနေ့၏ နံနက်ခင်းတွင် ကျွန်မတို့ လေဆိပ်သို့ သွားကြသည်။ ထိုနေ့သည် ဒီဇင်ဘာလ (၆)ရက်နေ့ ဖြစ်သည်။ လေယာဉ်သည် ဒီစီ (၇) အမျိုးအစားဖြစ်ပြီး ခရီးသည် (၆၀)ဦး ဖြစ်သည်။ အားလုံးလိုလို ဂျူးများသာ ဖြစ်သည်။ လွတ်မြောက်သည့်အတွက် ကျေးဇူးတော်ကို ချီးမွမ်းကြသည်။ အနောက်နိုင်ငံသို့ ထွက်ခွာကြတော့မည့်ကျွန်မတို့အား လာရောက်နှုတ်ဆက်သူများ စည်းကားနေပါသည်။ အချိန်တန်သည်နှင့် လေယာဉ်ပေါ်သို့ တက်ခဲ့ကြသည်။ ရောမလေဆိပ်သို့ရောက်ပြီး လေယာဉ်ပေါ်မှ ဆင်းကာ အတွင်းခန်းသို့ ဝင်လိုက်သည်နှင့် ကျွန်မ၏ မောင်လေးသည် ဇနီးနှင့်အတူ ကျွန်မတို့အား လာရောက်ကြိုဆိုနေပါသည်။ ၎င်းတို့သည် ခရီးကွာဝေးလှသော ပြင်သစ်နိုင်ငံ ပဲရစ်မြို့မှ လာရောက်ကြိုဆိုကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

နိဂုံး EPILOGUE

ရောမမြို့မှတစ်ဆင့် အော်စလိုမြို့သို့ လေယာဉ်ဖြင့် ခရီးဆက်ကြသည်။ ရစ်ချတ်သည် ရှိမေးနီးယားမှ ညှင်းပန်းနှိပ်စက်ပုံများကို တင်ပြရန် ဂျီနီးဗာမြို့တွင် ခေတ္တရပ်နားရန် ဆန္ဒရှိပါသည်။ လုသာရင် ကမ္ဘာ့အဖွဲ့အစည်း၏ အတွင်းရေးမှူးမှ ရစ်ချတ်ကို မာရန်ဖုန်းဖြင့် တောင်းပန်သည်။ ရစ်ချတ်ရောက် လာပါက ကွန်မြူနစ်အစိုးရက သိသွားလိမ့်မည်ဟု စိုးရိမ်တကြီး ပြောပါသည်။ ကမ္ဘာ့အသင်းတော်ကောင်စီသည် ကွန်မြူနစ်များကို အထူးစိုးရိမ်ကြောက်လန့် နေချင်း၏ အကြောင်းရင်းကို ကျွန်မ စဉ်းစား၍ မရပါ။ နားမလည်နိုင်ပါ။ ကွန်မြူနစ်များ ကြီးစိုးသော နိုင်ငံ၌ ကျွန်မတို့နေခဲ့စဉ်က ကျွန်မတို့သည် စိုးရိမ်ကြောက်လန့်ခြင်း မရှိခဲ့ကြပါ။

နော်ဝေနိုင်ငံသည် ကျွန်မတို့ နေထိုင်ရမည့် နိုင်ငံဖြစ်ပြီး အေးချမ်း သာယာလှသည်။ နော်ဝေလေဆိပ်တွင် အစွဲရေးသာသနာအဖွဲ့မှ တာဝန်ရှိ ပုဂ္ဂိုလ်များလာရောက် ကြိုဆိုကြသည်။ ဤအဖွဲ့အစည်းသည် ကျွန်မတို့၏ ကုန်ကျစရိတ်များစွာ ထောက်ပံ့ပေးသည့်အဖွဲ့ ဖြစ်သည်။ အခြား အသင်းတော်မှ ခေါင်းဆောင်များလည်း ပါဝင်ကြသည်။ အဓိက ပုဂ္ဂိုလ်မှာ အနုဇာပင် ဖြစ်လေ သည်။ ကျွန်မတို့၏ အခက်အခဲများ အောင်မြင်ရန် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြိုးပမ်းပေးသူဖြစ်သည်။ ဆွီဒင်နိုင်ငံရှိ အစွဲရေး သာသနာပြု ခေါင်းဆောင် သင်းအုပ်ဆရာ ဟီဒင်ကွင်သည်လည်း ကျွန်မတို့အတွက် အကျိုးဆောင်သူ ဖြစ်သည်။ သူသည် ကျွန်မတို့အား နှုတ်ဆက်ရန် စတော့ဟုမ်းမြို့မှ အရောက်လာခဲ့ပါသည်။ ထို့ပြင် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကပင် ကျွန်မတို့အတွက် မပြတ်ဆုတောင်းပေးသူလည်း ဖြစ်သည်။ ဟေဗြ ခရစ်ယာန်မဟာမိတ်အဖွဲ့

သည်လည်း ကျွန်မတို့၏ ကုန်ကျစရိတ်အတွက် အထောက်အပံ့ပေးသော အဖွဲ့တဖွဲ့ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မတို့၏ နေရေး၊ ထိုင်ရေးအတွက် လိုအပ်သည်များကို ဆက်လက်ပံ့ပိုးပေးရန် အစီအစဉ်များ ရေးဆွဲပြင် ကြသည်။

ကျွန်မတို့သည် ဗြိတိန်နိုင်ငံသို့ သွားကြသည် ဗြိတိန်တွင် စတော့ဟဲရစ်အမည်ရှိ မိတ်ဆွေမှ အသင်းတော်၊ တက္ကသိုလ်နှင့် ဂိုဏ်းဂဏ အသီးသီးသို့ ခေါ်ဆောင်မိတ်ဆက်ပေးသည်။ ကျွန်မတို့မှ မြေအောက် အသင်းတော်များ၏ မာတုရ အခြေအနေများကို စုံလင်စွာ ဟောပြောကြပါသည်။ ၎င်းတို့သည် ကြားရုံသာကြားခဲ့ကြပြီး အဖြစ်မှန်ကို မသိခဲ့ကြပါ။ တတိယ ကမ္ဘာတွင် ခရစ်ယာန်ညီအစ်ကိုများ နှိပ်စက်ညှဉ်းဆဲခံရကြောင်းကို မသိရှိကြပါ။ နေရာတိုင်းတွင် ရစ်ချတ်မှ ဟောပြောပြီး အချို့ကိစ္စများတွင် ကျွန်မမှ ဟောပြောပါသည်။ ဗြိတိန်နိုင်ငံတွင် နီးထမှုကြီးတခု ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည်။ နိုင်ငံတကာမှ ခရစ်ယာန်များသည် ၎င်းတို့မသိရှိသော ဘုရားသခင်၏ မြေအောက်အသင်းတော်အကြောင်းကို သိရှိလာသည်နှင့် မျက်စေ့ပွင့်လာ ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်မတို့ အမေရိကန်နိုင်ငံသို့ သွားရောက် ဟောပြောခွင့် ရရှိကြသည်။

ကျွန်မတို့ ယခုအခါ ပုပ်ရဟန်းမင်းကြီး ဂရယ်ဂရီကို ကောင်းစွာပင် သဘောပေါက်နေလေပြီ။ ပုပ်ရဟန်းမင်းကြီး ဂရယ်ဂရီသည် လက်ထောက် ဘဝ၌ ရောမမြို့တွင် ကျွန်အရောင်းအဝယ် တခုကို တွေ့ခဲ့သည်။ “ဒီလူတွေ ဘယ်နိုင်ငံကလဲ” ဟု မေးရာ လူအများမှ “အိန်ဂျယ်လ်” ဟု လက်တင်ဘာသာဖြင့် ဖြေကြားခဲ့ကြသည်။ (အင်္ဂလိပ်ဆိုသည့် ဝေါဟာရသည် လက်တင်ဘာသာဖြင့် အိန်ဂျယ်လ်ဟုခေါ်သည်။) ဂရယ်ဂရီမှ ကောင်းကင်တမန်ဟု အဓိပ္ပါယ် ဖွင့်ဆိုခဲ့ပြီး ထိုသူများ၏ မျက်နှာသွင်ပြင်သည် ကောင်းကင်တမန်နှင့် တူသည်ဟု ဆက်လက်ပြောကြားခဲ့သည်။ ၎င်းတို့၏ ရှင်ဘုရင်သည် မည်သူ ဖြစ်သနည်းဟု မေးပြန်ရာ “အေလာ” ဟု ခေါ်ကြောင်း ပြောပြကြသည်။ “ဂရယ်ဂရီ”မှ “ဟာလေလုယ သီချင်းကို အေလာနိုင်ငံမှာ ဆိုကြလိမ့်မယ်” ဟု မှတ်ချက်ချသွား

ပါသည်။ (ဂရယ်ဂီရီသည် ကက်သလစ်အသင်းတော်၏ ပုပ်ရဟန်းမင်းကြီး ဖြစ်လာသောအခါ ကောင်းစွာ သဘောပေါက်လာပါသည်။ ဤကဲ့သို့ပင် မြေအောက်အသင်းတော်အတွက် ထောင်ပေါင်းများစွာသော လူများသည် ဟာလေလုယသီချင်းကို သီဆိုနေကြလေပြီ။ သီဆိုကြသော ခရစ်ယာန်များသည် ကောင်းကင်တမန်များကဲ့သို့ ကရုဏာပွားများကြပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကွန်မြူနစ်နိုင်ငံများသို့ သာသနာပြုရန် သာသနာပြုအဖွဲ့အစည်းကြီးကို အောင်မြင်စွာ ဖွဲ့စည်းနိုင်ခဲ့ကြသည်။

အော်စလိုမြို့တွင် တွေ့ရသော ကျွန်မတို့၏ မိတ်ဆွေများ၊ သင်းအုပ် ဆရာစတာဒီနှင့် နုစတန်တို့က အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုသို့ သွားရန် တိုက်တွန်းကြသည်။ အမေရိကန်နိုင်ငံသို့ မသွားမီ ရက်များတွင် ရစ်ချတ်နှင့် “ကျွန်မတို့သည် အသင်းတော်များ၊ လူထုအစည်းအဝေးများ၊ ကျမ်းစာ သင်ကျောင်းများနှင့် အမျိုးသမီးအသင်းများတွင် ဝေငှဟောပြောခွင့်၊ တင်ပြခွင့်များ ရရှိခဲ့ကြသည်။ အမေရိကန်တွင် ရစ်ချတ်သည် ဆီးနိတ် လွှတ်တော်နှင့် ကွန်ဂရက်ကော်မတီဝင်များထံ တင်ပြခွင့် ရရှိလေသည်။ ထို့ပြင် ရေဒီယိုအစီအစဉ်နှင့် သတင်းစာများမှတစ်ဆင့် ဟောပြောခွင့် ရရှိခဲ့သည်။ မြေအောက်အသင်းတော်များ၏ အခက်အခဲနှင့် ခံစားချက်များကို ဟောပြော လေ့ရှိသည်။ ယနေ့ ကမ္ဘာ၏ သုံးပုံတစ်ပုံတွင်ရှိသည့် နိုင်ငံများအတွက် အထူးဆုတောင်းပေးကြရန် လိုအပ်နေပါသည်။ မိမိ၏ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကဲ့သို့ မှတ်ယူကာ လိုအပ်သည့် အလှူငွေ၊ ပစ္စည်းများဖြင့် ကူညီပံ့ပိုးကြရန် တိုက်တွန်း နှိုးဆော်လေ့ရှိသည်။ ထောင်ထဲတွင် အကျဉ်းခံနေရသော ခရစ်ယာန်များသည် သံကြိုးကြီးများဖြင့် ချည်နှောင်ခြင်း ခံနေရသော်လည်း ၎င်းတို့သည် အမေရိကန်နိုင်ငံအတွက် ဆုတောင်းပေးကြသည်။ အမေရိကန်နိုင်ငံရှိ အသင်းတော်များသည် ဤသို့ ဒုက္ခပင်လယ်ဝေနေသော သူများအတွက် ဆုတောင်းပေးခြင်း ရှိပါရဲ့လား။

လွှတ်တော်အမတ်တစ်ဦးမှ ရစ်ချတ်အား “ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များ

ရခဲပါသလား”ဟု မေးရာ ရစ်ချတ်မှ ၎င်းခံခဲ့ရသော ဒဏ်ချက် (၁၈)ချက်ကို ပြသခဲ့သည်။ အချို့သူများ မျက်ရည်ပင်ကျခဲ့ကြလေသည်။ ရစ်ချတ်မှ “ကျွန်တော် ဒီဒဏ်ချက်တွေအပေါ် မကြွားဝါချင်ပါဘူး။ ကျွန်တော်ရဲ့ အသင်းတော်နဲ့ ကျွန်တော်နိုင်ငံရဲ့ ဒဏ်ချက်တွေကိုသာ ပြသချင်ပါတယ်။ ဒုက္ခခံစား သွားရတဲ့ လူစွမ်းကောင်းတွေ၊ သန့်ရှင်းသူတွေဟာ ပြောခွင့် မရကြတော့ ကျွန်တော် သူတို့ကိုယ်စား ပြောနေတာပါ။ ပရိတ်တက်စတင့်၊ ကာသိုလိပ်၊ အော်သိုဒေါ့၊ ဂျူးတွေဟာ သူတို့ယုံကြည်တဲ့ဘုရား သူတို့ ဘာသာတရားအတွက် အသေခံသွားကြတယ်”ဟု ရစ်ချတ်မှ ပြောနေချိန်တွင် ကျွန်မလည်း မျက်ရည် မဆယ်နိုင်ပါ။ ကျွန်မ၏ရှေ့၌ လယ်ကွင်းထဲရှိ အမျိုးသမီးများ၊ မယ်သီလရှင်များ၊ မိန်းကလေးများ၊ ဒုက္ခမျိုးစုံ ကြုံတွေ့ခဲ့ရသူများကို ပြန်လည်မြင်ယောင်နေပါသည်။ ၎င်းတို့သည် အဲဒီအချိန်တွင် ဖာရောဘုရင်၏ လက်အောက်၌ ကျွန်ခံခဲ့ကြသည် ဣသရေလများနှင့် တခြားပါ။ ၎င်းတို့သည် ဘုရားသခင်မှ ကတိတော်အတိုင်း ဂျူးလူမျိုးများအပေါ် ကောင်းကြီးပြည့်စုံစေသကဲ့သို့ ပြည့်စုံစေချင်ကြသည်။ မာတုရအဖြစ် ရက်စက်စွာ သေဆုံးခဲ့ကြသည်။ သို့သော် သခင်ခရစ်တော်၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ ခိုလှုံရသော အခွင့်ထူးကို ခံစားကြပါသည်။ ကျွန်မသည် တွေးရင်းတွေးရင်း ပို၍ မျက်ရည်များ ဝဲလာသည်။ ဖြည်မဆယ်နိုင်အောင် ဖြစ်လာသည်။ ရစ်ချတ်က “မင်းမျက်ရည်တွေဟာ ငါ့စကားလုံးတွေထက် စူးရှတယ်။ မျက်ရည်ဆိုတာ ခိုင်ခံ့တဲ့ ထရုံတွေကိုတောင် ဖောက်ထွင်းနိုင်တယ်”ဟု ပြောပြပါသည်။

ရစ်ချတ်သည် စာအုပ်များကို စတင်ရေးနေလေပြီ။ ပထမဆုံး စာအုပ်သည် “ယနေ့ မာတုရအသင်းတော်သည် ခရစ်တော်အတွက် ဒုက္ခခံယူသည်”ဟူသော စာအုပ်ဖြစ်ပါသည်။ စာမရေးမီ နှုတ်တိုက်ချသည့် အချိန်တွင် ကျွန်မသည် ဇာတိုးရင်း နားထောင်နေပါသည်။ နှုတ်တိုက်ခွာဆိုရင်း ရစ်ချတ်သည် မျက်ရည်များ ဝဲလေသည်။ ကျွန်မလည်း မျက်ရည်ကျသည်။ စာအုပ်သည် ရိုးစင်လှပြီး မင်ဖြင့်ရေးသားခြင်း မဟုတ်ဘဲ သွေး၊ မျက်ရည်တို့ဖြင့်

ရေးသားခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုစာအုပ်သည် နာမည်ကြီး စာအုပ်အဖြစ် ကျော်ကြားသွားပါသည်။ ကျွန်မတို့၏ နိုင်ငံတကာသို့ သက်သေခံချက်များနှင့် ဤစာအုပ်၏ အကျိုးကြောင့် ဥရောပ၊ အာရှ၊ ဩစတေးလီးယားနှင့် အမေရိကန် နိုင်ငံများ၌ သာသနာပြုအဖွဲ့ (၁၉)ဖွဲ့ ပေါ်ပေါက်လာပါသည်။ မြေအောက် အသင်းတော်အတွက် ခရစ်ယာန်စာပေ၊ ရေဒီယို အစီအစဉ်နှင့် ကယ်ဆယ်ရေး လုပ်ငန်းများ လုပ်ဆောင်လာကြပါသည်။

ရစ်ချတ်သည် ပရိသတ်များ၏ တောင်းဆိုချက်ကြောင့် စာအုပ်ကို တအုပ်ပြီးတအုပ် ရေးသားပါသည်။ တရားပွဲ အမြောက်အများရှိလည်း မမောမပန်း ဟောကြားသည်။ တရားဟော စကားပြောရုံတင်မကပါ။ တပ်နီစခန်းများ၌ အလုပ်ဝင်လုပ်ရန် အဖွဲ့အစည်းများကို တည်ထောင်ရုံမကပါ။ လူများကိုပင် စေလွှတ်လေသည်။ အချို့သော သူများက ကန့်ကွက်ကြ သော်လည်း လုပ်ငန်း အစပြုနေပါသည်။ ရစ်ချတ်သည် လုပ်ငန်းကို ဦးစွာ လုပ်ဆောင်ရန် ကြိုးစားသည်။ အဆင်မပြေမှုများနှင့် နစ်နာမှုများ ကြုံတွေ့သည်နှင့် ပူးပေါင်းဆွေးနွေးပြုပြင်သင့်သည် အချက်များကို ပြုပြင်ပြောင်းလဲမည်ဟူသော ခံယူချက်ရှိသည်။

ကျွန်မသည် နိုင်ငံတကာသို့ လှည့်လည်သွားလာခြင်းကို နှစ်သက် ပါသည်။ လူအများနှင့် တွေ့ဆုံရခြင်းကြောင့် ပျော်ပါသည်။ ဂျာမနီညီအစ်ကို များနှင့်လည်း မိတ်သဟာယဖွဲ့ခွင့်ရသည်။ သမိုင်းတွင် ဂျာမန်နှင့် ဂျူးလူမျိုးကြား သွေးချောင်းစီးမှုကြီး ရှိခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။ ဂျူးလူမျိုးများအဲဒါတွေ့မှ ထွက်ခဲ့ကြစဉ်က ပင်လယ်နီကို အလွယ်တကူဖြတ်သန်းနိုင်ရန် ဘုရားသခင်မှ နှစ်ခြမ်းကွဲစေခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က အပြစ်မလွှတ်ပေးချင်သူများနှင့် အမုန်းတရား ပွားများသည့်သူများ ပင်လယ်နီ၌ နှစ်မြုပ်သွားကြသည်။ ယနေ့ ဤပုံစံအတိုင်း တွေ့ရပါသည်။ ဩစတီးယားမှ မိတ်ဆွေများ၊ မိုရေးညီအစ်ကို များ၊ လူဖြူ လူမဲ၊ အာဖရိကတိုက်သားများသည် ညီအစ်ကိုများဖြစ်ကြပြီး စိတ်ဝမ်းမကွဲ ကြတော့ပါ။ တောင်အာဖရိကတွင် လူဖြူလူမဲ ပြဿနာများ ရှိနေသော်လည်း

ကျွန်မတို့အတွက် မရှိပါ။ ၎င်းတို့နှင့် အတူတကွ ဝတ်ပြုအစည်းအဝေး တက်ကြသည်။ မြေအောက်အသင်းတော် အကြောင်းကို ပြောပြလိုက်သည်နှင့် စိတ်ဝမ်းကွဲမှုမျိုး မရှိတော့ဘဲ ညီညွတ်မှုကို ဖြစ်ပေါ်စေသကဲ့သို့ ခံစားရပါသည်။

တစ်ချိန်မှာမီဟိုင်းက “အဖေ ပြန်ထွက်လာရင်တောင်မှ၊ ကျွန်တော် သိတဲ့ အဖေတော့ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။ တစ္ဆေသရဲလို ဘာမှလုပ်နိုင်ကိုင်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူးထင်တယ်”ဟု ပြောဘူးသည်။ အာဖရိကနိုင်ငံ တနိုင်ငံသို့ ရောက်ခဲ့စဉ်က သတင်းစာတွင် “ဒီနိုင်ငံမှာ ရစ်ချတ်ဆိုတဲ့ ဟာရီကိန်းမုန်တိုင်းကြီး ကျနေပြီ”ဟု သတင်းခေါင်းကြီးပိုင်းတွင် ပါလာပါသည်။

ရစ်ချတ်၏ သွန်သင်မှု၌ ကွန်မြူနစ်ဝါဒကို ဆန့်ကျင်ကြောင်း၊ သို့သော် ကွန်မြူနစ်နိုင်ငံရှိ လူများကို ချစ်ကြောင်းနှင့် ခရစ်တော်ထံသို့ ပို့ပေးမည့် အကြောင်း ဖော်ပြလေ့ရှိသည်။ လူအများကရစ်ခတ်၏ အသုံးအနှုန်းကို နှစ်သက်ကြသည်။ ခရစ်ယာန် လူထုကြီးမှ ဆုတောင်းပေးနေကြပြီး တာဝန်ယူရန် လည်း ဆန္ဒရှိခဲ့ကြသည်။ လူကိုယ်တိုင် ပါဝင်ကာ ကူညီပံ့ပိုးပေးကြ သည်။ ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်ခံရသူများအား ခရစ်တော်၏ မေတ္တာကို ခံစားဝေငှပေးခြင်းသည် အရေးကြီးလှပေသည်။ ဤသို့ လုပ်ဆောင်နိုင်ပါမှ နှိပ်စက်မှု၊ ညစ်ညူးမှုများ ပပျောက်သွားပေမည်။ တာဝန်မဲ့သော ခရစ်ယာန်ခေါင်းဆောင်များနှင့် လက်ပိုက်ကြည့်နေသော ခေါင်းဆောင်များအပြင် ရေလိုက်ငါးလိုက် နေတတ်သော ခေါင်းဆောင်များအား ရစ်ချတ်သည် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဝေဖန်လေ့ရှိသည်။

ရစ်ချတ်သည် ရစ်ချတ်သာဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မသည်လည်း ကျွန်မသာဖြစ်ပါသည်။ ရစ်ချတ်အနေနှင့် ဝေဖန်တိုက်ခိုက်မှုများကို ကျင့်သုံး သော်လည်း ကျွန်မကမူ တည်ငြိမ်အေးဆေးစွာဖြင့် ဝေငှလေ့ရှိပါသည်။ ကျွန်မသည် ရစ်ချတ်အား အမြဲသတိပေးလေ့ရှိပါသည်။ ရှောလမုန်သီချင်းထဲတွင် ခရစ်တော်အား ပန်းဖြင့်နှိုင်းထားကြောင်း၊ ပန်းကိုလူမှ ခူးယူသောအခါ ညှိုးနွမ်းသွားကြောင်း၊ သို့သော် ပန်း၏တာဝန်မှာ လူများအား စိတ်ကြည်နူးမှု

ပေးခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပြောပြပါသည်။ ပန်းသည် လှပတင့်တယ်သည့်ပြင်
မွှေးရနံ့လည်း သင်းကြိုင်သည်။ ခူးလာသူ မှန်သမျှကို အတိုက်အခံ မလုပ်ပါ။
၂၇၅အရာသည် ခရစ်ယာန် တစ်ဦး၏ စံပြအသက်တာဟု ကျွန်မ ခံယူပါသည်။

ရစ်ချတ်က “ငါတိုက်ပွဲမဝင်ရင်၊ ဒို့ခရစ်ယာန် ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်
ခံနေရမှာပေါ့”ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်မအမြင်အားဖြင့် ဤမျှလောက် စိတ်
မပူသင့်ဟု ယူဆပါသည်။ အသင်းတော်မှန်လျှင် ခရစ်တော်နည်းတူ
ကားတိုင်ထမ်းရမည်။ ခရစ်တော်ကဲ့သို့ ညှင်းပမ်းနှိပ်စက်ခြင်း ခံရမည်ဟု
ကျွန်မခံယူပါသည်။ မြေအောက်၌ ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုး အမှုတော်ဆောင်ခြင်း
သည် ကောင်းမွန်ပါသည်။ ရှင်ဘုရင်ကဲ့သို့ နန်းတော်ထဲတွင် စည်းစိမ်ခံစားခြင်း
သည် သဘာဝမကျပါ။ အနောက်တိုင်း အသင်းတော်များသည် ခရစ်တော်၏
ဆင်းရဲဒုက္ခကို မခံစားတတ်ကြပါ။ ထို့ကြောင့် ၎င်းတို့သည် ရှင်ပြန်
ထမြောက်ခြင်း၏ အနှစ်သာရကိုလည်း မသိကြပါ။ မြေအောက်အသင်းတော်များ
သည် ခရစ်တော်နှင့် ထပ်တူထပ်မျှ ခံစားမှုရှိကြသည်။ ရစ်ချတ်အား ပြောပြ၍
မရပါ။ ရစ်ချတ်က “ရှောလမုန် သီချင်း၌ ခရစ်တော်ကို မည်သည့်နားနှင့်
ခိုင်းနှိုင်းထားသနည်း”ဟု မေးရာ “နှင်းဆီပန်း”ဟု ကျွန်မမှ ပြန်ပြောပါသည်။
“ဟုတ်တယ်၊ နှင်းဆီမှ ဆူးရှိတယ်။ ဆူးကိုမကိုင်နဲ့။ မခူးနဲ့။ ပန်းကသာသင့်ကို
ခူးယူပါစေ”ဟု ပြန်ပြောပါသည်။

ကျွန်မသည် ရစ်ချတ်နှင့် အနှစ် (၂၀)တိုင်တိုင် နေထိုင်ကြပါသည်။
သူ၏စိတ်ကို ပြောင်းလဲစေရန် ကျွန်မ မတတ်နိုင်ပါ။ ထို့ကြောင့် သူ၏လုပ်ငန်းကို
ပံ့ပိုးကူညီပါသည်။ ကွန်မြူနစ်နိုင်ငံသို့ သွားသော အမှုတော်ဆောင်များကို
အတတ်နိုင်ဆုံး ကူညီမစပေးသည်။ သတင်းများကို စုဆောင်းသည်။
ခရစ်ယာန်နှင့် ပတ်သက်သော စာပေ၊ တိတ်ခွေများနှင့် ကျမ်းစာအုပ်များကို
ပါးပါသည်။ ထို့ပြင် ကယ်ဆယ်ရေးငွေများကိုလည်း ပို့ပေးသည်။ ထောင်ထဲတွင်
ခရစ်ယာန် အမြောက်အများ ကျန်ရှိနေသေးသည်။ ရိုမေးနီးယားတွင်
ကျွန်မတို့၏ မိတ်ဆွေအမြောက်အများသည် ထောင်ထဲတွင် ရှိနေကြဆဲ

ဖြစ်သည်။ ဤသတင်းများကို ကြားတိုင်း ယခင်ခံစားခဲ့ရသော ခံစားမှုများသည် အသစ်တဖန် ပြန်လည်ခံစားရပါသည်။ ၁၉၆၉ ခုနှစ် ဇွန်လတွင် ရာဇီသည် သား (၅) ယောက်နှင့်အတူ အဖမ်းခံခဲ့ကြောင်း ကြားသိရသည်။ သူ၏ ဇနီးမှာ အလူးအလဲ ခံစားနေရကြောင်းကိုပါ ကြားသိရသည်။ အချို့ဆရာများကို မိပါကြီးများထဲတွင် ထည့်ကာ ပင်လယ်ထဲသို့ မျောကြောင်းကိုလည်း ကြားသိရသည်။ အချို့မှာ အစုလိုက်အပြုံလိုက် အသတ်ခံရသည်။ ကျန်ရစ်သည့် မိသားစုများသည် အပြင်တွင် နေရသော်လည်း စားစရာမရှိ၊ ဝတ်စရာမရှိအတိ ဒုက္ခရောက်ကြသည်။

ကွန်မြူနစ်နိုင်ငံသို့ အမှုတော်ဆောင်ရန် စေလွှတ်ခဲ့သူများသည် ဤလေးနှစ်အတောအတွင်း ဒုက္ခကြုံတွေ့ခြင်းမရှိဘဲ ပြန်လည်ရောက်ရှိကြသည်။ ထို့ပြင် ယင်းနိုင်ငံများမှ အချို့သော ဆရာများသည် ကမ္ဘာ့အသင်းတော်ကောင်စီ အစည်းအဝေးသို့ပင် တက်ရောက်ခွင့်ရခဲ့ကြသည်။ တချို့သည် လူလျှို့များဖြစ်ပြီး ယနေ့အသင်းတော်များသည် မှန်ကန်မှု မရှိကြောင်း ကျွန်မတို့အား လာရောက်ပြောကြားတတ်ကြသည်။ ရစ်ချတ်ကမူ ထိုသူများအား အပြစ်တင်ကာ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဝေဖန်ရှုတ်ချသော်လည်း ကျွန်မအနေဖြင့် ၎င်းတို့ကို အပြစ်မတင်ပါ။ လူသည် မိမိခံယူချက်နှင့် အသက်ရှင်သူများ ဖြစ်သည်။ ကျမ်းစာမှ သွန်သင်ထားသည်မှာ ဘုရားသခင်မှသာလျှင် အပြစ်ကို စီရင်ခွင့်ရှိသည်။ သူတပါး၏ အပြစ်ကို မစီရင်ရန် တားမြစ်ထားပါသည်။ အနောက် နိုင်ငံတွင်လည်း အားနည်းချက်များ ရှိပါသည်။ အရာရာကို ပုံကြီးချဲ့ကြသည်။ အမေရိကန် သမ္မတများပင်လျှင် မိန့်ခွန်းပြောကြားရင်း ကတိအမျိုးမျိုး ပေးကြသော်လည်း အမှန်တကယ် လုပ်ဆောင်ခြင်း မရှိကြပါ။ အချို့ဆရာများသည် မာတုရကဲ့သို့ အသေခံရန် ဆန္ဒရှိကြသည်။ တချို့ဆရာ များသည် အသင်းတော်အတွက် အဆင်ပြေစေရန် အပေးအယူ လုပ်ကြရသည်။ မည်သူ့ကို အပြစ်တင်ရမည်နည်း။ အသင်းတော်အား အဆင်ပြေစွာ တံခါးဖွင့်ထားခြင်းကြောင့် နှစ်ခြင်းမင်္ဂလာများ ပေးနိုင်သည်။ ထိမ်းမြားခြင်းများ

ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်သည်။ ထို့ပြင်သာရေး၊ နာရေးများကို လွတ်လပ်စွာ ဆောင်ရွက်နိုင်သည်။ အနောက်တိုင်း အသင်းတော်များသည် အရာခပ်သိမ်းကို ချင့်ချိန်ဝေဖန်ကာ သုံးသပ်ကြသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အရှေ့နိုင်ငံများမှ ရောက်လာသော ဆရာများနှင့် တွေ့ဆုံကာ အမြင်ခြင်းဖလှယ်ကြသည်။ ဆွေးနွေးကြသည်။ တွေ့ဆုံဆွေးနွေးပြီးကြသည်နှင့် အတူတကွ ဆုတောင်းကြသည်။ ဤအရာသည် အကောင်းဆုံးလုပ်ရပ်ပင် မဟုတ်ပါလား။ အမေရိကန်များကမူ စည်းရုံးရေးဆင်းပါက ၎င်းတို့ဘက်သို့ ပါဝင်လာမှာသာ ကျေနပ်ကြသည်။ စဝက်လားနားစတာလင်၊ မစ္စကိုစီဂင်၊ စာရေးဆရာကြီး ဆိုရှီနစ်ဇင်းကဲ့သို့သော နာမည်ကြီး ပုဂ္ဂိုလ်များသည်ပင် ၎င်းတို့အောင်မြင်စွာ စည်းရုံးနိုင်သည်ဟု ပြောဆိုတတ်ကြသည်။

ကျွန်မတို့၏ လူနေမှုဘဝသည် ပြောင်းလဲလာခဲ့သည်။ ရစ်ချတ်သည် နှစ်ပေါင်းများစွာ ထောင်ထဲတွင် နှိပ်စက်ခြင်းခံခဲ့ရသည်။ ရိုက်နက်စစ်ဆေးခြင်း အမျိုးမျိုးခံခဲ့သော်လည်း ယခုအခါတွင် ချီးမြှောက်ခြင်းခံနေရလေပြီ။ သို့သော် ရစ်ချတ်သည် မီးလောင်တိုက်ထဲမှ ထွက်လာသူဖြစ်ပါသည်။ သူသည် ဂုဏ်ပြုခြင်းမျိုးကို မခံယူပါ။ ဂုဏ်ယူခြင်းလည်း မရှိပါ။ ဘုရားသခင်၏ နာမတော်နှင့် ဘုန်းတော်ထင်ရှားစေရန်သာ လုပ်ဆောင်ခြင်းဖြစ်သည်။ ချီးမြှောက်ခြင်း၊ အရှက်တကွဲ အကျိုးနည်းခြင်းမှန်သမျှအား နှိမ့်ချစွာဖြင့် ခံယူရန်သာ လိုအပ်ပါသည်။

ကျွန်မတို့သည် အမေရိကန်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသည့် အချိန်တွင် စားနိုင်သောက်နိုင် ဖြစ်လာသည်။ ဤအရာသည် ကြောက်မက်စွယ် ကောင်းလှသည်။ အစပိုင်းတွင် ကာလီဖိုးနီးယားပြည်နယ်၌ ဆင်းဆင်းရဲရဲဖြင့် နေထိုင်ခဲ့ကြသည်။ ဘူချာရတ်မြို့တော်တွင် အိမ်ခေါင်မိုး အထပ်၌ နေရသည့် အခြေအနေမျိုးထက်သာသည်။ အိမ်ထောင်ပရိဘာဂများဝယ်ရသည်။ ယုံကြည်သူများ လက်ဆောင်ပေးသည် မော်တော်ကား တစ်စီးရှိသည်။ ကျွန်မသည် ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုကို မမက်မောပါ။ ဂျာမန်သူတော် တစ်ဦးဖြစ်သော

မိရက်စတာအိုက်ဟက် ပြောစကားကို ရစ်ချတ်မှ ပြောပြပါသည်။ “သင်သည် ငွေကိုမုန်းတီးချင်လျှင် ချမ်းသာကြွယ်ဝရန် ကြိုးစာပါ။ ချမ်းသာကြွယ်ဝလာပါက ငွေကိုမသုံးတော့ဘဲ ပစ္စည်းဥစ္စာများကိုသာ အသုံးပြုရလိမ့်မည်”ဟု ဆိုထား ပါသည်။ ကျမ်းစာအရ ဘုရားသခင်သည် ယောသပ်နှင့်အတူရှိသည်။ သူသည် ချမ်းသာကြွယ်ဝသူဖြစ်သည်ဟု ဖော်ပြထားပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မတို့ ပိုင်ဆိုင်သမျှသည် ကျွန်မတို့၏ ပစ္စည်းဥစ္စာ မဟုတ်ပါ။ ဘုရားသခင်၏ ပစ္စည်းဥစ္စာများသာ ဖြစ်ပါသည်။ ဤအရာများကို ဘုရားသခင်မှ အသုံးပြုခွင့် ပေးပါသည်။ အခြားသူများကို မျှဝေပေးကမ်းရန် သွန်သင်ပါသည်။ ဘုရားသခင်သည် အပြစ်သားများစားသုံးရန် ပျားအားဖြင့် ပျားရည်ကို ထွက်စေသည်။ ထိုပျားရည်သည် သန့်ရှင်းသူများမှလည်း သုံးဆောင်ရပေမည်။ ယခင်က ကျွန်မတို့သည် ဆင်းရဲမွဲတေခဲ့သော်လည်း ယခုအခါတွင် ကြွယ်ဝသည့်အဆင့်သို့ ရောက်ရှိလာပါသည်။

ကျွန်မသည် ဤအရာများကို စဉ်းစားရင်း လိုင်ဇူးမြို့ရှိ စိန့်ထရီဇာကို သတိရနေမိသည်။ ရုရှားတွင်နေထိုင်ကြသော ညီအစ်ကိုများကိုလည်း သတိရသည်။ အထူးသဖြင့် နီနားတာဂီလာမြို့ရှိ ညီအစ်ကိုများကို ပိုမို သတိရပါသည်။ ၎င်းတို့သည် တပတ်လုံးလုံး အစာရှောင်ကြသည်။ ထို့ပြင် ဒဏ်ငွေ ဆောင်ခြင်းမှ လွတ်ကင်းနိုင်ရန် အခြားမလုပ်ဆုတောင်းကြသော ညီအစ်ကိုများကို သတိရသည်။ ဒဏ်ငွေဆောင်ရန်အတွက် မိမိကိုယ်ပိုင် ပရိဘောဂ၊ ပစ္စည်းများကို ရောင်းချရသဖြင့် ပြောင်နေပေပြီ။ ရစ်ချတ်သည် ထိုသူများကို လေးစားသည်။ သူကိုယ်တိုင် ထောင်ထဲတွင် တပတ်လျှင် (၄)ရက် အစာရှောင်ခဲ့သည်။ ရစ်ချတ်သည် နှစ်ပေါင်းများစွာ နှိပ်စက်ညှဉ်းဆဲခြင်း ခံခဲ့ရသည့် နှစ်များအတွက် ယခုအသက် ပြန်ရှင်နေပါသည်။ ဤအရာသည် တုန့်ပြန်ခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ နက်မှောင်နေသည့် အမှောင်ထဲတွင် နေရသော သူအတွက် အလင်းတန်းလေးသည် အထူးအဖန်း ဖြစ်နေပါသည်။ တန်ဖိုးရှိလှသည်။ ဘုရားသခင်သည် ဖြောင့်မတ်သော ဘုရားဖြစ်ခြင်းကြောင့်

အနာဟောင်းကို မမေ့ပါ။ ရစ်ချတ်သည် သူခံစားခဲ့ရသော အန္တရာယ်များအား ကောင်းစွာသိပါသည်။ ကျွန်မအနေဖြင့် ရစ်ချတ်အား ပြောသင့်သလောက်ကို ပြောဆိုပါသည်။ ‘မင်း ပိုက်ဆံကို မုန်းတယ်လို့ကြားရတာတော့ ဝမ်းသာပါတယ်။ ပထမ တစ်သန်းစုမိရင် မရပ်နဲ့ဦး။ ဆက်ရှာပါဦး’ဟု ပြောလိုက်ပါသည်။

မီဟိုင်းသည် ဇနီးဂျူးဒစ်နှင့်အတူ ကျွန်မတို့၏ သာသနာလုပ်ငန်း၌ ပါဝင်လာကြသောကြောင့် ဝမ်းမြောက်ပါသည်။ ၎င်းတို့ပါလာခြင်းကြောင့် အင်အားတောင့်တင်းလာပါသည်။ မီဟိုင်းနှင့်ဂျူးဒစ်တို့သည် ဘူချာရတ်တွင် နေခဲ့ကြစဉ်က အပေါင်းအသင်း မိတ်ဆွေများသာ ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ မီဟိုင်းက (၁၆)နှစ်ဖြစ်ပြီး ဂျူးဒစ်က (၁၀)နှစ် ဖြစ်သည်။ ဂျူးဒစ်၏ မိဘများသည် အစွဲရေးသို့ ထွက်ခွာသွားကြသည်။ သူမသည် အမျိုးသမီးတစ်ဦးကြောင့် ပြောင်းလဲခဲ့သည်။ ထိုအမျိုးသမီးသည် မီဟိုင်းကြောင့် ပြောင်းလဲခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့သည် အနောက်နိုင်ငံများသို့ လှည့်လည်ရင်း ဂျူးဒစ်နှင့် ပြန်ဆုံကြသည်။ မီဟိုင်းက “မင်း ငါနှင့်တသက်လုံး လာနေမလို့လား”ဟု မေးလိုက်ရာ “ဟုတ်တယ်၊ မင်းနှင့်အတူ လာနေမလို့”ဟု ပြောရင်းနီးစပ်သွား ခဲ့ကြပါသည်။

ကျွန်မတို့သည် ဝမ်းမြောက်စရာများ ရှိသကဲ့သို့ ပူပင်စရာများလည်း ရှိပါသည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်တွင်အရှေ့နိုင်ငံများမှ ရောက်လာခဲ့ကြသော ဆရာ (၆)ပါးသည် ကွန်မြူနစ်အကြောင်းများကို ပြောကြခြင်းကြောင့် အသတ် ခံခဲ့ကြသည်။ (၄)ဦးသည် ဂျာမဏီနိုင်ငံတွင် အသတ်ခံရပြီး နောက်နှစ်ဦးမှာ အီတလီနှင့် စပိန်နိုင်ငံတို့တွင် ဖြစ်သည်။ ယူဂိုစလပ်တွင် ကက်သလစ် ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးကိုလည်း တိတ်တဆိတ် ခေါ်ဆောင်ပြီး ထောင်ထဲ သွင်းလိုက် ကြသည်။ ငွေအလွဲသုံးစားမှုကြောင့် ထောင်ကျခြင်းဖြစ်ကြောင်း ကြေငြာစာတမ်းတွင် ဖော်ပြထားသည်။ အကြောင်းရင်းကိုမူ မည်သူမျှ မသိပါ။ ကျွန်မသည် ရစ်ချတ်အတွက် စိုးရိမ်မိသည်။ ဘုရားသခင် အမှုတော် ဆောင်ခြင်းသည် အန္တရာယ်ရှိပါက အခြားလုပ်ငန်း လုပ်ဆောင်လျှင်လည်း

အန္တရာယ်ရှိသည် မဟုတ်ပါလော။ ဟာရီကိန်းမုန်တိုင်းနှင့်တူသော အန္တရာယ်အား မည်သူတားဆီးနိုင်မည်နည်း။ ရစ်ချတ်ကို မည်သူမျှ ကာကွယ်တားဆီးပေးနိုင်မည် မဟုတ်ပါ။ ဘုရားသခင်၏ ကောင်းကင်တမန်များ တပ်ချစောင့်ရှောက်မှသာ ရရှိပေသည်။ ရစ်ချတ်သည် ဟောပြောရာ၌ ရဲရင့်ပြတ်သားသည်။ သူ့အား ဘုရားသခင်မှ ကာကွယ်ပေးပါသည်။ အကာအကွယ် မြင့်လေလေ ရစ်ချတ်က မြင့်မြင့်ခုန်လေဖြစ်သည်။ သူသည် ငယ်စဉ်ဘဝတာပင် ရုန်းကန်လှုပ်ရှားခဲ့ရသဖြင့် ၎င်း၏ ဘဝအတွေ့အကြုံသည် ခံနိုင်ရည်နှင့် အစွမ်းသတ္တိ ဖြစ်သွားပါသည်။

သာသနာလုပ်ငန်း လုပ်ရင်းဖြင့် အစွရေးနိုင်ငံသို့ ရောက်ခဲ့ကြသည်။ သန့်ရှင်းရာဌာနကိုလည်း ရောက်ခဲ့သည်။ ကျွန်မတို့၏ အသင်းသား/သူ ဟောင်းများကိုလည်း တွေ့ကြည်။ ကျွန်မ အဖမ်းခံရသည့် နေ့တွင်မိသားစုများမှ ပြောလေ့ပြောထရှိသည့် “နောင်နှစ်ခါ ယေရုဆလင်မှာ ဆုံကြမယ်” ဟူသော နှုတ်ဆက်စကားအတိုင်း ပြောကြပါသည်။ ကာလအားဖြင့် အနှစ် (၂၀)ပင် ကျော်လေပြီ။ အစွရေးနိုင်ငံတွင် သန့်ရှင်းရာ မြေကို နှင်းခဲ့ကြသည်။ ခရစ်တော်၏ လက်ဝါးကားတိုင်ရှိရာ အရပ်ဒေသဖြစ်သောကြောင့် အထူးခံစားရပါသည်။ မာဂဒလမာရီသည် ထိုလက်ဝါးကားတိုင်ခြေရင်းတွင် ငိုကြွေးခဲ့သည်။ မည်သည့် ခံစားချက်ကြောင့် ငိုကြွေးခဲ့ရခြင်းကိုမူ မည်သူမျှ မသိရှိကြပါ။ ကျွန်မလည်း မဖော်ပြနိုင်သော ခံစားမှုမျိုး ရှိခဲ့ပါသည်။ ဗိမာန်တော် အဆောင်ရှိသည်။ ဂိုဏ်းဂဏ ခံယူချက် မရှိပါ။ အငြင်းပွားရန်လည်း မရှိပါ။ ကျွန်မသည် ဧဝံဂေလီလုပ်ငန်းအတွက်သာ ဆန္ဒပြင်းပြပါသည်။ နှင်းဆီပန်းသည် နေရာတကာတွင်ရှိသည်။ နှင်းဆီပန်းသည် ၎င်း၏ ရနံ့ဖြင့် မွှေးနေပါသည်။ ခရစ်ယာန်များလည်း နှင်းဆီပန်းကဲ့သို့ ဖြစ်ရပေမည်။ တချို့နိုင်ငံသည် လွတ်လပ်ခြင်း မရှိသေးပါ။ အစွရေးနိုင်ငံကား လွတ်မြောက်ခဲ့လေပြီ။ ဇိအုပ်သား ဟုခေါ်သော အဝေးရောက်ကျူးများလည်း တဖွဲဖွဲ ပြန်လာကြသည်။ ဒုက္ခခံသူများ ရှိခြင်းကြောင့် အခြားသူများစံကြရသည်။ ၎င်းတို့၏ ရှုပါရုံသည် ယနေ့

ကျွန်မတို့၏ ရူပါရုံပင် ဖြစ်ရပေမည်။ အောင်မြင်သည်နှင့် လုပ်ငန်းရပ်တန့် မသွားပါစေနှင့်။ တပါးအမျိုးသားများထံ သွားကာဆက်လက် လုပ်ဆောင်ကြ ရမည်။ ဘုရားသခင်သည် လူသားတိုင်းအား ချစ်ပါသည်။ ဘုရားသခင်ကို ချစ်လျှင် လူသားတိုင်းကို ချစ်ရမည်။ ကောရစ်ပတ်စတာနက် ဆိုသူသည် ရဲစွမ်းသတ္တိနှင့်တကွ ကယ်ဆယ်ရေးလုပ်ငန်းများကို လုပ်ဆောင်နေကြောင်း ကြားခဲ့ဘူးသည်။ သူသည် ဂျူးလူမျိုးပင် ဖြစ်ပါသည်။ ကွန်မြူနစ်စာပေထဲ၌ ခရစ်တော်၏ အကြောင်းကို ရေးသားသူဖြစ်သည်။ အခြားဂျူးများလည်း ရှိပါသည်။ ၎င်းတို့သည် ခရစ်တော်အတွက် ရဲရဲတောက်ကြီးများလည်းရှိသည်။ ၎င်းတို့သည်လည်း ဘုရားသခင်၏ အမှုတော်ကို ဆောင်ခဲ့ကြသည်။

ရိုမေးနီးယားမြေအောက် အသင်းတော်၏ ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးသည် ဂျူးလူမျိုးဖြစ်ပြီး မိလန်ဟိုင်မိုဝီစီဟု ခေါ်သည်။ ထောင်ထဲတွင် (၇)နှစ်တိတိ ပြင်းထန်စွာ ခံစားခဲ့ရသည်။ ယခုချီးမြှောက်ခြင်းခံရသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဘုရားသခင်သည် သစ္စာရေးနိုင်ငံအား ဂျူးများ၏ လက်ထဲသို့ ပြန်လည်ပေးအပ် ခဲ့ပါသည်။ ဂျူးများ၏ ရှင်ဘုရင် ခရစ်တော်အား ချီးမြှောက်မည့် ခေါင်းဆောင်များကိုလည်းပေးသည်။ ကျွန်မ၏ လောလောဆယ် လုပ်ငန်းသည် အရှေ့တိုင်းသို့ ကျမ်းစာပို့ပေးခြင်းဖြစ်သည်။ အမည်ကြား၍ မကောင်းသော မှောင်ခိုလုပ်ငန်းဖြင့် လှုပ်ရှားရပါသည်။ မာတုရများ၏ ကျန်ရစ်သော မိသားစုများကိုလည်း တဖက်တလမ်းမှ ပံ့ပိုးပေးရပါသည်။

ကျွန်မသည် သင်းအုပ်ဆရာကတော်ဖြစ်သည့်အလျှောက် ပုံပြင် လေးများကို ပြောပြလေ့ရှိပါသည်။ ပုံပင်လေးမှ ကလေးငယ်တစ်ဦးသည် ပင်လယ်ကမ်းစပ်နားတွင် ရပ်ကာဝေးကွာလှသော ပင်လယ်ထဲတွင် သွားနေ သည့် သင်္ဘောကို လက်ရမ်းပြနေပါသည်။ သူ၏ ဘေးတွင်ရောက် လာသော လူကြီးတစ်ဦးမှ “ဟဲ့ ကလေး မင်းရှုနေသလား၊ သင်္ဘောကြီးဟာ သူ့လမ်းကြောင်းနဲ့ သူ့သွားနေတာကို မင်းလက်ရမ်းပြလို့ လမ်းကြောင်း ပြောင်းပြီး မင်းဆီလာမှာ မဟုတ်ဘူး”ဟု အော်ငေါက်လိုက်သည်။ သို့သော်

သဘောကြီးသည် မကြာမီပင် လမ်းကြောင်းပြောင်းကာ ကမ်းစပ်သို့ ကပ်လာပြီး
ထိုကလေးငယ်အား သဘောပေါ်သို့ ခေါ်တင်သွားလေသည်။ ကလေးငယ်သည်
သဘောပေါ်ရောက်သောအခါ ကမ်းစပ်မှ လူကြီးထံ “ကျွန်တော်အရူး
မဟုတ်ဘူး ဦးဦးရေ သဘော ကပ္ပတိန်က ကျွန်တော့် အဖေလေ” ဟု လှမ်းအော်
သွားပါသည်။ ထို့ကြောင့် စကြာစဉ္ဇာ တခုလုံးကို ဘုရားသခင်မှ
ပဲ့ကိုင်ထားပါသည်။ ထို့ကြောင့် စကြာဠာတခုလုံးကို ဘုရားသခင်မှ ပဲ့ကိုင်ထား
ပါသည်။ ကျွန်မတို့၏ ဆုတောင်းသံများကို နားညောင်းတော်မူပါသည်။

စာရေးဆရာမကြီး စဘီးနားအကြောင်း

စဘီးနားဝန်းဘရင်း စာအုပ်သည် အကျဉ်းထောင်ထဲမှ မသေမပျောက် လွတ်မြောက်လာသော အံ့ဘွယ်ရာအကြောင်းအရာများ ရေးသားထားပါသည်။ မြေအောက်ခရစ်ယာန် လုပ်ငန်းများကြောင့် (၁၄)နှစ် တိုင်တိုင် ထောင်ထဲတွင် ညှင်းပန်းနှိပ်စက်မှု ခံနေရသော ခင်ပွန်းအတွက် သူမမည်သို့ ဘဝကိုဆက်လက် လှုပ်ရှားရုန်းကန်ခဲ့ရပုံများကို ဖတ်ရှုရမည်။

စဘီးနား

စာရေးဆရာမ မစဘီးနားဝန်းဘရင်း

တည်းဖြတ်သူ - ချား(လ်)စဖိုးလေး

၁၉၄၈ ခုနှစ်တွင် အရှေ့ပိုင်း ဥရောပနိုင်ငံများတွင် ခရစ်ယာန်ဝတ်ပြု ကိုးကွယ်ခြင်းအားလုံးကို ပိတ်ပင်ခဲ့သည်။ ထိုစဉ် ရိုးမေးနီးယားနိုင်ငံတွင် လျှို့ဝှက်စွာ အမှုတော်ဆောင်လုပ်ငန်းများကို လုပ်ကိုင်သည့်အတွက် သင်းအုပ်ဆရာ ရစ်ချတ်ဝန်းဘရင်းအား ဖမ်းဆီးကာ ထောင်ချခဲ့ကြသည်။

“စဘီးနား”၏ မူရင်းအမည်သည် “သင်းအုပ်ကတော်”ဖြစ်ပြီး စဘီးနားဝန်းဘရင်း၏ ကိုယ်တွေ့အဖြစ်အပျက် အလုံးစုံကို ဖော်ပြထားပါသည်။ သူမသည် ခင်ပွန်းသည် လွတ်မြောက်ရေးအတွက် ရုန်းကန်လှုပ်ရှားရင်း အကျဉ်းထောင်ထဲ ဝင်သွားခဲ့ရသည်။ ထောင်မှလွတ်လာသည့် အချိန်မှစ၍ မိမိ၏ မြေအောက်အသင်းတော်အတွက် သွေး၊ ချွေးများဖြင့် ရင်းနှီးကာ ပြုစုပျိုးထောင်ခဲ့ရပုံများကို ရင်နင့်ဘွယ်ရာ ဖတ်ရှုရမည်။

ယနေ့တိုင်အောင် ခရစ်ယာန်များသည် မိမိတို့၏ ယုံကြည်ခြင်း ခွန်အားကြီးမှုကြောင့် ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်မှု အမျိုးမျိုးကို ရင်ဆိုင်နေရဆဲ ဖြစ်ပါသည်။

